Jurnalul Oficial al Uniunii Europene

L 150

Ediția în limba română

Legislație

Anul 57

20 mai 2014

Cuprins

I *Acte legislative*

REGULAMENTE

★ **Regulamentul (UE) nr. 510/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de stabilire a regimului comercial aplicabil anumitor mărfuri rezultate din transformarea produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 1216/2009 și (CE) nr. 614/2009 ale Consiliului** 1

★ **Regulamentul (UE) nr. 511/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind măsurile de conformitate destinate utilizatorilor prevăzute în Protocolul de la Nagoya privind accesul la resursele genetice și împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea acestora în Uniune** [1] 59

★ **Regulamentul (UE) nr. 512/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 912/2010 de instituire a Agenției GNSS European** 72

★ **Regulamentul (UE) nr. 513/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de instituire, în cadrul Fondului pentru securitate internă, a instrumentului de sprijin financiar pentru cooperarea polițienească, prevenirea și combaterea criminalității și gestionarea crizelor și de abrogare a Deciziei 2007/125/JAI a Consiliului** 93

★ **Regulamentul (UE) nr. 514/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de stabilire a dispozițiilor generale privind Fondul pentru azil, migrație și integrare, precum și instrumentul de sprijin financiar pentru cooperarea polițienească, prevenirea și combaterea criminalității și gestionarea crizelor** 112

[1] Text cu relevanță pentru SEE

RO

Actele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

★ **Regulamentul (UE) nr. 515/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de instituire, în cadrul Fondului pentru securitate internă, a instrumentului de sprijin financiar pentru frontiere externe și vize și de abrogare a Deciziei nr. 574/2007/CE** 143

★ **Regulamentul (UE) nr. 516/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de instituire a Fondului pentru azil, migrație și integrare, de modificare a Deciziei 2008/381/CE a Consiliului și de abrogare a Deciziilor nr. 573/2007/CE și nr. 575/2007/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Deciziei 2007/435/CE a Consiliului** 168

★ **Regulamentul (UE) nr. 517/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind gazele fluorurate cu efect de seră și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 842/2006** ([1]) 195

II *Acte fără caracter legislativ*

ACORDURI INTERNAȚIONALE

2014/283/UE:

★ **Decizia Consiliului din 14 aprilie 2014 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului de la Nagoya privind accesul la resursele genetice și împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea acestora la Convenția privind diversitatea biologică** ([1]) 231

★ **Protocolul de la Nagoya privind accesul la resursele genetice și împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea acestora la Convenția privind diversitatea biologică** 234

2014/284/UE:

★ **Decizia Consiliului din 14 aprilie 2014 privind încheierea Acordului de parteneriat voluntar între Uniunea Europeană și Republica Indonezia cu privire la aplicarea legislației în domeniul forestier, guvernanța și schimburile comerciale cu produse din lemn care intră în Uniunea Europeană** 250

★ **Acord de parteneriat voluntar între Uniunea Europeană și Republica Indonezia cu privire la aplicarea legislației în domeniul forestier, guvernanța și schimburile comerciale cu produse din lemn care intră în Uniunea Europeană** 252

([1]) Text cu relevanță pentru SEE

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) NR. 510/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 16 aprilie 2014

de stabilire a regimului comercial aplicabil anumitor mărfuri rezultate din transformarea produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 1216/2009 și (CE) nr. 614/2009 ale Consiliului

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 43 alineatul (2) și articolul 207 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) Regulamentul (CE) nr. 1216/2009 al Consiliului ([3]) și Regulamentul (CE) nr. 614/2009 al Consiliului ([4]) ar trebui adaptate ca urmare a intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona și în special în ceea ce privește introducerea unei distincții între competențele Comisiei de a adopta acte delegate și competențele acesteia de a adopta acte de punere în aplicare. Adaptări suplimentare sunt necesare pentru îmbunătățirea clarității și transparenței textelor existente.

(2) Până la 31 decembrie 2013, principalul instrument al politicii agricole comune („PAC") prevăzut în Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) a fost Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului ([5]).

(3) În cadrul reformei PAC, Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 a fost înlocuit, cu efect de la 1 ianuarie 2014, cu Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([6]). Regulamentele (CE) nr. 1216/2009 și (CE) nr. 614/2009 ar trebui să fie adaptate pentru a ține seama de respectivul regulament cu scopul de a menține coerența regimului comercial cu țările terțe pentru produsele agricole, pe de o parte, și pentru mărfurile rezultate din transformarea produselor agricole, pe de altă parte.

(4) Anumite produse agricole sunt utilizate pentru a produce atât produse agricole transformate, cât și mărfuri care nu sunt menționate în anexa I la TFUE. Este necesar să se adopte măsuri atât în cadrul politicii agricole comune, cât și în cadrul politicii comerciale comune pentru a ține seama de impactul pe care îl are comerțul cu aceste produse și mărfuri asupra realizării obiectivelor articolului 39 din TFUE și de efectele pe care le au măsurile adoptate pentru punerea în aplicare a prevederilor articolului 43 din TFUE asupra poziției economice a respectivelor produse și mărfuri, date fiind diferențele dintre costurile de aprovizionare cu produse agricole din Uniune și de pe piața mondială.

(5) În Uniune, se face distincție între produsele agricole incluse în anexa I la TFUE și produsele agricole transformate neincluse în respectiva anexă, pentru a ține seama de situațiile diferite ale agriculturii și ale industriei alimentare din Uniune. Aceeași distincție nu poate fi efectuată în anumite țări terțe cu care Uniunea încheie acorduri. Prin urmare,

([1]) JO C 327, 12.11.2013, p. 90.
([2]) Poziția Parlamentului European din 11 martie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 14 aprilie 2014.
([3]) Regulamentul (CE) nr. 1216/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 de stabilire a regimului comercial aplicabil anumitor mărfuri rezultate din transformarea produselor agricole (JO L 328, 15.12.2009, p. 10).
([4]) Regulamentul (CE) nr. 614/2009 al Consiliului din 7 iulie 2009 privind regimul comun de comercializare a ovalbuminei și lactalbuminei (JO L 181, 14.7.2009, p. 8).
([5]) Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului din 22 octombrie 2007 de instituire a unei organizări comune a pieţelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole (Regulamentul unic OCP) (JO L 299, 16.11.2007, p. 1).
([6]) Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizări comune a pieţelor produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1037/2001 și (CE) nr. 1234/2007 ale Consiliului (JO L 347, 20.12.2013, p. 671).

este necesar ca normele generale aplicabile produselor agricole transformate care nu sunt incluse în anexa I la TFUE să fie extinse la anumite produse agricole incluse în respectiva anexă, în cazul în care un acord internațional prevede asimilarea acestor două tipuri de produse.

(6) Când în prezentul regulament se face referire la acorduri internaționale încheiate sau aplicate provizoriu de către Uniune în conformitate cu TFUE, acest lucru se referă la articolul 218 din TFUE.

(7) Pentru a evita sau a contracara efectele prejudiciabile pe care importurile de anumite produse agricole transformate le-ar putea avea asupra pieței din Uniune și asupra eficienței politicii agricole comune, ar trebui să fie posibil ca importurile de astfel de produse să fie supuse achitării unei taxe suplimentare în funcție de îndeplinirea unor anumite condiții.

(8) Ovalbumina și lactalbumina sunt produse agricole transformate care nu sunt incluse în anexa I la TFUE. Din motive de armonizare și simplificare, regimul comun de comercializare a ovalbuminei și lactalbuminei, astfel cum este stabilit în Regulamentul (CE) nr. 614/2009, ar trebui să fie integrat în regimul comercial aplicabil anumitor mărfuri rezultate din transformarea produselor agricole. Având în vedere faptul că, în mare măsură, ouăle pot fi înlocuite cu ovalbumină și, într-o anumită măsură, cu lactalbumină, regimul comercial pentru ovalbumină și lactalbumină ar trebui să corespundă cu cel stabilit pentru ouă.

(9) Fără a se aduce atingere dispozițiilor specifice privind regimurile comerciale preferențiale în temeiul Regulamentului (UE) nr. 978/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]), precum și a altor regimuri comerciale autonome ale Uniunii, este necesar să se stabilească principalele norme care reglementează regimul comercial aplicabil produselor agricole transformate și al mărfurilor neincluse în anexa I rezultate din transformarea produselor agricole. De asemenea, este necesar să se prevadă stabilirea unor taxe și contingente tarifare reduse și acordarea de restituiri la export, în conformitate cu respectivele norme principale. Aceste norme și dispoziții ar trebui să țină seama de constrângerile referitoare la taxele de import și de subvențiile la export care rezultă din angajamentele acceptate de Uniune în cadrul acordurilor OMC și al acordurilor bilaterale.

(10) Datorită legăturilor strânse dintre piețele pentru ovalbumină și lactalbumină și piața pentru ouă, ar trebui să fie posibil să se solicite prezentarea unei licențe de import pentru importurile de ovalbumină și lactalbumină și să se suspende regimurile de perfecționare activă pentru ovalbumină și lactalbumină, în cazul în care piața din Uniune pentru respectivele produse sau piața pentru ouă este perturbată sau susceptibilă de a fi perturbată de regimurile de perfecționare activă a ovalbuminei și a lactalbuminei. Ar trebui să fie posibil ca emiterea de licențe de import pentru ovalbumină și lactalbumină și punerea lor în liberă circulație să fie acoperite de o licență care să facă obiectul unor cerințe referitoare la originea, proveniența, autenticitatea și caracteristicile calitative ale acestora.

(11) Pentru a lua în considerare evoluția schimburilor comerciale și a piețelor, necesitățile piețelor pentru ovalbumină și lactalbumină sau ale pieței pentru ouă și rezultatele supravegherii importurilor de ovalbumină și de lactalbumină, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește normele care condiționează importul de ovalbumină și de lactalbumină și punerea în liberă circulație a acestor produse de prezentarea unei licențe de import, normele privind drepturile și obligațiile care decurg din această licență de import și din efectele sale juridice, cazurile în care se aplică o toleranță în privința respectării obligației menționate în licență, normele care să condiționeze eliberarea unei licențe de import și punerea în liberă circulație de prezentarea unui document emis de către o țară sau o entitate terță, care să certifice, printre altele, originea, proveniența, autenticitatea și caracteristicile calitative ale produselor, norme privind transferul de licențe de import sau restricțiile referitoare la un astfel de transfer, cazurile în care nu este necesară prezentarea unei licențe de import și cazurile în care este sau nu necesară constituirea unei garanții pentru a asigura faptul că produsele sunt importate în timpul perioadei de valabilitate a licenței.

(12) Anumite produse agricole transformate neincluse în anexa I la TFUE sunt obținute utilizând produse agricole care sunt supuse politicii agricole comune. Taxele aplicate importurilor acestor produse agricole transformate ar trebui să compenseze diferența dintre prețurile de pe piața mondială și prețurile de pe piața din Uniune pentru produsele agricole utilizate în cadrul producției lor, asigurând, totodată, competitivitatea industriei prelucrătoare vizate.

(13) În temeiul anumitor acorduri internaționale, se acordă reducerea sau eliminarea progresivă a taxelor de import pentru produsele agricole transformate în ceea ce privește componenta agricolă, taxele suplimentare pentru zahăr și făină și taxa *ad valorem* în cadrul politicii comerciale a Uniunii. Ar trebui să fie posibil ca aceste reduceri să fie stabilite în raport cu componentele agricole aplicabile schimburilor comerciale nepreferențiale.

([1]) Regulamentului (UE) nr. 978/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 de aplicare a unor sisteme de preferințe tarifare generalizate și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 732/2008 al Consiliului (JO L 303, 31.10.2012, p. 1).

(14) Componenta agricolă a taxei de import ar trebui să compenseze diferența dintre prețul produselor agricole utilizate în cadrul producției de produse agricole transformate în chestiune de pe piața mondială și de pe piața din Uniune. Prin urmare, este necesară menținerea unei legături strânse între calculul componentei agricole din taxa de import aplicabilă produselor agricole transformate și cel aplicabil produselor agricole importate în stare nemodificată.

(15) Pentru punerea în aplicare a acordurilor internaționale care prevăd reducerea sau eliminarea progresivă a taxelor de import asupra produselor agricole transformate care au la bază produse agricole specifice utilizate sau considerate ca fiind utilizate în producția de produse agricole transformate, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește stabilirea unei liste a produselor agricole care se consideră a fi fost utilizate la fabricarea produselor agricole transformate, stabilirea cantităților echivalente și a normelor pentru convertirea altor produse agricole în cantitățile echivalente ale produselor agricole specifice considerate a fi fost utilizate, elementele necesare pentru calcularea componentei agricole reduse și a taxelor suplimentare reduse și metodele utilizate pentru calculul respectiv, precum și sumele neglijabile pentru care componentele agricole reduse și taxele suplimentare asupra zahărului și făinii sunt fixate la zero.

(16) Pot fi acordate concesii tarifare de import pentru cantități nelimitate ale mărfurilor în cauză sau pentru cantități limitate care intră în cadrul unui contingent tarifar. În cazul în care, în temeiul anumitor acorduri internaționale, se acordă concesii tarifare în cadrul contingentelor tarifare, contingentele ar trebui să fie deschise și gestionate de către Comisie. Din motive practice, este esențial ca gestionarea părții neagricole a taxelor de import asupra mărfurilor pentru care au fost acordate preferințe tarifare să fie supuse aceloraşi norme ca și gestionarea componentei agricole.

(17) Datorită legăturilor strânse dintre piața pentru ovalbumină și lactalbumină și piața pentru ouă, contingentele tarifare pentru ovalbumină și lactalbumină ar trebui să fie deschise și gestionate în același mod ca și cele pentru ouă în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1308/2013. În cazul în care este necesar, metoda de gestionare ar trebui să țină cont de nevoile de aprovizionare ale pieței din Uniune și de necesitatea de a menține echilibrul acesteia și ar trebui să se bazeze pe metode utilizate în trecut, ținând seama de drepturile care decurg din acordurile OMC.

(18) Pentru a asigura un acces echitabil pe piață al operatorilor și un tratament egal al acestora, pentru a ține seama de cerințele de aprovizionare ale pieței din Uniune și a menține echilibrul pieței respective, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește condițiile care trebuie să fie îndeplinite pentru a depune o cerere în cadrul contingentului tarifar, normele referitoare la transferul de drepturi în cadrul contingentului tarifar, condiționarea participării la contingentul tarifar de constituirea unei garanții și caracteristicile specifice, cerințele sau restricțiile aplicabile contingentelor tarifare.

(19) Pentru a asigura faptul că produsele exportate pot beneficia de un tratament special la importul într-o țară terță în anumite condiții, în temeiul acordurilor internaționale încheiate de Uniune în conformitate cu TFUE, Comisiei ar trebui să i se confere competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE în ceea ce privește normele prin care să li se solicite autorităților competente din statele membre să elibereze, la cerere și după controalele de rigoare, un document care să ateste îndeplinirea condițiilor pentru produsele care, în cazul în care sunt exportate, pot beneficia de un tratament special la importul într-o țară terță dacă sunt respectate anumite condiții.

(20) Este posibil ca cererea de materii prime agricole a industriilor de transformare să nu poată fi acoperită pe deplin de materiile prime din Uniune, în condiții competitive. Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului ([1]) admite astfel de mărfuri în regim de perfecționare activă sub rezerva îndeplinirii condițiilor economice definite de Comisie în Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 ([2]). Regulamentul (CEE) nr. 2913/1992 urmează să fie înlocuit de Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]), dar numai cu începere de la 1 iunie 2016. Prin urmare, este adecvat ca în prezentul regulament să se facă referire la Regulamentul (CEE) nr. 2913/1992, în special având în vedere faptul că, în viitor, referirile la Regulamentul (CEE) nr. 2913/1992 ar trebui considerate referiri la Regulamentul (UE) nr. 952/2013. În anumite circumstanțe bine definite, condițiile economice ar trebui să fie considerate ca fiind îndeplinite pentru admiterea anumitor cantități de produse agricole în cadrul regimurilor de perfecționare activă. Respectivele cantități ar trebui să fie determinate pe baza unui bilanț de aprovizionare. Accesul echitabil la cantitățile disponibile, tratamentul egal al operatorilor și claritatea ar trebui să fie asigurate de un sistem de certificate de perfecționare activă eliberate de statele membre.

([1]) Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, 19.10.1992, p. 1).

([2]) Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 253, 11.10.1993, p. 1).

([3]) Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO L 269, 10.10.2013, p. 1).

(21) Pentru a asigura gestionarea prudentă și eficientă a regimurilor de perfecționare activă, luând în considerare situația pieței din Uniune a produselor în cauză și nevoile și practicile industriilor prelucrătoare, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește o listă a produselor agricole pentru care ar putea fi eliberate certificate de perfecționare activă, drepturile care decurg din certificatele de perfecționare activă și efectele juridice ale acestora, dispozițiile referitoare la transferul drepturilor între operatori și normele necesare pentru fiabilitatea și eficacitatea sistemului de certificate de perfecționare activă în privința autenticității certificatului, a transferării sale sau a restricțiilor referitoare la un astfel de transfer.

(22) Ar trebui să se prevadă acordarea de restituiri la export în limita fixată de angajamentele Uniunii față de OMC cu privire la anumite produse agricole folosite la fabricarea mărfurilor neincluse în anexa I la TFUE, pentru a nu penaliza producătorii mărfurilor respective pentru prețurile la care sunt obligați să se aprovizioneze ca rezultat al politicii agricole comune. Respectivele restituiri ar trebui să acopere numai diferența dintre prețul unui produs agricol pe piața din Uniune și cel de pe piața mondială. Regimurile respective ar trebui să fie stabilite, prin urmare, ca făcând parte din acordurile comerciale pentru anumite mărfuri care provin din transformarea produselor agricole.

(23) Lista mărfurilor neincluse în anexa I care sunt eligibile pentru restituiri la export ar trebui să fie stabilită ținând seama de impactul diferenței dintre prețurile produselor agricole utilizate pentru fabricarea acestora de pe piața Uniunii și de pe piața mondială și de nevoia de a compensa integral sau parțial această diferență pentru a facilita exportul produselor agricole utilizate pentru fabricarea mărfurilor neincluse în anexa I.

(24) Este necesar să se verifice că nu se acordă nicio restituire la export mărfurilor importate neincluse în anexa I puse în liberă circulație care sunt reexportate, exportate după transformare sau încorporate în alte mărfuri neincluse în anexa I. În ceea ce privește cerealele, orezul, laptele și produsele lactate sau ouăle de import puse în liberă circulație, este necesar să se verifice că nu se acordă niciun fel de subvenție atunci când mărfurile sunt exportate după transformare sau încorporate în mărfuri neincluse în anexa I.

(25) Ratele restituirilor la export pentru produsele agricole exportate sub formă de mărfuri neincluse în anexa I ar trebui să fie stabilite în funcție de aceleași norme și modalități practice și în conformitate cu aceeași procedură ca și ratele restituirilor la export pentru produsele agricole exportate sub formă neprelucrată în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 și cu Regulamentul (UE) nr. 1370/2013 al Consiliului ([1]).

(26) Având în vedere, pe de o parte, relațiile strânse care există între mărfurile neincluse în anexa I și produsele agricole care sunt folosite la producerea acestor mărfuri neincluse în anexa I și, pe de altă parte, diferențele dintre aceste mărfuri și produse, este necesar să se prevadă aplicarea normelor orizontale referitoare la restituirile la export, stabilite în Regulamentul (UE) nr. 1308/2013, pentru mărfurile neincluse în anexa I.

(27) Pentru a ține seama de procesele de producție specifice și de cerințele comerciale ale mărfurilor neincluse în anexa I care incorporează anumite produse agricole, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei, în vederea stabilirii normelor referitoare la normele privind caracteristicile mărfurilor neincluse în anexa I destinate a fi exportate și ale produselor agricole utilizate în producția acestora, normele referitoare la determinarea restituirilor la export pentru anumite produse agricole exportate după transformarea în mărfuri neincluse în anexa I, normele referitoare la dovezile necesare pentru a arăta compoziția mărfurilor neincluse în anexa I exportate, normele prin care se solicită o declarație privind utilizarea anumitor produse agricole importate, normele referitoare la asimilarea produselor agricole cu produsele de bază și la determinarea cantității de referință a fiecărui produs de bază, precum și la aplicarea normelor orizontale privind restituirile la export pentru produse agricole la mărfurile neincluse în anexa I.

(28) Conformitatea cu limitele de export care decurg din acordurile internaționale încheiate sau aplicate provizoriu de Uniune în conformitate cu TFUE ar trebui să fie asigurată prin emiterea de certificate de restituire pentru perioadele de referință prevăzute în acorduri, ținând seama de suma anuală prevăzută pentru micii exportatori.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 1370/2013 al Consiliului din 16 decembrie 2013 privind măsuri pentru stabilirea anumitor ajutoare și restituții în legătură cu organizarea comună a piețelor produselor agricole (JO L 346, 20.12.2013, p. 12).

(29) Restituirile la export ar trebui acordate până la concurența sumei totale disponibile, în funcție de situația particulară a comerțului cu mărfuri neincluse în anexa I. Sistemul de certificate de restituire ar trebui să faciliteze gestionarea eficientă a sumelor de restituiri.

(30) Ar trebui să se adopte dispoziții pentru certificatele de restituire eliberate de statele membre, care să fie valabile în întreaga Uniune și pentru ca eliberarea acestora să fie condiționată de depunerea unei garanții prin care se asigură faptul că operatorul va solicita restituiri. În cadrul sistemului de stabilire a avansurilor, ar trebui să fie stabilite norme pentru acordarea restituirilor pentru toate ratele de restituire aplicabile și pentru cererea și eliberarea de garanții.

(31) Pentru a monitoriza cheltuielile privind restituirile la export și punerea în aplicare a sistemului de certificate de restituire, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește normele referitoare la drepturile și obligațiile care decurg din certificatele de restituire, normele referitoare la transferul acestora sau restricțiile referitoare la un astfel de transfer, cazurile și situațiile în care prezentarea unui certificat de restituire sau depunerea unei garanții nu este necesară și referitoare la toleranța în limitele căreia obligația de a depune o cerere de restituire nu se aplică.

(32) Atunci când se ia în considerare impactul măsurilor specifice referitoare la restituirile la export, ar trebui să se țină seama de întreprinderile care prelucrează produse agricole în general și de situația întreprinderilor mici și mijlocii în special. Având în vedere nevoile specifice ale micilor exportatori, o sumă globală ar trebui să fie alocată acestora pentru fiecare exercițiu bugetar și ei ar trebui să fie scutiți de obligația de a prezenta certificate de restituire în temeiul regimului de restituiri la export.

(33) În cazul în care, în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1308/2013 se adoptă măsuri privind exportul unui produs agricol și există riscul ca exportul unor mărfuri neincluse în anexa I cu un conținut ridicat de produse agricole să împiedice realizarea obiectivului urmărit de măsurile respective, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei, în vederea prevederii adoptării unor măsuri echivalente cu privire la exporturile de astfel de mărfuri neincluse în anexa I, respectându-se totodată obligațiile care decurg din acorduri internaționale.

(34) În temeiul anumitor acorduri internaționale, Uniunea ar putea limita taxele de import și sumele plătibile la export pentru a compensa, integral sau parțial, diferențele dintre prețul produselor agricole utilizate în producția de produse agricole transformate și cel al mărfurilor neincluse în anexa I în chestiune. Pentru respectivele produse agricole transformate și mărfuri neincluse în anexa I, este necesar să se stabilească faptul că sumele respective trebuie să fie determinate în comun, ca fiind un element din taxa globală și trebuie să compenseze diferențele dintre prețurile produselor agricole care trebuie luate în considerare pe piața țării sau regiunii în chestiune și pe piața din Uniune.

(35) Întrucât compoziția produselor agricole transformate și a mărfurilor neincluse în anexa I poate fi relevantă pentru aplicarea corespunzătoare a regimurilor comerciale prevăzute în prezentul regulament, ar trebui să fie posibilă stabilirea elementelor lor constitutive prin efectuarea de analize calitative și cantitative.

(36) Pentru a pune în aplicare acordurile internaționale încheiate de către Uniune și a asigura claritatea și coerența cu modificările la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului ([1]), competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește suplimentarea și modificarea anumitor elemente neesențiale ale prezentului regulament și ale anexelor sale în aceste scopuri.

(37) Ar trebui să se adopte dispoziții pentru ca statele membre să furnizeze Comisiei și celorlalte state membre informațiile necesare pentru punerea în aplicare a regimului comercial pentru produsele agricole transformate și mărfurile neincluse în anexa I.

([1]) Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun (JO L 256, 7.9.1987, p. 1).

(38) Pentru a asigura integritatea sistemelor de informare și autenticitatea și lizibilitatea documentelor și datelor aferente transmise, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește definirea naturii și a tipului de informații care urmează a fi notificate, a categoriilor de date care trebuie prelucrate, a perioadelor maxime de păstrare și a scopului prelucrării, a drepturilor de acces la informații sau sisteme de informații și a condițiilor de publicare a acestor informații.

(39) Se aplică dreptul Uniunii privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date, în special Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]) și Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]).

(40) Pentru a evita sarcinile administrative inutile pentru operatori și autoritățile naționale, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește stabilirea unui prag sub care sumele nu ar trebui să fie percepute sau acordate în ceea ce privește taxele de import, taxele de import suplimentare, taxelor de import reduse, restituirile la export și sumele care trebuie percepute sau plătite pentru compensarea unui preț stabilit în comun.

(41) Având în vedere relațiile strânse care există între mărfurile neincluse în anexa I și produsele agricole care sunt folosite la producerea acestor mărfuri neincluse în anexa I, este necesar să se prevadă aplicarea *mutatis mutandis* a normelor orizontale privind garanțiile, controalele, verificarea și sancțiunile stabilite și adoptate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]) la mărfurile neincluse în anexa I.

(42) Pentru a asigura aplicarea normelor orizontale adoptate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1306/2013 la licențele de import și contingentele tarifare pentru produsele agricole transformate și la restituirile la export și certificatele de restituire pentru mărfurile neincluse în anexa I, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește adaptarea, în mod corespunzător, a normelor orizontale privind garanțiile, controalele, verificarea și sancțiunile adoptate în temeiul respectivului regulament.

(43) Atunci când adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 290 din TFUE, este deosebit de important ca, în cursul activităților sale pregătitoare prealabile adoptării actelor delegate, Comisia să realizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. În cursul pregătirii și a elaborării actelor delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, adecvată și la timp a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

(44) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament în ceea ce privește importurile, ar trebui să fie conferite Comisiei competențe de executare în ceea ce privește măsurile de determinare a produselor agricole transformate cărora ar trebui să le fie aplicate taxe de import suplimentare pentru a preveni sau contracara efectele prejudiciabile asupra pieței din Uniune, măsurile pentru aplicarea acestor taxe de import suplimentare vizând termenele-limită pentru a face dovada prețului de import, pentru prezentarea probelor documentare și pentru determinarea nivelului taxelor de import suplimentare, măsurile pentru stabilirea prețurilor reprezentative și a volumelor de activare în scopul aplicării taxelor de import suplimentare, măsurile privind formatul și conținutul licenței de import pentru ovalbumină și lactalbumină, privind depunerea cererilor și eliberarea și utilizarea acestor licențe de import, privind perioada lor de validitate, privind procedura pentru constituirea unei garanții pentru respectivele licențe și valoarea acesteia, privind dovada îndeplinirii condițiilor de utilizare a acestor licențe, privind nivelul de toleranță în ceea ce privește respectarea obligației de a importa cantitatea menționată în licența de import și privind eliberarea unor licențe de import înlocuitoare și a unor duplicate ale licențelor, măsuri privind tratamentul acordat licențelor de import de către statele membre și privind schimbul de informații necesare pentru gestionarea sistemului de licențe de import pentru ovalbumină și lactalbumină, inclusiv procedurile referitoare la asistența administrativă specifică dintre statele membre, la calcularea taxelor de import și la fixarea nivelului taxelor de import pentru produsele agricole transformate în cadrul punerii în aplicare a acordurilor internaționale.

([1]) Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

([3]) Regulamentul (UE) nr. 1306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 privind finanțarea, gestionarea și monitorizarea politicii agricole comune și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 352/78, (CE) nr. 165/94, (CE) nr. 2799/98, (CE) nr. 814/2000, (CE) nr. 1290/2005 și (CE) nr. 485/2008 ale Consiliului (JO L 347, 20.12.2013, p. 549).

(45) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament în ceea ce privește importurile, ar trebui să fie conferite Comisiei competențe de executare și în ceea ce privește măsurile de stabilire a cantităților fixe de produse agricole considerate a fi fost utilizate în producția de produse agricole transformate în scopul reducerii sau eliminării progresive a taxelor de import aplicabile regimurilor comerciale preferențiale și stabilirea cerințelor documentare adecvate, a contingentelor tarifare anuale și a metodei de administrare care urmează să fie folosită pentru importul de produse agricole transformate și de anumite produse agricole în conformitate cu angajamentele internaționale ale Uniunii, procedurile privind aplicarea unor dispoziții specifice stipulate în acordurile internaționale sau un act prin care se adoptă regimul importurilor sau exporturilor, în special în ceea ce privește garanțiile care acoperă natura, provenienta și originea produselor, recunoașterea documentului utilizat pentru verificarea acestor garanții, prezentarea unui document eliberat de către țara exportatoare și privind destinația și utilizarea produselor, măsurile privind perioada de validitate a licențelor de import, procedura pentru constituirea unei garanții și valoarea acesteia, utilizarea acestor licențe de import și, după caz, măsurile specifice legate, în special, de condițiile în care trebuie depuse cererile de import și acordate autorizațiile în limita contingentelor tarifare și a cerințelor documentare adecvate.

(46) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament în ceea ce privește importurile și regimul de perfecționare activă, ar trebui să fie conferite Comisiei competențe de executare și în ceea ce privește măsurile pentru gestionarea procesului prin care se garantează că nu sunt depășite cantitățile disponibile în interiorul contingentelor tarifare și măsurile care vizează realocarea cantităților neutilizate ale contingentelor tarifare, măsurile de salvgardare împotriva importurilor în Uniune în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 260/2009 al Consiliului ([1]) și cu Regulamentul (CE) nr. 625/2009 al Consiliului ([2]) sau măsurile de salvgardare prevăzute în acordurile internaționale, măsurile privind cantitatea de produse agricole pentru care pot fi eliberate certificate de perfecționare activă, măsurile privind punerea în aplicare a sistemului de certificate de perfecționare activă în ceea ce privește documentele și procedurile necesare pentru introducerea cererii și eliberarea certificatelor de perfecționare activă, privind gestionarea certificatelor de perfecționare activă de către statele membre și procedurile referitoare la asistența administrativă între statele membre, măsurile care limitează cantitățile pentru care pot fi eliberate certificate de perfecționare activă, respingând cantitățile solicitate pentru aceste certificate și suspendând introducerea de cereri de certificate de perfecționare activă atunci când sunt solicitate cantități importante și măsurile care suspendă recursul la regimul de perfecționare activă pentru ovalbumină și lactalbumină.

(47) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament în ceea ce privește exporturile, ar trebui să fie acordate Comisiei competențe de executare în ceea ce privește măsurile privind aplicarea ratei de restituire, privind calcularea restituirilor la export, privind asimilarea anumitor produse cu produsele de bază și determinarea cantității de referință a produselor de bază, privind solicitarea, emiterea și gestionarea certificatelor pentru exportul anumitor mărfuri neincluse în anexa I către anumite destinații atunci când acest lucru este prevăzut într-un acord internațional încheiat sau aplicat provizoriu de Uniune în conformitate cu TFUE și privind tratamentul rezervat dispariției produselor și pierderilor de cantități în cursul procesului de producție și tratamentul produselor derivate.

(48) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament în ceea ce privește exporturile, ar trebui să fie acordate Comisiei competențe de executare în ceea ce privește măsurile care definesc procedurile de declarare și dovezile necesare pentru a arăta compoziția mărfurilor neincluse în anexa I exportate necesare pentru punerea în aplicare a sistemului de acordare de restituiri la export, dovezile simplificate necesare pentru a arăta sosirea la destinație în cazul unor restituiri diferențiate, măsurile privind aplicarea unor dispoziții orizontale referitoare la restituirile la export pentru mărfurile neincluse în anexa I, măsurile privind punerea în aplicare a sistemului de certificate de restituire la export în ceea ce privește depunerea cererii pentru certificatul de restituire, formatul și conținutul acesteia, formatul, conținutul și perioada de valabilitate a certificatului de restituire, procedura de depunere a cererilor și de eliberare a certificatelor de restituire și pentru utilizarea acestora, procedura pentru constituirea unei garanții și valoarea acesteia, nivelul de toleranță pentru volumul restituirii la export care nu a fost solicitată și elementele de probă a îndeplinirii obligațiilor care decurg din certificatul de restituire.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 260/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind regimul comun aplicabil importurilor (JO L 84, 31.3.2009, p. 1).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 625/2009 al Consiliului din 7 iulie 2009 privind regimul comun aplicabil importurilor din anumite țări terțe (JO L 185, 17.7.2009, p. 1).

(49) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament în ceea ce privește exporturile și anumite dispoziții generale, ar trebui să fie acordate Comisiei competențe de executare în ceea ce privește măsurile privind tratamentul aplicat certificatelor de restituire de către statele membre și schimbul de informații și asistența administrativă specifică între statele membre în ceea ce privește certificatele de restituire, măsurile privind stabilirea sumei globale alocate micilor exportatori și plafonul individual de scutire pentru prezentarea certificatelor de restituire, măsurile privind eliberarea certificatelor de restituire de înlocuire și a duplicatelor pentru certificatele de restituire, măsurile care limitează suma pentru care pot fi eliberate certificate de restituire, respingând sumele solicitate pentru aceste certificate și suspendând introducerea de cereri de certificate de restituire atunci când se solicită cantități care depășesc cantitățile disponibile fixate în temeiul angajamentelor rezultate din acorduri internaționale, normele procedurale și criteriile tehnice necesare pentru aplicarea altor măsuri legate de exporturi, măsurile privind fixarea taxelor aplicabile în cazul compensării directe din cadrul regimului comercial preferențial și sumele aferente care trebuie plătite pentru exporturile către țara sau regiunea vizată, măsurile care garantează că produsele agricole transformate declarate la export în temeiul unui acord comercial preferențial nu sunt, de fapt, exportate în temeiul unui acord nepreferențial sau viceversa, măsurile privind metodele de analiză calitativă și cantitativă a produselor agricole transformate și a mărfurilor neincluse în anexa I, dispozițiile tehnice necesare pentru identificarea lor și procedurile utilizate în scopul clasificării lor în Nomenclatura combinată.

(50) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament în ceea ce privește exporturile și anumite dispoziții generale, ar trebui să fie acordate Comisiei competențe de executare în ceea ce privește măsurile necesare punerii în aplicare a obligațiilor Comisiei și ale statelor membre de a schimba informații referitoare la metodele de notificare, normele privind informațiile care trebuie notificate, dispozițiile privind gestionarea informațiilor care trebuie notificate, conținutul, forma, calendarul, frecvența și termenele de notificare și dispozițiile pentru transmiterea sau punerea la dispoziție a informațiilor și a documentelor sub rezerva protecției datelor cu caracter personal și a interesului legitim al întreprinderilor în ceea ce privește protecția secretelor lor comerciale și măsurile privind aplicarea normelor orizontale privind garanțiile, controalele, verificarea și sancțiunile, adoptate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1306/2013 în cazul licențelor și contingentelor tarifare pentru produsele agricole transformate și al restituirilor la export și al certificatelor de restituire pentru mărfurile neincluse în anexa I.

(51) Având în vedere natura lor specială, actele de punere în aplicare referitoare la măsurile care vizează stabilirea prețurilor reprezentative și a volumelor de activare în scopul aplicării taxelor de import suplimentare și a nivelului taxelor de import în conformitate cu angajamentele internaționale ale Uniunii, măsurile care limitează cantitățile pentru care pot fi eliberate certificate de perfecționare activă și certificate de restituire, respingând cantitățile solicitate pentru aceste certificate și suspendând introducerea de cereri pentru aceste certificate și măsurile pentru gestionarea procesului care garantează faptul că nu sunt depășite cantitățile disponibile în cadrul contingentelor tarifare și care vizează realocarea cantităților neutilizate din contingentul tarifar ar trebui să fie adoptate fără a se aplica Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]). Toate celelalte acte de punere în aplicare care intră sub incidența prezentului regulament ar trebui adoptate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(52) Procedura de examinare ar trebui să fie folosită pentru actele de punere în aplicare care se adoptă în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011, dat fiind faptul că actele respective se referă la PAC, astfel cum se prevede la articolul 2 alineatul (2) litera (b) punctul (ii) din regulamentul respectiv.

(53) Comisia ar trebui să adopte acte de punere în aplicare imediat aplicabile dacă, în cazuri temeinic justificate, referitoare la măsurile de salvgardare împotriva importurilor de produse agricole transformate în Uniune sau la o perturbare sau o posibilă perturbare a pieței Uniunii care impune suspendarea utilizării prelucrării sau a regimului de perfecționare activă pentru ovalbumină și lactalbumină, motive urgente justificate în mod corespunzător impun acest lucru.

(54) În conformitate cu principiul proporționalității, este necesar și adecvat pentru îndeplinirea obiectivelor prezentului regulament să fie stabilit regimul comercial aplicabil anumitor mărfuri rezultate din transformarea produselor agricole. Prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor urmărite, în conformitate cu articolul 5 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

(55) În vederea menținerii acestui status-quo, prezentul regulament ar trebui să conțină anexe cuprinzând fiecare următoarele: o listă cu produse agricole transformate, care înlocuiește anexa II la Regulamentul (CE) nr. 1216/2009; o listă cu mărfurile neincluse în anexa I, care înlocuiește anexa II la Regulamentul (UE) nr. 578/2010 al Comisiei [1] și anexa XX la Regulamentul (CE) nr. 1234/2007; o listă cu produse de bază utilizate pentru fabricarea mărfurilor neincluse în anexa I, care înlocuiește anexa I la Regulamentul (UE) nr. 578/2010; o listă cu produse agricole transformate cărora le pot fi aplicate taxe de import suplimentare, care înlocuiește anexa III la Regulamentul (CE) nr. 1216/2009; și o listă cu produse agricole utilizate pentru fabricarea produselor agricole transformate, care înlocuiește anexa I la Regulamentul (CE) nr. 1216/2009.

(56) În consecință, Regulamentul (CE) nr. 1216/2009 și Regulamentul (CE) nr. 614/2009 ar trebui să fie abrogate.

(57) Având în vedere faptul că, înaintea intrării în vigoare a prezentului regulament, coerența necesară a fost asigurată prin dispozițiile tranzitorii de la articolul 230 alineatul (1) al doilea paragraf litera (i) din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013, prezentul regulament ar trebui să înceapă să se aplice cât mai curând posibil după adoptarea regulamentelor din pachetul de reformare a PAC, respectându-se totodată în totalitate interesele legate de securitatea juridică și așteptările legitime ale operatorilor economici,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

OBIECT, DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

Prezentul regulament stabilește regimul comercial aplicabil importurilor de produse agricole transformate și exporturilor de mărfuri neincluse în anexa I și al produselor agricole încorporate în respectivele mărfuri neincluse în anexa I.

Prezentul regulament se aplică, de asemenea, importurilor de produse agricole acoperite de un acord internațional încheiat sau aplicat în mod provizoriu de către Uniune în conformitate cu TFUE și care prevede asimilarea acestor produse cu produsele agricole transformate care fac obiectul unui comerț preferențial.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

(a) „produse agricole" înseamnă produsele menționate la articolul 1 din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013;

(b) „produse agricole transformate" înseamnă produsele enumerate în anexa I la prezentul regulament;

(c) „mărfuri neincluse în anexa I" înseamnă acele produse neincluse în anexa I la TFUE care sunt enumerate în prima și a doua coloană din anexa II la prezentul regulament;

(d) „produse de bază" înseamnă produsele agricole enumerate în anexa III la prezentul regulament;

(e) „componentă agricolă" înseamnă fie partea taxei de import aplicabile produselor agricole transformate corespunzătoare taxelor de import aplicabile produselor agricole enumerate în anexa V la prezentul regulament, fie, dacă este relevant, taxele reduse aplicabile produselor agricole provenite din țările vizate pentru cantitățile de produse agricole utilizate sau considerate a fi fost utilizate;

(f) „componentă neagricolă" înseamnă partea din impunerea care corespunde taxei din Tariful vamal comun din care se scade componenta agricolă definită la litera (e);

(g) „taxe suplimentare pe zahăr și făină" înseamnă taxa suplimentară pe zahăr (AD S/Z) și taxa suplimentară pe făină (AD F/M) astfel cum sunt menționate în partea I secțiunea 1 punctul B.6 din anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 și prezentate în partea a treia secțiunea I anexa 1 tabelul 2 din anexa I la respectivul regulament;

(h) „taxă *ad valorem*" înseamnă acea parte din taxa de import exprimată sub formă de procentaj al valorii vamale;

(i) „grupul de produse nr. 1" înseamnă zer praf, sub formă de granule sau alte forme solide, fără adaos de zahăr sau alți îndulcitori, cu codurile NC ex 0404 10 02-NC ex 0404 10 16;

[1] Regulamentul (UE) nr. 578/2010 al Comisiei din 29 iunie 2010 privind punerea în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1216/2009 al Consiliului în ceea ce privește regimul de acordare a restituirilor la export pentru anumite produse agricole exportate sub formă de mărfuri care nu sunt incluse în anexa I la tratat, precum și criteriile de stabilire a cuantumurilor sumelor respective (JO L 171, 6.7.2010, p. 1).

(j) „grupul de produse nr. 2” înseamnă lapte praf, sub formă de granule sau alte forme solide, fără adaos de zahăr sau alți îndulcitori, cu un conținut de grăsimi de maximum 1,5 % din greutate, altul decât cel din ambalaje directe cu un conținut net de cel mult 2,5 kg, cu codul NC ex 0402 10 19;

(k) „grupul de produse nr. 3” înseamnă lapte praf, sub formă de granule sau alte forme solide, fără adaos de zahăr sau alți îndulcitori, cu un conținut de grăsimi de 26 % din greutate, altul decât cel din ambalaje directe cu un conținut net de cel mult 2,5 kg, cu codul NC ex 0402 21 18;

(l) „grupul de produse nr. 6” înseamnă unt cu un conținut de grăsimi de 82 % din greutate, cu codul NC ex 0405 10.

CAPITOLUL II

IMPORTURILE DE PRODUSE AGRICOLE TRANSFORMATE

SECȚIUNEA I

Dispoziții generale privind importurile

Subsecțiunea I

Taxe de import pentru produsele agricole transformate

Articolul 3

Componente ale taxelor de import

(1) Pentru produsele agricole transformate enumerate în tabelul 1 din anexa I, taxele de import stabilite în Tariful vamal comun constau dintr-o componentă agricolă care nu face parte dintr-o taxă *ad valorem* și o componentă neagricolă care este o taxă *ad valorem*.

(2) Pentru produsele agricole transformate enumerate în tabelul 2 din anexa I, taxele de import stabilite în Tariful vamal comun constau dintr-o taxă *ad valorem* și o componentă agricolă care face parte din taxa *ad valorem*. Dacă nu există o taxă *ad valorem* pentru produsele agricole transformate enumerate în tabelul 2 din anexa I, componenta agricolă pentru aceste produse este considerată a fi o parte a taxei specifice aplicate respectivelor produse.

Articolul 4

Rata maximă a taxei de import

(1) În cazul în care o rată maximă a taxei trebuie să fie aplicată, metoda de calcul pentru determinarea acestei rate maxime a taxei este stabilită în Tariful vamal comun în temeiul articolului 31 din TFUE.

(2) În cazul în care, pentru produsele agricole transformate enumerate în tabelul 1 din anexa I, rata maximă a taxei cuprinde o taxă suplimentară pe zahăr și făină, metoda de calcul pentru a determina această taxă suplimentară este stabilită în Tariful vamal comun în temeiul articolului 31 din TFUE.

Articolul 5

Taxe de import suplimentare pentru prevenirea sau contracararea efectelor prejudiciabile asupra pieței din Uniune

(1) Comisia poate adopta acte de punere în aplicare pentru a determina produsele agricole transformate enumerate în anexa IV la care, atunci când sunt importate cu rata taxei vamale stabilite în Tariful vamal comun, se aplică o taxă de import suplimentară. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă numai pentru a evita sau contracara efectele prejudiciabile asupra pieței din Uniune care ar putea rezulta din importurile respective și dacă:

(a) importurile sunt efectuate la un preț inferior nivelului notificat de Uniune către OMC („prețul de activare”); sau

(b) volumul importurilor unui an dat depășește un anumit nivel („volumul de activare”).

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

(2) În conformitate cu alineatul (1), nu se impun taxe de import suplimentare dacă importurile nu riscă să perturbe piața din Uniune sau dacă efectele unor astfel de taxe de import suplimentare ar fi disproporționate în raport cu obiectivul vizat.

(3) În sensul alineatului (1) litera (a), prețurile la import sunt stabilite pe baza prețurilor CIF de import pentru lotul în cauză.

Prețurile CIF de import se verifică prin comparație cu prețurile reprezentative ale produsului de pe piața internațională sau de pe piața de import a Uniunii pentru produsul respectiv.

Prețurile reprezentative sunt determinate la intervale regulate pe baza datelor colectate în cadrul sistemului de supraveghere comunitară stabilit în temeiul articolului 308d din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei ([1]).

(4) Volumul de activare se bazează pe posibilitățile de acces la piață definite ca importuri exprimate ca procent din consumul intern corespunzător în cursul celor trei ani anteriori anului în care efectele prejudiciabile prevăzute la alineatul (1) apar sau riscă să apară.

(5) Comisia ar putea adopta acte de punere în aplicare conținând măsurile necesare pentru aplicarea acestui articol, în special în ceea ce privește termenele-limită pentru a dovedi prețul de import și prezentarea unor probe documentare. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

(6) Comisia poate adopta acte de punere în aplicare fără aplicarea procedurii menționate la articolul 44 alineatul (2) sau (3), în ceea ce privește produsele identificate în conformitate cu alineatul (1) pentru:

(a) stabilirea prețurilor reprezentative și a volumelor de activare în scopul aplicării taxelor de import suplimentare;

(b) stabilirea nivelului taxelor de import suplimentare aplicate în conformitate cu normele stabilite în cadrul unor acorduri internaționale încheiate sau aplicate în mod provizoriu de către Uniune în conformitate cu TFUE.

(7) Comisia publică prețurile de activare vizate la alineatul (1) litera (a) în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Subsecțiunea II

Importul de ovalbumină și de lactalbumină

Articolul 6

Licențe de import pentru ovalbumină și lactalbumină

(1) Importul pentru punerea în liberă circulație a ovalbuminei și lactalbuminei poate fi condiționat de prezentarea unei licențe de import, în cazul în care acea licență este necesară pentru gestionarea piețelor în cauză și, în special, pentru monitorizarea comerțului cu aceste produse.

(2) Fără a aduce atingere măsurilor luate în conformitate cu articolul 14, statele membre eliberează licențele de import menționate la alineatul (1) oricărui solicitant stabilit în Uniune, indiferent de locul în care este stabilit solicitantul, cu excepția cazului în care un act adoptat în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) din TFUE conține dispoziții contrare.

(3) Licențele de import la care se face referire în alineatul (1) sunt valabile în întreaga Uniune.

(4) Eliberarea licențelor de import prevăzute la alineatul (1) și punerea în liberă circulație a mărfurilor reglementate de licență pot fi supuse unor cerințe în ceea ce privește originea și provenienta produsului vizat și prezentarea unui document emis de o țară terță sau de o entitate care certifică, *inter alia*, originea, provenienta, autenticitatea și caracteristicile calitative ale produselor.

Articolul 7

Garanție referitoare la licențele de import

(1) Eliberarea licențelor de import menționate la articolul 6 poate avea loc după constituirea unei garanții prin care se asigură faptul că operatorul economic va importa produsele în perioada de valabilitate a licenței de import.

([1]) Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 253, 11.10.1993, p. 1).

(2) Garanția este pierdută integral sau parțial dacă produsele nu sunt importate în cursul perioadei de validitate a licenței de import.

(3) Cu toate acestea, garanția nu este pierdută dacă produsele nu au putut fi importate în cursul acestei perioade din motive de forță majoră sau în cazul în care cantitatea care nu a fost importată în cursul acestei perioade se află în limitele nivelului de toleranță.

Articolul 8

Competențe delegate

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 42 în ceea ce privește:

(a) normele care condiționează importul de ovalbumină și de lactalbumină pentru punerea în liberă circulație de prezentarea unei licențe de import;

(b) normele referitoare la drepturile și obligațiile care decurg din licența de import și efectele juridice ale acesteia;

(c) cazurile în care se aplică o toleranță în privința respectării obligației de a importa cantitatea menționată în licență sau cazurile în care originea trebuie indicată în licență;

(d) normele referitoare la emiterea licenței de import sau normele care condiționează punerea în liberă circulație a mărfurilor acoperite de licență de prezentarea unui document emis de o țară terță sau de o entitate care certifică, *inter alia*, originea, proveniența, autenticitatea și caracteristicile calitative ale produselor;

(e) normele privind transferul licenței de import sau restricțiile referitoare la un astfel de transfer;

(f) cazurile în care prezentarea unei licențe de import nu este necesară;

(g) normele care condiționează eliberarea licențelor de import menționate la articolul 6 de constituirea unei garanții.

Articolul 9

Competențe de punere în aplicare

Comisia adoptă, atunci când este necesar, acte de punere în aplicare, cu privire la:

(a) formatul și conținutul licenței de import;

(b) depunerea cererilor de licențe de import, eliberarea respectivelor licențe și utilizarea lor;

(c) perioada de valabilitate a licenței de import, valoarea și procedura de constituire a garanției;

(d) dovezile necesare pentru a arăta respectarea cerințelor referitoare la utilizarea licențelor de import;

(e) nivelul de toleranță cu privire la respectarea obligației de a importa cantitatea menționată în licența de import;

(f) emiterea licențelor de import înlocuitoare și a licențelor de import duplicate;

(g) tratarea licențelor de import de către statele membre și schimburile de informații necesare în vederea gestionării sistemului, inclusiv procedurile referitoare la asistența administrativă specifică dintre statele membre.

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

SECȚIUNEA II

Schimburile comerciale preferențiale

Subsecțiunea I

Reducerea taxelor de import

Articolul 10

Reducerea și eliminarea progresivă a componentelor agricole, a taxelor *ad valorem* și a taxelor suplimentare

(1) În cazul în care un acord internațional încheiat sau aplicat în mod provizoriu de către Uniune în conformitate cu TFUE:

(a) prevede o reducere sau reduceri consecutive conducând la eliminarea progresivă a taxelor de import pentru produsele agricole transformate; și

(b) stabilește produsele eligibile pentru aceste reduceri, cantitățile de mărfuri, valoarea contingentelor cărora li se aplică aceste reduceri, metoda de calculare a acestor cantități sau valori sau factorii de determinare a reducerii componentei agricole, în taxele suplimentare pentru zahăr și făină sau în taxa *ad valorem*,

componenta agricolă, taxele suplimentare pentru zahăr și făină sau taxa *ad valorem* pot face obiectul reducerii sau reducerilor consecutive care să ducă la o eliminare progresivă prevăzute în cazul taxelor de import pentru produsele agricole transformate.

În sensul prezentului articol, componenta agricolă poate include și elementul agricol astfel cum este menționat în prima parte secțiunea I punctul B.1 din anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 și stabilit în partea a treia secțiunea I anexa 1 tabelul 2 din anexa I la respectivul regulament.

(2) În cazul în care un acord internațional încheiat sau aplicat în mod provizoriu de către Uniune în conformitate cu TFUE prevede o reducere sau o eliminare progresivă a componentelor agricole în ceea ce privește produsele incluse în tabelul 2 din anexa I la prezentul regulament, taxa corespunzătoare componentei agricole, care face parte din taxa *ad valorem*, este înlocuită cu o componentă agricolă care nu face parte din taxa *ad valorem*.

Articolul 11

Cantitățile efectiv utilizate sau considerate a fi fost utilizate

(1) Reducerile sau eliminarea progresivă a componentelor agricole sau a taxelor suplimentare pe zahăr sau făină, în conformitate cu articolul 10 alineatul (1) sunt determinate pe baza următoarelor elemente:

(a) cantitățile din produsele agricole incluse în anexa V care au fost efectiv utilizate sau care sunt considerate a fi fost utilizate în producția de produse agricole transformate;

(b) taxele care se aplică produselor agricole vizate la litera (a) și care sunt utilizate pentru calcularea componentei agricole reduse și taxele suplimentare pe zahăr și făină în cazul anumitor regimuri comerciale preferențiale.

(2) Produsele agricole care trebuie considerate a fi fost utilizate la fabricarea produselor agricole transformate sunt selecționate dintre produsele agricole utilizate la fabricarea produselor agricole transformate pe baza importanței lor în comerțul internațional și a măsurii în care nivelul lor de preț este reprezentativ pentru nivelurile de preț ale tuturor celorlalte produse agricole folosite la fabricarea acestui produs agricol transformat.

(3) Cantitățile de produse agricole incluse în anexa V și utilizate în mod efectiv sunt convertite în cantitățile echivalente de produse agricole specifice considerate a fi fost utilizate.

Articolul 12

Competențe delegate

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 42 în ceea ce privește:

(a) întocmirea unei liste a produselor agricole incluse în anexa V, considerate a fi fost utilizate în producția de produse agricole transformate pe baza criteriilor de selecție indicate la articolul 11 alineatul (2);

(b) stabilirea cantităților echivalente și a normelor pentru conversia prevăzută la articolul 11 alineatul (3);

(c) elementele necesare pentru calculul componentei agricole reduse și a taxelor suplimentare reduse pentru zahăr și făină și pentru a stabili metodele corespunzătoare calculului respectiv;

(d) sumele neglijabile pentru care componentele agricole reduse și taxele suplimentare pe zahăr și făină trebuie să fie fixate la zero.

Articolul 13

Competențe de punere în aplicare

(1) În cazul în care este necesar, Comisia adoptă acte de punere în aplicare care conțin măsuri de punere în aplicare a acordurilor internaționale încheiate sau aplicate în mod provizoriu de către Uniune în conformitate cu TFUE în ceea ce privește calcularea taxelor de import pentru produsele agricole transformate care fac obiectul unei reduceri, în conformitate cu articolul 10 alineatele (1) și (2) din prezentul regulament.

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

(2) Comisia poate adopta, atunci când este necesar, acte de punere în aplicare pentru stabilirea:

(a) cantităților fixe din produsele agricole menționate la articolul 12 litera (a) care sunt considerate a fi fost folosite la fabricarea produselor agricole transformate, astfel cum se menționează la articolul 12 litera (a);

(b) cantităților din produsele agricole menționate la articolul 12 litera (a) care sunt considerate a fi fost folosite la fabricarea produselor agricole transformate, pentru fiecare compoziție posibilă a respectivelor produse agricole transformate pentru care cantitățile fixe din produsele agricole specifice nu pot fi stabilite în conformitate cu litera (a) de la prezentul paragraf;

(c) cerințele documentare.

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

(3) Comisia poate adopta acte de punere în aplicare, fără aplicarea procedurii menționate la articolul 44 alineatul (2) sau (3), pentru stabilirea nivelului taxei de import care urmează să se aplice, în conformitate cu normele stabilite într-un acord internațional încheiat sau aplicat provizoriu de către Uniune în conformitate cu TFUE și cu normele adoptate în temeiul alineatului (1) din prezentul articol.

Subsecțiunea II

Contigente tarifare și tratamentul special al importurilor de către țările terțe

Articolul 14

Deschiderea și gestionarea contingentelor tarifare

(1) Contingentele tarifare pentru importurile de produse agricole transformate și pentru produsele agricole menționate la al doilea paragraf din articolul 1, pentru punerea lor în liberă circulație în Uniune, rezultate în urma acordurilor internaționale încheiate sau aplicate în mod provizoriu de către Uniune în conformitate cu TFUE sunt deschise și gestionate de către Comisie în conformitate cu articolele 15 și 16.

(2) Contingentele tarifare menționate la alineatul (1) sunt gestionate într-un mod care evită orice discriminare între operatori și care ține seama, în mod corespunzător, de nevoile de aprovizionare ale pieței din Uniune și de necesitatea de a menține echilibrul pieței respective.

(3) Contingentele tarifare menționate la alineatul (1) sunt gestionate prin aplicarea uneia dintre următoarele metode, a unei alte metode adecvate sau a unei combinații dintre ele:

(a) o metodă de alocare bazată pe ordinea cronologică a depunerii cererilor (conform principiului „primul sosit, primul servit”);

(b) o metodă de alocare a contingentelor în mod proporțional cu cantitățile solicitate în cadrul cererilor („metoda examinării simultane”);

(c) o metodă de alocare bazată pe modelele comerciale tradiționale („metoda operatorilor tradiționali/nou-veniți”).

Articolul 15

Competențe delegate

(1) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 42 în ceea ce privește:

(a) condițiile și criteriile de eligibilitate pe care trebuie să le îndeplinească un operator pentru a putea depune o cerere în cadrul contingentului tarifar stabilit în cadrul unui acord internațional, astfel cum se menționează la articolul 14 alineatul (1);

(b) normele privind transferul de drepturi între operatori și, în cazul în care este necesar, limitări ale transferului respectiv în cadrul gestionării contingentului tarifar stabilit în cadrul unui acord internațional, astfel cum se menționează la articolul 14 alineatul (1);

(c) dispoziții care condiționează participarea la contingentul tarifar prevăzut în cadrul unui acord internațional, astfel cum se menționează la articolul 14 alineatul (1), de prezentarea unei licențe de import și de constituirea unei garanții;

(d) caracteristicile specifice, cerințele sau restricțiile aplicabile la contingentul tarifar prevăzut în acordul internațional, astfel cum se menționează la articolul 14 alineatul (1).

(2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 42 prin care autorităților competente din statele membre li se solicită să emită, la cerere și după efectuarea unor controale adecvate, un document care atestă că un produs îndeplinește condițiile pentru a beneficia de un tratament special la importul într-o țară terță.

Articolul 16

Competențe de punere în aplicare

(1) Comisia adoptă acte de punere în aplicare prin care stabilește:

(a) contingentele tarifare anuale, dacă este necesar, eșalonate în mod adecvat pe parcursul anului și metoda de gestionare care trebuie aplicată;

(b) procedurile pentru aplicarea dispozițiilor specifice stabilite în acordul internațional sau actul juridic de adoptare a regimului de import sau export, în special cu privire la:

(i) garanțiile privind natura, provenienta și originea produsului;

(ii) recunoașterea oricărui document folosit pentru verificarea garanțiilor menționate la punctul (i);

(iii) prezentarea unui document emis de țara exportatoare;

(iv) destinația și utilizarea produselor;

(c) perioada de validitate a licențelor de export care trebuie să fie prezentate, în conformitate cu articolul 15 alineatul (1) litera (c);

(d) procedura de constituire a unei garanții în conformitate cu articolul 15 alineatul (1) litera (c) și valoarea acesteia;

(e) utilizarea licențelor de import care trebuie să fie prezentate în conformitate cu articolul 15 alineatul (1) litera (c) și, după caz, măsurile specifice referitoare, îndeosebi, la condițiile conform cărora vor fi depuse cererile de licențe de import și vor fi acordate autorizațiile în limitele contingentului tarifar;

(f) cerințele documentare;

(g) măsurile necesare referitoare la conținutul, forma, eliberarea și utilizarea documentului menționat la articolul 15 alineatul (2).

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

(2) Comisia stabilește, prin intermediul unor acte de punere în aplicare adoptate fără aplicarea procedurii menționate la articolul 44 alineatul (2) sau (3), dispoziții pentru:

(a) gestionarea procesului prin care să se asigure faptul că nu sunt depășite cantitățile disponibile în cadrul contingentului tarifar, în special prin fixarea unui coeficient de alocare pentru fiecare cerere, atunci când cantitățile disponibile sunt atinse, respingând cererile în curs de aprobare și, în cazul în care este necesar, suspendând introducerea cererilor;

(b) realocarea cantităților neutilizate din contingentul tarifar.

SECȚIUNEA III

Măsuri de salvgardare

Articolul 17

Măsuri de salvgardare

(1) Sub rezerva alineatului (3) din prezentul articol, Comisia adoptă acte de punere în aplicare care conțin măsuri de salvgardare împotriva importurilor în Uniune de produse agricole transformate. Pentru a asigura uniformitatea politicii comerciale comune, respectivele acte de punere în aplicare sunt în conformitate cu Regulamentele (CE) nr. 260/2009 și (CE) nr. 625/2009. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

(2) Dacă nu există dispoziții contrare în orice alt act juridic al Parlamentului European și al Consiliului și în orice alt act al Consiliului, Comisia adoptă, sub rezerva alineatului (3) din prezentul articol, acte de punere în aplicare care conțin măsuri de salvgardare împotriva importurilor în Uniune de produse agricole transformate prevăzute în cadrul acordurilor internaționale încheiate și aplicate în mod provizoriu de către Uniune în conformitate cu TFUE. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

(3) Comisia poate lua măsurile menționate la alineatele (1) și (2) la cererea unui stat membru sau din proprie inițiativă.

În cazul în care Comisia primește o cerere din partea unui stat membru pentru adoptarea actelor de punere în aplicare menționate la alineatul (1) sau (2), sau la ambele, aceasta adoptă actele de punere în aplicare care conțin decizia sa în această privință în termen de cinci zile lucrătoare de la data primirii cererii. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

(4) Din motive imperative de urgență justificate corespunzător și legate de măsurile de salvgardare prevăzute la alineatele (1) și (2), Comisia adoptă acte de punere în aplicare cu aplicare imediată, în conformitate cu procedura menționată la articolul 44 alineatul (3).

(5) În cazul în care Comisia dorește să revoce sau să modifice măsurile de salvgardare adoptate în conformitate cu alineatele (1)-(4), aceasta adoptă acte de punere în aplicare în acest sens. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu articolul 44 alineatul (2), cu excepția cazului în care există motive imperative de urgență justificate corespunzător, caz în care actele de punere în aplicare sunt adoptate în conformitate cu articolul 44 alineatul (3).

SECȚIUNEA IV

Perfecționarea activă

Subsecțiunea I

Perfecționarea activă fără examinarea condițiilor economice

Articolul 18

Perfecționarea activă a produselor agricole fără examinarea condițiilor economice

(1) Atunci când mărfurile neincluse în anexa I sunt obținute din produse agricole enumerate în anexa III la prezentul regulament care fac obiectul perfecționării active, condițiile economice menționate în articolul 117 litera (c) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 sunt considerate a fi fost îndeplinite pe baza prezentării unui certificat de perfecționare activă a respectivelor produse agricole.

(2) Se eliberează certificate de perfecționare activă pentru produsele agricole folosite la fabricarea mărfurilor care nu intră sub incidența anexei I, în limitele cantităților stabilite de către Comisie.

Aceste cantități se determină pe baza unei echilibrări, pe de o parte, a limitelor bugetare obligatorii pentru restituirile la export pentru mărfurile neincluse în anexa I și, pe de altă parte, a cerințelor privind cheltuielile preconizate pentru restituirile la export pentru mărfurile neincluse în anexa I, și ținând seama, în special, de:

(a) volumul estimat al exporturilor de mărfuri neincluse în anexa I în cauză;

(b) situația pieței din Uniune și a pieței mondiale a produselor de bază relevante, după caz;

(c) factorii economici și de reglementare.

Cantitățile sunt revizuite la intervale regulate pentru a se ține cont de evoluția factorilor economici și de reglementare.

(3) Statele membre eliberează certificatele de perfecționare activă menționate la alineatul (1) oricărui solicitant al unui certificat care își are sediul în Uniune, indiferent de locul în care este stabilit solicitantul.

Certificatele de perfecționare activă sunt valabile în ansamblul Uniunii.

Articolul 19

Competențe delegate

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate, în conformitate cu articolul 42, cu privire la:

(a) o listă de produse agricole incluse în anexa III și utilizate pentru fabricarea mărfurilor neincluse în anexa I, pentru care pot fi eliberate certificate de perfecționare activă;

(b) drepturile care derivă din certificatul de perfecționare activă și efectele juridice ale acestuia;

(c) dispozițiile referitoare la transferul drepturilor derivate din certificatele de perfecționare activă între operatori;

(d) normele necesare fiabilității și eficacității sistemului de certificate de perfecționare activă, vizând autenticitatea certificatului, transferul acestuia sau restricțiile referitoare la un astfel de transfer.

Articolul 20

Competențe de punere în aplicare

(1) Atunci când e necesar, Comisia adoptă acte de punere în aplicare cu privire la:

(a) determinarea, în temeiul articolului 18 alineatul (2), a cantității de produse agricole pentru care se pot elibera certificate de perfecționare activă;

(b) formatul și conținutul cererilor pentru certificate de perfecționare activă;

(c) formatul, conținutul și perioada de valabilitate a certificatelor de perfecționare activă;

(d) documentele necesare și procedura pentru depunerea cererilor și pentru eliberarea certificatelor de perfecționare activă;

(e) gestionarea certificatelor de perfecționare activă de către statele membre;

(f) procedurile referitoare la asistența administrativă între statele membre;

Respectivele acte de punere în aplicare sunt adoptate în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

(2) Atunci când se solicită cantități de produse care depășesc cantitatea determinată în conformitate cu alineatul (1) litera (a), Comisia poate, cu ajutorul actelor de punere în aplicare adoptate fără a aplica procedura menționată la articolul 44 alineatul (2) sau (3), să limiteze cantitățile pentru care pot fi emise certificate de perfecționare activă, respingând cantitățile care fac obiectul unor cereri de certificate de perfecționare activă și suspendând introducerea de cereri de certificate de perfecționare activă pentru produsul vizat.

Subsecțiunea II

Suspendarea regimurilor de perfecționare activă

Articolul 21

Suspendarea regimurilor de transformare și de perfecționare activă pentru ovalbumină și lactalbumină

(1) În cazul în care piața Uniunii este perturbată sau riscă să fie perturbată din cauza aplicării regimurilor de perfecționare activă, Comisia poate, la cererea unui stat membru sau din proprie inițiativă, adopta acte de punere în aplicare pentru a suspenda integral sau parțial utilizarea regimurilor de perfecționare activă a ovalbuminei și a lactalbuminei. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

În cazul în care primește o cerere din partea unui stat membru pentru adoptarea actelor de punere în aplicare menționate la primul paragraf, Comisia adoptă actele de punere în aplicare care conțin decizia sa în acest sens în termen de cinci zile lucrătoare de la primirea cererii. Respectivele acte de punere în aplicare sunt adoptate în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

(2) Din motive imperative de urgență justificate în mod corespunzător, Comisia adoptă acte de punere în aplicare imediat aplicabile, referitoare la suspendarea menționată la alineatul (1) în conformitate cu procedura menționată la articolul 44 alineatul (3).

CAPITOLUL III

EXPORTURILE

SECȚIUNEA I

Restituiri la export

Articolul 22

Mărfuri și produse eligibile

(1) Atunci când mărfurile neincluse în anexa I sunt exportate, produsele agricole enumerate la punctele (i), (ii), (iii), (v) și (vii) din articolul 196 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013, care au fost utilizate pentru fabricarea acestor mărfuri neincluse în anexa I, beneficiază de restituiri la export, în conformitate cu articolul 196 din respectivul regulament, conform prevederilor din anexa II la prezentul regulament și se aplică articolul 196 alineatul (1) litera (b), alineatul (2) și alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013.

(2) Restituirile la export menționate la alineatul (1) nu se acordă pentru următoarele:

(a) mărfurile neincluse în anexa I importate care sunt considerate a fi în liberă circulație în conformitate cu articolul 29 din TFUE și care fac obiectul unui reexport;

(b) mărfurile neincluse în anexa I importate care sunt considerate a fi în liberă circulație în conformitate cu articolul 29 din TFUE și care sunt exportate după transformare sau încorporare în alte mărfuri neincluse în anexa I;

(c) cerealele, orezul, laptele și produsele lactate sau ouăle importate care sunt considerate a fi în liberă circulație, în conformitate cu articolul 29 din TFUE și care sunt exportate după transformare sau încorporare în mărfuri neincluse în anexa I.

Articolul 23

Determinarea restituirilor la export

(1) Restituirile la export menționate în articolul 22 sunt determinate de către autoritățile competente ale statelor membre în funcție de compoziția mărfurilor exportate și de ratele restituirii la export fixate pentru fiecare produs de bază din care sunt compuse mărfurile exportate.

(2) Pentru determinarea restituirilor la export, produsele enumerate la punctele (i), (ii), (iii), (v) și (vii) din articolul 196 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013, care nu sunt incluse în anexa III la prezentul regulament, sunt asimilate produselor de bază sau produselor derivate din transformarea produselor de bază.

Articolul 24

Norme orizontale și ratele restituirilor la export

(1) Normele orizontale privind restituirile la export pentru produsele agricole indicate în articolul 199 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 se aplică mărfurilor neincluse în anexa I.

(2) Se adoptă măsuri în conformitate cu articolul 198 din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 și cu articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 1370/2013 pentru stabilirea ratelor restituirilor la export pentru produsele de bază.

(3) Pentru calcularea restituirilor la export, produsele agricole enumerate la punctele (i), (ii), (iii), (v) și (vii) de la articolul 196 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 și neincluse în anexa III la prezentul regulament și care sunt derivate din produsele de bază sau asimilate produselor de bază, sau produselor derivate din transformarea produselor de bază, în conformitate cu articolul 23 alineatul (2), sunt convertite în produse de bază.

Articolul 25

Certificate privind exporturile mărfurilor specifice neincluse în anexa I către destinații specifice

În cazul în care un acord internațional încheiat sau pus în aplicare în mod provizoriu de Uniune în conformitate cu TFUE prevede aceasta, autoritățile competente ale statului membru în cauză eliberează, la cererea părții interesate, un certificat care indică dacă au fost plătite restituiri la export pentru mărfurile specifice neincluse în anexa I exportate către destinații specifice.

Articolul 26

Competențe delegate

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate, în conformitate cu articolul 42, cu privire la:

(a) norme privind caracteristicile mărfurilor neincluse în anexa I care urmează să fie exportate și ale produselor agricole utilizate pentru fabricarea acestora;

(b) norme privind determinarea restituirilor la export pentru produsele agricole exportate după transformarea în mărfuri neincluse în anexa I;

(c) norme privind dovezile necesare pentru a arăta compoziția mărfurilor neincluse în anexa I exportate;

(d) norme care impun o declarație de utilizare a anumitor produse agricole importate;

(e) norme privind asimilarea produselor agricole enumerate la punctele (i), (ii), (iii), (v) și (vii) de la articolul 196 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013, care nu sunt incluse în anexa III la prezentul regulament, cu produsele de bază și privind determinarea cantității de referință a fiecărui produs de bază;

(f) aplicarea normelor orizontale referitoare la restituirile la export pentru produsele agricole, adoptate în temeiul articolului 202 din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013, la mărfurile neincluse în anexa I.

Articolul 27

Competențe de punere în aplicare

Atunci când este necesar, Comisia adoptă acte de punere în aplicare privind:

(a) aplicarea ratelor de restituire în cazul în care caracteristicile componentelor produselor menționate la litera (c) din prezentul articol și ale mărfurilor neincluse în anexa I impun ca aceste caracteristici să fie luate în considerare la calcularea restituirilor la export;

(b) calcularea restituirilor la export pentru:

  (i) produsele de bază;

  (ii) produsele derivate din transformarea produselor de bază;

  (iii) produsele asimilate produselor menționate la punctul (i) sau (ii);

(c) asimilarea produselor enumerate la litera (b) punctele (ii) și (iii) care sunt enumerate în articolul 196 alineatul (1) litera (a) punctele (i), (ii), (iii), (v) și (vii) din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 și care nu sunt incluse în anexa III la prezentul regulament, cu produsele de bază;

(d) determinarea, pentru fiecare dintre produsele de bază, a cantității de referință care servește ca bază pentru determinarea restituirilor la export, în funcție de cantitatea de produs efectiv utilizată pentru fabricarea mărfurilor exportate sau pe o bază fixă, astfel cum este prevăzut în anexa II;

(e) cererea, eliberarea și gestionarea certificatelor menționate la articolul 25;

(f) tratamentul dispariițiilor de produse și a pierderilor de cantități în timpul procesului de fabricație și tratamentul produselor derivate;

(g) procedura de declarare și dovezile necesare pentru a arăta compoziția mărfurilor neincluse în anexa I exportate pentru punerea în aplicare a sistemului de restituiri la export;

(h) dovezile simplificate necesare pentru a arăta sosirea la destinație în cazul restituirilor diferențiate în funcție de destinație;

(i) aplicarea normelor orizontale privind restituirile la export pentru produsele agricole, adoptate în temeiul articolului 203 din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013, la restituirile la export pentru mărfurile neincluse în anexa I.

Respectivele acte de punere în aplicare sunt adoptate în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

SECȚIUNEA II

Certificate de restituire

Articolul 28

Certificate de restituire

(1) Restituirile la export pentru produsele agricole încorporate în mărfurile neincluse în anexa I se acordă în cazul în care a fost depusă o cerere de restituiri la export și pe baza prezentării unui certificat de restituire care era valabil la momentul exportului.

Micii exportatori, inclusiv deținătorii de certificate de restituire, care solicită sume limitate din restituirile la export care sunt prea mici pentru a fi acoperite de certificatele de restituire, care nu pun în pericol respectarea constrângerilor bugetare, sunt scutiți de prezentarea unui certificat de restituire. Aceste scutiri nu depășesc o sumă globală alocată micilor exportatori.

(2) Statele membre eliberează un certificat de restituire oricărui solicitant al unui certificat de restituire cu sediul în Uniune, indiferent de locul de reședință al solicitantului. Certificatele de restituire sunt valabile în întreaga Uniune.

Articolul 29

Ratele de restituiri aplicabile

(1) Rata de restituire care trebuie aplicată este cea care se aplică la data la care declarația de export pentru mărfurile neincluse în anexa I este acceptată de autoritățile vamale, cu excepția cazului în care a fost depusă o cerere în conformitate cu alineatul (2) pentru ca rata de restituire să fie stabilită în prealabil.

(2) O cerere de stabilire prealabilă a ratei de restituire poate fi depusă în momentul depunerii cererii unui certificat de restituire, la data acordării certificatului de restituire sau la orice moment după data respectivă, dar înainte de sfârșitul perioadei de valabilitate a certificatului de restituire.

(3) Rata este stabilită în prealabil la rata aplicabilă în ziua depunerii cererii de stabilire prealabilă. Ratele de restituire stabilite în prealabil se aplică începând cu data respectivă tuturor ratelor de restituire acoperite de certificatul de restituire.

(4) Restituirile la export pentru mărfurile neincluse în anexa I se acordă pe baza:

(a) ratelor de restituire care se aplică în conformitate cu alineatul (1) pentru produsele de bază încorporate în mărfurile neincluse în anexa I, în cazul în care ratele de restituire nu au fost stabilite în prealabil; sau

(b) ratelor de restituire stabilite în prealabil în conformitate cu alineatul (3) pentru produsele de bază încorporate în mărfurile neincluse în anexa I.

Articolul 30

Garanție referitoare la certificatele de restituire

(1) Certificatele de restituire se eliberează după constituirea unei garanții prin care se asigură faptul că agentul economic va prezenta autorităților competente ale statului membru în cauză o cerere de restituire la export cu privire la exporturile de mărfuri neincluse în anexa I efectuate în cursul perioadei de valabilitate a certificatului de restituire.

(2) Garanția este pierdută integral sau parțial dacă restituirea la export nu a fost solicitată sau a fost solicitată doar pentru o parte din exporturile efectuate în cursul perioadei de valabilitate a certificatului de restituire.

În pofida primului paragraf, garanția nu va fi reținută dacă:

(a) din motive de forță majoră, mărfurile nu au fost exportate sau au fost exportate doar parțial sau dacă nu a fost solicitată o restituire la export; sau

(b) a fost solicitată doar parțial sau dacă volumul restituirii la export care nu a fost solicitată corespunde nivelului de toleranță.

Articolul 31

Competențe delegate

Comisiei i se conferă competența de a adopta acte delegate, în conformitate cu dispozițiile de la articolul 42, cu privire la:

(a) normele referitoare la drepturile și obligațiile care decurg din certificatul de restituire, inclusiv garanția, sub rezerva îndeplinirii tuturor condițiilor, că restituirile la export vor fi plătite și la obligația de a solicita restituiri la export pentru produsele agricole exportate după transformare în mărfuri neincluse în anexa I;

(b) normele aplicabile transferului certificatului de restituire sau restricțiilor referitoare la un astfel de transfer;

(c) cazurile și situațiile în care prezentarea unui certificat de restituire nu este necesară în temeiul articolului 28 alineatul (1), ținând seama de obiectivul operațiunii, de sumele implicate și de suma globală care poate fi acordată micilor exportatori;

(d) cazurile și situațiile în care, prin derogare de la articolul 30, nu este necesară constituirea unei garanții;

(e) normele referitoare la nivelul de toleranță vizat la al doilea paragraf al articolului 30 alineatul (2) al doilea paragraf litera (b) cu privire la necesitatea de a se conforma constrângerilor bugetare.

Articolul 32

Competențe de punere în aplicare

(1) Atunci când este necesar, Comisia adoptă acte de punere în aplicare cu privire la:

(a) măsurile, formatul și conținutul cererii de certificat de restituire;

(b) formatul, conținutul și perioada de valabilitate a certificatului de restituire;

(c) procedura de depunere a cererilor și procedura de eliberare a certificatelor de restituire, precum și de utilizare a acestora;

(d) procedura de constituire a unei garanții și valoarea acestora;

(e) nivelul de toleranță vizat la articolului 30 alineatul (2) al doilea paragraf litera (b) cu privire la necesitatea de a se conforma constrângerilor bugetare;

(f) mijloacele de probă că obligațiile care decurg din certificatele de restituire au fost îndeplinite;

(g) tratarea certificatelor de restituire de către statele membre și schimburile de informații necesare în vederea administrării sistemului, inclusiv procedurile referitoare la asistența administrativă specifică între statele membre;

(h) stabilirea sumei totale alocate micilor exportatori și a pragului individual de scutire de la prezentarea certificatelor de restituire, în conformitate cu al doilea paragraf din articolul 28 alineatul (1);

(i) eliberarea certificatelor de restituire înlocuitoare și a duplicatelor certificatelor de restituire.

Respectivele acte de punere în aplicare sunt adoptate în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

(2) Atunci când se solicită sume care depășesc sumele disponibile stabilite pe baza angajamentelor asumate în temeiul tratatelor internaționale încheiate în conformitate cu TFUE, Comisia poate adopta acte de punere în aplicare fără a aplica procedura menționată la articolul 44 alineatul (2) sau (3), prin care să limiteze sumele pentru care pot fi emise certificate de restituire, să respingă sumele solicitate care fac obiectul unor cereri de certificate de restituire și să suspende introducerea de cereri de certificate de restituire.

SECȚIUNEA III

Alte măsuri referitoare la activitățile de export

Articolul 33

Alte măsuri referitoare la activitățile de export

(1) În cazul în care în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1308/2013 se adoptă măsuri privind exportul unui produs agricol inclus în anexa III sub forma unor prelevări sau impuneri și există riscul ca exportul unor mărfuri neincluse în anexa I cu un conținut ridicat al produsului agricol în cauză să împiedice realizarea obiectivului urmărit de măsurile respective, Comisia este mandatată să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 42 în ceea ce privește adoptarea unor măsuri echivalente cu privire la respectivele mărfuri neincluse în anexa I, cu condiția ca respectivele acte delegate să respecte toate obligațiile care decurg din acordurile internaționale încheiate în conformitate cu TFUE. Respectivele acte delegate se adoptă numai dacă măsurile disponibile în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1308/2013 sunt considerate insuficiente.

Atunci când, în cazurile menționate la primul paragraf, motive de maximă urgență o impun, procedura prevăzută la articolul 43 se aplică actelor delegate adoptate în temeiul acestui alineat.

Respectivele motive de maximă urgență pot include necesitatea de a întreprinde acțiuni imediate pentru a soluționa sau a preveni perturbarea pieței, în cazurile în care amenințările de perturbare a pieței survin atât de rapid sau atât de neașteptat încât se impun acțiuni imediate pentru a soluționa situația în mod eficient și concret sau în cazurile în care o acțiune ar împiedica o astfel de amenințare de perturbare a pieței să se materializeze, să persiste sau să se transforme într-o perturbare mai gravă sau mai prelungită sau atunci când amânarea acțiunii imediate ar risca să producă sau să agraveze perturbarea sau ar crește gradul de necesitate al măsurilor care ar fi necesare mai târziu pentru a se soluționa amenințarea sau perturbarea sau ar fi în defavoarea producției sau a condițiilor pieței.

(2) Atunci când este necesar, Comisia adoptă acte de punere în aplicare pentru stabilirea procedurilor și a criteriilor tehnice necesare pentru aplicarea alineatului (1).

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

CAPITOLUL IV

MĂSURI CARE SE APLICĂ ATÂT IMPORTURILOR, CÂT ȘI EXPORTURILOR

Articolul 34

Compensarea directă în cadrul schimburilor comerciale preferențiale

(1) În cazul în care un acord internațional încheiat sau aplicat în mod provizoriu de Uniune, în conformitate cu TFUE prevede astfel, taxa aplicabilă la importul de produse agricole se poate înlocui cu o sumă stabilită pe baza diferenței dintre nivelul prețurilor agricole practicate în Uniune și cele din țara sau regiunea vizată, sau cu o sumă care să compenseze prețul stabilit în comun pentru țara sau regiunea în cauză.

În acest caz, sumele plătibile la exporturile către țara sau regiunea vizată trebuie să fie fixate de comun acord și pe aceeași bază ca și componenta agricolă din taxa de import în conformitate cu condițiile prevăzute în acord.

(2) Atunci când este necesar, Comisia adoptă acte de punere în aplicare pentru:

(a) stabilirea taxei aplicabile menționate la alineatul (1) și a sumelor conexe plătibile pentru exporturile către țara sau regiunea vizată;

(b) asigurarea că produsele agricole transformate declarate ca fiind destinate exportului în cadrul unui regim comercial preferențial nu sunt de fapt exportate în cadrul unui regim nepreferențial sau viceversa.

Respectivele acte de punere în aplicare sunt adoptate în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Articolul 35

Metode de analiză

(1) În scopul regimurilor comerciale vizate în prezentul regulament, în cazul în care produsele agricole transformate sau mărfurile neincluse în anexa I fac necesar acest lucru, caracteristicile și compoziția acestor produse și mărfuri se determină prin analiza elementelor lor constitutive.

(2) Atunci când este necesar, Comisia adoptă acte de punere în aplicare în legătură cu produsele și mărfurile menționate la alineatul (1), cu privire la:

(a) metodele de analiză calitativă și cantitativă;

(b) dispozițiile tehnice necesare pentru identificarea acestora;

(c) procedurile de aplicat în scopul clasificării NC a acestora.

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Articolul 36

Adaptarea prezentului regulament

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 42, cu privire la următoarele:

(a) adaptări ale anexelor I-V la prezentul regulament, inclusiv eliminarea produselor agricole transformate și a mărfurilor neincluse în anexa I și includerea unor noi produse agricole transformate și a unor mărfuri neincluse în anexa I, la acordurile internaționale încheiate sau puse în aplicare în mod provizoriu de Uniune în conformitate cu TFUE;

(b) adaptări ale articolului 2 literele (i)-(l), articolului 25, precum și ale anexelor I-V la modificările anexei I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87.

Articolul 37

Schimbul de informații

(1) În cazul în care este necesar pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, statele membre furnizează Comisiei, la cerere, următoarele informații:

(a) importurile de produse agricole transformate;

(b) exporturile de mărfuri neincluse în anexa I;

(c) cererile și eliberările de certificate de perfecționare activă și utilizarea acestora pentru produsele agricole menționate la articolul 18;

(d) cererile, eliberările și utilizarea certificatelor de restituire prevăzute la articolul 28 alineatul (1);

(e) plățile și rambursarea restituirilor la export pentru mărfurile neincluse în anexa I prevăzute la articolul 22 alineatul (1);

(f) măsurile administrative de punere în aplicare adoptate;

(g) alte informații relevante.

În cazul în care restituirile la export sunt aplicate în alt stat membru decât cel în care au fost produse mărfurile neincluse în anexa I, informațiile referitoare la producția și compoziția mărfurilor neincluse în anexa I la prevăzute la litera (e) se comunică celuilalt stat membru, la cererea acestuia.

(2) Comisia poate transmite informațiile care îi sunt prezentate, în conformitate cu alineatul (1) literele (a)-(g), tuturor statelor membre.

(3) Pentru a asigura integritatea sistemelor de informare și autenticitatea și lizibilitatea documentelor și datelor aferente transmise, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 42, stabilind:

(a) natura și tipul informațiilor care trebuie notificate în conformitate cu alineatul (1);

(b) categoriile de date care trebuie prelucrate, perioadele maxime de păstrare și scopul prelucrării, în special în cazul publicării acestor date și al transferului lor către țări terțe;

(c) drepturile de acces la informațiile sau sistemele de informații puse la dispoziție ținând seama în mod corespunzător de necesitatea protejării secretului profesional și a confidențialității;

(d) condițiile de publicare a informațiilor.

(4) Comisia poate adopta actele de punere în aplicare necesare pentru aplicarea prezentului articol privind:

(a) metodele de notificare;

(b) aranjamente privind informațiile care trebuie notificate;

(c) dispoziții privind gestionarea informațiilor care trebuie notificate, precum și privind conținutul, forma, calendarul, frecvența și termenele de notificare;

(d) dispozițiile privind transmiterea sau punerea la dispoziție a informațiilor și a documentelor disponibile pentru statele membre, Parlamentul European, Consiliu, organizațiile internaționale, autoritățile competente din țările terțe sau pentru public, garantându-se totodată protecția datelor cu caracter personal și interesul legitim al întreprinderilor în ceea ce privește protejarea secretelor lor de afaceri.

Respectivele acte de punere în aplicare sunt adoptate în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Articolul 38

Prelucrarea și protecția datelor cu caracter personal

(1) Statele membre și Comisia colectează date cu caracter personal în scopurile prevăzute la articolul 37 alineatul (1) și nu prelucrează aceste date într-un mod care depășește respectivele scopuri.

(2) În cazul în care sunt prelucrate în scopurile prevăzute la articolul 37 alineatul (1), datele cu caracter personal devin anonime și sunt prelucrate exclusiv în formă agregată.

(3) Datele cu caracter personal sunt prelucrate în conformitate cu normele Directivei 95/46/CE și ale Regulamentului (CE) nr. 45/2001. În mod special, aceste date nu sunt stocate într-un mod care permite identificarea persoanelor vizate pentru o perioadă mai mare decât cea necesară în scopurile pentru care au fost colectate sau pentru care sunt prelucrate în continuare, ținând seama de perioadele minime de păstrare prevăzute de legislația aplicabilă la nivel național și la nivelul Uniunii.

(4) Statele membre informează persoanele vizate că datele lor cu caracter personal pot fi prelucrate de către organe naționale sau ale Uniunii în conformitate cu alineatul (1) și că, în acest sens, le revin drepturile prevăzute în normele în materie de protecție a datelor, și anume normele Directivei 95/46/CE și, respectiv, ale Regulamentului (CE) nr. 45/2001.

Articolul 39

Sumele neglijabile

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 42, în ceea ce privește pragurile sub care statele membre pot să se abțină de la aplicarea sumelor care trebuie percepute sau acordate în conformitate cu articolele 3, 5, 10, 22 și 34. Pragul este fixat la un nivel pentru care costurile administrative ar fi disproporționate față de sumele percepute sau acordate.

Articolul 40

Garanțiile, controalele, verificarea și sancțiunile

(1) Atunci când este cazul, normele orizontale privind garanțiile, controalele, verificarea și sancțiunile, precum și privind utilizarea euro prevăzute la articolele 58-66, 79-88 și 105-108 din Regulamentul (UE) nr. 1306/2013 și în actele juridice adoptate pe baza acestui regulament se aplică *mutatis mutandis* în cazul licențelor de import și al contingentelor tarifare pentru produsele agricole transformate și în cazul restituirilor la export și al certificatelor de restituire pentru mărfurile neincluse în anexa I.

(2) În sensul prezentului regulament, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 42 în ceea ce privește normele care vizează adaptarea, după caz, a dispozițiilor adoptate în temeiul articolelor menționate la alineatul (1).

(3) În scopul prezentului regulament, atunci când este necesar, Comisia adoptă acte de punere în aplicare în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor adoptate în temeiul articolelor menționate la alineatul (1). Respectivele acte de punere în aplicare sunt adoptate în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 44 alineatul (2).

Articolul 41

Obligațiile internaționale și standardele aplicabile

Atunci când adoptă acte delegate și acte de punere în aplicare, Comisia are în vedere obligațiile internaționale ale Uniunii și standardele aplicabile ale Uniunii în domeniul social, al mediului și în ceea ce privește bunăstarea animalelor, necesitatea de a monitoriza evoluția activității comerciale și a pieței, precum și nevoia de a asigura o gestionare adecvată a pieței și de a reduce sarcinile administrative.

CAPITOLUL V

DELEGAȚIA DE COMPETENȚE ȘI PROCEDURA DE COMITET

Articolul 42

Executarea delegării

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute de prezentul articol.

(2) Competența de a adopta actele delegate menționate la articolele 8, 12, 15, 19, 26, 31, articolul 33 alineatul (1), articolul 36, articolul 37 alineatul (3), articolul 39 și articolul 40 alineatul (2) este conferită Comisiei pentru o perioadă de șapte ani de la data intrării în vigoare a prezentului regulament. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de șapte ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea competențelor prevăzută la articolele 8, 12, 15, 19, 26, 31, articolul 33 alineatul (1), articolul 36, articolul 37 alineatul (3), articolul 39 și articolul 40 alineatul (2) poate fi revocată în orice moment de către Parlamentul European sau de către Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Aceasta intră în vigoare în ziua următoare datei publicării deciziei în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară, precizată în respectiva decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității niciunuia dintre actele delegate aflate deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolelor 8, 12, 15, 19, 26, 31, articolului 33 alineatul (1), articolului 36, articolului 37 alineatul (3), articolului 39 și articolul 40 alineatul (2) intră în vigoare doar dacă nici Parlamentul European, nici Consiliul nu au formulat nicio obiecție într-un termen de două luni de la comunicarea actului către Parlamentul European și Consiliu sau dacă, înainte de expirarea acestui termen, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu au obiecții. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 43

Procedura de urgență

(1) Actele delegate adoptate în temeiul prezentului articol intră în vigoare fără întârziere și se aplică atât timp cât nu se formulează nicio obiecție în conformitate cu alineatul (2). Notificarea unui act delegat adoptat în temeiul prezentului articol transmisă Parlamentului European și Consiliului prezintă motivele pentru care s-a recurs la procedura de urgență.

(2) Parlamentul European sau Consiliul se poate opune unui act delegat adoptat în temeiul prezentului articol, în conformitate cu procedura menționată la articolul 42 alineatul (5). În acest caz, Comisia abrogă actul fără întârziere, imediat ce Parlamentul European sau Consiliul i-a notificat decizia sa de a formula obiecții.

Articolul 44

Procedura comitetelor

(1) În scopul articolului 13, al articolului 17 alineatele (1), (2), (4) și (5), al articolului 20 alineatul (1), articolului 27, articolului 32 alineatul (1), articolului 33 alineatul (2), articolului 34 alineatul (2) și articolului 37 alineatul (4) și, în ceea ce privește produsele agricole transformate și mărfurile neincluse în anexa I altele decât ovalbumina și lactalbumina, în scopul articolului 5 alineatele (1) și (5) și al articolului 16 alineatul (1) și, în ceea ce privește licențele de import și contingentele tarifare pentru produsele agricole transformate altele decât ovalbumină și lactalbumină și restituirile la export și certificatele de restituire pentru mărfurile neincluse la anexa I, în scopul articolului 40 alineatul (3), Comisia este asistată de un comitet, denumit în continuare „Comitetul pentru probleme orizontale privind comerțul cu produse agricole transformate neincluse în anexa I". Acest comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

În scopul articolului 9 alineatul (1) și al articolului 21 alineatele (1) și (2) și, în ceea ce privește ovalbumina și lactalbumina, în scopul articolului 5 alineatele (1) și (5) și al articolului 16 alineatul (1) și, în ceea ce privește licențele de import și contingentele tarifare pentru ovalbumină și lactalbumină, în scopul articolului 40 alineatul (3), Comisia este asistată de Comitetul de gestionare a organizării comune a pieților agricole instituit prin articolul 229 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013. Acest comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

În scopul articolului 35 alineatul (2), Comisia este asistată de Comitetul Codului vamal, instituit prin articolul 247a din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92. Acest comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 8 coroborat cu articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(4) În cazul în care avizul comitetului urmează să fie obținut prin procedură scrisă, respectiva procedură se încheie fără rezultat atunci când, în termenul stabilit pentru emiterea avizului, președintele comitetului decide în acest sens sau cel puțin un sfert dintre membrii comitetului solicită acest lucru.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 45

Abrogări

Regulamentul (CE) nr. 614/2009 și Regulamentul (CE) nr. 1216/2009 se abrogă.

Trimiterile la regulamentele abrogate se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență prevăzut în anexa VI.

Articolul 46

Intrare în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 16 aprilie 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

ANEXA I

Produsele agricole transformate, astfel cum sunt prevăzute la articolul 2 litera (b)

Tabelul 1

Produse agricole transformate pentru care taxa de import constă dintr-o taxă *ad valorem* și o componentă agricolă care nu face parte din taxa *ad valorem*, conform prevederilor articolului 3 alineatul (1)

Codul NC	Denumire
ex 0403	Lapte acru, lapte și smântână covăsite, iaurt, chefir și alte sortimente de lapte și smântână fermentate sau acrite, chiar concentrate, sau cu adaos de zahăr sau alți îndulcitori, sau aromatizate, sau cu adaos de fructe, fructe cu coajă lemnoasă sau cacao:
0403 10 51-0403 10 99	– Iaurt, aromatizat sau cu adaos de fructe, fructe cu coajă lemnoasă sau cacao
0403 90 71-0403 90 99	– Altele, aromatizate sau cu adaos de fructe, fructe cu coajă lemnoasă sau cacao
0405 20 10 și 0405 20 30	Pastă din lapte pentru tartine, cu conținut de grăsimi de minimum 39 %, dar sub 75 % din greutate
0710 40 00	Porumb dulce, nefiert sau fiert în apă sau în abur, congelat
0711 90 30	Porumb dulce conservat provizoriu (de exemplu, cu gaz sulfuros, în saramură, în apă sulfuroasă sau în alte soluții care asigură provizoriu conservarea sa), dar impropriu consumului alimentar în această stare
ex 1517	Margarină; amestecuri sau preparate alimentare din grăsimi sau din uleiuri de origine animală sau vegetală sau din fracțiuni ale diferitelor grăsimi sau uleiuri de la capitolul 15, altele decât grăsimile sau uleiurile alimentare sau fracțiunile acestora de la poziția 1516:
1517 10 10	– Margarină, cu excepția margarinei lichide, cu un conținut de grăsimi din lapte de peste 10 %, dar de maximum 15 % din greutate
1517 90 10	– Altele, cu un conținut de grăsimi din lapte de minimum 10 %, dar de maximum 15 % din greutate
1702 50 00	Fructoză pură din punct de vedere chimic
ex 1704	Produse zaharoase (inclusiv ciocolata albă), fără cacao, cu excepția extractelor de lemn dulce care conțin zaharoză peste 10 % din greutate, fără adaos de alte substanțe, din codul NC 1704 90 10
1806	Ciocolată și alte preparate alimentare care conțin cacao
ex 1901	Extracte de malț; preparate alimentare din făină, crupe, griș, amidon, fecule sau extracte de malț, care nu conțin cacao sau care conțin cacao într-o proporție de sub 40 % din greutate, calculată pe o bază complet degresată, nedenumite și necuprinse în altă parte; preparate alimentare din produsele de la pozițiile 0401-0404, care nu conțin cacao sau care conțin cacao într-o proporție de sub 5 % din greutate calculată pe o bază complet degresată, nedenumite și necuprinse în altă parte, cu excepția preparatelor corespunzătoare codului NC 1901 90 91
ex 1902	Paste alimentare, chiar fierte sau umplute (cu carne sau cu alte substanțe) sau chiar altfel preparate, cum ar fi spaghete, macaroane, fidea, lazane, gnochi, ravioli, caneloni; cușcuș, chiar preparat, cu excepția pastelor alimentare umplute corespunzătoare codurilor NC 1902 20 10 și 1902 20 30

Codul NC	Denumire
1903 00 00	Tapioca și înlocuitorii săi preparați din amidon, sub formă de fulgi, granule, bobițe, criblură sau alte forme similare
1904	Produse pe bază de cereale obținute prin expandare sau prăjire (de exemplu cornflakes); cereale (altele decât porumbul), sub formă de boabe sau sub formă de fulgi ori de alte grăunțe preparate (cu excepția făinii, a crupelor și a grișului), prefierte sau altfel preparate, nedenumite și necuprinse în altă parte
1905	Produse de brutărie, de patiserie și biscuiți, chiar cu adaos de cacao; ostii, cașete goale de tipul celor utilizate pentru medicamente, vafe cu capac, paste uscate din făină, din amidon sau din fecule în foi și produse similare
2001 90 30	Porumb dulce (*Zea mays* var. *saccharata*), preparat sau conservat în oțet sau acid acetic
2001 90 40	Ignami, batate și părți comestibile similare de plante cu un conținut de amidon sau de fecule de minimum 5 % din greutate, preparate sau conservate în oțet sau acid acetic
2004 10 91	Cartofi, sub formă de făină, griș sau fulgi, preparați sau conservați altfel decât în oțet sau acid acetic, congelați, alții decât produsele de la poziția 2006
2004 90 10	Porumb dulce (*Zea mays* var. *saccharata*) preparat sau conservat altfel decât în oțet sau acid acetic, congelat, altul decât produsele de la poziția 2006
2005 20 10	Cartofi, sub formă de făină, griș sau fulgi, preparați sau conservați altfel decât în oțet sau acid acetic, necongelați, alții decât produsele de la poziția 2006
2005 80 00	Porumb dulce (*Zea mays* var. *saccharata*), preparat sau conservat altfel decât în oțet sau în acid acetic, necongelat, altul decât produsele de la poziția 2006
2008 99 85	Porumb, altul decât porumbul dulce (*Zea mays* var. *saccharata*), altfel preparat sau conservat, fără adaos de alcool sau zahăr
2008 99 91	Ignami, batate și părți similare comestibile de plante, cu un conținut de amidon sau de feculă de minimum 5 % din greutate, altfel preparate sau conservate, fără adaos de alcool sau zahăr
2101 12 98	Preparate pe bază de cafea
2101 20 98	Preparate pe bază de ceai sau maté
2101 30 19	Înlocuitori de cafea prăjiți, cu excepția cicorii prăjite
2101 30 99	Extracte, esențe și concentrate de înlocuitori prăjiți de cafea, cu excepția celor de cicoare prăjită
2102 10 31 și 2102 10 39	Drojdii de panificație, uscate sau nu
2105 00	Înghețate și alte produse similare sub formă de înghețată, comestibile, cu sau fără cacao
ex 2106	Preparate alimentare nemenționate și nici cuprinse în altă parte, altele decât cele reluate sub codurile NC 2106 10 20, 2106 90 20 și 2106 90 92 și altele decât siropurile de zahăr, aromatizate sau cu adaos de coloranți

Codul NC	Denumire
2202 90 91, 2202 90 95 și 2202 90 99	Alte băuturi nealcoolice, cu excepția sucurilor de fructe sau de legume de la poziția 2009, care nu conțin produse de la pozițiile 0401-0404 sau grăsimi obținute din produse de la pozițiile 0401-0404
2905 43 00	Mannitol
2905 44	D-glucitol (sorbitol)
3302 10 29	Amestecuri de substanțe odoriferante și amestecuri (inclusiv soluțiile alcoolice) pe baza uneia sau mai multor substanțe odoriferante și alte preparate pe bază de substanțe odoriferante, de tipul celor utilizate pentru fabricarea băuturilor, care conțin toți agenții aromatizanți care caracterizează o băutură, cu o concentrație de alcool sub 0,5 % vol., altele decât cele corespunzătoare codului NC 3302 10 21
3501	Cazeină, cazeinați și alte derivate din cazeină; cleiuri de cazeină
ex 3505 10	Dextrine și alte amidonuri și fecule modificate, cu excepția amidonurilor și feculelor esterificate sau eterificate corespunzătoare codului NC 3505 10 50
3505 20	Cleiuri pe bază de amidon sau de fecule, de dextrine sau de alte amidonuri sau fecule modificate
3809 10	Agenți de apretare sau finisare, acceleratori de vopsire sau de fixare a substanțelor colorante și alte produse și preparate (de exemplu, produse pentru scrobit și preparate pentru mordansare), de tipul celor utilizate în industria textilă, industria hârtiei, industria pielăriei sau în alte industrii similare, pe bază de substanțe amilacee, nedenumite și necuprinse în altă parte
3824 60	Sorbitol, altul decât cel de la subpoziția 2905 44

Tabelul 2

Produse agricole transformate pentru care taxe de import constă dintr-o taxă *ad valorem* cuprinzând o componentă agricolă sau dintr-o taxă specifică, conform prevederilor articolului 3 alineatul (2)

Codul NC	Denumire
ex 0505	Piei de păsări și alte părți de păsări, acoperite cu penele lor sau cu fulgii ori cu puful lor, pene și părți de pene (cu marginile fasonate sau nu) și puf, brute sau simplu curățate, dezinfectate sau tratate în vederea conservării lor; pulbere și deșeuri de pene sau de părți de pene:
0505 10 90	– Pene de tipul celor utilizate pentru umplere și puf, altele decât cele brute
0505 90 00	– Altele
0511 99 39	Bureți naturali de origine animală, alții decât cei în stare brută
ex 1212 29 00	Iarbă de mare și alte alge, proaspete, refrigerate, congelate sau deshidratate, chiar pulverizate, improprii alimentației umane, altele decât cele folosite în medicină
ex 1302	Seve și extracte vegetale; substanțe pectice, pectinați și pectați; agar-agar și alte mucilagii și agenți de mărire a vâscozității derivate din produse vegetale, chiar modificate:

Codul NC	Denumire
1302 12 00	– Seve și extracte vegetale din lemn dulce
1302 13 00	– Seve și extracte vegetale din hamei
1302 19 20 și 1302 19 70	– Seve și extracte vegetale, altele decât sevele și extractele de lemn dulce și hamei, oleorășini de vanilie și de opiu
ex 1302 20	– Pectate
1302 31 00	– Agar-agar, modificat sau nu
1302 32 10	– Mucilagii și agenți de îngroșare, modificați sau nu, derivați din roșcove sau semințe de roșcove.
1505 00	Usuc și grăsimi derivate din acesta, inclusiv lanolină
1506 00 00	Alte grăsimi și uleiuri de origine animală și fracțiunile acestora, chiar rafinate, dar nemodificate chimic
ex 1515 90 11	Ulei de jojoba și fracțiunile acestuia, chiar rafinate, dar nemodificate chimic
1516 20 10	Uleiuri de ricin hidrogenate, numite „ceară opal”
1517 90 93	Amestecuri sau preparate culinare de tipul celor utilizate pentru a ușura scoaterea preparatelor din forme
ex 1518 00	Grăsimi și uleiuri animale sau vegetale și fracțiunile acestora, fierte, oxidate, uscate, sulfurate, suflate, polimerizate prin căldură în vacuum sau gaz inert sau altfel modificate chimic, cu excepția celor de la poziția 1516; amestecuri sau preparate nealimentare de grăsimi sau de uleiuri de origine animală sau vegetală sau din fracțiunile diferitelor grăsimi sau uleiuri de la capitolul 15, nedenumite și necuprinse în altă parte; cu excepția uleiurilor de la codurile NC 1518 00 31 și 1518 00 39
1520 00 00	Glicerină brută; ape și leșii de glicerină
1521	Ceară vegetală (alta decât trigliceridele), ceară de albine sau de alte insecte și spermanțet, chiar rafinată sau colorată
1522 00 10	Degras
1702 90 10	Maltoză chimic pură
1704 90 10	Extracte de lemn dulce care conțin zaharoză peste 10 % din greutate, dar care nu conțin alte substanțe adăugate
1803	Pastă de cacao, degresată sau nu
1804 00 00	Unt, grăsime și ulei de cacao
1805 00 00	Pudră de cacao, fără adaos de zahăr sau de alți îndulcitori

Codul NC	Denumire
ex 1901	Extracte de malț; preparate alimentare din făină, crupe, griș, amidon, fecule sau extracte de malț, care nu conțin cacao sau care conțin cacao într-o proporție de sub 40 % din greutate, calculată pe o bază complet degresată, nedenumite și necuprinse în altă parte; preparate alimentare din produsele de la pozițiile 0401 până la 0404, care nu conțin cacao sau care conțin cacao într-o proporție sub 5 % din greutate, calculată pe o bază complet degresată, nedenumite și necuprinse în altă parte:
1901 90 91	– – Alte preparate care nu conțin grăsimi provenite din lapte, zaharoză, izoglucoză, glucoză, amidon sau fecule sau care conțin în greutate sub 1,5 % grăsimi provenite din lapte, sub 5 % zaharoză (inclusiv zahăr invertit) sau izoglucoză, sub 5 % glucoză, amidon sau fecule, cu excepția preparatelor alimentare sub formă de pudră de la pozițiile 0401 până la 0404
ex 2001 90 92	Miez de palmier, preparat sau conservat în oțet sau acid acetic
ex 2008	Fructe, fructe cu coajă lemnoasă și alte părți comestibile din plante, altfel preparate sau conservate, cu sau fără adaos de zahăr sau de alți îndulcitori sau alcool, nemenționate și nici cuprinse în altă parte:
2008 11 10	– Unt de arahide
2008 91 00	– Miez (inimă) de palmier
ex 2101	Extracte, esențe și concentrate de cafea, ceai sau de maté și preparate pe baza acestor produse; cicoare prăjită și extractele, esențele și concentratele acestora, cu excepția preparatelor de la codurile NC 2101 12 98, 2101 20 98, 2101 30 19 și 2101 30 99
ex 2102 10	Drojdii active:
2102 10 10	– Drojdii de cultură
2102 10 90	– Altele, cu excepția drojdiilor de panificație
2102 20	Drojdii inactive; alte microorganisme monocelulare moarte
2102 30 00	Praf de copt preparat
2103	Preparate pentru sosuri și sosuri preparate; condimente și asezonatori, compuși; făină și pudră de muștar și muștar preparat
2104	Preparate pentru supe, ciorbe sau supe cremă, supe, ciorbe sau supe cremă preparate; preparate alimentare compuse omogenizate
ex 2106	Preparate alimentare nedenumite și necuprinse în altă parte:
ex 2106 10	– Concentrate de proteine și substanțe proteice texturate:
2106 10 20	– – Care nu conțin grăsimi din lapte, zaharoză, izoglucoză, glucoză, amidon sau fecule sau care conțin sub 1,5 % grăsimi din lapte, sub 5 % zaharoză sau izoglucoză, sub 5 % glucoză, amidon sau fecule
ex 2106 90	– Altele:
2106 90 20	– – Preparate alcoolice compuse, altele decât cele pe bază de substanțe odoriferante, de tipul celor utilizate pentru fabricarea băuturilor

Codul NC	Denumire
2106 90 92	– – Alte preparate fără conținut de grăsimi obținute din lapte, din zaharoză, din izoglucoză, din glucoză, din amidon sau din fecule sau cu conținut de grăsimi obținute din lapte mai mic de 1,5 %, de zaharoză sau de izoglucoză, mai mic de 5 %, de glucoză, de amidon sau de fecule, mai mic de 5 %
2201 10	Ape, inclusiv ape minerale naturale sau artificiale și ape gazeificate care nu conțin zahăr sau alți îndulcitori și nici aromatizanți
2202 10 00	Ape, inclusiv ape minerale și ape gazeificate, care conțin zahăr sau alți îndulcitori sau aromatizate
2202 90 10	Alte băuturi nealcoolice, cu excepția sucurilor de fructe sau de legume de la poziția 2009, care nu conțin produse de la pozițiile 0401-0404 sau grăsimi obținute din produse de la pozițiile 0401-0404
2203 00	Bere fabricată din malț
2205	Vermuturi și alte vinuri din struguri proaspeți, aromatizate cu plante sau substanțe aromatice
ex 2207	Cu excepția cazului în care este obținut pe baza produselor agricole enumerate în anexa I la TFUE, alcool etilic nedenaturat cu un titru alcoolic volumic de minimum 80 % vol. și alcool etilic și rachiu denaturate cu orice titru
ex 2208	Alcool etilic nedenaturat cu titru alcoolic volumic sub 80 % vol., altul decât cel obținut pe baza produselor agricole enumerate în anexa I la TFUE; distilate, lichioruri și alte băuturi spirtoase
2402	Țigări de foi (inclusiv cele cu capete tăiate), trabucuri și țigarete, din tutun sau din înlocuitori de tutun
2403	Alte tutunuri și înlocuitori de tutun, prelucrați; tutun „omogenizat” sau „reconstituit”; extracte și esențe de tutun
3301 90	Oleorășini de extracție; soluții concentrate de uleiuri esențiale în grăsimi, în uleiuri stabilizate, în ceară sau în substanțe similare, obținute prin extracție din flori sau macerare; subproduse terpenice reziduale de la deterpenizarea uleiurilor esențiale; ape distilate aromatice și soluții apoase ale uleiurilor esențiale
ex 3302	Amestecuri de substanțe odoriferante și amestecuri (inclusiv soluțiile alcoolice) pe baza uneia sau mai multor substanțe odoriferante, de tipul celor utilizate ca materii prime în industrie; alte preparate pe bază de substanțe odoriferante, de tipul celor utilizate pentru fabricarea băuturilor:
3302 10 10	– Preparate de tipul celor utilizate în industria băuturilor, conținând toți agenții aromatizanți care caracterizează o băutură, având un titru de alcoolic volumic de peste 0,5 % vol.
3302 10 21	– Preparate de tipul celor utilizate în industria băuturilor, care conțin toți agenții aromatizanți care caracterizează o băutură, cu o concentrație în alcool care nu depășește 0,5 % vol., care nu conțin grăsimi provenite din lapte, zaharoză, izoglucoză, glucoză, amidon sau fecule sau care conțin în greutate sub 1,5 % grăsimi din lapte, sub 5 % zaharoză sau izoglucoză, sub 5 %, glucoză sau amidon sau fecule
ex 3502	Albumine (inclusiv concentratele a două sau mai multe proteine de zer care conțin, în greutate calculată din substanța uscată, peste 80 % de proteine de zer), albuminate și alți derivați de albumine:
	– Albumină de ou:

Codul NC	Denumire
ex 3502 11	– Deshidratate:
3502 11 90	– – – Altele decât cele improprii sau devenite improprii consumului uman
ex 3502 19	– – Altele:
3502 19 90	– – – – Altele decât cele improprii sau devenite improprii consumului uman
ex 3502 20	– Lactalbumină, inclusiv concentratele a două sau mai multe proteine din zer:
3502 20 91 și 3502 20 99	– Alta decât improprie sau devenită improprie alimentației umane, chiar uscată (de exemplu, în foi, fulgi, granule, pudră)
3823	Acizi grași monocarboxilici industriali; uleiuri acide de rafinare; alcooli grași industriali

ANEXA II

Mărfuri neincluse în anexa I și produse agricole utilizate în producția acelor mărfuri, eligibile pentru restituiri la export, conform prevederilor articolului 22 alineatul (1)

Codul NC	Denumirea mărfurilor neincluse în anexa I	Produse agricole pentru care se poate acorda o restituire la export A: Cantitatea de referință stabilită în funcție de cantitatea de produs efectiv utilizată pentru fabricarea mărfurilor exportate [articolul 27 litera (d)] B: Cantitatea de referință determinată pe o bază fixă [articolul 27 litera (d)]				
		Cereale (1)	Orez (2)	Ouă (3)	Zahăr melasă sau izoglucoză (4)	Produse lactate (5)
1	2	3	4	5	6	7
ex 0403	Lapte acru, lapte și smântână covăsite, iaurt, chefir și alte sortimente de lapte și smântână fermentate sau acrite, chiar concentrate, sau cu adaos de zahăr sau alți îndulcitori, sau aromatizate, sau cu adaos de fructe sau cacao:					
ex 0403 10	– Iaurt:					
0403 10 51-0403 10 99	– – Aromatizat sau cu adaos de fructe, fructe cu coajă lemnoasă sau cacao: – – – Aromatizat – – – Alte categorii:	A	A	A	A	
	– – – – Cu adaos de fructe și/sau fructe cu coajă lemnoasă	A	A		A	
	– – – – Cu adaos de cacao	A	A	A	A	
ex 0403 90	– Altele:					
0403 90 71-0403 90 99	– – Aromatizate sau cu adaos de fructe și/sau fructe cu coajă lemnoasă sau cacao: – – – Aromatizate – – – Alte categorii:	A	A	A	A	
	– – – – Cu adaos de fructe sau fructe cu coajă lemnoasă	A	A		A	
	– – – – Cu adaos de cacao	A	A	A	A	

1	2	3	4	5	6	7
ex 0405	Unt și alte grăsimi provenind din lapte; pastă din lapte pentru tartine:					
ex 0405 20	– Pastă din lapte pentru tartine:					
0405 20 10	– – Cu un conținut de grăsimi de peste 39 %, dar de maximum 60 % din greutate					A
0405 20 30	– – Cu un conținut de grăsimi mai mare sau egal cu 60 %, dar mai mic de 75 % din greutate					A
ex 0710	Legume (nefierte sau fierte în apă sau în abur), congelate:					
	– Porumb dulce					
0710 40 00	– – Sub formă de știulete	A			A	
	– – Sub formă de boabe	B			A	
ex 0711	Legume conservate provizoriu (de exemplu, cu gaz sulfuros sau în saramură, în apă sulfuroasă sau în alte soluții care asigură provizoriu conservarea lor), dar improprii consumului alimentar în această stare:					
	– – – Porumb dulce:					
0711 90 30	– – – – Sub formă de știulete	A			A	
	– – – – Sub formă de boabe	B			A	
ex 1517	Margarină; amestecuri sau preparate alimentare din grăsimi sau din uleiuri de origine animală sau vegetală sau din fracțiuni ale diferitelor grăsimi sau uleiuri de la capitolul 15, altele decât grăsimile sau uleiurile alimentare sau fracțiunile acestora de la poziția 1516:					
ex 1517 10	– Margarină, cu excepția margarinei lichide:					

1	2	3	4	5	6	7
1517 10 10	– – Cu un conținut de grăsimi de lapte de peste 10 %, dar care să nu depășească 15 % din greutate					A
ex 1517 90	– Altele:					
1517 90 10	– – Cu un conținut de grăsimi de lapte de peste 10 %, dar care să nu depășească 15 % din greutate					A
1702 50 00	– Fructoză chimic pură				A	
ex 1704	Produse zaharoase (inclusiv ciocolată albă) care nu conțin cacao:					
1704 10	– Gumă de mestecat, chiar glasată cu zahăr	A			A	
ex 1704 90	– Altele:					
1704 90 30	– – Preparate numite „ciocolată albă”	A			A	A
1704 90 51-1704 90 99	– – Altele	A	A		A	A
1806	Ciocolată și alte preparate alimentare care conțin cacao:					
1806 10	– Pudră de cacao, cu adaos de zahăr sau alți îndulcitori:					
	– – Îndulcită numai prin adaos de zaharoză	A		A	A	
	– – De alt tip	A		A	A	A
1806 20	– Alte preparate prezentate fie sub formă de blocuri sau bare în greutate de peste 2 kg, fie sub formă de lichid, de pastă, de pudră, de granule sau forme similare, ambalate în recipiente sau ambalaje directe cu un conținut de peste 2 kg:					

1	2	3	4	5	6	7
	– Ciocolată cu lapte sfărâmată (preparate numite *chocolate milk crumb*) încadrată la subpoziția 1806 20 70	A		A	A	A
	– Alte preparate de la subpoziția 1806 20	A	A	A	A	A
1806 31 00 și 1806 32	– Altele, prezentate sub formă de blocuri, tablete sau bare	A	A	A	A	A
1806 90	– Altele:					
1806 90 11, 1806 90 19, 1806 90 31, 1806 90 39, 1806 90 50	– – Ciocolată și produse din ciocolată; dulciuri și înlocuitori ale acestora, fabricate din înlocuitori ai zahărului, conținând cacao	A	A	A	A	A
1806 90 60, 1806 90 70, 1806 90 90	– – Pastă pentru tartine care conține cacao; preparate pentru băuturi, conținând cacao; altele	A		A	A	A
ex 1901	Extracte de malț; preparate alimentare din făină, crupe, griș, amidon, fecule sau extracte de malț, care nu conțin cacao sau care conțin cacao într-o proporție de sub 40 % din greutate, calculată pe o bază complet degresată, nedenumite și necuprinse în altă parte; preparate alimentare din produsele de la pozițiile 0401 până la 0404, care nu conțin cacao sau care conțin cacao într-o proporție sub 5 % din greutate, calculată pe o bază complet degresată, nedenumite și necuprinse în altă parte:					
1901 10 00	– Preparate pentru alimentația copiilor, condiționate pentru vânzarea cu amănuntul:					
	– – Preparate alimentare din produse lactate de la pozițiile 0401 până la 0404, conținând cacao în proporție de sub 5 % din greutate, calculată pe o bază complet degresată	A	A	A	A	A
	– – De alt tip	A	A		A	A
1901 20 00	– Amestecuri și aluaturi pentru prepararea produselor de brutărie de la poziția 1905:					

1	2	3	4	5	6	7
	– – Preparate alimentare din produse lactate de la pozițiile 0401 până la 0404, conținând cacao în proporție de sub 5 % din greutate, calculată pe o bază complet degresată	A	A	A	A	A
	– – De alt tip	A	A		A	A
ex 1901 90	– Altele:					
1901 90 11 și 1901 90 19	– – Extracte de malț	A	A			
	– – Altele:					
1901 90 99	– – – Altele:					
	– – – – Preparate alimentare din produsele de la pozițiile 0401 până la 0404, conținând cacao în proporție de sub 5 % din greutate, calculată pe o bază complet degresată	A	A	A	A	A
	– – – – Altele	A	A		A	A
ex 1902	Paste alimentare, chiar fierte sau umplute (cu carne sau cu alte substanțe) sau chiar altfel preparate, cum ar fi spaghete, macaroane, fidea, lazane, gnochi, ravioli, caneloni; cușcuș, chiar preparat:					
	– Paste alimentare nefierte, neumplute și nici altfel preparate:					
	– – Care conțin ouă:					
1902 11 00	– – – Din grâu dur sau din alte cereale	B		A		
	– – – Altele:	A		A		
	– – Altele:					

1	2	3	4	5	6	7
1902 19	– – – Din grâu dur sau din alte cereale	B				A
	– – – Altele	A				A
ex 1902 20	– Paste alimentare umplute (chiar fierte sau altfel preparate):					
1902 20 91 și 1902 20 99	– – De alt tip	A	A		A	A
1902 30	– Alte paste alimentare	A	A		A	A
1902 40	– Cușcuș:					
	– – Nepreparat:					
1902 40 10	– – – Din grâu dur	B				
	– – – Altele	A				
1902 40 90	– – De alt tip	A	A		A	A
1903 00 00	Tapioca și înlocuitorii săi preparați din amidon, sub formă de fulgi, granule, bobițe, criblură sau alte forme similare	A				
1904	Produse pe bază de cereale obținute prin expandare sau prăjire (de exemplu, cornflakes); cereale (altele decât porumbul), sub formă de boabe sau sub formă de fulgi ori alte grăunțe preparate (cu excepția făinii, crupelor și a grișului), prefierte sau altfel preparate, nedenumite și necuprinse în altă parte:					
	– Orez expandat neîndulcit sau orez prefiert:					
	– – Care conține cacao ([6])	A	B	A	A	A
	– – Care nu conține cacao	A	B		A	A

1	2	3	4	5	6	7
	– – Altele, care conțin cacao ([6])	A	A	A	A	A
	– Altele	A	A		A	A
1905	Produse de brutărie, de patiserie și biscuiți, chiar cu adaos de cacao; ostii, cașete goale de tipul celor utilizate pentru medicamente, vafe cu capac, paste uscate din făină, din amidon sau din fecule în foi și produse similare					
1905 10 00	– Pâine crocantă denumită „knäckebrot”	A			A	A
1905 20	– Turtă dulce și produse similare	A		A	A	A
	– Biscuiți la care s-au adăugat îndulcitori; vafe și alveole					
1905 31 și 1905 32	– Biscuiți la care s-au adăugat îndulcitori; Vafe și alveole	A		A	A	A
1905 40	– Pesmet, pâine prăjită și produse similare prăjite	A		A	A	A
1905 90	– Altele:					
1905 90 10	– – Azimă (mazoth)	A				
1905 90 20	– – Ostii, cașete goale de tipul celor pentru uz farmaceutic, vafe cu capac, paste uscată din făină, din amidon sau din fecule în foi și produse similare	A	A			
	– – Altele:					
1905 90 30	– – – Pâine, la care nu s-a adăugat miere, ouă, brânză sau fructe și care are un conținut de zahăr în materia uscată de maximum 5 % din greutate și grăsimi în materia uscată de maximum 5 % din greutate	A				
1905 90 45-1905 90 90	– – – Alte produse	A		A	A	A

1	2	3	4	5	6	7
ex 2001	Legume, fructe, fructe cu coajă lemnoasă și alte părți comestibile de plante, preparate sau conservate în oțet sau acid acetic:					
ex 2001 90	– Altele:					
	– – Porumb dulce (*Zea mays* var. *saccharata*)					
2001 90 30	– – – Sub formă de știulete	A			A	
	– – – Sub formă de boabe	B			A	
2001 90 40	– – Ignami, batate și părți comestibile similare de plante cu un conținut de amidon sau fecule de minimum 5 % din greutate	A			A	
ex 2004	Alte legume preparate sau conservate altfel decât în oțet sau acid acetic, congelate, altele decât produsele de la poziția 2006:					
ex 2004 10	– Cartofi: – – Altele:					
2004 10 91	– – – Sub formă de făină, griș sau fulgi	A	A		A	A
ex 2004 90	– Alte legume și amestecuri de legume:					
	– – Porumb dulce (*Zea mays* var. *saccharata*)					
2004 90 10	– – – Sub formă de știulete	A			A	
	– – – Sub formă de boabe	B			A	
ex 2005	Alte legume preparate sau conservate altfel decât în oțet sau în acid acetic, necongelate, altele decât produsele de la poziția 2006:					
ex 2005 20	– Cartofi:					

1	2	3	4	5	6	7
2005 20 10	– – Sub formă de făină, griș sau fulgi	A	A		A	A
	– Porumb dulce (*Zea mays* var. *saccharata*)					
2005 80 00	– – Sub formă de știulete	A			A	
	– – Sub formă de boabe	B			A	
ex 2008	Fructe, fructe cu coajă lemnoasă și alte părți comestibile de plante, altfel preparate sau conservate, cu sau fără adaos de zahăr sau de alți îndulcitori sau de alcool, nedenumite și necuprinse în altă parte:					
ex 2008 99	– – Altele: – – – La care nu s-a adăugat alcool: – – – – La care nu s-a adăugat zahăr:					
	– – – – – Porumb, cu excepția porumbului dulce (*Zea mays* var. *saccharata*):					
2008 99 85	– – – – – – Sub formă de știulete	A				
	– – – – – – Sub formă de boabe	B				
2008 99 91	– – – – – Ignami, batate și părți comestibile similare de plante cu un conținut de amidon sau fecule de minimum 5 % din greutate	A				
ex 2101	Extracte, esențe și concentrate de cafea, de ceai sau de maté și preparate pe bază de aceste produse sau pe bază de cafea, de ceai sau de maté; cicoare prăjită și alți înlocuitori prăjiți de cafea și extractele, esențele și concentratele lor:					
	– Extracte, esențe și concentrate de cafea, și preparate pe bază de extracte, de esențe sau de concentrate sau pe bază de cafea:					
2101 12 98	– – – Altele	A	A		A	

1	2	3	4	5	6	7
ex 2101 20	– Extracte, esențe și concentrate de ceai sau de maté și preparate pe baza acestor extracte, esențe sau concentrate sau pe bază de ceai sau de maté:					
2101 20 98	– – – Altele	A	A		A	
ex 2101 30	– Cicoare prăjită și alți înlocuitori prăjiți ai cafelei și extractele, esențele și concentratele lor:					
	– – Cicoare prăjită și alți înlocuitori prăjiți ai cafelei:					
2101 30 19	– – – Altele	A			A	
	– – Extracte, esențe și concentrate de cicoare prăjită și de alți înlocuitori prăjiți de cafea:					
2101 30 99	– – – Altele	A			A	
ex 2102	Drojdii (active sau inactive); alte microorganisme monocelulare moarte (cu excepția vaccinurilor de la poziția 3002); praf de copt preparat:					
ex 2102 10	– Drojdii active:					
2102 10 31 și 2102 10 39	– – Drojdie de panificație	A				
2105 00	Înghețate și alte produse similare sub formă înghețată, comestibile, cu sau fără cacao:					
	– Cu cacao	A	A	A	A	A
	– Altele	A	A		A	A
ex 2106	Preparate alimentare nedenumite și necuprinse în altă parte:					

1	2	3	4	5	6	7
ex 2106 90	– Altele:					
2106 90 92 și 2106 90 98	– – Altele	A	A		A	A
2202	Ape, inclusiv ape minerale și ape gazeificate, care conțin zahăr sau alți îndulcitori sau aromatizate și alte băuturi nealcoolice, cu excepția sucurilor de fructe sau de legume de la poziția 2009:					
2202 10 00	– Ape, inclusiv apele minerale și apele gazeificate, care conțin zahăr sau alți îndulcitori sau aromatizate	A			A	
2202 90	– Altele:					
2202 90 10	– – Care nu conțin produsele de la pozițiile 0401-0404 sau grăsimi provenite din produsele de la pozițiile 0401-0404:					
	– – – Bere din malț, cu o tărie alcoolică dobândită de maximum 0,5 % vol.	B				
	– – – Altele	A			A	
2202 90 91-2202 90 99	– – Altele	A			A	A
2205	Vermuturi și alte vinuri din struguri proaspeți, aromatizate cu plante sau substanțe aromatice	A			A	
ex 2208	Alcool etilic nedenaturat cu titru alcoolic volumic sub 80 % vol.; distilate, rachiuri, lichioruri și alte băuturi spirtoase:					
2208 20	– Distilat de vin sau de tescovină de struguri				A	
ex 2208 30	– Whisky: – – Alte tipuri de whisky decât „Bourbon”:					

1	2	3	4	5	6	7
ex 2208 30 30-2208 30 88	– – – Alte tipuri de whisky decât cele enumerate în Regulamentul (CE) nr. 1670/2006 al Comisiei ([7])	A				
2208 50 11 și 2208 50 19	– – Gin	A				
2208 50 91 și 2208 50 99	– – Rachiu de ienupăr	A			A	
2208 60	– Votcă	A				
2208 70	– Lichioruri	A		A	A	A
ex 2208 90	– Altele:					
2208 90 41	– – – – Uzo, prezentat în recipiente de maximum 2 litri	A			A	
2208 90 45	– – – – – – – Calvados, prezentat în recipiente de maximum 2 litri				A	
2208 90 48	– – – – – – – Alte rachiuri (cu excepția lichiorurilor) distilate din fructe, prezentate în recipiente de maximum 2 litri				A	
2208 90 56	– – – – – – – Alte rachiuri (cu excepția lichiorurilor) decât cele distilate din fructe și altele decât tequila, prezentate în recipiente de maximum 2 litri	A			A	
2208 90 69	– – – – – Alte băuturi spirtoase, prezentate în recipiente de maximum 2 litri	A			A	A
2208 90 71	– – – – – Rachiuri distilate din fructe, prezentate în recipiente de peste 2 litri				A	
2208 90 77	– – – – – Alte rachiuri (cu excepția lichiorurilor) decât cele distilate din fructe și altele decât tequila, prezentate în recipiente de peste 2 litri	A			A	

1	2	3	4	5	6	7
2208 90 78	– – – – Alte băuturi spirtoase, prezentate în recipiente de peste 2 litri	A			A	A
ex 2905	Alcooli aciclici și derivații lor halogenați, sulfonați, nitrați sau nitrozați:					
2905 43 00	– – Manitol	B			B	
2905 44	– – D-glucitol (sorbitol)	B			B	
ex 3302	Amestecuri de substanțe odoriferante și amestecuri (inclusiv soluțiile alcoolice) pe baza uneia sau mai multor substanțe odoriferante, de tipul celor utilizate ca materii prime în industrie; alte preparate pe bază de substanțe odoriferante, de tipul celor utilizate pentru fabricarea băuturilor:					
ex 3302 10	– De tipul celor utilizate în industria alimentară sau a băuturilor:					
3302 10 29	– – – – – Altele	A			A	A
3501	Cazeină, cazeinați și alți derivați ai cazeinei; cleiuri de cazeină:					
3501 10	– Cazeină					B
3501 90	– Altele:					
3501 90 10	– – Cleiuri de cazeină					A
3501 90 90	– – Altele					B
ex 3502	Albumine (inclusiv concentratele conținând două sau mai multe proteine din zer și care conțin proteine din zer peste 80 % din greutatea substanței uscate), albuminați și alți derivați din albumine: – Ovalbumină:					

1	2	3	4	5	6	7
ex 3502 11	– – Uscată					
3502 11 90	– – – Alta decât cea improprie sau devenită improprie consumului uman			B		
ex 3502 19	– – Altele:					
3502 19 90	– – – Altele decât cele improprii sau devenite improprii consumului uman			B		
ex 3502 20	– Lactalbumină:					
3502 20 91 și 3502 20 99	– – Alta decât improprie sau devenită improprie alimentației umane, chiar uscată (de exemplu, în foi, fulgi, granule, pudră)					B
ex 3505	Dextrine și alte amidonuri și fecule modificate (de exemplu, amidonuri și fecule pregelatinizate sau esterificate); cleiuri pe bază de amidon sau de fecule, de dextrine sau de alte amidonuri sau fecule modificate, cu excepția amidonurilor de la codul NC 3505 10 50	A	A			
3505 10 50	– – – Amidonuri sau fecule esterificate sau eterificate	A				
ex 3809	Agenți de apretare sau finisare, acceleratori de vopsire sau de fixare a substanțelor colorante și alte produse și preparate (de exemplu, produse pentru scrobit și preparate pentru mordansare), de felul celor folosite în industria textilă, industria hârtiei, industria pielăriei sau în alte industrii similare, nedenumite și necuprinse în altă parte:					
3809 10	– Pe bază de substanțe amilacee	A	A			

1	2	3	4	5	6	7
ex 3824	Lianți preparați pentru tipare sau miezuri de turnătorie; produse chimice și preparate ale industriei chimice sau ale industriilor conexe (inclusiv cele constând în amestecuri de produse naturale), nedenumite și necuprinse în altă parte:					
3824 60	– Sorbitol, altul decât cel de la subpoziția 2905 44	B			B	

(1) Partea I din anexa I la Regulamentul (UE) nr. 1308/2013.
(2) Partea II din anexa I la Regulamentul (UE) nr. 1308/2013.
(3) Partea XIX din anexa I la Regulamentul (UE) nr. 1308/2013.
(4) Partea III literele (b), (c), (d) și (g) din anexa I la Regulamentul (UE) nr. 1308/2013.
(5) Partea XVI literele (a)-(g) din anexa I la Regulamentul (UE) nr. 1308/2013.
(6) Cu un conținut de maximum 6 % cacao.
(7) Regulamentul (CE) nr. 1670/2006 al Comisiei din 10 noiembrie 2006 de stabilire a anumitor norme de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1784/2003 al Consiliului în ceea ce privește stabilirea și acordarea de restituiri adaptate pentru cerealele exportate sub forma anumitor băuturi spirtoase (JO L 312, 11.11.2006, p. 33).

ANEXA III

Produse de bază prevăzute la articolul 2 litera (d)

Codul NC	Denumire
ex 0402 10 19	Lapte praf, sub formă de granule sau alte forme solide, fără adaos de zahăr sau alți îndulcitori, cu un conținut de grăsimi de maximum 1,5 % din greutate, altul decât cel din ambalaje directe cu un conținut net de cel mult 2,5 kg (grupul de produse nr. 2)
ex 0402 21 18	Lapte praf, sub formă de granule sau alte forme solide, fără adaos de zahăr sau alți îndulcitori, cu un conținut de grăsimi de 26 % din greutate, altul decât cel din ambalaje directe cu un conținut net de cel mult 2,5 kg (grupul de produse nr. 3)
ex 0404 10 02-ex 0404 10 16	Zer praf, sub formă de granule sau alte forme solide, fără adaos de zahăr sau alți îndulcitori (grupul de produse nr. 1)
ex 0405 10	Unt cu un conținut de grăsimi de 82 % din greutate (grupul de produse nr. 6)
0407 21 00, 0407 29 10, ex 0407 90 10	Ouă de păsări de curte, în coajă, proaspete sau conservate, care nu sunt destinate incubației
ex 0408	Ouă de păsări, fără coajă și gălbenușuri, pentru uz alimentar, proaspete, uscate, congelate sau altfel conservate, fără adaos de zahăr sau alți îndulcitori
1001 19 00	Grâu dur, altul decât pentru sămânță
ex 1001 99 00	Grâu comun și borceag, altele decât cele pentru sămânță
1002 90 00	Secară, alta decât cea pentru însămânțare
1003 90 00	Orz, altul decât cel pentru sămânță
1004 90 00	Ovăz, altul decât cel pentru însămânțare
1005 90 00	Porumb, altul decât cel pentru sămânță
ex 1006 30	Orez albit
1006 40 00	Brizură de orez
1007 90 00	Sorg boabe, altul decât cel pentru sămânță
1701 99 10	Zahăr alb
ex 1702 19 00	Lactoză, care conține în greutate 98,5 % de produs pur, exprimată sub formă de lactoză anhidră, calculată pe materie uscată
1703	Melasă rezultată din extracția sau rafinarea zahărului

ANEXA IV

Produse agricole transformate care pot face obiectul unei taxe de import suplimentare, conform prevederilor articolului 5 alineatul (1)

Codul NC	Denumirea mărfurilor
0403 10 51-0403 10 99	Iaurt, aromatizat sau cu adaos de fructe, fructe cu coajă lemnoasă sau cacao
0403 90 71-0403 90 99	Lapte acru, lapte și smântână covăsite, chefir și alte sortimente de lapte și smântână fermentate sau acrite, aromatizate sau cu adaos de fructe, fructe cu coajă lemnoasă sau cacao
0710 40 00	Porumb dulce, nefiert sau fiert în apă sau în abur, congelat
0711 90 30	Porumb dulce, conservat provizoriu (de exemplu, prin gazare cu bioxid de sulf, în saramură, în apă sulfurată sau cu adaos de alte substanțe conservante), dar impropriu pentru consumul în această stare
1517 10 10	Margarină, cu excepția margarinei lichide, cu un conținut de grăsimi din lapte de peste 10 %, dar de maximum 15 % din greutate
1517 90 10	Alte amestecuri sau preparate alimentare din grăsimi sau din uleiuri animale sau vegetale sau din fracțiuni din diferite grăsimi sau uleiuri din capitolul 15, altele decât grăsimile sau uleiurile alimentare sau fracțiunile lor de la poziția 1516, cu un conținut de grăsimi din lapte de peste 10 %, dar de maximum 15 % din greutate
1702 50 00	Fructoză pură din punct de vedere chimic
2005 80 00	Porumb dulce (*Zea mays* var. *saccharata*), preparat sau conservat altfel decât în oțet sau în acid acetic, necongelat, cu excepția produselor de la poziția 2006
2905 43 00	Mannitol
2905 44	D-glucitol (sorbitol)
ex 3502	Albumine (inclusiv concentratele a două sau mai multe proteine de zer care conțin, în greutate calculată din substanța uscată, peste 80 % de proteine de zer), albuminate și alți derivați de albumine:
	– Ovalbumină:
ex 3502 11	– – Deshidratată:
3502 11 90	– – – Alta decât cea improprie sau devenită improprie consumului uman
ex 3502 19	– – Alta:
3502 19 90	– – – Alta decât cea improprie sau devenită improprie consumului uman
ex 3502 20	– Lactalbumină, inclusiv concentratele a două sau mai multe proteine din zer:
	– – Alta decât cea improprie sau devenită improprie consumului uman
3502 20 91	– – – Deshidratată (de exemplu, în foi, solzi, fulgi, pudră)
3502 20 99	– – – Alta

Codul NC	Denumirea mărfurilor
3505 10 10	Dextrine
3505 10 90	Alte tipuri de amidon și feculă modificate decât dextrinele, în afara amidonului și feculei esterificate și eterificate
3505 20	Cleiuri pe bază de amidon sau de fecule, de dextrine sau de alte amidonuri sau fecule modificate
3809 10	Agenți de apretare sau finisare, acceleratori de vopsire sau de fixare a substanțelor colorante și alte produse și preparate (de exemplu, produse pentru scrobit și preparate pentru mordansare), de tipul celor utilizate în industria textilă, industria hârtiei, industria pielăriei sau în alte industrii similare pe bază de substanțe amilacee, nedenumite și necuprinse în altă parte
3824 60	Sorbitol, altul decât cel de la subpoziția 2905 44

ANEXA V

Produse agricole, conform prevederilor articolului 11 alineatul (1) litera (a) [1]

Codul NC	Denumirea produselor agricole
0401	Lapte și smântână, fără să fie în formă concentrată și fără să conțină zahăr adăugat sau alt îndulcitor
0402	Lapte și smântână în formă concentrată sau conținând zahăr adăugat sau alt îndulcitor
ex 0403	Lapte acru, lapte și smântână covăsite, iaurt, chefir și alte sortimente de lapte și smântână fermentate sau acrite, chiar concentrate sau cu adaos de zahăr sau de alți îndulcitori sau aromatizate sau cu adaos de fructe, fructe cu coajă lemnoasă sau cacao
0404	Zer, chiar concentrat sau cu adaos de zahăr sau de alți îndulcitori; produse din compuși naturali ai laptelui, cu sau fără adaos de zahăr sau alți îndulcitori, nemenționate și necuprinse în altă parte
ex 0405	Unt și alte uleiuri și grăsimi din lapte
0407 21 00	Ouă de păsări de curte, în coajă, provenind de la păsări din specia *Gallus domesticus*, care nu sunt destinate incubației
0709 99 60	Porumb dulce, proaspăt sau refrigerat
0712 90 19	Porumb dulce uscat, întreg, tăiat, tăiat în bucăți sau în felii sau bine pisat sau sfărâmat, însă fără a fi preparat altfel, altul decât cel hibrid destinat însămânțării
Capitolul 10	Cereale [2]
1701	Zahăr din trestie sau din sfeclă și zaharoză chimic pură, în stare solidă
1703	Melasă rezultată din extracția sau rafinarea zahărului

[1] Produse agricole luate în considerare atunci când sunt folosite în stare netransformată sau după transformare, sau considerate a fi fost folosite la fabricarea mărfurilor enumerate în tabelul I din anexa I.

[2] Cu excepția semințelor de grâu comun și de meslin încadrate la subpozițiile 1001 11 00, 1001 91 10, 1001 91 20 și 1001 91 90, a semințelor de secară de la subpoziția 1002 10 00, a semințelor de orz de la subpoziția 1003 10 00, a semințelor de ovăz de la subpoziția 1004 10 00, a semințelor de porumb de la subpoziția 1005 10, a orezului pentru însămânțare de la subpoziția 1006 10 10, a sorgului boabe de la subpoziția 1007 10 și a meiului boabe de la subpoziția 1008 21 00.

ANEXA VI

Tabel de corespondență

Prezentul regulament	Regulamentul (CE) nr. 1216/2009	Regulamentul (CE) nr. 614/2009
Articolul 1 primul paragraf	Articolul 1	Articolul 1
Articolul 1 al doilea paragraf	Articolul 3	—
Articolul 2 litera (a)	Articolul 2 alineatul (1) primul paragraf litera (a)	—
Articolul 2 litera (b)	Articolul 2 alineatul (1) primul paragraf litera (b)	—
Articolul 2 litera (c)	Articolul 2 alineatul (1) al doilea paragraf	—
Articolul 2 litera (d)	—	—
Articolul 2 litera (e)	Articolul 2 alineatul (2) literele (a) și (c)	—
Articolul 2 litera (f)	Articolul 2 alineatul (2) litera (b)	—
Articolul 2 litera (g)	—	—
Articolul 2 litera (h)	—	—
Articolul 2 litera (i)	—	—
Articolul 2 litera (j)	—	—
Articolul 2 litera (k)	—	—
Articolul 2 litera (l)	—	—
Articolul 3	Articolul 4 alineatul (1)	—
—	Articolul 4 alineatul (3)	Articolul 8 alineatul (1)
—	Articolul 4 alineatul (2)	Articolul 8 alineatul (2)
—	Articolul 4 alineatul (4)	—
Articolul 4	Articolul 5	—
Articolul 5	Articolul 11	Articolul 3
Articolul 6 alineatul (1)	—	Articolul 2 alineatul (1)
Articolul 6 alineatul (2)	—	Articolul 2 alineatul (2)
Articolul 6 alineatul (3)	—	Articolul 2 alineatul (3) prima teză

Prezentul regulament	Regulamentul (CE) nr. 1216/2009	Regulamentul (CE) nr. 614/2009
Articolul 6 alineatul (4)	—	—
Articolul 7	—	Articolul 2 alineatul (3) a doua teză
Articolul 8	—	Articolul 2 alineatul (4)
Articolul 9	—	Articolul 2 alineatul (4)
Articolul 10 alineatul (1)	Articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1)	—
—	Articolul 6 alineatul (2)	—
Articolul 10 alineatul (2)	Articolul 6 alineatul (3)	—
Articolul 11	Articolul 14 primul paragraf	—
Articolul 12 literele (a), (b) și (c)	Articolul 6 alineatul (4) și articolul 14 al doilea paragraf	—
Articolul 12 litera (d)	Articolul 6 alineatul (4) și articolul 15 alineatul (1)	—
Articolul 13 alineatele (1), (2) și (3)	Articolul 6 alineatul (1), articolul 6 alineatul (6), articolul 7 alineatele (2), (3) și (4), articolul 14 primul paragraf	—
Articolul 13 alineatul (2)	Articolul 14 al doilea paragraf	—
Articolul 14 alineatul (1)	—	Articolul 4 alineatul (1)
Articolul 14 alineatul (2)	—	Articolul 4 alineatul (2) al doilea paragraf și articolul 4 alineatul (3)
Articolul 14 alineatul (3)	—	—
Articolul 14 alineatul (4)	—	Articolul 4 alineatul (2) primul paragraf și articolul 4 alineatul (3)
Articolul 15 alineatul (1)	—	Articolul 4 alineatele (1) și (4)
Articolul 15 alineatul (2)	—	—
Articolul 16	—	Articolul 4 alineatele (1) și (4)
Articolul 17	Articolul 10	—
Articolul 18	Articolul 12 alineatul (1) primul și al doilea paragraf	—
Articolul 19	Articolul 12 alineatul (1) al treilea și al patrulea paragraf	—

Prezentul regulament	Regulamentul (CE) nr. 1216/2009	Regulamentul (CE) nr. 614/2009
Articolul 20	Articolul 12 alineatul (1) al treilea paragraf	—
—	Articolul 12 alineatul (2)	—
Articolul 21	—	Articolul 7
Articolul 22 alineatul (1)	Articolul 8 alineatele (1) și (2)	—
Articolul 22 alineatul (2)	—	—
Articolul 23	—	—
Articolul 24 alineatul (1)	Articolul 8 alineatul (3) al doilea paragraf	—
Articolul 24 alineatul (2)	—	—
Articolul 25	—	—
Articolul 26	Articolul 8 alineatul (3) primul paragraf	—
Articolul 27	Articolul 8 alineatul (3) primul paragraf	—
Articolul 28	Articolul 8 alineatul (5)	—
Articolul 29	—	—
Articolul 30	—	—
Articolul 31	Articolul 8 alineatul (3) primul paragraf, articolul 8 alineatele (5) și (6)	—
Articolul 32	Articolul 8 alineatul (3) primul paragraf, articolul 8 alineatele (5) și (6)	—
Articolul 33	Articolul 9	Articolul 5
Articolul 34 alineatul (1)	Articolul 8 alineatul (4) primul paragraf	—
Articolul 34 alineatul (2)	Articolul 8 alineatul (4) al doilea paragraf	—
Articolul 35	Articolul 18, articolul 6 alineatul (5) și articolul 8 alineatul (4) al treilea paragraf	—
Articolul 36	Articolul 13	—
Articolul 37	Articolul 19	Articolul 10
Articolul 38	—	—

Prezentul regulament	Regulamentul (CE) nr. 1216/2009	Regulamentul (CE) nr. 614/2009
Articolul 39	Articolul 15 alineatul (2)	—
Articolul 40	—	—
Articolul 41	—	—
Articolul 42	Articolul 16	—
Articolul 43	Articolul 16	—
Articolul 44	Articolul 16	—
—	Articolul 17	—
Articolul 45	Articolul 20	Articolul 11
Articolul 46	Articolul 21 alineatul (1)	Articolul 12
—	Articolul 21 alineatul (2)	
—	—	Articolul 6
—	—	Articolul 9
Anexa I	Anexa II	Articolul 1
Anexa II	—	—
Anexa III	—	—
Anexa IV	Anexa III	Articolul 1
Anexa V	Anexa I	
—	Anexa IV	Anexa I
Anexa VI	Anexa V	Anexa II

Declarația Comisiei cu privire la actele delegate

În contextul prezentului regulament, Comisia reamintește angajamentul pe care și l-a asumat la punctul 15 din Acordul-cadru privind relațiile dintre Parlamentul European și Comisia Europeană, de a furniza Parlamentului informații și documentație complete cu privire la reuniunile desfășurate de aceasta cu experți naționali în cadrul lucrărilor sale pentru prezentarea actelor delegate.

REGULAMENTUL (UE) NR. 511/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 16 aprilie 2014

privind măsurile de conformitate destinate utilizatorilor prevăzute în Protocolul de la Nagoya privind accesul la resursele genetice și împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea acestora în Uniune

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 192 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) Principalul instrument internațional care prevede un cadru general pentru conservarea și utilizarea durabilă a diversității biologice și împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor rezultate din utilizarea resurselor genetice este Convenția privind diversitatea biologică aprobată în numele Uniunii în conformitate cu Decizia 93/626/CEE a Consiliului ([3]) (denumită în continuare „convenția").

(2) Protocolul de la Nagoya privind accesul la resursele genetice și împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea acestora la Convenția privind diversitatea biologică ([4]) (denumit în continuare „Protocolul de la Nagoya") este un tratat internațional adoptat la 29 octombrie 2010 de către părțile la convenție. Protocolul de la Nagoya formulează în mod mai elaborat normele generale ale convenției referitoare la accesul la resursele genetice și la împărțirea beneficiilor monetare și nemonetare care rezultă din utilizarea resurselor genetice și a cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice (denumit în continuare „accesul și împărțirea beneficiilor"). În conformitate cu Decizia 2014/283/UE a Consiliului ([5]), Protocolul de la Nagoya a fost aprobat în numele Uniunii.

(3) O gamă largă de utilizatori și furnizori din Uniune, inclusiv cercetători din mediul academic, universitar și necomercial și societăți comerciale din diferite sectoare ale industriei, utilizează resurse genetice pentru scopuri legate de cercetare, dezvoltare și comercializare. Unii dintre aceștia utilizează, de asemenea, cunoștințe tradiționale asociate cu resursele genetice.

(4) Resursele genetice reprezintă fondul genetic atât al speciilor naturale, cât și al celor domesticite sau cultivate, și joacă un rol semnificativ și tot mai accentuat în multe sectoare economice, inclusiv în producția de alimente, silvicultură și în dezvoltarea de medicamente, de produse cosmetice și de surse biologice de energie. De asemenea, resursele genetice joacă un rol semnificativ în implementarea unor strategii destinate reconstituirii ecosistemelor degradate și protejării speciilor amenințate.

(5) Cunoștințele tradiționale deținute de comunitățile indigene și locale, ar putea furniza indicii importante pentru descoperirea științifică a unor proprietăți genetice sau biochimice interesante ale resurselor genetice. Astfel de cunoștințe tradiționale includ cunoștințele, inovațiile și practicile comunităților indigene și locale cu stiluri de viață tradiționale, care sunt relevante pentru conservarea și utilizarea durabilă a diversității biologice.

([1]) JO C 161, 6.6.2013, p. 73.
([2]) Poziția Parlamentului European din 11 martie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și decizia Consiliului din 14 aprilie 2014.
([3]) Decizia 93/626/CEE a Consiliului din 25 octombrie 1993 privind încheierea Convenției privind diversitatea biologică (JO L 309, 13.12.1993, p. 1).
([4]) Anexa I la documentul UNEP/CBD/COP/DEC/X/1 din 29 octombrie 2010.
([5]) Decizia 2014/283/UE a Consiliului din 14 aprilie 2014 privind încheierea, în numele Uniunii, a Protocolului de la Nagoya privind accesul la resursele genetice și împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea acestora la Convenția privind diversitatea biologică (A se vedea pagina 231 din prezentul Jurnal Oficial.

(6) Convenția recunoaște că statele au drepturi suverane asupra resurselor naturale care se găsesc în cadrul jurisdicției lor, precum și autoritatea de a determina accesul la resursele lor genetice. Convenția impune tuturor părților la convenție obligația de a se angaja să creeze condițiile care să faciliteze accesul la resursele genetice, asupra cărora aceste părți exercită drepturi suverane, pentru utilizări raționale din punct de vedere ecologic de către alte părți la convenție. De asemenea, convenția prevede obligativitatea ca toate părțile la convenție să ia măsuri în scopul de a împărți în mod corect și echitabil rezultatele cercetării și dezvoltării și beneficiile care derivă din utilizarea resurselor genetice, comercială sau de altă natură, cu partea la convenție care furnizează resursele respective. O astfel de împărțire se face în condiții convenite de comun acord. Convenția abordează, de asemenea, aspectele accesului și ale împărțirii beneficiilor în ceea ce privește cunoștințele, inovațiile și practicile comunităților indigene și locale, care sunt relevante pentru conservarea și utilizarea durabilă a diversității biologice.

(7) Resursele genetice ar trebui păstrate *in situ* și folosite în mod durabil, iar beneficiile care decurg din utilizarea lor ar trebui împărțite în mod corect și echitabil, pentru a contribui la eradicarea sărăciei și, astfel, la realizarea obiectivelor de dezvoltare ale mileniului, astfel cum s-a recunoscut în preambulul Protocolului de la Nagoya. Punerea în aplicare a Protocolului de la Nagoya ar trebui să urmărească, de asemenea, realizarea acestui potențial.

(8) Protocolul de la Nagoya se aplică resurselor genetice, asupra cărora statele exercită drepturi suverane, care intră în sfera de aplicare a articolului 15 din convenție, spre deosebire de sfera de aplicare mai largă a articolului 4 din convenție. Aceasta implică faptul că Protocolul de la Nagoya nu acoperă în întregime domeniul de jurisdicție al articolului 4 din convenție, ca de exemplu activitățile care au loc în apele marine aflate în afara jurisdicțiilor naționale. Cercetarea legată de resursele genetice se extinde treptat la noi domenii, în special la oceane, care continuă să fie mediile cel mai puțin explorate și cel mai puțin cunoscute ale planetei. Adâncurile oceanelor constituie, în special, ultima mare frontieră a planetei și suscită un interes din ce în ce mai sporit din punctul de vedere al cercetării, al prospectării și al explorării resurselor.

(9) Este important să se stabilească un cadru clar și solid pentru punerea în aplicare a Protocolului de la Nagoya care să contribuie la conservarea diversității biologice și la utilizarea durabilă a componentelor acesteia, la împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea resurselor genetice și la eradicarea sărăciei, sporind în același timp oportunitățile disponibile pentru activități de cercetare și dezvoltare bazate pe natură în Uniune. De asemenea, este esențial să se prevină utilizarea în Uniune a resurselor genetice sau a cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice, la care s-a avut acces fără a se respecta legislația sau cerințele de reglementare naționale ale unei părți la Protocolul de la Nagoya cu privire la acces și la împărțirea beneficiilor, precum și să se sprijine implementarea eficientă a angajamentelor de împărțire a beneficiilor asumate în condiții convenite de comun acord de către furnizori și utilizatori. În același timp, este esențial să se îmbunătățească condițiile pentru securitatea juridică în legătură cu utilizarea resurselor genetice și a cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice.

(10) Cadrul creat prin prezentul regulament va contribui la menținerea și sporirea încrederii între părțile la Protocolul de la Nagoya, precum și în rândul altor factori interesați, inclusiv al comunităților indigene și locale implicate în accesarea resurselor genetice și în împărțirea beneficiilor acestora.

(11) În scopul asigurării securității juridice, este important ca normele de punere în aplicare a Protocolului de la Nagoya să se aplice numai resurselor genetice asupra cărora statele exercită drepturi suverane în temeiul articolului 15 din convenție și cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice cuprinse în domeniul de aplicare a convenției, la care se obține accesul după intrarea în vigoare a Protocolului de la Nagoya pentru Uniune.

(12) Protocolul de la Nagoya prevede că, în elaborarea și punerea în aplicare ale propriei legislații sau ale cerințelor de reglementare privind accesul și împărțirea beneficiilor, fiecare parte la acesta trebuie să ia în considerare importanța resurselor genetice pentru alimentație și agricultură („GRFA"), precum și rolul lor deosebit în ceea ce privește securitatea alimentară. În conformitate cu Decizia 2004/869/CE a Consiliului ([1]), Tratatul internațional privind resursele fitogenetice pentru alimentație și agricultură („ITPGRFA") a fost aprobat în numele Uniunii. ITPGRFA constituie un instrument internațional specializat privind accesul și împărțirea beneficiilor în sensul articolului 4 alineatul (4) din Protocolul de la Nagoya, care nu ar trebui să fie afectat de normele de punere în aplicare a Protocolului de la Nagoya.

([1]) Decizia 2004/869/CE a Consiliului din 24 februarie 2004 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Tratatului internațional privind resursele fitogenetice pentru alimentație și agricultură (JO L 378, 23.12.2004, p. 1).

(13) Multe părți la Protocolul de la Nagoya au decis, în exercitarea drepturilor lor suverane, că resursele fitogenetice pentru alimentație și agricultură (PGRFA) pe care le au în gestiune și control și care fac parte din domeniul public, neincluse în anexa I la ITPGRFA, fac, de asemenea, obiectul termenilor și al condițiilor acordului-tip de transfer al materialelor (ATM) în scopurile stabilite prin ITPGRFA.

(14) Protocolul de la Nagoya ar trebui pus în aplicare în așa fel încât să se sprijine reciproc cu alte instrumente internaționale care sunt în concordanță cu obiectivele protocolului sau ale convenției.

(15) La articolul 2 din convenție, termenul „specii domesticite" este definit drept orice specie al cărei proces de evoluție a fost influențat de oameni în vederea satisfacerii nevoilor lor și termenul „biotehnologia" drept orice aplicație tehnologică care folosește sisteme biologice, organisme vii sau derivate din acestea, pentru a realiza sau a modifica produse sau procese cu o utilizare specifică. La articolul 2 din Protocolul de la Nagoya, termenul „derivate" este definit drept un compus biochimic care se găsește liber în natură și care rezultă din metabolismul sau expresia genetică a resurselor biologice sau genetice, chiar dacă nu conține unități funcționale de ereditate.

(16) Protocolul de la Nagoya impune fiecărei părți la acesta să acorde atenția cuvenită cazurilor de urgență prezente sau iminente care amenință sau deteriorează sănătatea oamenilor, a animalelor sau a plantelor, conform definițiilor stabilite la nivel național sau internațional. La 24 mai 2011, în cadrul celei de a șaizeci și patra Adunări Mondiale a Sănătății, s-a adoptat Cadrul de pregătire pentru situații de gripă pandemică în vederea schimbului de virusuri gripale și a accesului la vaccinuri și la alte beneficii („cadrul PGP"). Cadrul PGP se aplică numai virusurilor gripale cu potențial pandemic uman și nu se aplică în mod specific la virusurile gripale sezoniere. Cadrul PGP constituie un instrument internațional specializat privind accesul și împărțirea beneficiilor care este coerent cu Protocolul de la Nagoya și care nu ar trebui să fie afectat de normele de punere în aplicare a Protocolului de la Nagoya.

(17) Este important să se includă în prezentul regulament definițiile din Protocolul de la Nagoya și din convenție care sunt necesare pentru punerea în aplicare a prezentului regulament de către utilizatori. Este important ca noile definiții cuprinse în prezentul regulament, care nu sunt incluse în convenție sau în Protocolul de la Nagoya, să fie coerente cu definițiile din convenție și din Protocolul de la Nagoya. În special, termenul „utilizator" ar trebui să fie coerent cu definiția „utilizării resurselor genetice" din Protocolul de la Nagoya.

(18) Protocolul de la Nagoya prevede obligația de a promova și de a încuraja cercetarea legată de diversitatea biologică, în special cercetarea în scopuri necomerciale.

(19) Este important să se reamintească alineatul (2) din Decizia II/11 a Conferinței părților la convenție, care reafirmă faptul că resursele genetice umane nu sunt incluse în cadrul convenției.

(20) În prezent nu există o definiție acceptată pe plan internațional a „cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice". Fără a aduce atingere competenței și responsabilității statelor membre în ceea ce privește chestiunile referitoare la cunoștințele tradiționale asociate cu resursele genetice și la punerea în aplicare a măsurilor menite să protejeze interesele comunităților indigene și locale, în scopul de a asigura flexibilitatea și securitatea juridică pentru furnizori și utilizatori, prezentul regulament ar trebui să facă referire la cunoștințele tradiționale asociate cu resursele genetice astfel cum sunt descrise în acordurile de împărțire a beneficiilor.

(21) Cu scopul de a garanta punerea în aplicare eficace a Protocolului de la Nagoya, toți utilizatorii de resurse genetice și cunoștințe tradiționale asociate cu resursele genetice ar trebui să exercite diligența necesară pentru a se asigura că accesul la resursele genetice și la cunoștințele tradiționale asociate cu resursele genetice a fost obținut în conformitate cu cerințele legale sau de reglementare aplicabile și că, după caz, beneficiile sunt împărțite în mod corect și echitabil. În acest context, autoritățile competente ar trebui să accepte certificatele de conformitate recunoscute la nivel internațional drept dovadă a faptului că resursele genetice vizate au fost accesate pe cale legală și a faptului că au fost stabilite condiții convenite de comun acord pentru utilizator și pentru utilizările menționate în respectivele certificate. Deciziile specifice luate de către utilizatori cu privire la instrumentele și măsurile care urmează a fi aplicate pentru exercitarea diligenței necesare ar trebui să fie sprijinite prin recunoașterea celor mai bune practici, prin măsuri complementare de susținere a codurilor de conduită sectoriale și a clauzelor contractuale model, precum și prin orientări care vizează sporirea securității juridice și reducerea costurilor. Obligația impusă utilizatorilor de a păstra informațiile relevante pentru acces și împărțirea beneficiilor ar trebui să fie limitată în timp și în concordanță cu intervalul de timp necesar pentru o eventuală inovare.

(22) Punerea în aplicare cu succes a Protocolului de la Nagoya depinde de utilizatorii și furnizorii resurselor genetice sau ale cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice care negociază condiții convenite de comun acord menite să ducă la o împărțire corectă și echitabilă a beneficiilor și să contribuie la obiectivul mai extins al Protocolului de la Nagoya de contribuție la conservarea și la utilizarea durabilă a diversității biologice. Utilizatorii și furnizorii sunt de asemenea încurajați să acționeze în scopul sensibilizării cu privire la importanța resurselor genetice și a cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice.

(23) Obligația de diligență necesară ar trebui să se aplice tuturor utilizatorilor, indiferent de dimensiunea acestora, inclusiv microîntreprinderilor și întreprinderilor mici și mijlocii. Prezentul regulament ar trebui să ofere o serie de măsuri și instrumente pentru a permite microîntreprinderilor și întreprinderilor mici și mijlocii să își respecte obligațiile la costuri accesibile și asigurând un nivel ridicat de securitate juridică.

(24) Cele mai bune practici dezvoltate de către utilizatori ar trebui să joace un rol important în identificarea măsurilor de diligență necesară care sunt deosebit de adecvate pentru asigurarea respectării sistemului de punere în aplicare a Protocolului de la Nagoya la costuri accesibile și asigurând un nivel ridicat de securitate juridică. Utilizatorii ar trebui să se bazeze pe codurile de conduită existente privind accesul și împărțirea beneficiilor, care au fost elaborate pentru sectorul academic, universitar și al cercetării necomerciale și pentru diferite industrii. Asociațiile de utilizatori ar trebui să poată solicita Comisiei să determine dacă este posibil ca o combinație specifică de proceduri, instrumente sau mecanisme, asupra căreia o asociație exercită supraveghere, să fie recunoscută ca făcând parte din categoria celor mai bune practici. Autoritățile competente din statele membre ar trebui să țină cont de faptul că punerea în aplicare de către un utilizator a unei bune practici recunoscute reduce riscul utilizatorului respectiv de nerespectare a normelor și justifică o reducere a controalelor privind respectarea normelor. Același lucru ar trebui să se aplice și în cazul celor mai bune practici adoptate de către părțile la Protocolul de la Nagoya.

(25) Protocolul de la Nagoya stabilește că punctele de control trebuie să fie eficace și că acestea ar trebui să fie relevante pentru utilizarea resurselor genetice. În anumite momente stabilite ale lanțului de activități care constituie o utilizare, utilizatorii ar trebui să declare că au exercitat diligența necesară și să furnizeze, la cerere, dovezi în acest sens. Un moment potrivit pentru o astfel de declarație este atunci când se primesc fonduri pentru cercetare. Un alt moment potrivit este în etapa finală a utilizării, și anume în etapa de dezvoltare finală a unui produs înainte de solicitarea autorizației de introducere pe piață pentru un produs dezvoltat prin utilizarea resurselor genetice sau a cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice sau, în cazul în care nu este necesară o autorizație de introducere pe piață, în etapa finală a dezvoltării unui produs, înainte de prima introducere a sa pe piața Uniunii. Pentru a asigura eficacitatea punctelor de control, sporind în același timp securitatea juridică pentru utilizatori, ar trebui să i se confere Comisiei competențe de executare, în conformitate cu articolul 291 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Comisia ar trebui să se folosească de respectivele competențe de executare pentru a determina etapa de dezvoltare finală a unui produs în conformitate cu Protocolul de la Nagoya, în vederea identificării etapei finale de utilizare în diferite sectoare.

(26) Este important să se recunoască faptul că Centrul de informare pentru acces și împărțirea beneficiilor ar juca un rol important în punerea în aplicare a Protocolului de la Nagoya. În conformitate cu articolele 14 și 17 din Protocolul de la Nagoya, informațiile ar fi transmise Centrului de informare pentru acces și împărțirea beneficiilor drept parte din procesul certificării de conformitate recunoscute la nivel internațional. Autoritățile competente ar trebui să coopereze cu Centrul de informare pentru acces și împărțirea beneficiilor pentru a garanta efectuarea schimbului de informații în scopul facilitării monitorizării de către autoritățile competente a respectării de către utilizatori.

(27) Colectarea de resurse genetice în sălbăticie este realizată, în general, în scopuri necomerciale de către cercetători sau colecționari din mediul academic, universitar și necomercial. În marea majoritate a cazurilor și în aproape toate sectoarele, resursele genetice nou colectate sunt accesate prin intermediari, colecții sau agenți care obțin resurse genetice în țări terțe.

(28) Colecțiile sunt principalii furnizori de resurse genetice și cunoștințe tradiționale asociate cu resursele genetice utilizate în Uniune. În calitate de furnizori, ei pot juca un rol important ajutându-i pe ceilalți utilizatori din lanțul de custodie să își respecte obligațiile. În acest sens, ar trebui să se instituie un sistem de colecții înregistrate în Uniune, prin înființarea unui registru voluntar de colecții care să fie gestionat de Comisie. Un astfel de sistem ar garanta că, în cazul colecțiilor incluse în registru, se aplică efectiv măsurile de restricționare a furnizării de eșantioanele de resurse genetice către persoanele terțe în posesia documentației care demonstrează accesul legal, și ar garanta stabilirea de condiții convenite de comun acord, după caz. Un sistem de colecții înregistrate în Uniune

ar trebui să reducă substanțial riscul ca resursele genetice la care nu s-a avut acces în conformitate cu legislația sau cerințele de reglementare naționale cu privire la acces și la împărțirea beneficiilor ale unei părți la Protocolul de la Nagoya să fie utilizate în Uniune. Autoritățile competente din statele membre ar trebui să verifice dacă o colecție îndeplinește cerințele de recunoaștere drept colecție de inclus în registru. Ar trebui să se considere că utilizatorii care obțin o resursă genetică dintr-o colecție inclusă în registru au exercitat diligența necesară în ceea ce privește căutarea tuturor informațiilor necesare. Acest lucru ar trebui să se dovedească deosebit de benefic pentru cercetătorii din mediul academic, universitar și necomercial, precum și pentru întreprinderile mici și mijlocii, și ar trebui să contribuie la o reducere a cerințelor administrative și de conformitate.

(29) Autoritățile competente ale statelor membre ar trebui să verifice dacă utilizatorii își respectă obligațiile, dacă au obținut consimțământul prealabil în cunoștință de cauză și dacă au stabilit condiții de comun acord. Autoritățile competente ar trebui să păstreze, de asemenea, registre de evidență a controalelor efectuate, iar informațiile relevante ar trebui să fie puse la dispoziție în conformitate cu Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]).

(30) Statele membre ar trebui să asigure faptul că încălcarea normelor de punere în aplicare a Protocolului de la Nagoya se pedepsește prin sancțiuni eficace, proporționale și disuasive.

(31) Luând în considerare caracterul internațional al tranzacțiilor legate de acces și de împărțirea beneficiilor, autoritățile competente din statele membre ar trebui să coopereze reciproc, cu Comisia și cu autoritățile naționale competente din țări terțe, pentru a asigura faptul că utilizatorii respectă prezentul regulament și sprijină aplicarea eficientă a normelor de punere în aplicare a Protocolului de la Nagoya.

(32) Uniunea și statele membre ar trebui să acționeze în mod proactiv pentru a asigura îndeplinirea obiectivelor Protocolului de la Nagoya în vederea sporirii resurselor pentru sprijinirea conservării diversității biologice și a utilizării durabile a componentelor sale la nivel global.

(33) Comisia și statele membre ar trebui să ia măsuri complementare corespunzătoare pentru a spori eficiența punerii în aplicare a prezentului regulament și pentru a reduce costurile, în special atunci când acest lucru ar aduce avantaje cercetătorilor academici, universitari și necomerciali și întreprinderilor mici și mijlocii.

(34) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]).

(35) Deoarece obiectivul prezentului regulament, și anume sprijinirea împărțirii corecte și echitabile a beneficiilor care rezultă din utilizarea resurselor genetice în conformitate cu Protocolul de la Nagoya, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre dar, având în vedere amploarea sa și necesitatea de a asigura funcționarea pieței interne, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului menționat.

(36) Data intrării în vigoare a prezentului regulament ar trebui să fie direct corelată cu cea a intrării în vigoare a Protocolului de la Nagoya pentru Uniune, astfel încât să se garanteze condiții egale la nivelul Uniunii și la nivel global în ceea ce privește activitățile legate de accesul la resursele genetice și împărțirea beneficiilor acestora,

([1]) Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informațiile despre mediu și de abrogare a Directivei 90/313/CEE a Consiliului (JO L 41, 14.2.2003, p. 26).

([2]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

OBIECTUL, DOMENIUL DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiectul

Prezentul regulament stabilește normele care reglementează respectarea accesului și a împărțirii beneficiilor în ceea ce privește resursele genetice și cunoștințele tradiționale asociate cu resursele genetice, în conformitate cu dispozițiile Protocolului de la Nagoya referitor la accesul la resursele genetice și împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea acestora la Convenția privind diversitatea biologică (denumit în continuare „Protocolul de la Nagoya"). Punerea eficace în aplicare a prezentului regulament va contribui, de asemenea, la conservarea diversității biologice și la utilizarea durabilă a componentelor acesteia, în conformitate cu dispozițiile Convenției privind diversitatea biologică (denumită în continuare „convenția").

Articolul 2

Domeniul de aplicare

(1) Prezentul regulament se aplică resurselor genetice asupra cărora statele exercită drepturi suverane și cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice la care se obține accesul după intrarea în vigoare a Protocolului de la Nagoya pentru Uniune. Acesta se aplică, de asemenea, beneficiilor care rezultă din utilizarea unor astfel de resurse genetice și de cunoștințe tradiționale asociate cu resursele genetice.

(2) Prezentul regulament nu se aplică resurselor genetice pentru care accesul și împărțirea beneficiilor sunt reglementate prin instrumente internaționale specializate care sunt în concordanță cu obiectivele convenției și ale Protocolului de la Nagoya și nu contravin acestor obiective.

(3) Prezentul regulament nu aduce atingere normelor statelor membre privind accesul la resursele genetice asupra cărora acestea exercită drepturi suverane în temeiul articolului 15 din convenție și nici dispozițiilor statelor membre privind articolul 8 litera (j) din convenție cu privire la cunoștințele tradiționale asociate cu resursele genetice.

(4) Prezentul regulament se aplică resurselor genetice și cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice pentru care se aplică legislația sau cerințele de reglementare ale unei părți la Protocolul de la Nagoya în materie de acces și de împărțire a beneficiilor.

(5) Niciun element al prezentului regulament nu obligă un stat membru să furnizeze informații a căror divulgare o consideră ca fiind contrară intereselor sale esențiale în materie de securitate.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică definițiile din convenție și din Protocolul de la Nagoya, precum și definițiile următoare:

1. „material genetic" înseamnă orice material de origine vegetală, animală, microbiană sau având altă origine, care conține unități funcționale de ereditate;

2. „resurse genetice" înseamnă material genetic având o valoare actuală sau potențială;

3. „acces" înseamnă obținerea de resurse genetice sau de cunoștințe tradiționale asociate cu resursele genetice de la o parte la Protocolul de la Nagoya;

4. „utilizator" înseamnă orice persoană fizică sau juridică ce utilizează resurse genetice sau cunoștințe tradiționale asociate cu resursele genetice;

5. „utilizarea resurselor genetice" înseamnă desfășurarea de activități de cercetare și dezvoltare asupra compoziției genetice și/sau biochimice a resurselor genetice, inclusiv prin aplicarea biotehnologiei, astfel cum este definită la articolul 2 din convenție;

6. „condiții convenite de comun acord" înseamnă acordurile contractuale încheiate între un furnizor de resurse genetice, sau de cunoștințe tradiționale asociate cu resursele genetice, și un utilizator, care stabilesc condiții specifice pentru împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor rezultate din utilizarea resurselor genetice sau a cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice și care pot include, de asemenea, alte condiții și modalități privind această utilizare, precum și aplicațiile lor practice și comercializarea lor ulterioare;

7. „cunoștințe tradiționale asociate cu resursele genetice" înseamnă cunoștințe tradiționale deținute de o comunitate indigenă sau locală care sunt relevante pentru utilizarea resurselor genetice și care sunt descrise astfel în condițiile convenite de comun acord care se aplică utilizării resurselor genetice;

8. „resurse genetice accesate pe cale ilegală" înseamnă resurse genetice și cunoștințe tradiționale asociate cu resursele genetice care nu au fost accesate în conformitate cu legislația națională privind accesul și împărțirea beneficiilor sau cu cerințele de reglementare a țării furnizoare care este parte la Protocolul de la Nagoya privind obligativitatea consimțământului prealabil în cunoștință de cauză;

9. „colecție" înseamnă o serie de eșantioane de resurse genetice colectate și de informații conexe care sunt acumulate și stocate, indiferent dacă aparțin unor entități publice sau private;

10. „asociație de utilizatori" înseamnă o organizație, instituită în conformitate cu cerințele statului membru în care este situată, care reprezintă interesele utilizatorilor și este implicată în dezvoltarea și supravegherea celor mai bune practici menționate la articolul 8 din prezentul regulament;

11. „certificat de conformitate recunoscut la nivel internațional" înseamnă un permis sau un document echivalent, care este emis în momentul accesului drept dovadă că resursa genetică la care se referă a fost accesată în conformitate cu decizia de acordare a consimțământului prealabil în cunoștință de cauză, și că au fost stabilite condiții convenite de comun acord pentru utilizator și pentru utilizarea specificată în acesta de către o autoritate competentă în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) litera (e) și cu articolul 13 alineatul (2) din Protocolul de la Nagoya, și care este pus la dispoziția Centrului de informare pentru acces și împărțirea beneficiilor instituit în temeiul articolului 14 alineatul (1) din protocolul respectiv.

CAPITOLUL II

RESPECTAREA NORMELOR DE CĂTRE UTILIZATORI

Articolul 4

Obligațiile utilizatorilor

(1) Utilizatorii exercită diligența necesară pentru a se asigura că resursele genetice și cunoștințele tradiționale asociate cu resursele genetice pe care le utilizează au fost accesate în conformitate cu legislația sau cerințele de reglementare aplicabile în materie de acces și de împărțire a beneficiilor și că beneficiile sunt împărțite în mod corect și echitabil în condiții convenite de comun acord, în conformitate cu legislația sau cu cerințele de reglementare aplicabile, după caz.

(2) Resursele genetice și cunoștințele tradiționale asociate cu resursele genetice nu se transferă și nu se utilizează decât în conformitate cu condițiile convenite de comun acord dacă se prevede astfel în legislația aplicabilă sau în cerințele de reglementare.

(3) În sensul alineatului (1), utilizatorii caută, păstrează și transferă utilizatorilor ulteriori:

(a) certificatul de conformitate recunoscut la nivel internațional, precum și informații privind prevederile condițiilor convenite de comun acord, relevante pentru utilizatorii ulteriori; sau

(b) în cazul în care nu este disponibil niciun certificat de conformitate recunoscut la nivel internațional, informații și documente relevante privind:

(i) data și locul de acces la resursele genetice sau la cunoștințele tradiționale asociate cu resursele genetice;

(ii) descrierea resurselor genetice sau a cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice utilizate;

(iii) sursa de la care au fost obținute direct resursele genetice sau cunoștințele tradiționale asociate cu resursele genetice, precum și utilizatorii ulteriori ai resurselor genetice sau ai cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice;

(iv) prezența sau absența unor drepturi și obligații în ceea ce privește accesul și împărțirea beneficiilor, inclusiv a drepturilor și obligațiilor referitoare la aplicațiile lor practice și comercializarea lor ulterioare;

(v) permisele de acces, dacă este cazul;

(vi) condițiile convenite de comun acord, inclusiv acordurile de împărțire a beneficiilor, dacă este cazul.

(4) Se consideră că utilizatorii care obțin resurse fitogenetice pentru alimentație și agricultură (PGRFA), într-o țară care este parte la Protocolul de la Nagoya și care a stabilit că PGRFA pe care le are în gestiune și control și în domeniul public, care nu figurează în anexa I la Tratatul internațional privind resursele fitogenetice pentru alimentație și agricultură (ITPGRFA), vor face de asemenea obiectul termenilor și condițiilor acordului-tip de transfer al materialelor în scopurile stabilite prin ITPGRFA, au îndeplinit obligațiile de diligență necesară prevăzute la alineatul (3) de la prezentul articol.

(5) Atunci când informațiile aflate în posesia lor nu sunt suficiente sau atunci când persistă incertitudini cu privire la legalitatea accesului și a utilizării, utilizatorii obțin un permis de acces sau un document echivalent și stabilesc condiții convenite de comun acord, sau încetează utilizarea.

(6) Utilizatorii păstrează informațiile relevante pentru acces și împărțirea beneficiilor timp de douăzeci de ani de la încheierea perioadei de utilizare.

(7) Se consideră că utilizatorii care obțin o resursă genetică dintr-o colecție inclusă în registrul colecțiilor din cadrul Uniunii, menționat la articolul 5 alineatul (1), au exercitat diligența necesară în ceea ce privește căutarea informațiilor enumerate la alineatul (3) de la prezentul articol.

(8) Utilizatorii care obțin o resursă genetică identificată ca fiind sau că ar putea fi agentul patogen care cauzează o urgență la nivel internațional în domeniul sănătății publice, fie ea iminentă sau deja prezentă, în sensul Regulamentului sanitar internațional (2005), sau o amenințare transfrontalieră gravă pentru sănătate, astfel cum este definită în Decizia nr. 1082/2013/UE a Parlamentului European și a Consiliului [1], în vederea pregătirii în cazul unei urgențe de sănătate publică în țările încă neafectate și a răspunsului în același caz în țările afectate, îndeplinesc obligațiile prevăzute la alineatul (3) sau (5) de la prezentul articol cel mai târziu:

(a) la o lună de la încetarea amenințării iminente sau prezente la adresa sănătății publice; sau

(b) la trei luni de la începerea utilizării resursei genetice,

oricare dintre aceste momente intervine mai întâi.

În cazul în care obligațiile prevăzute la alineatul (3) sau (5) de la prezentul articol nu sunt îndeplinite în termenele prevăzute la literele (a) și (b) de la primul paragraf de la prezentul alineat, utilizarea încetează.

În cazul solicitării unei autorizații de introducere pe piață sau al introducerii pe piață a produselor derivate din utilizarea unei resurse genetice astfel cum se menționează la primul paragraf, obligațiile prevăzute la alineatul (3) sau (5) se aplică în întregime și fără întârziere.

În lipsa consimțământului prealabil în cunoștință de cauză, obținut în timp util, și a stabilirii condițiilor convenite de comun acord și până când nu se ajunge la un acord cu țara furnizoare respectivă, un astfel de utilizator nu va pretinde niciun fel de drepturi exclusive asupra niciunei dezvoltări obținute ca urmare a utilizării agenților patogeni respectivi.

Instrumentele internaționale specializate de acces și de împărțire a beneficiilor, menționate la articolul 2, rămân neafectate.

[1] Decizia nr. 1082/2013/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2013 privind amenințările transfrontaliere grave pentru sănătate și de abrogare a Deciziei nr. 2119/98/CE (JO L 293, 5.11.2013, p. 1).

Articolul 5

Registrul colecțiilor

(1) Comisia instituie și menține un registru al colecțiilor în cadrul Uniunii (denumit în continuare „registrul"). Comisia se asigură că registrul este bazat pe internet și că poate fi accesat ușor de către utilizatori. Registrul include trimiterile la colecțiile de resurse genetice sau la anumite părți ale colecțiilor respective, identificate ca îndeplinind criteriile prevăzute la alineatul (3).

(2) La solicitarea titularului unei colecții aflat sub jurisdicția sa, un stat membru analizează posibilitatea de a include în registru colecția respectivă sau o parte a acesteia. După ce verifică dacă respectiva colecție sau o parte a acesteia îndeplinește criteriile prevăzute la alineatul (3), statul membru notifică fără întârzieri nejustificate Comisiei numele și datele de contact ale colecției și ale titularului său, precum și tipul de colecție în cauză. Comisia include în registru, fără întârziere, informațiile primite.

(3) Pentru ca o colecție sau o parte a unei colecții să fie inclusă în registru, colecția își demonstrează capacitatea:

(a) de a aplica proceduri standardizate pentru schimbul de eșantioane de resurse genetice și de informații conexe cu alte colecții, precum și pentru furnizarea de eșantioane de resurse genetice și de informații conexe unor persoane terțe în scopul utilizării în conformitate cu convenția și cu Protocolul de la Nagoya;

(b) de a furniza resurse genetice și informații conexe unor persoane terțe, în scopul utilizării, numai însoțite de documente care dovedesc faptul că resursele genetice și informațiile conexe au fost accesate în conformitate cu legislația sau cerințele de reglementare aplicabile privind accesul și împărțirea beneficiilor și, după caz, cu condițiile convenite de comun acord;

(c) de a ține registre de evidență pentru toate eșantioanele de resurse genetice și informațiile conexe furnizate persoanelor terțe în scopul utilizării;

(d) de a stabili sau utiliza identificatori unici, dacă este posibil, pentru eșantioanele de resurse genetice furnizate persoanelor terțe; și

(e) de a utiliza instrumente corespunzătoare de urmărire și de monitorizare pentru schimbul de eșantioane de resurse genetice și de informații conexe cu alte colecții.

(4) Statele membre verifică periodic dacă fiecare colecție sau parte a unei colecții din cadrul jurisdicției lor, care este inclusă în registru, îndeplinește criteriile prevăzute la alineatul (3).

În cazul în care, pe baza informațiilor furnizate în conformitate cu alineatul (3), există dovezi că o colecție sau o parte a unei colecții incluse în registru nu îndeplinește criteriile prevăzute la alineatul (3), statul membru respectiv identifică, în dialog cu titularul colecției în cauză și fără întârziere nejustificată, acțiunile sau măsurile de remediere.

Statul membru care stabilește că o colecție sau o parte a unei colecții din cadrul jurisdicției sale nu mai respectă dispozițiile de la alineatul (3) informează Comisia despre aceasta, fără întârzieri nejustificate.

După primirea informațiilor în cauză, Comisia elimină respectiva colecție sau parte de colecție din registru.

(5) Comisia adoptă acte de punere în aplicare, pentru a stabili procedurile de aplicare a alineatelor (1)-(4) de la prezentul articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 14 alineatul (2).

Articolul 6

Autoritățile competente și punctul focal

(1) Fiecare stat membru desemnează una sau mai multe autorități competente ca fiind responsabile pentru aplicarea prezentului regulament. Statele membre informează Comisia cu privire la denumirile și adresele autorităților lor competente începând cu data intrării în vigoare a prezentului regulament. Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre fără întârziere nejustificată orice modificări ale denumirilor sau ale adreselor autorităților competente.

(2) Comisia pune la dispoziția publicului, inclusiv pe internet, o listă a autorităților competente din statele membre. Comisia actualizează lista în mod regulat.

(3) Comisia desemnează un punct focal pentru accesul și împărțirea beneficiilor, care va răspunde de asigurarea legăturii cu Secretariatul convenției cu privire la chestiuni care fac obiectul prezentului regulament.

(4) Comisia se asigură că organele Uniunii înființate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 338/97 al Consiliului ([1]) contribuie la îndeplinirea obiectivelor prezentului regulament.

Articolul 7

Monitorizarea respectării de către utilizatori

(1) Statele membre și Comisia solicită tuturor beneficiarii de fonduri pentru cercetare care presupun utilizarea de resurse genetice și cunoștințe tradiționale asociate cu resursele genetice să declare că exercită diligența necesară în conformitate cu articolul 4.

(2) În etapa de dezvoltare finală a unui produs dezvoltat prin utilizarea de resurse genetice sau cunoștințe tradiționale asociate cu resursele genetice, utilizatorii declară autorităților competente menționate la articolul 6 alineatul (1) că au îndeplinit obligațiile în conformitate cu articolul 4 și furnizează în același timp:

(a) informațiile relevante din certificatul de conformitate recunoscut la nivel internațional; sau

(b) informațiile conexe menționate la articolul 4 alineatul (3) litera (b) punctele (i)-(v) și la articolul 4 alineatul (5), inclusiv informații privind stabilirea condițiilor convenite de comun acord, după caz.

La cerere, utilizatorii furnizează dovezi în continuare autorității competente în cauză.

(3) Autoritățile competente transmit informațiile primite în temeiul alineatelor (1) și (2) de la prezentul articol Centrului de informare pentru acces și împărțirea beneficiilor în temeiul articolului 14 alineatul (1) din Protocolul de la Nagoya, Comisiei și, după caz, autorităților naționale competente menționate la articolul 13 alineatul (2) din Protocolul de la Nagoya.

(4) Autoritățile competente cooperează cu Centrul de informare pentru acces și împărțirea beneficiilor pentru a garanta efectuarea schimbului informațiilor enumerate la articolul 17 alineatul (2) din Protocolul de la Nagoya în scopul monitorizării respectării de către utilizatori.

(5) Autoritățile competente țin cont în mod corespunzător de respectarea confidențialității informațiilor comerciale sau industriale, în cazul în care dreptul Uniunii sau legislația națională prevede o astfel de confidențialitate în vederea protejării intereselor economice legitime, în special în ceea ce privește desemnarea resurselor genetice și desemnarea utilizării.

(6) Comisia adoptă acte de punere în aplicare pentru a stabili procedurile de aplicare a alineatelor (1), (2) și (3) de la prezentul articol. În actele de punere în aplicare respective, Comisia determină etapa de dezvoltare finală a unui produs pentru a identifica etapa finală de utilizare în diferite sectoare. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 14 alineatul (2).

Articolul 8

Cele mai bune practici

(1) Asociațiile de utilizatori sau alte părți interesate pot depune o cerere către Comisie în vederea recunoașterii unei combinații de proceduri, instrumente sau mecanisme, pe care au dezvoltat-o și asupra căreia exercită supraveghere, ca făcând parte din categoria celor mai bune practici, în conformitate cu cerințele prezentului regulament. Cererea este susținută de dovezi și informații.

(2) În cazul în care, pe baza dovezilor și a informațiilor care îi sunt furnizate în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol, Comisia stabilește că, atunci când este implementată efectiv de către un utilizator, această combinație specifică de proceduri, instrumente sau mecanisme îi permite utilizatorului respectiv să respecte obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 4 și 7, Comisia recunoaște combinația respectivă ca făcând parte din categoria celor mai bune practici.

(3) Asociația de utilizatori sau alte părți interesate informează Comisia cu privire la orice modificări sau actualizări ale unei bune practici pentru care a fost acordată recunoașterea în conformitate cu alineatul (2).

([1]) Regulamentul (CE) nr. 338/97 al Consiliului din 9 decembrie 1996 privind protecția speciilor faunei și florei sălbatice prin controlul comerțului cu acestea (JO L 61, 3.3.1997, p. 1).

(4) Dacă există dovezi care evidențiază cazuri repetate sau semnificative în care utilizatorii care implementează o bună practică nu respectă obligațiile care le revin în temeiul prezentului regulament, Comisia examinează, în dialog cu asociația respectivă de utilizatori sau cu alte părți interesate, dacă aceste cazuri indică posibile deficiențe ale bunei practici.

(5) Comisia retrage recunoașterea acordată unei bune practici atunci când a stabilit că modificările aduse respectivei bune practici compromit capacitatea utilizatorului de a îndeplini obligațiile prevăzute la articolele 4 și 7 sau atunci când cazuri repetate sau semnificative de nerespectare a normelor de către utilizatori sunt legate de deficiențe ale celor mai bune practici.

(6) Comisia instituie și ține la zi un registru bazat pe internet al celor mai bune practici recunoscute. Registrul conține, într-una din secțiuni, cele mai bune practici care au fost recunoscute de către Comisie în conformitate cu alineatul (2) de la prezentul articol, iar într-o altă secțiune conține cele mai bune practici adoptate în temeiul articolului 20 alineatul (2) din Protocolul de la Nagoya.

(7) Comisia adoptă acte de punere în aplicare pentru a stabili procedurile de aplicare a alineatelor (1)-(5) de la prezentul articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 14 alineatul (2).

Articolul 9

Controale ale respectării de către utilizatori

(1) Autoritățile competente menționate la articolul 6 alineatul (1) efectuează controale pentru a verifica dacă utilizatorii își respectă obligațiile prevăzute la articolele 4 și 7, ținând cont de faptul că punerea în aplicare de către un utilizator a unei bune practici în ceea ce privește accesul și împărțirea beneficiilor, recunoscută în temeiul articolului 8 alineatul (2) din prezentul regulament sau în temeiul articolului 20 alineatul (2) din Protocolul de la Nagoya, poate reduce riscul utilizatorului respectiv de nerespectare a normelor.

(2) Statele membre se asigură că controalele efectuate în conformitate cu alineatul (1) sunt eficace, proporționale și cu efect de descurajare și identifică cazurile de nerespectare a prezentului regulament de către utilizatori.

(3) Controalele menționate la alineatul (1) se efectuează:

(a) în conformitate cu un plan revizuit periodic, elaborat prin folosirea unei abordări bazate pe riscuri;

(b) atunci când o autoritate competentă se află în posesia unor informații relevante, inclusiv pe baza unor îngrijorări motivate ale unor părți terțe, privind nerespectarea de către un utilizator a prezentului regulament. Se acordă o atenție deosebită acestor îngrijorări exprimate de țările furnizoare.

(4) Controalele menționate la alineatul (1) de la prezentul articol pot include o examinare a:

(a) măsurilor luate de către un utilizator pentru a exercita diligența necesară în conformitate cu articolul 4;

(b) documentației și a registrelor de evidență care demonstrează exercitarea diligenței necesare în conformitate cu articolul 4, în privința activităților legate de o utilizare specifică;

(c) cazurilor în care un utilizator a fost obligat să facă declarații în temeiul articolului 7.

Se pot efectua și controale la fața locului, după caz.

(5) Utilizatorii acordă toată asistența necesară pentru a facilita efectuarea controalelor menționate la alineatul (1).

(6) Fără a aduce atingere articolului 11, în cazul în care, în urma controalelor menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, au fost constatate deficiențe, autoritatea competentă emite o notificare privind acțiunea sau măsurile de remediere care trebuie luate de către utilizator.

În funcție de natura deficiențelor constatate, statele membre pot totodată lua măsuri provizorii imediate.

Articolul 10

Registrele de evidență a controalelor

(1) Autoritățile competente întocmesc și păstrează, timp de cel puțin cinci ani, registre de evidență a controalelor menționate la articolul 9 alineatul (1), indicând în special natura și rezultatele acestora, precum și evidența oricăror acțiuni și măsuri de remediere luate în temeiul articolului 9 alineatul (6).

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) se pun la dispoziție în conformitate cu Directiva 2003/4/CE.

Articolul 11

Sancțiuni

(1) Statele membre stabilesc norme privind sancțiunile care se aplică în cazul încălcării articolelor 4 și 7 și iau toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acestora.

(2) Sancțiunile prevăzute sunt eficace, proporționale și cu efect de descurajare.

(3) Până la 11 iunie 2015, statele membre notifică Comisiei normele menționate la alineatul (1) și o informează fără întârziere cu privire la orice modificare ulterioară adusă acestora.

CAPITOLUL III

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 12

Cooperare

Autoritățile competente menționate la articolul 6 alineatul (1):

(a) cooperează între ele și cu Comisia, pentru a asigura faptul că utilizatorii respectă prezentul regulament;

(b) se consultă, dacă este cazul, cu părțile interesate cu privire la punerea în aplicare a Protocolului de la Nagoya și a prezentului regulament;

(c) cooperează cu autoritățile naționale competente menționate la articolul 13 alineatul (2) din Protocolul de la Nagoya, pentru a asigura faptul că utilizatorii respectă prezentul regulament;

(d) informează autoritățile competente ale altor state membre și Comisia privind deficiențele grave constatate pe parcursul controalelor menționate la articolul 9 alineatul (1) și privind tipurile de sancțiuni impuse în conformitate cu articolul 11;

(e) fac schimb de informații privind organizarea sistemelor lor de control pentru monitorizarea respectării prezentului regulament.

Articolul 13

Măsuri complementare

După caz, Comisia și statele membre:

(a) promovează și încurajează activități de informare, sensibilizare și formare pentru a ajuta părțile interesate să înțeleagă obligațiile care le revin din punerea în aplicare a prezentului regulament și a dispozițiilor relevante ale convenției și ale Protocolului de la Nagoya în Uniune;

(b) încurajează elaborarea codurilor de conduită sectoriale, a clauzelor contractuale model, a orientărilor și a celor mai bune practici, în special atunci când acestea ar aduce avantaje cercetătorilor din mediul academic, universitar și necomercial și întreprinderilor mici și mijlocii;

(c) promovează dezvoltarea și utilizarea unor instrumente și sisteme de comunicare eficiente din punctul de vedere al costurilor pentru a sprijini monitorizarea și urmărirea utilizării resurselor genetice și a cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice de către colecții și utilizatori;

(d) furnizează îndrumare tehnică sau de altă natură utilizatorilor, luând în considerare situația cercetătorilor din mediul academic, universitar și necomercial și a întreprinderilor mici și mijlocii, pentru a facilita respectarea cerințelor prezentului regulament;

(e) încurajează utilizatorii și furnizorii să direcționeze beneficiile care rezultă din utilizarea resurselor genetice către conservarea diversității biologice și utilizarea durabilă a componentelor acesteia, în conformitate cu dispozițiile convenției;

(f) promovează măsuri pentru a sprijini colecțiile care contribuie la conservarea diversității biologice și a diversității culturale.

Articolul 14

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(3) În cazul în care comitetul nu emite niciun aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 15

Forumul consultativ

Comisia asigură o participare echilibrată a reprezentanților statelor membre și a altor părți interesate în ceea ce privește chestiunile legate de punerea în aplicare a prezentului regulament. Acestea se reunesc în cadrul unui forum consultativ. Regulamentul de procedură al forumului consultativ se stabilește de către Comisie.

Articolul 16

Rapoarte și revizuire

(1) Cu excepția cazului în care se stabilește un interval alternativ pentru rapoarte în conformitate cu articolul 29 din Protocolul de la Nagoya, statele membre transmit Comisiei un raport privind aplicarea prezentului regulament până la 11 iunie 2017 și ulterior la intervale de cinci ani.

(2) În termen de cel mult un an de la expirarea termenului de prezentare a rapoartelor menționate la alineatul (1), Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea prezentului regulament, inclusiv o primă evaluare a eficienței prezentului regulament.

(3) La fiecare zece ani de la primul său raport, pe baza rapoartelor, și a experienței dobândite în aplicarea prezentului regulament, Comisia revizuiește funcționarea și eficacitatea prezentului regulament în realizarea obiectivelor Protocolului de la Nagoya. În cadrul revizuirii sale, Comisia are în vedere în special consecințele administrative pentru instituțiile publice de cercetare, microîntreprinderi și întreprinderile mici și mijlocii, precum și sectoarele specifice. Comisia analizează, de asemenea, necesitatea de reexaminare a punerii în aplicare a dispozițiilor prezentului regulament având în vedere evoluțiile din cadrul altor organizații internaționale relevante.

(4) Comisia prezintă Conferinței părților la convenție care funcționează ca reuniune a părților la Protocolul de la Nagoya un raport cu privire la măsurile luate de către Uniune pentru a pune în aplicare măsuri de conformitate cu Protocolul de la Nagoya.

Articolul 17

Intrare în vigoare și aplicare

(1) Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

(2) Cât de curând posibil după depunerea instrumentului de acceptare a Protocolului de la Nagoya de către Uniune, Comisia publică un aviz în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* în care specifică data la care Protocolul de la Nagoya intră în vigoare pentru Uniune. Prezentul regulament se aplică începând cu respectiva dată.

(3) Articolele 4, 7 și 9 din prezentul regulament se aplică la un an de la data intrării în vigoare a Protocolului de la Nagoya pentru Uniune.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 16 aprilie 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

REGULAMENTUL (UE) NR. 512/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI din 16 aprilie 2014 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 912/2010 de instituire a Agenției GNSS European

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 172,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) Din dispozițiile combinate ale articolului 14 din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]) cu cele ale articolului 2 din Regulamentul (UE) nr. 912/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([4]) rezultă că Agenția GNSS European (denumită în continuare „agenția") urmează să asigure acreditarea sistemelor europene de radionavigație prin satelit (denumite în continuare „sistemele") și că, în acest scop, inițiază și monitorizează punerea în aplicare a procedurilor de securitate și realizarea de audituri privind securitatea.

(2) Sistemele sunt definite la articolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013. Acestea sunt sisteme complexe și înființarea și funcționarea lor implică numeroase părți interesate cu diferite roluri. În acest context, este de o importanță crucială ca informațiile UE clasificate să fie prelucrate și protejate de toate părțile interesate implicate în punerea în aplicare a programelor Galileo și EGNOS (denumite în continuare „programele"), în conformitate cu principiile de bază și cu standardele minime stabilite în normele de securitate ale Comisiei și ale Consiliului privind protecția informațiilor UE clasificate, iar articolul 17 din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013, care garantează un nivel echivalent de protecție a informațiilor UE clasificate, să se aplice, după caz, tuturor părților interesate implicate în punerea în aplicare a programelor.

(3) Părțile interesate care participă la procesul de acreditare de securitate și sunt afectate de acesta sunt statele membre, Comisia, agențiile relevante ale Uniunii și Agenția Spațială Europeană (ESA) și părțile implicate în Acțiunea comună 2004/552/PESC a Consiliului ([5]).

(4) Având în vedere caracterul specific și complexitatea sistemelor, diferitele organisme implicate în punerea lor în aplicare și diversitatea utilizatorilor potențiali, acreditarea de securitate ar trebui facilitată prin consultarea adecvată a tuturor părților relevante, cum ar fi autoritățile naționale ale statelor membre și țările terțe care operează rețele conectate la sistemul instituit prin programul Galileo pentru punerea la dispoziție a serviciului public reglementat (PRS), alte autorități relevante ale statelor membre, ESA sau, dacă acest lucru este prevăzut într-un acord internațional, țările terțe care găzduiesc stații terestre ale sistemelor.

(5) Pentru a permite îndeplinirea corespunzătoare a sarcinilor aferente acreditării de securitate, este foarte importantă furnizarea de către Comisie a tuturor informațiilor necesare în vederea realizării respectivelor sarcini. Este important, de asemenea, ca activitățile de acreditare de securitate să fie coordonate cu activitatea organismelor care gestionează programele în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1285/2013 și a altor entități responsabile de aplicarea dispozițiilor în materie de securitate.

([1]) JO C 198, 10.7.2013, p. 67.
([2]) Poziția Parlamentului European din 12 martie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și decizia Consiliului din 14 aprilie 2014.
([3]) Regulamentul (UE) nr. 1285/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 privind punerea în aplicare și exploatarea sistemelor europene de radionavigație prin satelit și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 876/2002 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 683/2008 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 347, 20.12.2013, p. 1).
([4]) Regulamentul (UE) nr. 912/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 septembrie 2010 de instituire a Agenției GNSS European, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1321/2004 al Consiliului privind crearea unor structuri de gestionare a programelor europene de radionavigație prin satelit și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 683/2008 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 276, 20.10.2010, p. 11).
([5]) Acțiunea comună 2004/552/PESC a Consiliului din 12 iulie 2004 privind aspecte ale funcționării sistemului european de radionavigație prin satelit care aduc atingere securității Uniunii Europene (JO L 246, 20.7.2004, p. 30).

(6) Abordarea de evaluare și de gestionare a riscurilor care urmează să fie aplicată ar trebui să urmeze cele mai bune practici. O astfel de abordare ar trebui să includă aplicarea de măsuri de securitate în conformitate cu conceptul de apărare în profunzime. Aceasta ar trebui să ia în considerare probabilitatea materializării unui risc sau a producerii evenimentului preconizat. De asemenea, abordarea ar trebui să fie proporțională, adecvată și rentabilă, ținând cont de costul punerii în aplicare a măsurilor de atenuare a riscurilor raportat la beneficiul în materie de securitate obținut. Apărarea în profunzime are ca scop sporirea securității sistemelor prin punerea în aplicare de măsuri de securitate tehnice și netehnice, organizate pe niveluri de apărare multiple.

(7) Dezvoltarea, inclusiv activitățile de cercetare asociate relevante și fabricarea receptorilor PRS și a modulelor de securitate PRS constituie activități deosebit de sensibile. În consecință, este esențial să se instituie proceduri de autorizare a producătorilor de receptori PRS și de module de securitate PRS.

(8) În plus, dat fiind numărul potențial ridicat al rețelelor și echipamentelor conectate la sistemul instituit prin programul Galileo, în special pentru utilizarea PRS, ar trebui definite în strategia privind acreditarea de securitate principii la nivel înalt ale acreditării de securitate a rețelelor și echipamentelor respective, pentru a se asigura omogenitatea acreditării fără a se aduce atingere competenței entităților naționale ale statelor membre competente în materie de securitate. Aplicarea principiilor respective ar permite o gestionare coerentă a riscurilor și ar reduce necesitatea de a intensifica toate acțiunile de atenuare la nivelul sistemului, ceea ce ar avea un impact negativ asupra costurilor, calendarului și furnizării serviciilor.

(9) Produsele și măsurile care protejează împotriva emisiilor electromagnetice (adică împotriva interceptărilor audio electronice) și produsele criptografice utilizate pentru asigurarea securității sistemelor ar trebui evaluate și aprobate de entitățile naționale competente în domeniul securității din țara în care își are sediul compania care produce respectivele produse. În ceea ce privește produsele criptografice, respectiva evaluare și aprobare ar trebui să fie suplimentate în conformitate cu principiile stabilite la punctele 26-30 din anexa IV la Decizia 2013/488/UE a Consiliului ([1]). Autoritatea responsabilă pentru acreditarea de securitate a sistemelor ar trebui să avizeze selecția produselor și a măsurilor aprobate ținând cont de cerințele globale de securitate ale sistemelor.

(10) Regulamentul (UE) nr. 912/2010 și, în special, capitolul III prevede în mod expres condițiile în care agenția își îndeplinește misiunea în ceea ce privește acreditarea de securitate a sistemelor. În special, acestea prevăd, în principiu, că deciziile de acreditare în materie de securitate se iau în mod independent față de Comisie și de entitățile responsabile cu punerea în aplicare a programelor și că autoritatea de acreditare de securitate a sistemelor ar trebui să constituie, în cadrul agenției, un organ autonom care ia decizii în mod independent.

(11) În conformitate cu acest principiu, Regulamentul (UE) nr. 912/2010 instituie consiliul de acreditare de securitate pentru sistemele GNSS europene (denumit în continuare „consiliul de acreditare de securitate") care, alături de consiliul de administrație și de directorul executiv, constituie unul dintre cele trei organe ale agenției. Consiliul de acreditare de securitate execută sarcinile încredințate agenției în ceea ce privește acreditarea de securitate și este împuternicit să ia, în numele agenției, deciziile referitoare la acreditarea de securitate. Acesta ar trebui să adopte propriul său regulament interior și să își numească președintele.

(12) Având în vedere faptul că, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1285/2013, Comisia urmează să asigure securitatea programelor, inclusiv securitatea sistemelor și a funcționării acestora, activitățile consiliului de acreditare de securitate ar trebui să fie limitate la activitățile de acreditare de securitate a sistemelor și nu ar trebui să aducă atingere sarcinilor și responsabilităților Comisiei. Acest lucru ar trebui să se aplice, în special, în legătură cu sarcinile și responsabilitățile Comisiei în temeiul articolului 13 din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013 și al articolului 8 din Decizia nr. 1104/2011/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([2]), inclusiv adoptarea oricărui document referitor la securitate prin intermediul unui act delegat, al unui act de punere în aplicare sau în alt mod, în conformitate cu respectivele articole. Fără a aduce atingere respectivelor sarcini și responsabilități ale Comisiei, având în vedere experiența deosebită de care dispune, consiliul de acreditare de securitate ar trebui, cu toate acestea, să aibă dreptul de a acorda Comisiei consultanță în domeniul său de competență, în ceea ce privește întocmirea proiectelor de text pentru actele menționate la articolele respective.

([1]) Decizia 2013/488/UE a Consiliului din 23 septembrie 2013 privind normele de securitate pentru protecția informațiilor UE clasificate (JO L 274, 15.10.2013, p. 1).

([2]) Decizia nr. 1104/2011/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind modalitățile de acces la serviciul public reglementat oferit de sistemul global de radionavigație prin satelit constituit în cadrul programului Galileo (JO L 287, 4.11.2011, p. 1).

(13) De asemenea, ar trebui să se asigure că activitățile legate de acreditarea de securitate sunt efectuate fără a se aduce atingere competențelor naționale și prerogativelor statelor membre în ceea ce privește acreditarea de securitate.

(14) În legătură cu securitatea, termenii „audituri" și „teste" pot include evaluările, inspecțiile, revizuirile, auditurile și testele de securitate.

(15) Pentru a-și putea desfășura activitățile în mod eficient și eficace, consiliul de acreditare de securitate ar trebui să poată înființa organisme adecvate, care să se afle în subordinea sa și care să îi urmeze instrucțiunile. În special, acesta ar trebui să instituie un grup care să îl sprijine în pregătirea deciziilor sale.

(16) Ar trebui instituit un grup de experți din partea statelor membre, sub supravegherea consiliului de acreditare de securitate, pentru a efectua sarcinile autorității de distribuire a materialului criptografic (ADMC) referitoare la gestionarea materialului criptografic al UE. Grupul ar trebui instituit pe baze temporare pentru a asigura continuitatea gestionării aspectelor legate de securitatea comunicațiilor pe parcursul etapei de desfășurare a programului Galileo. O soluție durabilă pentru desfășurarea unor astfel de sarcini operaționale ar trebui aplicată pe termen mai lung, în momentul în care sistemul instituit în cadrul programului Galileo devine pe deplin operațional.

(17) Regulamentul (UE) nr. 1285/2013 definește schema de guvernanță publică a programelor în cursul perioadei 2014-2020. Acesta conferă Comisiei responsabilitate globală în ceea ce privește programele. În plus, acesta extinde misiunile atribuite agenției și prevede, în special, că agenția poate juca un rol major în operarea sistemelor și în creșterea la maximum a avantajelor socioeconomice ale acestora.

(18) În acest nou context, este esențial să se asigure faptul că acel consiliu de acreditare de securitate poate executa în mod independent misiunea care îi este încredințată, în special față de celelalte organe și activități ale agenției și pentru a evita orice conflict de interese. Prin urmare, este foarte important să se accentueze separarea, chiar în interiorul agenției, a activităților legate de acreditarea de securitate de celelalte activități ale acesteia, cum ar fi gestionarea Centrului de monitorizare a securității Galileo, contribuția la comercializarea sistemelor și toate activitățile pe care Comisia le poate delega agenției, în special cele legate de operarea sistemelor. În acest scop, consiliul de acreditare de securitate și personalul agenției aflat sub autoritatea acestuia ar trebui să își efectueze lucrările într-o manieră care să le asigure autonomia și independența față de celelalte activități ale agenției. Până la 1 ianuarie 2014, ar trebui să se realizeze în cadrul agenției o diviziune structurală tangibilă și eficientă între diferitele activități ale acesteia. Regulile interne ale agenției în materie de personal ar trebui, de asemenea, să asigure autonomia și independența personalului care efectuează activitățile de acreditare de securitate față de personalul care efectuează celelalte activități ale agenției.

(19) În acest sens, Regulamentul (UE) nr. 912/2010 ar trebui modificat în vederea creșterii independenței și a competențelor consiliului de acreditare de securitate, precum și ale președintelui acestuia, și a alinierii în mare parte a independenței și a competențelor respective la cele ale consiliului de administrație și, respectiv, ale directorului executiv al agenției, prin prevederea unei obligații de cooperare între diferitele organe ale agenției.

(20) La numirea membrilor respectivelor consilii și la alegerea președinților și a vicepreședinților acestora, ar trebui să se țină cont, după caz, de importanța reprezentării echilibrate a femeilor și a bărbaților. În plus, ar trebui să se țină cont, de asemenea, de competențele manageriale, administrative și bugetare relevante.

(21) În ceea ce privește consiliul de acreditare de securitate, ar trebui ca acesta, și nu consiliul de administrație, să pregătească și să aprobe acea parte a programelor de lucru ale agenției care se referă la activitățile operaționale legate de acreditarea de securitate a sistemelor, precum și acea parte a raportului anual privind activitățile și perspectivele agenției legată de activitățile de acreditare de securitate a sistemelor. Acesta ar trebui să le transmită în timp util consiliului de administrație pentru a fi integrate în programul de lucru și în raportul anual al agenției. Acesta ar trebui, de asemenea, să exercite autoritate disciplinară asupra președintelui său.

(22) Este de dorit ca președintelui consiliului de acreditare de securitate să i se atribuie un rol în legătură cu activitățile de acreditare de securitate, comparabil celui îndeplinit de directorul executiv în legătură cu alte activități ale agenției. Astfel, în afară de funcția de reprezentare a agenției, deja prevăzută de Regulamentul (UE) nr. 912/2010, președintele Consiliului de acreditare în materie de securitate ar trebui să gestioneze activitățile de acreditare de securitate sub conducerea consiliului de securitate și să asigure punerea în aplicare a acelei părți a programelor de lucru ale agenției, legată de acreditare. De asemenea, la cererea Parlamentului European și a Consiliului, președintele Consiliului de acreditare de securitate ar trebui să fie în măsură să prezinte un raport privind îndeplinirea misiunilor consiliului de acreditare de securitate și să facă o declarație în fața acestora.

(23) Ar trebui prevăzute proceduri corespunzătoare în cazul în care consiliul de administrație nu aprobă programele de lucru ale agenției, pentru a garanta că procesul de acreditare de securitate nu este afectat și că poate fi desfășurat fără întreruperi.

(24) Având în vedere implicarea anumitor țări terțe și potențiala implicare a unor organizații internaționale în programe, inclusiv în materie de securitate, este necesar să se prevadă, în mod explicit, că reprezentanți ai organizațiilor internaționale și ai țărilor terțe, în special Elveția, cu care ar trebui să fie încheiat un acord de cooperare ([1]), pot participa, cu titlu excepțional și în anumite condiții, la lucrările consiliului de acreditare de securitate. Condițiile respective ar trebui prevăzute într-un acord internațional, în conformitate cu articolul 218 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene (TFUE), care urmează să fie încheiat cu Uniunea, ținând cont de aspectele de securitate și, în special, de protecția informațiilor UE clasificate. Acordul de cooperare în domeniul navigației prin satelit între Uniunea Europeană și statele sale membre și Regatul Norvegiei ([2]), precum și Protocoalele 31 și 37 la Acordul privind SEE prevăd deja un cadru pentru participarea Norvegiei. Având în vedere experiența sa deosebită, consiliul de acreditare de securitate ar trebui să poată fi consultat, în domeniul său de competență, înainte sau în timpul negocierii respectivelor acorduri internaționale.

(25) Regulamentul (UE) nr. 912/2010 ar trebui să aliniat la principiile menționate în abordarea comună a Parlamentului European, a Consiliului și a Comisiei privind agențiile descentralizate, adoptată de aceste trei instituții la 5 iulie, 26 iunie și, respectiv, 12 iunie 2012, în special în ceea ce privește regulile de adoptare a deciziilor consiliului de administrație, durata mandatului membrilor consiliului de administrație și al consiliului de acreditare de securitate, precum și durata mandatului președinților acestora, existența unui program de lucru multianual, competențele consiliului de administrație în materie de gestiunea personalului, evaluarea și revizuirea regulamentului respectiv, prevenirea și gestionarea conflictelor de interese și prelucrarea informațiilor sensibile, dar neclasificate. Procesul de adoptare a programului de lucru multianual ar trebui desfășurat cu respectarea deplină a principiilor de cooperare sinceră și ținând cont de constrângerile temporale aferente unui astfel de program de lucru.

(26) În ceea ce privește prevenirea și gestionarea conflictelor de interese, este esențial ca agenția să își creeze și să își mențină o reputație în materie de imparțialitate, integritate și standarde profesionale ridicate. Nu ar trebui să existe niciodată vreun motiv legitim pentru a suspecta faptul că o decizie ar putea fi influențată de interese aflate în conflict cu rolul agenției de organism aflat în serviciul Uniunii în general sau de interese private sau afilieri ale unui membru al personalului agenției, ale unui expert sau observator național detașat sau ale unui membru al consiliului de administrație sau al consiliului de acreditare de securitate care creează sau pot crea un conflict cu îndeplinirea adecvată a sarcinilor profesionale ale persoanei în cauză. Consiliul de administrație și consiliul de acreditare de securitate ar trebui, prin urmare, să adopte un set cuprinzător de norme privind conflictul de interese care să se aplice pentru întreaga agenție. Normele respective ar trebui să țină cont de recomandările Curții de Conturi din Raportul său special nr. 15 din 2012, întocmit la cererea Parlamentului European, precum și de nevoia de a evita conflictele de interese dintre membrii consiliului de administrație și ai consiliului de acreditare de securitate.

(27) Pentru a asigura funcționarea transparentă a agenției, regulamentul său de procedură ar trebui publicat. Cu toate acestea, în mod excepțional, anumite interese publice și private ar trebui să fie protejate. Pentru a asigura buna funcționare a programelor, programele de lucru multianuale și anuale și raportul anual ar trebui să fie cât mai detaliate cu putință. În consecință, acestea ar putea conține material sensibil din punctul de vedere al securității și al relațiilor contractuale. Prin urmare, ar fi oportun să se publice doar un rezumat al respectivelor documente. Cu toate acestea, în scopul transparenței, respectivele rezumate ar trebui să conțină cât mai multe informații cu putință.

([1]) JO L 15, 20.1.2014, p. 1.
([2]) JO L 283, 29.10.2010, p. 12.

(28) De asemenea, ar trebui să se evidențieze faptul că programele de lucru ale agenției ar trebui să fie stabilite pe baza unui proces de gestionare a performanței, incluzând indicatori de performanță, în vederea unei evaluări eficace și eficiente a rezultatelor obținute.

(29) Programele de lucru ale agenției ar trebui, de asemenea, să conțină programarea resurselor, inclusiv a resurselor umane și financiare atribuite activității și ținând cont de faptul că cheltuielile aferente noilor nevoi ale agenției în materie de personal ar trebui să fie parțial compensate printr-o reducere corespunzătoare a schemei de personal a Comisiei în cursul aceleiași perioade, și anume 2014-2020.

(30) Fără a aduce atingere deciziei politice privind sediile agențiilor Uniunii, dorinței de răspândire geografică și obiectivelor stabilite de statele membre în ceea ce privește sediul noilor agenții, astfel cum este prevăzut în concluziile reprezentanților statelor membre, reuniți la nivel de șefi de stat sau de guvern la Bruxelles, la 13 decembrie 2003, și astfel cum a fost reamintit în concluziile Consiliului European din iunie 2008, procesul de luare a deciziilor privind alegerea unui sediu pentru birourile locale ale agenției ar trebui să țină cont de criterii obiective. Criteriile respective includ accesibilitatea spațiilor, existența unor infrastructuri de învățământ adecvate pentru copiii membrilor personalului și pentru cei ai experților naționali detașați, accesul la piața muncii, la sistemul de securitate socială și la asistență medicală pentru familiile membrilor personalului și pentru cele ale experților naționali detașați, precum și costurile aferente implementării și cheltuielile de funcționare.

(31) Statele-gazdă ar trebui să ofere, prin acorduri specifice, condițiile necesare pentru a asigura buna funcționare a agenției, cum ar fi educație corespunzătoare și facilități de transport.

(32) Prin Decizia 2010/803/UE ([1]), reprezentanții guvernelor statelor membre au hotărât ca sediul agenției să fie la Praga. Acordul privind găzduirea între Republica Cehă și agenție a fost încheiat la 16 decembrie 2011 și a intrat în vigoare la 9 august 2012. Se consideră că respectivul acord privind găzduirea și alte acorduri specifice îndeplinesc cerințele Regulamentului (UE) nr. 912/2010.

(33) Este obligatoriu ca interesele financiare ale Uniunii să fie protejate prin măsuri proporționale pe tot parcursul ciclului de cheltuieli, în special prin prevenirea și depistarea neregulilor, prin efectuarea de investigații, prin recuperarea fondurilor pierdute, plătite în mod eronat sau utilizate incorect și, după caz, prin aplicarea de sancțiuni.

(34) Având în vedere că articolul 8 din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013 prevede posibilitatea pentru statele membre de a furniza fonduri suplimentare pentru a finanța anumite elemente ale programelor, ar trebui să i se permită agenției să atribuie contracte în comun cu statele membre atunci când acest lucru se dovedește a fi necesar pentru îndeplinirea misiunilor sale.

(35) Agenția ar trebui să aplice normele Comisiei referitoare la securitatea informațiilor UE clasificate. Aceasta ar trebui, de asemenea, să poată să stabilească norme privind prelucrarea informațiilor neclasificate, dar sensibile. Respectivele norme ar trebui să se aplice doar prelucrării informațiilor respective de către agenție. Informațiile neclasificate, dar sensibile se referă la informații sau la materiale pe care agenția ar trebui să le protejeze conform obligațiilor legale stabilite de tratate și/sau din cauza caracterului sensibil al acestora. Acestea includ, dar nu se limitează la informații sau materiale care fac obiectul obligației secretului profesional, astfel cum sunt menționate la articolul 339 din TFUE, informații referitoare la aspectele menționate la articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]) sau informații care fac obiectul domeniului de aplicare al Regulamentului (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]).

(36) Prin urmare, Regulamentul (UE) nr. 912/2010 ar trebui modificat în consecință,

([1]) Decizia 2010/803/UE adoptată de comun acord între reprezentanții guvernelor statelor membre din 10 decembrie 2010 privind stabilirea sediului Agenției GNSS European (JO L 342, 28.12.2010, p. 15).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, 31.5.2001, p. 43).

([3]) Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (UE) nr. 912/2010 se modifică după cum urmează:

1. Articolele 2-8 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 2

Atribuții

Atribuțiile agenției sunt cele prevăzute la articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (*).

Articolul 3

Organe

(1) Organele agenției sunt:

(a) consiliul de administrație;

(b) directorul executiv;

(c) consiliul de acreditare de securitate a sistemelor GNSS europene (denumit în continuare «consiliul de acreditare de securitate»).

(2) Organele agenției își îndeplinesc atribuțiile, astfel cum au fost definite la articolele 6, 8 și, respectiv, 11.

(3) Consiliul de administrație și directorul executiv, consiliul de acreditare de securitate și președintele acestuia cooperează pentru a asigura funcționarea agenției și coordonarea organelor acesteia, conform procedurilor determinate de regulile interne ale agenției, cum ar fi regulamentul de procedură internă al consiliului de administrație, regulamentul de procedură internă al consiliului de acreditare de securitate, normele financiare aplicabile agenției, normele de punere în aplicare a statutului personalului și normele privind accesul la documente.

Articolul 4

Statutul juridic, birourile locale

(1) Agenția este un organism al Uniunii. Agenția are personalitate juridică.

(2) În fiecare stat membru, agenția se bucură de cea mai largă capacitate juridică acordată persoanelor juridice conform legii. Agenția poate, în special, să dobândească sau să înstrăineze bunuri mobile și imobile și se poate constitui parte în procedurile judiciare.

(3) Agenția poate decide să înființeze birouri locale în statele membre, sub rezerva acordului acestora, sau în țările terțe care participă la activitatea agenției în conformitate cu articolul 23.

(4) Alegerea locației birourilor respective se făcută în funcție de criterii obiective definite pentru a asigura buna funcționare a agenției.

Dispozițiile referitoare la instalarea și funcționarea agenției în statele membre gazdă și în țările terțe gazdă, precum și la avantajele acordate de acestea pentru directorul executiv, membrii consiliului de administrație și ai consiliului de acreditare de securitate, personalul agenției și membrii familiilor acestora fac obiectul unor acorduri speciale încheiate între agenție și statele membre și țările terțe respective. Acordurile speciale sunt aprobate de către consiliul de administrație.

(5) Statele membre gazdă și țările terțe gazdă oferă, prin acordurile specifice menționate la alineatul (4), condițiile necesare pentru a asigura buna funcționare a agenției.

(6) Sub rezerva articolului 11a alineatul (1) litera (f), agenția este reprezentată de către directorul executiv.

Articolul 5

Consiliul de administrație

(1) Se constituie un consiliu de administrație pentru a îndeplini atribuțiile enumerate la articolul 6.

(2) Consiliul de administrație este format din:

(a) câte un reprezentant numit de fiecare stat membru;

(b) patru reprezentanți numiți de către Comisie;

(c) un reprezentant fără drept de vot numit de Parlamentul European.

Membrii consiliului de administrație și ai consiliului de acreditare de securitate sunt numiți pe baza gradului de experiență relevantă și de competențe relevante ale acestora.

Mandatul membrilor consiliului de administrație are o durată de patru ani și poate fi reînnoit o singură dată. Parlamentul European, Comisia și statele membre încearcă să limiteze rotația reprezentanților lor în consiliul de administrație.

Președintele sau vicepreședintele consiliului de acreditare de securitate, un reprezentant al Înaltului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate (denumit în continuare «ÎR») și un reprezentant al Agenției Spațiale Europene (denumită în continuare «ESA») sunt invitați să asiste la reuniunile consiliului de administrație în calitate de observatori, în condițiile stipulate de regulamentul de procedură al consiliului de administrație.

(3) După caz, participarea reprezentaților țărilor terțe sau ai organizațiilor internaționale și condițiile în acest sens se stabilesc în acordurile menționate la articolul 23 alineatul (1) și respectă regulamentul de procedură al consiliului de administrație.

(4) Consiliul de administrație alege un președinte și un vicepreședinte dintre membrii săi. Vicepreședintele înlocuiește automat președintelui în cazul în care acesta nu este în măsură să își îndeplinească atribuțiile. Mandatul președintelui și al vicepreședintelui are o durată de doi ani, putând fi reînnoit o dată, și fiecare mandat expiră atunci când persoana respectivă încetează să mai fie membra a consiliului de administrație.

Consiliul de administrație are competența de a-l revoca pe președinte, pe vicepreședinte sau pe amândoi.

(5) Ședințele consiliului de administrație sunt convocate de către președinte.

Directorul executiv participă, în mod obișnuit, la deliberări, cu excepția cazului în care președintele decide altfel.

Consiliul de administrație se întrunește în ședințe ordinare de două ori pe an. În plus, se întrunește la inițiativa președintelui său sau la cererea a cel puțin o treime din membrii săi.

Consiliul de administrație poate invita orice persoană a cărei opinie prezintă interes să participe la ședințele sale în calitate de observator. Membrii consiliului de administrație pot, sub rezerva regulamentului de procedură al acestuia, să fie asistați de consultanți sau experți.

Secretariatul consiliului de administrație este asigurat de agenție.

(6) Cu excepția cazurilor în care prezentul regulament prevede altfel, consiliul de administrație adoptă deciziile cu majoritatea absolută a membrilor săi cu drept de vot.

O majoritate de două treimi din toți membrii cu drept de vot este necesară pentru alegerea și demiterea președintelui și a vicepreședintelui consiliului de administrație astfel cum se menționează la alineatul (4) și pentru adoptarea bugetului și a programelor de lucru.

(7) Fiecare reprezentant al statelor membre și al Comisiei dispune de un vot. Directorul executiv nu participă la vot. Deciziile în temeiul articolului 6 alineatul (2) literele (a) și (b) și al articolului 6 alineatul (5), cu excepția chestiunilor care fac obiectul capitolului III, nu se adoptă fără votul favorabil al reprezentanților Comisiei.

Regulamentul de procedură al consiliului de administrație prevede norme mai detaliate de vot, în special condițiile pentru ca un membru să acționeze în numele altui membru.

Articolul 6

Atribuțiile consiliului de administrație

(1) Consiliul de administrație se asigură că agenția își îndeplinește misiunea care îi este încredințată, în condițiile stabilite de prezentul regulament, și ia orice decizie necesară în acest sens, fără a aduce atingere competențelor atribuite consiliului de acreditare în materie de securitate pentru activitățile prevăzute la capitolul III.

(2) Consiliul de administrație efectuează, în plus, următoarele sarcini:

(a) adoptă, până la data de 30 iunie a primului an al cadrului financiar multianual prevăzut la articolul 312 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, programul de lucru multianual al agenției pentru perioada acoperită de cadrul financiar multianual după integrarea, fără modificări, a părții elaborate de consiliul de acreditare în materie de securitate, în conformitate cu articolul 11 alineatul (4) litera (a), și după primirea avizului Comisiei. Parlamentul European este consultat cu privire la programul de lucru multianual, cu condiția ca scopul acestei consultări să fie un schimb de opinii și ca rezultatul să nu fie obligatoriu pentru agenție;

(b) adoptă, până la data de 15 noiembrie a fiecărui an, programul de lucru al agenției pentru anul care urmează după integrarea, fără modificări, a părții elaborate de consiliul de acreditare în materie de securitate, în conformitate cu articolul 11 alineatul (4) litera (b), și după primirea avizului Comisiei;

(c) își îndeplinește îndatoririle în legătură cu bugetul agenției prevăzute la articolul 13 alineatele (5), (6), (10) și (11) și la articolul 14 alineatul (5);

(d) supraveghează funcționarea Centrului de monitorizare a securității Galileo astfel cum este menționat la articolul 14 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013;

(e) adoptă măsurile necesare pentru punerea în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului (**), în conformitate cu articolul 21 din prezentul regulament;

(f) aprobă acordurile menționate la articolul 23 alineatul (2), după consultarea consiliului de acreditare în materie de securitate cu privire la dispozițiile acestor acorduri privind acreditarea în materie de securitate;

(g) adoptă procedurile tehnice necesare pentru efectuarea sarcinilor acestuia;

(h) adoptă raportul anual privind activitățile și perspectivele agenției după integrarea fără modificări a părții elaborate de consiliul de acreditare în materie de securitate, în conformitate cu articolul 11 alineatul (4) litera (c), și îl transmite, până la 1 iulie, Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și Curții de Conturi;

(i) dă curs în mod corespunzător concluziilor și recomandărilor cuprinse în evaluările și auditurile menționate la articolul 26, precum și celor care rezultă din anchetele efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și tuturor rapoartelor de audit intern sau extern și transmite autorității bugetare orice informație relevantă cu privire la rezultatele procedurilor de evaluare;

(j) este consultat de directorul executiv cu privire la convențiile de delegare menționate la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013 înainte de semnarea acestora;

(k) aprobă, pe baza unei propuneri din partea directorului executiv, acordurile de lucru între agenție și ESA menționate la articolul 14 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013;

(l) aprobă, pe baza unei propuneri din partea directorului executiv, o strategie antifraudă;

(m) aprobă, dacă este cazul, și pe baza propunerilor din partea directorului executiv structurile organizaționale ale agenției;

(n) adoptă și publică regulamentul său de procedură.

(3) În ceea ce privește personalul agenției, consiliul de administrație exercită competențele de autoritate împuternicită să facă numiri, conferite de Statutul funcționarilor Uniunii Europene (***) (denumit în continuare «Statutul funcționarilor») și competențele de autoritate abilitată să încheie contracte de muncă, conferite de Regimul aplicabil celorlalți agenți (denumite în continuare «competențele autorității împuternicite să facă numiri»).

Consiliul de administrație adoptă, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 110 din Statutul funcționarilor, o decizie bazată pe articolul 2 alineatul (1) din Statutul funcționarilor și pe articolul 6 din Regimul aplicabil celorlalți agenți, prin care deleagă directorului executiv competențele relevante ale autorității împuternicite să facă numiri și definește condițiile în care această delegare de competențe poate fi suspendată. Directorul executiv raportează consiliului de administrație cu privire la exercitarea respectivelor competențe delegate. Directorul executiv este autorizat să subdelege aceste competențe.

În aplicarea celui de-al doilea paragraf din prezentul alineat, în cazul în care circumstanțe excepționale impun acest lucru, consiliul de administrație poate, printr-o decizie, să suspende temporar delegarea către directorul executiv a competențelor autorității împuternicite să facă numiri și competențele subdelegate de către acesta și să le exercite el însuși sau să le delege unuia dintre membrii săi sau unui membru al personalului, altul decât directorul executiv.

Cu toate acestea, prin derogare de la al doilea paragraf, consiliul de administrație are obligația să delege președintelui consiliului de acreditare în materie de securitate competențele menționate la primul paragraf în ceea ce privește recrutarea, evaluarea și reclasificarea personalului implicat în activitățile reglementate de capitolul III, precum și măsurile disciplinare de luat în ceea ce privește personalul în cauză.

Consiliul de administrație adoptă măsurile necesare pentru punerea în aplicare a Statutului funcționarilor și, respectiv, a Regimului aplicabil celorlalți agenți în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 110 din Statutul funcționarilor. În ceea ce privește recrutarea, evaluarea și reclasificarea personalului implicat în activitățile prevăzute la capitolul III, precum și măsurile disciplinare relevante, consiliul de administrație consultă în prealabil consiliul de acreditare în materie de securitate și ține cont de observațiile acestuia în mod corespunzător.

Acesta adoptă, de asemenea, o decizie care prevede norme privind detașarea experților naționali în cadrul agenției. Înainte de a adopta o astfel de decizie, consiliul de administrație consultă consiliul de acreditare în materie de securitate cu privire la detașarea experților naționali implicați în activitățile de acreditare în materie de securitate menționate la capitolul III și ține seama în mod corespunzător de observațiile acestuia.

(4) Consiliul de administrație numește directorul executiv și poate prelungi sau încheia mandatul acestuia în conformitate cu articolul 15b alineatele (3) și (4).

(5) Consiliul de administrație exercită autoritate disciplinară asupra directorului executiv în ceea ce privește conduita acestuia, în special cu privire la aspectele în materie de securitate care țin de competența agenției, exceptând activitățile întreprinse conform capitolului III.

Articolul 7

Directorul executiv

Agenția este gestionată de către directorul său executiv, care își îndeplinește funcțiile sub conducerea consiliului de administrație, fără a aduce atingere competențelor conferite consiliului de acreditare în materie de securitate și, respectiv, președintelui consiliului de acreditare în materie de securitate în conformitate cu articolele 11 și 11a.

Fără a aduce atingere competențelor Comisiei și ale consiliului de administrație, directorul executiv își exercită funcțiile în mod independent și nu solicită și nici nu acceptă instrucțiuni de la niciun guvern și de la niciun alt organism.

Articolul 8

Atribuțiile directorului executiv

Directorul executiv îndeplinește următoarele atribuții:

(a) reprezintă agenția, cu excepția activităților desfășurate și a deciziilor luate în conformitate cu capitolele II și III și semnează convențiile de delegare menționate la articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013, în conformitate cu articolul 6 alineatul (2) litera (j) din prezentul regulament;

(b) pregătește acordurile de lucru între agenție și ESA menționate la articolul 14 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013 și le prezintă consiliului de administrație în conformitate cu articolul 6 alineatul (2) litera (k) din prezentul regulament și le semnează după ce a primit aprobarea consiliului de administrație;

(c) pregătește lucrările consiliului de administrație și participă, fără a avea drept de vot, la lucrările consiliului de administrație, în condițiile prevăzute la articolul 5 alineatul (5) al doilea paragraf;

(d) pune în aplicare deciziile consiliului de administrație;

(e) pregătește programele de lucru anuale și multianuale ale agenției și le prezintă spre aprobare consiliului de administrație, cu excepția părților pregătite și adoptate de consiliul de acreditare în materie de securitate, în conformitate cu articolul 11 alineatul (4) literele (a) și (b);

(f) asigură punerea în aplicare a programelor de lucru anuale și multianuale, cu excepția părților puse în aplicare de președinte și de consiliul de acreditare în materie de securitate, în conformitate cu articolul 11a alineatul (1) litera (b);

(g) pregătește un raport intermediar privind punerea în aplicare a programului de lucru anual și, dacă este cazul, a programului de lucru multianual pentru fiecare reuniune a consiliului de administrație, care cuprinde, fără modificări, secțiunea elaborată de președintele Consiliului de acreditare în materie de securitate în conformitate cu articolul 11a alineatul (1) litera (d);

(h) pregătește raportul anual privind activitățile și perspectivele agenției, cu excepția secțiunii pregătite și adoptate de consiliul de acreditare în materie de securitate, în conformitate cu articolul 11 alineatul (4) litera (c) în ceea ce privește activitățile reglementate de capitolul III și îl transmite consiliului de administrație spre aprobare;

(i) ia toate măsurile necesare, inclusiv adoptarea instrucțiunilor administrative interne și publicarea înștiințărilor, pentru a asigura funcționarea agenției în conformitate cu prezentul regulament;

(j) întocmește un proiect de declarație estimativă a veniturilor și cheltuielilor agenției în conformitate cu articolul 13 și execută bugetul în conformitate cu articolul 14;

(k) garantează faptul că agenția, în calitate de operator al Centrului de monitorizare a securității Galileo, este în măsură să se conformeze instrucțiunilor prevăzute în Acțiunea comună 2004/552/PESC a Consiliului (****) și să își îndeplinească rolul menționat la articolul 6 din Decizia nr. 1104/2011/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*****);

(l) asigură circulația tuturor informațiilor relevante, în special cu privire la securitate, între organele agenției menționate la articolul 3 alineatul (1) din prezentul regulament;

(m) transmite Comisiei punctul de vedere al agenției privind specificațiile tehnice și operaționale necesare pentru implementarea actualizărilor sistemelor menționate la articolul 12 alineatul (3) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013, inclusiv pentru definirea procedurilor de acceptare și verificare, și pentru activitățile de cercetare care sprijină evoluțiile acestor sisteme;

(n) pregătește, în strânsă colaborare cu președintele Consiliului de acreditare în materie de securitate în ceea ce privește chestiunile referitoare la activitățile de acreditare în materie de securitate cuprinse în capitolul III din prezentul regulament, structurile organizaționale ale agenției și le înaintează spre aprobare consiliului de administrație;

(o) exercită, în ceea ce privește personalul agenției, competențele menționate la articolul 6 alineatul (3) primul paragraf, în măsura în care competențele respective îi sunt delegate în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) al doilea paragraf;

(p) adoptă, după aprobarea de către consiliul de administrație, măsurile necesare pentru a crea birouri locale în statele membre sau în țări terțe în conformitate cu articolul 4 alineatul (3);

(q) se asigură că consiliul de acreditare în materie de securitate, organismele menționate la articolul 11 alineatul (11) și președintele Consiliului de acreditare în materie de securitate dispun de un secretariat și de toate resursele necesare unei bune funcționări;

(r) pregătește un plan de acțiune pentru a asigura faptul că se acționează ca urmare a constatărilor și recomandărilor cuprinse în evaluările și auditurile menționate la articolul 26, cu excepția secțiunii din planul de acțiune referitoare la activitățile care fac obiectul capitolului III, și prezintă semestrial un raport intermediar Comisiei, în care introduce, fără modificări, secțiunea elaborată de consiliul de acreditare în materie de securitate și care se prezintă și consiliului de administrație pentru informare;

(s) ia următoarele măsuri de protejare a intereselor financiare ale Uniunii:

(i) ia măsuri de prevenire a fraudei, corupției și a oricărei alte activități ilegale și aplică măsuri de control eficiente;

(ii) atunci când sunt depistate nereguli, procedează la recuperarea sumelor plătite în mod necuvenit și, dacă este cazul, aplică sancțiuni administrative și financiare eficiente, proporționale și descurajante;

(t) elaborează o strategie antifraudă pentru agenție proporțională cu riscul de fraudă, având în vedere o analiză costuri-beneficii a măsurilor care urmează a fi puse în aplicare, și ține cont de constatările și de recomandările care rezultă din anchetele OLAF și o transmite spre aprobare consiliului de administrație.

(*) Regulamentul (UE) nr. 1285/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 privind punerea în aplicare și exploatarea sistemelor europene de radionavigație prin satelit și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 876/2002 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 683/2008 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 347, 20.12.2013, p. 1).

(**) Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, 31.5.2001, p. 43).

(***) Statutul funcționarilor și Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene prevăzute în Regulamentul (CEE, Euratom, CECO) nr. 259/68 al Consiliului (JO 56, 4.3.1968, p. 1).

(****) Acțiunea comună 2004/552/PESC a Consiliului din 12 iulie 2004 privind aspecte ale funcționării sistemului european de radionavigație prin satelit care aduc atingere securității Uniunii Europene (JO L 246, 20.7.2004, p. 30).

(*****) Decizia nr. 1104/2011/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind modalitățile de acces la serviciul public reglementat oferit de sistemul global de radionavigație prin satelit constituit în cadrul programului Galileo (JO L 287, 4.11.2011, p. 1)."

2. Se introduce următorul articol:

„Articolul 8a

Programele de lucru și raportul anual

(1) Programul de lucru multianual al agenției menționat la articolul 6 alineatul (2) litera (a) prevede acțiunile care urmează să fie îndeplinite de agenție în cursul perioadei acoperite de cadrul financiar multianual prevăzut la articolul 312 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, inclusiv acțiunile legate de relațiile internaționale și de comunicare pentru care este responsabilă. Acest program prevede programarea strategică globală, inclusiv obiectivele, etapele, rezultatele estimate și indicatorii de performanță și programarea resurselor, inclusiv a resurselor umane și financiare alocate fiecărei activități. Acesta ține cont de rezultatul evaluărilor și al auditurilor menționate la articolul 26 din prezentul regulament. De asemenea, programul de lucru multianual include, cu titlu informativ, o descriere a transferului de sarcini încredințate agenției de Comisie, inclusiv sarcinile de gestionare a programului menționate la articolul 14 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013.

(2) Programul de lucru anual menționat la articolul 6 alineatul (2) litera (b) din prezentul regulament are la bază programul de lucru multianual. Acesta prevede acțiunile care urmează să fie efectuate de agenție în cursul anului următor, inclusiv acțiunile legate de relațiile internaționale și de comunicare pentru care este responsabilă. Programul de lucru anual include obiectivele și rezultatele preconizate, inclusiv indicatorii de performanță. Acesta indică în mod clar sarcinile care au fost adăugate, modificate sau eliminate în comparație cu anul precedent și modificările indicatorilor de performanță și ale valorilor-țintă. De asemenea, programul stabilește resursele umane și financiare alocate fiecărei activități. Acesta include, cu titlu informativ, sarcinile încredințate agenției de către Comisie prin intermediul unui acord de delegare,astfel cum se solicită în temeiul articolului 14 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013.

(3) În urma adoptării programelor de lucru multianuale și anuale de către consiliul de administrație, directorul executiv le transmite Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și statelor membre și publică un rezumat al acestor programe de lucru.

(4) Raportul anual menționat la articolul 8 litera (h) din prezentul regulament include informații privind:

(a) punerea în aplicare a programelor de lucru multianuale și anuale, inclusiv în ceea ce privește indicatorii de performanță;

(b) punerea în aplicare a planului bugetar și a planului privind politica de personal;

(c) sistemele de gestionare și de control intern ale agenției și progresele înregistrate în punerea în aplicare a sistemelor și a tehnicilor de gestionare a proiectelor menționate la articolul 11 litera (e) din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013;

(d) măsurile de îmbunătățire a performanței de mediu a agenției;

(e) concluziile auditurilor interne și externe și măsurile luate pe baza recomandărilor auditurilor și a recomandării descărcării de gestiune;

(f) declarația de asigurare a directorului executiv.

Se publică un rezumat al raportului anual."

3. La articolul 9, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013, în cazurile în care securitatea Uniunii sau a statelor sale membre poate fi afectată de funcționarea sistemelor, se aplică procedurile prevăzute în Acțiunea comună 2004/552/PESC."

4. Articolele 10 și 11 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 10

Principii generale

Activitățile de acreditare în materie de securitate pentru sistemele GNSS europene menționate în prezentul capitol sunt întreprinse în conformitate cu următoarele principii:

(a) activitățile și deciziile de acreditare în materie de securitate sunt întreprinse, respectiv adoptate, într-un context de responsabilitate colectivă pentru securitatea Uniunii și a statelor membre;

(b) se depun eforturi pentru a se ajunge la decizii prin consens;

(c) activitățile de acreditare în materie de securitate se desfășoară prin utilizarea unei abordări de evaluare și de gestionare a riscurilor, având în vedere riscurile pentru securitatea sistemelor GNSS europene, precum și impactul asupra costurilor sau a calendarului a oricărei măsuri de atenuare a riscurilor, ținând seama de obiectivul de a nu scădea nivelul general al securității sistemelor;

(d) deciziile cu privire la acreditarea în materie de securitate se iau de către specialiști care sunt calificați corespunzător în domeniul acreditării unor sisteme complexe, care au autorizații de securitate la un nivel corespunzător și care își desfășoară activitatea cu obiectivitate;

(e) se depun eforturi pentru ca toate părțile relevante interesate în chestiuni legate de securitate să fie consultate;

(f) activitățile de acreditare în materie de securitate sunt executate de toate părțile interesate relevante, în conformitate cu o strategie de acreditare în materie de securitate, fără a se aduce atingere rolului Comisiei Europene definit în Regulamentul (UE) nr. 1285/2013;

(g) deciziile de acreditare în materie de securitate se bazează, în conformitate cu procesul definit în strategia de acreditare în materie de securitate relevantă, pe decizii de acreditare în materie de securitate locale luate de autoritățile naționale de acreditare în materie de securitate respective ale statelor membre;

(h) un proces de monitorizare permanent, transparent și pe deplin inteligibil asigură faptul că sunt cunoscute riscurile de securitate la adresa sistemelor GNSS europene, că sunt definite măsuri de securitate pentru reducerea unor astfel de riscuri la un nivel acceptabil, având în vedere necesitățile în materie de securitate ale Uniunii și ale statelor sale membre și în scopul bunei funcționări a programelor, precum și faptul că aceste măsuri sunt aplicate în conformitate cu conceptul de apărare în profunzime. Eficacitatea acestor măsuri este evaluată în permanență. Acest proces cu privire la evaluarea și managementul riscului în materie de securitate se desfășoară sub forma unui proces iterativ, reunind părțile interesate din cadrul programelor;

(i) deciziile privind acreditarea în materie de securitate sunt luate în mod strict independent, inclusiv față de Comisie și de celelalte entități responsabile cu punerea în aplicare a programelor și cu furnizarea serviciilor, precum și față de directorul executiv și de consiliul de administrație al agenției;

(j) activitățile de acreditare în materie de securitate sunt efectuate având în vedere necesitatea unei coordonări adecvate între Comisie și autoritățile responsabile de aplicarea dispozițiilor în materie de securitate;

(k) informațiile UE clasificate sunt prelucrate și protejate de toate părțile interesate implicate în punerea în aplicare a programelor, în conformitate cu principiile de bază și cu standardele minime stabilite în normele de securitate ale Consiliului și ale Comisiei privind protecția informațiilor UE clasificate.

Articolul 11

Consiliul de acreditare de securitate

(1) Se instituie un consiliu de acreditare de securitate a sistemelor GNSS europene (denumit în continuare «consiliul de acreditare de securitate») pentru a îndeplini atribuțiile enumerate la prezentul articol.

(2) Consiliul de acreditare de securitate își îndeplinește atribuțiile fără a aduce atingere responsabilității încredințate Comisiei prin Regulamentul (UE) nr. 1285/2013, în special în ceea ce privește chestiunile referitoare la securitate, și fără a aduce atingere competențelor statelor membre în ceea ce privește acreditarea de securitate.

(3) În ceea ce privește acreditarea de securitate a sistemelor GNSS europene, în calitate de autoritate de acreditare de securitate, consiliul de acreditare de securitate răspunde de:

(a) definirea și aprobarea unei strategii de acreditare de securitate, care stabilește:

(i) domeniul de aplicare a activităților necesare pentru realizarea și menținerea acreditării sistemelor GNSS europene și a posibilei lor interconectări cu alte sisteme;

(ii) un proces de acreditare de securitate a sistemelor GNSS europene cu un grad de detaliere proporțional cu nivelul necesar de asigurare și care precizează în mod clar condițiile de aprobare; acest proces se efectuează în conformitate cu cerințele relevante, în special cele menționate la articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013;

(iii) rolul părților interesate relevante implicate în procesul de acreditare;

(iv) un calendar de acreditare care să respecte etapele programelor, mai ales în ceea ce privește desfășurarea infrastructurii, furnizarea serviciilor și evoluția;

(v) principiile acreditării de securitate a rețelelor conectate la sisteme și echipamentelor PRS conectate la sistemul stabilit în cadrul programului Galileo care trebuie efectuată de entitățile naționale ale statelor membre competente în materie de securitate;

(b) luarea deciziilor în materie de acreditare de securitate, în special cu privire la aprobarea lansărilor de sateliți, autorizarea exploatării sistemelor în diferitele lor configurații și, pentru diferitele servicii, inclusiv până la semnalul în spațiu, precum și cu privire la autorizarea exploatării stațiilor terestre. În ceea ce privește rețelele și echipamentul PRS conectate la sistemul stabilit în cadrul programului Galileo, consiliul de acreditare de securitate ia doar decizii privind autorizarea organismelor de a dezvolta și de a fabrica receptori PRS sau module de securitate PRS, ținând cont de asistența oferită de entitățile naționale competente în ceea ce privește securitatea și riscurile de securitate în general;

(c) examinarea și, cu excepția documentelor pe care Comisia trebuie să le adopte în temeiul articolului 13 din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013 și al articolului 8 din Decizia nr. 1104/2011/UE, aprobarea tuturor documentelor referitoare la acreditarea de securitate;

(d) oferirea de consiliere Comisiei, în sfera sa de competență, la elaborarea proiectelor de texte pentru actele menționate la articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013 și la articolul 8 din Decizia nr. 1104/2011/UE, inclusiv pentru instituirea procedurilor operaționale de securitate (SecOps), și prezentarea unei declarații care să conțină poziția sa finală;

(e) examinarea și aprobarea evaluării riscurilor de securitate, elaborată în conformitate cu procesul de monitorizare menționat la articolul 10 litera (h), ținând seama de conformitatea cu documentele menționate la alineatul (c) din prezentul alineat și cu cele elaborate în conformitate cu articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013 și cu articolul 8 din Decizia nr. 1104/2011/UE; cooperarea cu Comisia pentru definirea măsurilor de atenuare a riscurilor;

(f) verificarea punerii în aplicare a măsurilor de securitate în legătură cu acreditarea de securitate a sistemelor GNSS europene prin efectuarea sau finanțarea unor evaluări, inspecții și reexaminări de securitate, în conformitate cu articolul 12 litera (b) din prezentul regulament;

(g) aprobarea selecției produselor și măsurilor aprobate care protejează împotriva interceptărilor audio electronice (TEMPEST) și a produselor criptografice aprobate utilizate pentru asigurarea securității sistemelor GNSS europene;

(h) aprobarea sau, după caz, participarea la aprobarea în comun, împreună cu entitatea relevantă competentă în materie de securitate, a interconectării sistemelor GNSS europene cu alte sisteme;

(i) aprobarea, cu statul membru în cauză, modelului pentru controlul accesului menționat la articolul 12 litera (c);

(j) pe baza rapoartelor de risc menționate la alineatul (11) din prezentul articol, informarea Comisiei cu privire la evaluarea sa de risc și oferirea de consiliere Comisiei cu privire la opțiunile de tratare a riscurilor reziduale pentru o anumită decizie de acreditare de securitate;

(k) în strânsă colaborare cu Comisia, sprijinirea Consiliului în ceea ce privește punerea în aplicare a Acțiunii comune 2004/552/PESC, la solicitarea expresă a Consiliului;

(l) desfășurarea consultărilor care sunt necesare pentru îndeplinirea sarcinilor sale.

(4) Consiliul de acreditare de securitate îndeplinește, de asemenea, următoarele sarcini:

(a) pregătește și aprobă acea parte a programului de lucru multianual menționat la articolul 8a alineatul (1) referitoare la activitățile operaționale reglementate de prezentul capitol și la resursele financiare și umane necesare pentru îndeplinirea activităților respective, și o transmite în timp util consiliului de administrație pentru a fi integrată în programul de lucru multianual;

(b) pregătește și aprobă acea parte a programului de lucru anual menționat la articolul 8a alineatul (2) referitoare la activitățile operaționale reglementate de prezentul capitol și la resursele financiare și umane necesare pentru îndeplinirea activităților respective, și o transmite în timp util consiliului de administrație pentru a fi integrată în programul de lucru multianual;

(c) pregătește și aprobă acea parte a raportului anual menționat la articolul 6 alineatul (2) litera (h) referitoare la activitățile și perspectivele agenției reglementate de prezentul capitol, precum și la resursele financiare și umane necesare pentru îndeplinirea activităților și perspectivelor respective, și o transmite în timp util consiliului de administrație pentru a fi integrată în raportul anual;

(d) adoptă și publică regulamentul său de procedură.

(5) Comisia informează în permanență consiliul de acreditare de securitate cu privire la impactul oricăror eventuale decizii ale consiliului de acreditare de securitate asupra desfășurării corespunzătoare a programelor și la punerea în aplicare a planurilor de tratare a riscurilor reziduale. Consiliul de acreditare de securitate ia act de toate opiniile de acest gen ale Comisiei.

(6) Deciziile consiliului de acreditare de securitate sunt transmise Comisiei.

(7) Consiliul de acreditare de securitate este alcătuit dintr-un reprezentant al fiecărui stat membru, un reprezentant al Comisiei și un reprezentant al ÎR. Statele membre, Comisia și ÎR încearcă să limiteze rotația reprezentanților lor în consiliul de acreditare de securitate. Mandatul membrilor consiliului de acreditare de securitate este de patru ani și poate fi reînnoit. Un reprezentant al ESA este invitat să asiste la reuniunile consiliului de acreditare de securitate în calitate de observator. În mod excepțional, reprezentanți ai țărilor terțe sau ai organizațiilor internaționale pot fi, de asemenea, invitați să participe la aceste reuniuni în calitate de observatori în ceea ce privește aspecte care îi privesc în mod direct. Aranjamentele pentru participarea reprezentaților țărilor terțe sau ai organizațiilor internaționale și condițiile acestei participări se stabilesc în acordurile menționate la articolul 23 alineatul (1) și sunt conforme cu regulamentul de procedură al consiliului de acreditare de securitate.

(8) Consiliul de acreditare de securitate alege un președinte și un vicepreședinte dintre membrii săi cu o majoritate de două treimi din toți membrii care dețin drept de vot. Vicepreședintele ia automat locul președintelui în cazul în care acesta nu este în măsură să își îndeplinească atribuțiile.

Consiliul de acreditare în materie de securitate are competența de a-l revoca pe președinte, pe vicepreședinte sau pe amândoi. Acesta adoptă decizia de revocare cu o majoritate de două treimi.

Mandatul președintelui și al vicepreședintelui consiliului de acreditare de securitate este de doi ani și poate fi reînnoit o dată. Mandatul se încheie atunci când președintele sau vicepreședintele își pierde calitatea de membru al consiliului de acreditare de securitate.

(9) Consiliul de acreditare de securitate are acces la toate resursele umane și materiale necesare pentru a îndeplini funcții corespunzătoare de sprijin administrativ și pentru a-i permite, împreună cu organele menționate la alineatul (11), să își îndeplinească atribuțiile în mod independent, în special în ceea ce privește gestionarea dosarelor, inițierea și monitorizarea punerii în aplicare a procedurilor de securitate și realizarea auditurilor în materie de securitate a sistemelor, pregătirea deciziilor și organizarea reuniunilor sale. Acesta are, de asemenea, acces la orice informație utilă pentru îndeplinirea sarcinilor de care dispune agenția, fără a aduce atingere principiilor de autonomie și independență menționate la articolul 10 litera (i).

(10) Consiliul de acreditare de securitate și personalul agenției aflat sub autoritatea acestuia își efectuează activitățile într-un mod care garantează autonomia și independența față de celelalte activități ale agenției, în special față de activitățile operaționale legate de operarea sistemelor, în conformitate cu obiectivele programului. În acest scop, în cadrul agenției se stabilește o divizare organizațională efectivă între personalul implicat în activitățile reglementate de prezentul capitol și alte categorii de personal al agenției. Consiliul de acreditare de securitate informează imediat directorul executiv, consiliul de administrație și Comisia privind circumstanțele care ar putea să îi pună în pericol autonomia sau independența. În cazul în care nu se găsește nicio soluție în cadrul agenției, Comisia analizează situația, consultându-se cu părțile relevante. Pe baza rezultatului acestei analize, Comisia ia măsurile corespunzătoare de atenuare care urmează să fie puse în aplicare de agenție și informează Parlamentul European și Consiliul cu privire la aceasta.

(11) Consiliul de acreditare de securitate înființează organisme speciale, sub autoritatea sa, care să se ocupe de chestiuni specifice, urmând instrucțiunile sale. În special, concomitent cu asigurarea continuității necesare a activității, instituie un grup care să efectueze revizuiri ale analizelor de securitate și teste în vederea elaborării rapoartelor de risc relevante pentru a sprijini consiliul în procesul de pregătire a deciziilor sale. Consiliul de acreditare de securitate poate institui și desființa grupuri de experți pentru a contribui la activitatea grupului sus-menționat.

(12) Fără a aduce atingere competenței statelor membre și sarcinii încredințate Agenției GNSS europene, menționat la articolul 14 alineatul (1) litera (a) punctul (i) din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013, în timpul procesului de desfășurare a programului Galileo, se instituie un grup de experți din partea statelor membre, sub supravegherea consiliului de acreditare în materie de securitate, pentru a efectua sarcinile autorității de distribuire a materialului criptografic (ADMC) referitoare la gestionarea materialului criptografic al UE, în special pentru:

(i) gestionarea codurilor de zbor și a altor coduri necesare pentru funcționarea sistemului instituit în cadrul programului Galileo;

(ii) verificarea stabilirii și a aplicării procedurilor de contabilizare, prelucrare în siguranță, stocare și distribuire a codurilor PRS.

(13) În cazul în care nu se poate ajunge la un consens conform principiilor generale menționate la articolul 10 din prezentul regulament, consiliul de acreditare de securitate adoptă deciziile cu majoritate de voturi, astfel cum este prevăzut la articolul 16 din Tratatul privind Uniunea Europeană și fără a se aduce atingere articolului 9 din prezentul regulament. Reprezentantul Comisiei și reprezentantul ÎR nu participă la vot. Președintele Consiliului de acreditare de securitate semnează, în numele consiliului de acreditare de securitate, deciziile adoptate de acesta din urmă.

(14) Comisia informează Parlamentul European și Consiliul, fără întârzieri nejustificate, cu privire la impactul adoptării deciziilor de acreditare de securitate asupra derulării corespunzătoare a programelor. În cazul în care Comisia consideră că o decizie adoptată de consiliul de acreditare de securitate poate avea un efect semnificativ asupra desfășurării corespunzătoare a programelor, de exemplu în privința costurilor, a calendarului sau a performanței, aceasta informează de îndată Parlamentul European și Consiliul.

(15) Luând în considerare opiniile Parlamentului European și ale Consiliului, care ar trebui exprimate în termen de o lună, Comisia poate adopta orice măsură adecvată în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1285/2013.

(16) Consiliul de administrație este informat periodic cu privire la evoluția lucrărilor consiliului de acreditare de securitate.

(17) Calendarul lucrărilor consiliului de acreditare de securitate respectă programul anual de lucru menționat la articolul 27 din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013."

5. Se introduce următorul articol:

„Articolul 11a

Atribuțiile președintelui consiliului de acreditare de securitate

(1) Președintele consiliului de acreditare de securitate îndeplinește următoarele atribuții:

(a) gestionează activitățile de acreditare de securitate sub conducerea consiliului de acreditare de securitate;

(b) pune în aplicare acea parte a programelor de lucru multianuale și anuale ale agenției reglementate de prezentul capitol sub controlul consiliului de acreditare de securitate;

(c) cooperează cu directorul executiv pentru a îl ajuta să stabilească proiectul de schemă de personal menționat la articolul 13 alineatul (3) și structurile organizaționale ale agenției;

(d) pregătește acea secțiune a raportului intermediar menționat la articolul 8 litera (g) referitoare la activitățile operaționale reglementate de prezentul capitol și o prezintă consiliului de acreditare de securitate și directorului executiv în timp util, astfel încât să poată fi inclusă în raportul intermediar;

(e) pregătește acea secțiune a raportului anual și a planului de acțiune menționat la articolul 8 literele (h) și, respectiv, (r) referitoare la activitățile operaționale reglementate de prezentul capitol și o prezintă directorului executiv în timp util;

(f) asigură reprezentarea agenției pentru activitățile și deciziile reglementate de prezentul capitol;

(g) exercită, în ceea ce privește personalul agenției implicat în activitățile care țin de prezentul capitol, competențele menționate la articolul 6 alineatul (3) primul paragraf care îi sunt delegate în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) al patrulea paragraf.

(2) În ceea ce privește activitățile reglementate de prezentul capitol, Parlamentul European și Consiliul pot invita președintele Consiliului de acreditare de securitate, în fața acestor instituții, pentru un schimb de opinii cu privire la activitatea și perspectivele agenției, inclusiv în ceea ce privește programul de lucru multianual și anual."

6. La articolul 12, litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) permit persoanelor autorizate corespunzător numite de consiliul de acreditare de securitate, în acord cu autoritățile naționale competente de securitate și sub supravegherea acestora, accesul la orice informații și la orice zone și/sau situri legate de securitatea sistemelor care intră sub jurisdicția acestora, în conformitate cu legislațiile și reglementările naționale ale acestora și fără niciun fel de discriminare pe motiv de naționalitate la adresa cetățenilor statelor membre, inclusiv în scopul auditurilor și al testelor de securitate, astfel cum au fost hotărâte de consiliul de acreditare de securitate, precum și al procesului de monitorizare a riscurilor de securitate menționat la articolul 10 litera (h). Aceste audituri și teste se efectuează în conformitate cu următoarele principii:

(i) se subliniază importanța securității și a unui management al riscului de securitate eficient în interiorul entităților inspectate;

(ii) sunt recomandate contramăsuri pentru a atenua impactul specific al pierderii confidențialității, integrității sau disponibilității informațiilor clasificate."

7. Articolul 13 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Directorul executiv întocmește, în strânsă cooperare cu președintele Consiliului de acreditare de securitate pentru activitățile reglementate de capitolul III, un proiect de estimare a veniturilor și cheltuielilor agenției pentru exercițiul financiar următor, din care să reiasă în mod clar diferențierea între elementele proiectului de declarație estimativă care se referă la activitățile de acreditare de securitate și celelalte activități ale agenției. Președintele Consiliului de acreditare de securitate pot formula o declarație referitoare la respectivul proiect, iar directorul executiv transmite atât proiectul de estimare, cât și această declarație consiliului de administrație și consiliului de acreditare de securitate, împreună cu un proiect de schemă de personal.";

(b) alineatele (5) și (6) se înlocuiesc cu următorul text:

„(5) În fiecare an, consiliul de administrație întocmește, pe baza proiectului de estimare a veniturilor și cheltuielilor și în strânsă cooperare cu consiliul de acreditare de securitate pentru activitățile reglementate de capitolul III, o estimare a veniturilor și cheltuielilor agenției pentru anul financiar care urmează.

(6) Consiliul de administrație înaintează până la 31 martie declarația estimativă, care include un proiect de schemă de personal însoțit de programul de lucru anual provizoriu, către Comisie și țările terțe sau organizațiile internaționale cu care Uniunea a încheiat acorduri în conformitate cu articolul 23 alineatul (1)."

8. La articolul 14, alineatul (10) se înlocuiește cu următorul text:

„(10) Până la data de 30 aprilie a anului N + 2, la recomandarea Consiliului, care hotărăște cu majoritate calificată, Parlamentul European acordă directorului executiv descărcare de gestiune în ceea ce privește execuția bugetului pentru anul N, cu excepția părții din execuția bugetului care ține de sarcinile încredințate, după caz, agenției în temeiul articolului 14 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1285/2013, în cazul căreia se aplică procedura menționată la articolele 164 și 165 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului (*).

(*) Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului (JO L 298, 26.10.2012, p. 1)."

9. Se introduce următorul capitol:

„CAPITOLUL IVa

RESURSE UMANE

Articolul 15a

Personalul

(1) Personalului angajat de agenție i se aplică Statutul funcționarilor Uniunii Europene, Regimul aplicabil celorlalți agenți, precum și normele adoptate în comun de instituțiile Uniunii în scopul aplicării personalului angajat de agenție a respectivului statut al funcționarilor și a regimului aplicabil celorlalți agenți.

(2) Personalul agenției este alcătuit din funcționari recrutați de agenție, în funcție de necesitățile de îndeplinire a atribuțiilor sale. Aceștia dețin autorizația de securitate corespunzătoare clasificării informațiilor pe care le prelucrează.

(3) Regulile interne ale agenției, precum regulamentul de procedură internă al consiliului de administrație, regulamentul de procedură internă al consiliului de acreditare de securitate, normele financiare aplicabile agenției, normele de punere în aplicare a statului personalului și normele privind accesul la documente garantează autonomia și independența personalului care efectuează activități de acreditare de securitate față de personalul care efectuează celelalte activități ale agenției, în conformitate cu articolul 10 litera (i).

Articolul 15b

Numirea și mandatul directorului executiv

(1) Directorul executiv este angajat în calitate de agent temporar al agenției în conformitate cu articolul 2 litera (a) din Regimul aplicabil celorlalți agenți.

(2) Directorul executiv este numit de către consiliul de administrație în funcție de meritele și capacitățile sale atestate în domeniul administrației și gestiunii, precum și de competențele și experiența sa în domeniile relevante, pe baza unei liste de candidați propuși de Comisie în urma unei competiții deschise și transparente, după publicarea unei cereri de exprimare a interesului în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau în alte publicații.

Candidatul selectat de consiliul de administrație poate fi invitat în cel mai scurt timp posibil să prezinte o declarație în fața Parlamentului European și să răspundă întrebărilor adresate de membrii săi.

Președintele Consiliului de administrație reprezintă agenția în scopul încheierii contractului cu directorul executiv.

Consiliul de administrație adoptă decizia de numire a directorului executiv cu o majoritate de două treimi din membrii săi.

(3) Durata mandatului directorului executiv este de cinci ani. La sfârșitul mandatului acestuia, Comisia procedează la o evaluare a performanțelor directorului executiv, ținând seama de viitoarele misiuni și provocări ale agenției.

La propunerea Comisiei, care ține cont de evaluarea menționată la primul paragraf, consiliul de administrație poate prelungi mandatul directorului executiv o singură dată pentru o perioadă mai mică sau egală cu patru ani.

Decizia de prelungire a mandatului directorului executiv este adoptată cu o majoritate de două treimi din membrii consiliului de administrație.

Un director executiv al cărui mandat a fost prelungit nu poate participa ulterior la o procedură de selecție pentru același post.

Consiliul de administrație informează Parlamentul European în legătură cu intenția sa de a prelungi mandatul directorului executiv. Înainte de prelungirea mandatului, directorul executiv poate fi invitat să facă o declarație în fața comisiilor competente din Parlamentul European și să răspundă întrebărilor adresate de membrii săi.

(4) Consiliul de administrație poate revoca directorul executiv, pe baza unei propuneri din partea Comisiei sau din partea unei treimi a membrilor săi, prin intermediul unei decizii adoptate cu o majoritate de două treimi din membrii săi.

(5) Parlamentul European și Consiliul îl pot invita pe directorul executiv, în fața acestor instituții, pentru un schimb de opinii cu privire la activitatea și perspectivele agenției, inclusiv în ceea ce privește programul de lucru anual și multianual. Acest schimb de opinii nu abordează chestiuni legate de activitățile de acreditare de securitate cuprinse în capitolul III.

Articolul 15c

Experți naționali detașați

Agenția poate recurge, de asemenea, la experți naționali. Acești experți dețin autorizațiile de securitate corespunzătoare clasificării informațiilor pe care le prelucrează. Acestei categorii de personal nu i se aplică Statutul funcționarilor și Regimul aplicabil celorlalți agenți."

10. Articolele 16 și 17 se înlocuiesc cu următorul text:

„*Articolul 16*

Prevenirea fraudelor

(1) Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (*) se aplică fără restricții agenției pentru a combate frauda, corupția și orice alte activități ilegale. În acest sens, agenția aderă la Acordul interinstituțional din 25 mai 1999 între Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Comunităților Europene privind investigațiile interne desfășurate de Oficiul European de Lupta Antifraudă (OLAF) (**) și adoptă dispozițiile corespunzătoare aplicabile personalului agenției și experților naționali detașați, recurgând la modelul de decizie care figurează în anexa la acordul respectiv.

(2) Curtea de Conturi are puterea de a controla beneficiarii creditelor acordate de agenție, precum și contractanții și subcontractanții care au primit fonduri din partea Uniunii prin intermediul agenției, pe baza documentelor care îi sunt furnizate sau a unor inspecții efectuate la fața locului.

(3) În temeiul subvențiilor finanțate sau al contractelor încheiate de agenție, OLAF poate efectua anchete, inclusiv controale și verificări la fața locului, în conformitate cu dispozițiile Regulamentului (UE, Euratom) nr. 883/2013 și ale Regulamentului (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului (***), pentru a combate frauda, corupția sau orice altă activitate ilegală care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii.

(4) Fără a aduce atingere alineatelor (1), (2) și (3) din prezentul articol, acordurile de cooperare încheiate de agenție cu țări terțe sau cu organizații internaționale, contractele și acordurile de grant încheiate de agenție cu terți, precum și orice decizie de finanțare luată de agenție autorizează în mod expres Curtea de Conturi și OLAF să efectueze controale și anchete în conformitate cu competențele lor.

Articolul 17

Privilegii și imunități

Protocolul nr. 7 privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene se aplică agenției și personalului acesteia menționat la articolul 15a.

(*) Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului și a Regulamentului (Euratom) nr. 1074/1999 al Consiliului (JO L 248, 18.9.2013, p. 1).

(**) JO L 136, 31.5.1999, p. 15.

(***) Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului din 11 noiembrie 1996 privind controalele și inspecțiile la fața locului efectuate de Comisie în scopul protejării intereselor financiare ale Comunităților Europene împotriva fraudei și a altor abateri (JO L 292, 15.11.1996, p. 2)."

11. Articolul 18 se elimină.

12. Articolele 22 și 23 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 22

Norme de securitate privind protecția informațiilor clasificate sau a informațiilor sensibile

(1) Agenția aplică normele în materie de securitate ale Comisiei referitoare la protecția informațiilor UE clasificate.

(2) În cadrul normelor sale interne, agenția poate stabili dispoziții privind prelucrarea informațiilor neclasificate, dar sensibile. Aceste dispoziții vizează, între altele, schimbul, prelucrarea și stocarea informațiilor respective.

Articolul 22a

Conflictul de interese

(1) Membrii consiliului de administrație și ai consiliului de acreditare de securitate, directorul executiv, precum și experții naționali detașați și observatorii fac o declarație de angajament și o declarație de interese, indicând absența sau existența oricăror interese directe sau indirecte despre care se poate considera că aduc atingere independenței lor. Aceste declarații sunt precise și complete. Acestea se fac în scris la intrarea în funcție și se reînnoiesc anual. Acestea se actualizează ori de câte ori este necesar, în special în cazul unor modificări relevante în situațiile personale ale persoanelor în cauză.

(2) Înainte de fiecare reuniune care urmează să participe, membrii consiliului de administrație și ai consiliului de acreditare de securitate, directorul executiv, precum și experții și observatorii naționali detașați și experții externi care participă în grupurile de lucru ad-hoc declară precis și complet absența sau existența oricăror interese care ar putea aduce atingere independenței lor în legătură cu orice puncte de pe ordinea de zi și se abțin de la participarea la discutarea și votarea respectivelor puncte.

(3) Consiliul de administrație și consiliul de acreditare de securitate stabilesc, în cadrul normelor lor de procedură, modalitățile practice în legătură cu regula privind declarația de interese menționată la alineatele (1) și (2) și cu prevenirea și gestionarea conflictelor de interese.

Articolul 23

Participarea țărilor terțe și a organizațiilor internaționale

(1) Agenția este deschisă participării țărilor terțe și organizațiilor internaționale. Participarea și condițiile acesteia se stabilesc într-un acord între Uniune și respectiva țară terță sau organizație internațională, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 218 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

(2) În conformitate cu dispozițiile relevante ale acordurilor respective, se elaborează modalități practice pentru participarea țărilor terțe sau organizațiilor internaționale la activitatea agenției, inclusiv aranjamente referitoare la participarea acestora la inițiativele puse în practică de agenție, la contribuțiile financiare și la personal.

Articolul 23a

Achiziții publice în comun cu statele membre

În vederea îndeplinirii misiunilor sale, agenția este autorizată să atribuie contracte de achiziții publice în comun cu statele membre în conformitate cu Regulamentul delegat (UE) nr. 1268/2012 al Comisiei (*).

(*) Regulamentul delegat (UE) nr. 1268/2012 al Comisiei din 29 octombrie 2012 privind normele de aplicare a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii (JO L 362, 31.12.2012, p. 1)."

13. Articolul 26 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 26*

Revizuirea, evaluarea și auditul

(1) Până la 31 decembrie 2016, și, ulterior, la intervale de cinci ani, Comisia evaluează agenția în ceea ce privește, mai ales, impactul său, eficacitatea sa, buna sa funcționare, metodele sale de lucru, necesitățile sale și utilizarea resurselor care îi sunt încredințate. Această evaluare cuprinde, în special, examinarea unei eventuale modificări a domeniului sau natura misiunilor agenției și a impactului financiar în acest sens. Evaluarea abordează aplicarea politicii agenției privind conflictul de interese și reflectă totodată situațiile care ar fi putut să pună în pericol independența și autonomia consiliului de acreditare în materie de securitate.

(2) Comisia transmite un raport de evaluare, precum și propriile sale concluzii Parlamentului European, Consiliului, consiliului de administrație și consiliului de acreditare de securitate al agenției. Rezultatele evaluării sunt făcute publice.

(3) O evaluare din două cuprinde o analiză a bilanțului agenției cu privire la obiectivele și misiunile sale. În cazul în care Comisia consideră că nu se mai justifică menținerea agenției în ceea ce privește obiectivele și misiunile care i-au fost atribuite, Comisia poate propune, după caz, abrogarea prezentului regulament.

(4) La solicitarea consiliului de administrație sau a Comisiei se pot efectua audituri externe privind performanța agenției."

Articolul 2

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a treia zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 16 aprilie 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

REGULAMENTUL (UE) NR. 513/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 16 aprilie 2014

de instituire, în cadrul Fondului pentru securitate internă, a instrumentului de sprijin financiar pentru cooperarea polițienească, prevenirea și combaterea criminalității și gestionarea crizelor și de abrogare a Deciziei 2007/125/JAI a Consiliului

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 82 alineatul (1), articolul 84 și articolul 87 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ([2]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([3]),

întrucât:

(1) Obiectivul Uniunii de a asigura un nivel ridicat de securitate în cadrul spațiului de libertate, securitate și justiție în conformitate cu articolul 67 alineatul (3) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) ar trebui să se realizeze, printre altele, prin măsuri de prevenire și de combatere a criminalității, precum și prin măsuri de coordonare și cooperare între autoritățile de aplicare a legii și alte autorități naționale din statele membre, inclusiv cu Europol sau cu alte organisme competente ale Uniunii, și cu organizațiile din țările terțe și organizațiile internaționale relevante.

(2) Pentru realizarea acestui obiectiv, ar trebui să fie întreprinse acțiuni consolidate la nivelul Uniunii pentru a proteja persoanele și bunurile de amenințările transnaționale tot mai numeroase și pentru a sprijini activitatea desfășurată de autoritățile competente ale statelor membre. Terorismul, criminalitatea organizată, criminalitatea itinerantă, traficul de droguri, corupția, criminalitatea informatică, traficul de ființe umane și de arme, printre altele, continuă să constituie o provocare la adresa securității interne a Uniunii.

(3) Strategia de securitate internă pentru Uniunea Europeană („Strategia de securitate internă"), adoptată de Consiliu în februarie 2010, reprezintă o agendă comună pentru abordarea acestor provocări comune în materie de securitate. Comunicarea Comisiei din 22 noiembrie 2010 intitulată „Strategia de securitate internă a UE în acțiune: cinci pași pentru o Europă mai sigură" transpune principiile și orientările strategiei în acțiuni concrete prin identificarea a cinci obiective strategice: destrămarea rețelelor infracționale internaționale, prevenirea terorismului și combaterea radicalizării și a recrutării, sporirea nivelului de securitate pentru cetățeni și întreprinderi în spațiul cibernetic, consolidarea securității prin gestionarea frontierelor și creșterea capacității de reziliență a Europei în caz de crize și de dezastre.

(4) Principiile esențiale care ar trebui să orienteze punerea în aplicare a Strategiei de securitate internă sunt: solidaritatea între statele membre, claritate în ceea ce privește diviziunea sarcinilor, respectarea drepturilor și a libertăților fundamentale și a statului de drept, precum și un accent puternic pe perspectiva mondială și pe legătura și coerența necesară cu securitatea externă.

(5) Pentru a promova punerea în aplicare a Strategiei de securitate internă și pentru a garanta că aceasta devine o realitate operațională, ar trebui să li se acorde statelor membre sprijin financiar adecvat din partea Uniunii, prin constituirea și gestionarea unui fond pentru securitate internă („fondul").

([1]) JO C 299, 4.10.2012, p. 108.
([2]) JO C 277, 13.9.2012, p. 23.
([3]) Poziția Parlamentului European din 13 martie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 14 aprilie 2014.

(6) Fondul ar trebui să reflecte necesitatea pentru mai multă flexibilitate și simplificare, respectând totodată cerințe previzibilitate și asigurând o repartizare echitabilă și transparentă a resurselor pentru a realiza obiectivele generale și specifice prevăzute de prezentul regulament.

(7) Eficiența măsurilor și calitatea cheltuielilor constituie principiile de bază în punerea în aplicare a fondului. De asemenea, fondul ar trebui să fie aplicat în modul cel mai eficient și mai ușor de utilizat.

(8) În perioade de austeritate financiară pentru politicile Uniunii, soluționarea dificultăților economice impune un plus de flexibilitate, măsuri organizatorice inovatoare, o mai bună utilizare a structurilor existente și coordonare între instituțiile și agențiile Uniunii și autoritățile naționale, precum și cu țările terțe.

(9) Se impune maximizarea impactului fondurilor UE prin mobilizarea, gruparea și valorificarea resurselor financiare publice și private.

(10) Ciclul de elaborare a politicilor la nivelul UE, stabilit de Consiliu la 8-9 noiembrie 2010, are ca scop abordarea celor mai importante amenințări reprezentate de formele grave de criminalitate și de criminalitatea organizată din Uniune într-un mod coerent și metodologic, printr-o cooperare optimă între serviciile competente. Pentru a sprijini implementarea eficace a acestui ciclu multianual, finanțarea din cadrul instrumentului instituit prin prezentul regulament („instrumentul") ar trebui să utilizeze toate metodele de execuție posibile prevăzute în Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]), inclusiv, atunci când este necesar, prin gestiune indirectă, pentru a asigura realizarea la timp și eficientă a activităților și proiectelor.

(11) Date fiind particularitățile juridice aplicabile titlului V din TFUE, fondul nu poate fi instituit ca un instrument financiar unic. Prin urmare, fondul ar trebui instituit sub forma unui cadru cuprinzător pentru sprijinul financiar al Uniunii în domeniul securității interne care include instrumentul prevăzut de prezentul regulament și instrumentul de sprijin financiar pentru frontiere externe și vize, instituit prin Regulamentul (UE) nr. 515/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]). Cadrul global menționat ar trebui completat prin Regulamentul (UE) nr. 514/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]).

(12) Criminalitatea transfrontalieră, cum ar fi traficul de ființe umane și exploatarea imigrației ilegale de către organizațiile criminale, pot fi combătute cu eficacitate prin cooperare polițienească.

(13) Resursele globale pentru prezentul regulament și pentru Regulamentul (UE) nr. 515/2014 stabilesc împreună pachetul financiar aferent întregii durate a fondului și care reprezintă principala valoare de referință pentru Parlamentul European și Consiliu în cursul procedurii bugetare anuale, în conformitate cu punctul 17 din Acordul interinstituțional din 2 decembrie 2013 dintre Parlamentul European, Consiliu și Comisie privind disciplina bugetară, cooperarea în chestiuni bugetare și buna gestiune financiară ([4]).

(14) Rezoluția Parlamentului European din 23 octombrie 2013 referitoare la crima organizată, corupție și spălarea de bani a recunoscut faptul că lupta împotriva criminalității organizate este o provocare pentru Europa și a solicitat o cooperare mai strânsă între statele membre în domeniul aplicării legii, deoarece combaterea eficace a criminalității organizate reprezintă un instrument esențial pentru apărarea economiei licite împotriva activităților infracționale tipice, cum ar fi spălarea produselor infracțiunilor.

([1]) Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului (JO L 298, 26.10.2012, p. 1).

([2]) Regulamentul (UE) nr. 515/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de instituire, în cadrul Fondului pentru securitate internă, a instrumentului de sprijin financiar pentru frontiere externe și vize și de abrogare a Deciziei nr. 574/2007/CE (a se vedea pagina 143 din prezentul Jurnal Oficial).

([3]) Regulamentul (UE) nr. 514/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de stabilire a dispozițiilor generale privind Fondul pentru azil, migrație și integrare și instrumentul de sprijin financiar pentru cooperarea polițienească, prevenirea și combaterea criminalității și gestionarea crizelor (a se vedea pagina 112 din prezentul Jurnal Oficial).

([4]) JO C 373, 20.12.2013, p. 1.

(15) În cadrul general al Fondului, asistența financiară acordată în temeiul instrumentului ar trebui să sprijine cooperarea polițienească, schimbul de informații și accesul la informații, prevenirea criminalității, combaterea criminalității transfrontaliere, a formelor grave de criminalitate și a criminalității organizate, inclusiv împotriva terorismului, a corupției, a traficului de droguri, a traficului de ființe umane și arme, a exploatării imigrației ilegale, a exploatării sexuale a copiilor, a distribuirii de imagini cu copii abuzați și de pornografie infantilă, a criminalității informatice și a spălării produselor infracțiunilor, protecția persoanelor și a infrastructurii critice de incidentele legate de securitate și gestionarea eficace a riscurilor și a crizelor legate de securitate, ținând seama de politicile comune (strategii, cicluri de elaborare a politicilor, programe și planuri de acțiune), de legislație și de cooperarea practică.

(16) Asistența financiară pentru aceste domenii ar trebui să sprijine în special acțiunile de promovare a operațiunilor comune transfrontaliere, accesul la informații și schimbul de informații, schimbul celor mai bune practici, facilitarea și securitatea comunicării și a coordonării, formarea și schimbul de personal, activitățile analitice, de monitorizare și de evaluare, evaluările detaliate ale amenințărilor și riscurilor, în conformitate cu competențele prevăzute în TFUE, activitățile de sensibilizare, testarea și validarea noilor tehnologii, cercetarea criminalistică, achiziționarea de echipamente tehnice interoperabile, precum și cooperarea dintre statele membre și organismele competente ale Uniunii, inclusiv Europol. Asistența financiară în aceste domenii ar trebui să sprijine numai acțiunile care sunt conforme cu prioritățile și inițiativele identificate la nivelul Uniunii, în special cele care au fost aprobate de către Parlamentul European și Consiliu.

(17) În cadrul general al strategiei antidrog a Uniunii care sprijină o abordare echilibrată bazată pe reducerea simultană a ofertei și a cererii, asistența financiară oferită în cadrul instrumentului ar trebui să sprijine toate acțiunile menite să prevină și să combată traficul de droguri (reducerea ofertei), în special măsurile care vizează producerea, fabricarea, extragerea, vânzarea, transportul, importul și exportul de droguri ilegale, inclusiv deținerea și cumpărarea în scopul angajării în activități de trafic de droguri.

(18) Măsurile întreprinse în țări terțe și în legătură cu aceste țări care beneficiază de sprijin în temeiul instrumentului ar trebui adoptate în sinergie și coerență, cu alte acțiuni desfășurate în afara Uniunii care beneficiază de sprijin în cadrul instrumentelor geografice și tematice de asistență externă a Uniunii. În special, în punerea în aplicare a acestor acțiuni, ar trebui să se aibă în vedere coerența deplină cu principiile și obiectivele generale ale acțiunii externe și ale politicii externe a Uniunii referitoare la țara sau regiunea în cauză, principiile și valorile democratice, libertățile și drepturile fundamentale, statul de drept și suveranitatea țărilor terțe. Măsurile nu ar trebui să fie sprijinirea acțiunilor care au o componentă clară de dezvoltare și ar trebui să completeze, atunci când este cazul, asistența financiară acordată prin intermediul instrumentelor de ajutor extern. Ar trebui urmărită, de asemenea, asigurarea coerenței cu politica de ajutor umanitar a Uniunii, în special în ceea ce privește punerea în aplicare a măsurilor de urgență.

(19) Instrumentul ar trebui pus în aplicare cu respectarea deplină a drepturilor și principiilor înscrise în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și a obligațiilor internaționale ale Uniunii.

(20) În conformitate cu articolul 3 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE), instrumentul ar trebui să sprijine activitățile care asigură protecția copiilor împotriva violenței, abuzurilor, exploatării și neglijenței. Instrumentul ar trebui să sprijine de asemenea măsurile de protecție și de asistență acordate martorilor copii și victimelor copii, în special copiilor neînsoțiți sau copiilor care au nevoie de tutelă.

(21) Instrumentul ar trebui să completeze și să consolideze activitățile întreprinse pentru dezvoltarea cooperării dintre Europol sau alte organisme competente ale Uniuni și statele membre, pentru atingerea obiectivelor instrumentului în domeniul cooperării polițienești, prevenirii și combaterii criminalității și gestionării crizelor. Aceasta înseamnă, printre altele, că la elaborarea programelor lor naționale, statele membre ar trebui să țină seama de informațiile din bazele de date, de instrumentele analitice și de orientările operaționale și tehnice elaborate de Europol, în special sistemul de informare al Europol (EIS), aplicația de rețea pentru schimbul securizat de informații a Europol (SIENA) și Evaluarea UE a amenințării pe care o reprezintă formele grave de criminalitate și criminalitatea organizată (SOCTA).

(22) Pentru a asigura aplicarea uniformă a Fondului, bugetul Uniunii alocat instrumentului ar trebui executat prin gestiune directă și indirectă în privința acțiunilor de interes special pentru Uniune (acțiunile Uniunii), a asistenței de urgență și a asistenței tehnice și prin gestiune partajată în ceea ce privește programele și acțiunile naționale care necesită flexibilitate administrativă.

(23) În ceea ce privește resursele care se execută prin gestiune partajată, este necesar ca programele naționale ale statelor membre să fie coerente cu prioritățile și cu obiectivele Uniunii.

(24) Resursele alocate statelor membre în vederea executării acestora prin intermediul programelor lor naționale ar trebui să fie stabilite de prezentul regulament și distribuite pe baza unor criterii clare, obiective și măsurabile. Criteriile respective ar trebui să se refere la bunurile publice care trebuie protejate de către statele membre, precum și la nivelul capacității financiare a acestora de a asigura un nivel înalt de securitate internă, cum ar fi dimensiunea populației lor, dimensiunea teritoriului lor și produsul lor intern brut. De asemenea, deoarece SOCTA din 2013 a subliniat importanța preponderentă a porturilor maritime și aeroporturilor ca puncte de intrare pentru organizațiile criminale de trafic de persoane și de mărfuri ilicite, vulnerabilitățile specifice pe care le prezintă rutele criminalității la aceste frontiere externe ar trebui reflectate în distribuirea resurselor disponibile în favoarea unor acțiuni întreprinse de statele membre prin intermediul unor criterii legate de numărul de pasageri și volumul de mărfuri care tranzitează aeroporturile și porturile maritime internaționale.

(25) În vederea consolidării solidarității și a partajării mai adecvate a răspunderii pentru politicile, strategiile și programele comune ale Uniunii, statele membre ar trebui să fie încurajate să folosească partea din resursele globale disponibile pentru programele naționale pentru a aborda prioritățile strategice ale Uniunii prezentate în anexa I la prezentul regulament. În cazul proiectelor care abordează respectivele priorități, contribuția Uniunii la costurile totale eligibile ar trebui majorată la 90 %, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

(26) Plafonul pentru resursele care rămân la dispoziția Uniunii ar trebui să fie complementar resurselor alocate statelor membre pentru punerea în aplicare a programelor lor naționale. Prin aceasta se va asigura faptul că, într-un exercițiu bugetar dat, Uniunea este în măsură să sprijine acțiunile care prezintă un interes special pentru Uniune, ca de exemplu studii, testarea și validarea noilor tehnologii, proiecte transnaționale, colaborarea în cadrul rețelelor și schimbul celor mai bune practici, monitorizarea aplicării legislației și politicilor relevante ale Uniunii, precum și a acțiunilor Uniunii în țări terțe și în legătură cu aceste țări. Acțiunile sprijinite ar trebui să fie conforme cu prioritățile identificate în strategiile, programele, planurile de acțiune și evaluările riscurilor și amenințărilor relevante pentru Uniune.

(27) Pentru a contribui la îndeplinirea obiectivului general al instrumentului, statele membre ar trebui să se asigure că programele lor naționale includ acțiuni care abordează toate obiectivele specifice ale instrumentului și că alocarea resurselor între obiective este proporțională cu provocările și nevoile și garantează îndeplinirea obiectivelor. În cazul în care un program național nu abordează unul dintre obiectivele specifice sau alocarea este inferioară procentajelor minime prevăzute în prezentul regulament, statul membru respectiv ar trebui să ofere o justificare în cadrul programului.

(28) În vederea consolidării capacității Uniunii de a reacționa imediat la incidentele legate de securitate sau la amenințările nou apărute la adresa Uniunii, ar trebui să se poată acorda asistență de urgență, în conformitate cu cadrul stabilit de Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

(29) Finanțarea de la bugetul Uniunii ar trebui să se axeze pe activitățile în care intervenția Uniunii poate aduce valoare adăugată comparativ cu acțiunea individuală a statelor membre. Întrucât Uniunea este mai bine plasată decât statele membre pentru a aborda situațiile transfrontaliere și pentru a oferi o platformă pentru abordările comune, activitățile eligibile pentru sprijinul financiar acordat în temeiul prezentului regulament ar trebui să contribuie în special la consolidarea capacităților naționale și ale Uniunii, la cooperarea și coordonarea transfrontalieră, la colaborarea în cadrul rețelelor, la încrederea reciprocă și la schimbul de informații și a celor mai bune practici.

(30) Pentru a completa sau a modifica dispozițiile prezentului regulament cu privire la definirea priorităților strategice ale Uniunii, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește modificarea, completarea sau eliminarea unor priorități ale Uniunii prevăzute de prezentul regulament, care, la rândul ei, ar trebui să organizeze consultări adecvate în cursul activității pregătitoare, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și redactează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, la timp și în mod adecvat a documentelor relevante către Parlamentul European și către Consiliu.

(31) Pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, inclusiv pentru pregătirea actelor delegate, Comisia ar trebui să consulte experți din toate statele membre.

(32) Comisia ar trebui să monitorizeze punerea în aplicare a instrumentului, în conformitate cu dispozițiile pertinente ale Regulamentului (UE) nr. 514/2014, printr-o serie de indicatori esențiali pentru evaluarea rezultatelor și a efectelor. Indicatorii, inclusiv reperele relevante, ar trebui să ofere o bază minimă pentru evaluarea măsurii în care au fost atinse obiectivele instrumentului.

(33) Pentru a măsura realizării acestui fond, ar trebui să se instituie indicatori comuni în legătură cu fiecare dintre obiectivele specifice ale instrumentului. Măsurarea îndeplinirii obiectivelor specifice prin intermediul indicatorilor comuni nu face obligatorie realizarea acțiunilor legate de acești indicatori.

(34) Decizia 2007/125/JAI a Consiliului ([1]) ar trebui să fie abrogată, sub rezerva dispozițiilor tranzitorii prevăzute de prezentul regulament.

(35) Deoarece obiectivele prezentului regulament, și anume consolidarea coordonării și cooperării dintre autoritățile de aplicare a legii, prevenirea și combaterea criminalității, protejarea populației și a infrastructurii critice împotriva incidentelor legate de securitate și consolidarea capacității statelor membre și a Uniunii de gestionare eficientă a riscurilor și a situațiilor de criză legate de securitate nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității astfel cum este definit la articolul 5 din TUE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.

(36) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu îi revin obligații în temeiul acestuia și acesta nu i se aplică.

(37) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, Irlanda și-a notificat intenția de a participa la adoptarea și punerea în aplicare a prezentului regulament.

(38) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu îi revin obligații în temeiul acestuia și acesta nu i se aplică.

(39) Se impune alinierea duratei de aplicare a prezentului regulament cu cea a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 1311/2013 al Consiliului ([2]). Prin urmare, prezentul regulament ar trebui să se aplice de la 1 ianuarie 2014,

([1]) Decizia 2007/125/JAI a Consiliului din 12 februarie 2007 de stabilire pentru perioada 2007-2013, în cadrul programului general „Securitate și protecția libertăților", a programului specific „Prevenirea și combaterea infracționalității" (JO L 58, 24.2.2007, p. 7).

([2]) Regulamentul (UE, Euratom) nr. 1311/2013 al Consiliului din 2 decembrie 2013 de stabilire a cadrului financiar multianual pentru perioada 2014-2020 (JO L 347, 20.12.2013, p. 884).

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Scopul și domeniul de aplicare

(1) Prezentul regulament instituie instrumentul de sprijin financiar pentru cooperarea polițienească, prevenirea și combaterea criminalității și gestionarea crizelor („instrumentul"), în cadrul Fondului pentru securitate internă („fondul").

În corelație cu Regulamentul (UE) nr. 515/2014, prezentul regulament instituie fondul pentru perioada 1 ianuarie 2014-31 decembrie 2020.

(2) Prezentul regulament stabilește:

(a) obiectivele, acțiunile eligibile și prioritățile strategice pentru sprijinul financiar care se acordă în temeiul instrumentului;

(b) cadrul general pentru punerea în aplicare a acțiunilor eligibile;

(c) resursele puse la dispoziție în temeiul instrumentului pentru perioada 1 ianuarie 2014-31 decembrie 2020 și repartizarea acestora.

(3) Prezentul regulament prevede aplicarea normelor stabilite în Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

(4) Instrumentul nu se aplică aspectelor care intră sub incidența Programului Justiție, astfel cum este prevăzut de Regulamentul (UE) nr. 1382/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]). Cu toate acestea, sub incidența instrumentului pot intra acțiuni care urmăresc încurajarea cooperării dintre autoritățile judiciare și autoritățile de aplicare a legii.

(5) Se urmăresc sinergiile, consecvența și complementaritatea cu alte instrumente financiare relevante ale Uniunii, cum ar fi mecanismul de protecție civilă al Uniunii instituit prin Decizia nr. 1313/2013/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([2]), Orizont 2020 instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1291/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]), cel de al treilea program de acțiune a Uniunii în domeniul sănătății instituit prin Regulamentul (UE) nr. 282/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ([4]), Fondul de solidaritate al Uniunii Europene și instrumentele de ajutor extern, și anume instrumentul de asistență pentru preaderare (IPA II) instituit prin Regulamentul (UE) nr. 231/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ([5]), instrumentul european de vecinătate instituit prin Regulamentul (UE) nr. 232/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ([6]), instrumentul de cooperare pentru dezvoltare instituit prin

([1]) Regulamentul (UE) nr. 1382/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a programului „Justiție" pentru perioada 2014-2020 (JO L 354, 28.12.2013, p. 73).
([2]) Decizia nr. 1313/2013/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 decembrie 2013 privind un mecanism de protecție civilă al Uniunii (JO L 347, 20.12.2013, p. 924).
([3]) Regulamentul (UE) nr. 1291/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 de instituire a Programului-cadru pentru cercetare și inovare (2014-2020) – Orizont 2020 și de abrogare a Deciziei nr. 1982/2006/CE (JO L 347, 20.12.2013, p. 104).
([4]) Regulamentul (UE) nr. 282/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2014 privind instituirea celui de al treilea program de acțiune a Uniunii în domeniul sănătății (2014-2020) și de abrogare a Deciziei nr. 1350/2007/CE (JO L 86, 21.3.2014, p. 1).
([5]) Regulamentul (UE) nr. 231/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2014 de instituire a unui instrument de asistență pentru preaderare (IPA II) (JO L 77, 15.3.2014, p. 11).
([6]) Regulamentul (UE) nr. 232/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2014 de instituire a instrumentului european de vecinătate (JO L 77, 15.3.2014, p. 27).

Regulamentul (UE) nr. 233/2014 al Parlamentului European și al Consiliului [1], instrumentul de parteneriat pentru cooperarea cu țările terțe instituit prin Regulamentul (UE) nr. 234/2014 al Parlamentului European și al Consiliului [2], instrumentul european de finanțare pentru democrație și drepturile omului instituit prin Regulamentul (UE) nr. 235/2014 al Parlamentului European și al Consiliului [3] și instrumentul care contribuie la stabilitate și pace instituit prin Regulamentul (UE) nr. 230/2014 al Parlamentului European și al Consiliului [4]. Acțiunile finanțate în temeiul prezentului regulament nu beneficiază de asistență financiară pentru același scop din partea altor instrumente financiare ale Uniunii.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

(a) „cooperare polițienească" înseamnă măsuri specifice și tipuri de cooperare care implică toate autoritățile competente ale statelor membre menționate la articolul 87 din TFUE;

(b) „schimbul de informații și accesul la informații" înseamnă colectarea, stocarea, prelucrarea, analizarea și schimbul, realizate în condiții sigure, de informații relevante pentru autoritățile menționate la articolul 87 din TFUE în legătură cu prevenirea, identificarea, investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor, în special a celor legate de criminalitatea transfrontalieră, gravă și organizată;

(c) „prevenirea criminalității" înseamnă toate măsurile care vizează reducerea sau care contribuie în alt mod la reducerea criminalității și a sentimentului de nesiguranță al cetățenilor, astfel cum sunt menționate la articolul 2 alineatul (2) din Decizia 2009/902/JAI a Consiliului [5];

(d) „criminalitate organizată" înseamnă un comportament pasibil de pedeapsă legat de participarea la o organizație criminală, definită în Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului [6];

(e) „terorism" înseamnă oricare dintre faptele și infracțiunile săvârșite cu intenție astfel cum sunt definite în Decizia-cadru 2002/475/JAI a Consiliului [7].

(f) „gestionarea riscurilor și a crizelor" înseamnă orice măsură referitoare la evaluarea, prevenirea, pregătirea și gestionarea consecințelor terorismului, a criminalității organizate și a altor riscuri legate de securitate;

(g) „prevenire și pregătire" înseamnă orice măsură care are drept scop prevenirea și/sau reducerea riscurilor legate de eventualele atacuri teroriste sau de alte incidente legate de securitate;

(h) „gestionarea consecințelor" înseamnă coordonarea eficace a acțiunilor adoptate la nivel național și/sau la nivelul Uniunii pentru a răspunde la un atac terorist sau alt incident legat de securitate și a reduce impactul acestora;

(i) „infrastructură critică" înseamnă un element, o rețea, un sistem sau o parte din acestea care este esențială pentru menținerea funcțiilor vitale ale societății, a sănătății, siguranței, securității și bunăstării economice sau sociale a cetățenilor și a cărei deteriorare sau distrugere ar avea un impact semnificativ într-un stat membru sau în Uniune din cauză că menținerea acestor funcții ar fi imposibilă;

---

[1] Regulamentul (UE) nr. 233/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2014 de instituire a unui instrument de finanțare a cooperării pentru dezvoltare în perioada 2014-2020 (JO L 77, 15.3.2014, p. 44).

[2] Regulamentul (UE) nr. 234/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2014 de instituire a instrumentului de parteneriat pentru cooperarea cu țările terțe (JO L 77, 15.3.2014, p. 77).

[3] Regulamentul (UE) nr. 235/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2014 de instituire a unui instrument de finanțare pentru democrație și drepturile omului la scară mondială (JO L 77, 15.3.2014, p. 85).

[4] Regulamentul (UE) nr. 230/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2014 de instituire a unui instrument care contribuie la stabilitate și pace (JO L 77, 15.3.2014, p. 1).

[5] Decizia 2009/902/JAI a Consiliului din 30 noiembrie 2009 de instituire a unei rețele europene de prevenire a criminalității (EUCPN) și de abrogare a Deciziei 2001/427/JAI (JO L 321, 8.12.2009, p. 44).

[6] Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului din 24 octombrie 2008 privind lupta împotriva crimei organizate (JO L 300, 11.11.2008, p. 42).

[7] Decizia-cadru 2002/475/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind combaterea terorismului (JO L 164, 22.6.2002, p. 3).

(j) „situație de urgență” înseamnă orice incident de securitate sau amenințare nou apărută care are sau care ar putea avea un impact negativ semnificativ asupra securității persoanelor în unul sau mai multe state membre.

Articolul 3

Obiective

(1) Obiectivul general al instrumentului este de a contribui la asigurarea unui nivel înalt de securitate în Uniune.

(2) În cadrul obiectivului general prevăzut la alineatul (1), în conformitate cu prioritățile identificate în strategiile, ciclurile de elaborare a politicilor, programele, evaluările amenințărilor și riscurilor Uniunii, instrumentul contribuie la următoarele obiective specifice:

(a) prevenirea criminalității și combaterea criminalității transfrontaliere, a formelor grave de criminalitate și a criminalității organizate, inclusiv a terorismului, consolidarea coordonării și cooperării dintre autoritățile de aplicare a legii și alte autorități naționale din statele membre, inclusiv cu Europol sau cu alte organisme competente ale Uniunii, și cu organizațiile din țările terțe și organizațiile internaționale relevante;

(b) consolidarea capacității statelor membre și a Uniunii de a gestiona eficace riscurile și situațiile de criză legate de securitate, de a se pregăti și a proteja persoanele și infrastructurile critice împotriva atacurilor teroriste și a altor incidente legate de securitate.

Îndeplinirea obiectivelor specifice ale instrumentului este evaluată în conformitate cu articolul 55 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, pe baza unor indicatori comuni stabiliți în anexa II la prezentul regulament și a unor indicatori specifici fiecărui program, incluși în programele naționale.

(3) În vederea realizării obiectivelor prevăzute la alineatele (1) și (2), instrumentul contribuie la realizarea următoarelor obiective operaționale:

(a) promovarea și dezvoltarea măsurilor de consolidare a capacității statelor membre de prevenire a criminalității și de combatere a criminalității transfrontaliere, a formelor grave de criminalitate și a criminalității organizate, inclusiv a terorismului, în special prin parteneriate de tip public-privat, schimbul de informații și a celor mai bune practici, acces la date, tehnologii interoperabile, statistică comparată și criminologie aplicată, comunicații publice și acțiuni de sensibilizare;

(b) promovarea și dezvoltarea coordonării administrative și operaționale, a cooperării, a înțelegerii reciproce și a schimbului de informații între autoritățile de aplicare a legii din statele membre, alte autorități naționale, Europol sau alte organisme relevante ale Uniunii și, după caz, cu organizațiile din țările terțe și organizațiile internaționale;

(c) promovarea și dezvoltarea schemelor de instruire, inclusiv privind competențele tehnice și profesionale și cunoașterea obligațiilor în materie de respectare a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în implementarea politicilor europene de formare, inclusiv prin programe speciale de schimb în domeniul aplicării legii Uniunii, în vederea promovării unei veritabile culturi europene în domeniul judiciar și al aplicării legii;

(d) promovarea și dezvoltarea măsurilor, garanțiilor, mecanismelor și bunelor practici pentru identificarea rapidă, protecția și sprijinirea martorilor și a victimelor infracționalității, inclusiv a victimelor terorismului, în special măsuri de protecție și asistență a martorilor copii și a victimelor copii, îndeosebi a copiilor neînsoțiți sau a copiilor care au nevoie de tutelă;

(e) măsuri de consolidare a capacității administrative și operaționale a statelor membre de protejare a infrastructurii critice în toate sectoarele activității economice, inclusiv prin parteneriate de tip public-privat și prin condiții mai bune de coordonare, cooperare, schimb și diseminare de know-how și experiență în cadrul Uniunii și cu țările terțe relevante;

(f) conexiuni sigure și a coordonării eficiente între participanții la sistemele sectoriale de alertă rapidă și la cooperarea în caz de situații de criză la nivelul Uniunii și la nivel național, inclusiv centre de criză pentru a permite elaborarea rapidă a unor evaluări cuprinzătoare și exacte în situații de criză, coordonarea măsurilor de răspuns și împărtășirea informațiilor din surse deschise, a informațiilor confidențiale și clasificate;

(g) măsuri de consolidare a capacității administrative și operaționale a statelor membre și a Uniunii în vederea dezvoltării de evaluări cuprinzătoare ale amenințărilor și riscurilor, care să se bazeze pe dovezi și să respecte prioritățile și inițiativele identificate la nivelul Uniunii, în special cele care au fost aprobate de Parlamentul European și de Consiliu, pentru a permite Uniunii să dezvolte abordări integrate pe baza aprecierilor comune și împărtășite în situații de criză și în vederea consolidării înțelegerii reciproce a diverselor definiții privind nivelurile de amenințare stabilite de statele membre și de țările partenere.

(4) Instrumentul contribuie, de asemenea, la finanțarea asistenței tehnice la inițiativa statelor membre și a Comisiei.

(5) Acțiunile finanțate în cadrul instrumentului sunt puse în aplicare cu respectarea deplină a drepturilor fundamentale și a demnității umane. În mod deosebit, acțiunile respectă dispozițiile Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, normele Uniunii privind protecția datelor și Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

În special, ori de câte ori este posibil, statele membre acordă o atenție deosebită acțiunilor pentru ajutorarea și protejarea persoanelor vulnerabile, în special a copiilor și a minorilor neînsoțiți.

Articolul 4

Acțiuni eligibile în cadrul programelor naționale

(1) Având în vedere obiectivele menționate la articolul 3 din prezentul regulament, din perspectiva concluziilor acceptate ale dialogului de politică, conform articolului 13 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 și în conformitate cu obiectivele programului național menționat la articolul 7 din prezentul regulament, instrumentul susține acțiunile din statele membre, în special cele cuprinse în următoarea listă:

(a) acțiuni de îmbunătățire a cooperării polițienești și a coordonării dintre autoritățile de aplicare a legii, inclusiv cu și între organismele competente ale Uniunii, în special Europol și Eurojust, echipe comune de anchetă și orice altă formă de operațiune comună transfrontalieră, accesul la informații și schimbul de informații și tehnologii interoperabile;

(b) proiecte care promovează colaborarea în rețea, parteneriatele de tip public-privat, încrederea, înțelegerea și învățarea reciproce, identificarea, schimbul și diseminarea de know-how, experiență și a celor mai bune practici, împărtășirea informațiilor, acțiuni comune de conștientizare și prognoză, planificarea de contingență și interoperabilitatea;

(c) activități analitice, de monitorizare și evaluare, inclusiv studii și evaluări ale amenințărilor, riscurilor și impactului, care se bazează pe dovezi și respectă prioritățile și inițiativele identificate la nivelul Uniunii, în special cele care au fost aprobate de către Parlamentul European și Consiliu;

(d) activități de conștientizare, difuzare și comunicare;

(e) achiziționarea și mentenanța sistemelor informatice de la nivelul Uniunii și de la nivel național care contribuie la realizarea obiectivelor prezentului regulament și/sau actualizarea în continuare a sistemelor informatice și a echipamentelor tehnice, inclusiv testarea compatibilității sistemelor, a instalațiilor de securitate, a infrastructurilor, a incintelor și a sistemelor conexe, în special a sistemelor de tehnologia informației și a comunicațiilor (TIC) și a componentelor acestora, inclusiv în scopul cooperării europene în domeniul securității informatice și al criminalității informatice, în special cu Centrul European de Combatere a Criminalității Informatice;

(f) schimburi, formare și educație pentru personalul și experții autorităților relevante, inclusiv formare lingvistică și exerciții sau programe comune;

(g) măsuri de desfășurare, transferare, testare și validare a noilor metodologii sau tehnologii, inclusiv a proiectelor-pilot și a măsurilor ulterioare aferente proiectelor de cercetare din domeniul securității finanțate de Uniune.

(2) În cadrul obiectivelor definite la articolul 3, instrumentul poate sprijini, de asemenea, următoarele acțiuni referitoare la țările terțe și întreprinse în aceste țări:

(a) acțiuni de îmbunătățire a cooperării polițienești și a coordonării dintre autoritățile de aplicare a legii, inclusiv echipe comune de anchetă și orice altă formă de operațiune comună transfrontalieră, accesul la informații și schimbul de informații și tehnologii interoperabile;

(b) colaborarea în rețea, încrederea, înțelegerea și învățarea reciproce, identificarea, schimbul și diseminarea de know-how, experiență și cele mai bune practici, împărtășirea informațiilor, acțiuni comune de conștientizare și prognoză, planificarea de contingență și interoperabilitatea;

(c) schimburi, formare și educație pentru personalul și experții autorităților relevante

Comisia și statele membre, împreună cu Serviciul European de Acțiune Externă, asigură coordonarea acțiunilor întreprinse în țările terțe și referitoare la țările terțe în conformitate cu articolul 3 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

CAPITOLUL II

CADRUL FINANCIAR ȘI DE PUNERE ÎN APLICARE

Articolul 5

Resurse globale și punerea în aplicare

(1) Resursele globale alocate pentru punerea în aplicare a instrumentului se ridică la 1 004 milioane EUR în prețuri curente.

(2) Creditele anuale sunt autorizate de către Parlamentul European și Consiliu în limitele cadrului financiar multianual.

(3) Resursele globale se execută prin următoarele mijloace:

(a) programe naționale, în conformitate cu articolul 7;

(b) acțiuni ale Uniunii, în conformitate cu articolul 8;

(c) asistență tehnică, în conformitate cu articolul 9;

(d) asistență de urgență, în conformitate cu articolul 10.

(4) Bugetul alocat în temeiul instrumentului acțiunilor Uniunii menționate la articolul 8 din prezentul regulament, asistenței tehnice menționate la articolul 9 din prezentul regulament și asistenței de urgență menționate la articolul 10 din prezentul regulament se execută prin gestiune directă și, respectiv, prin gestiune indirectă, în conformitate cu articolul 58 alineatul (1) litera (a) și, respectiv, litera (c) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului.

Bugetul alocat programelor naționale menționate la articolul 7 din prezentul regulament se execută prin gestiune partajată în conformitate cu articolul 58 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012.

(5) Fără a aduce atingere prerogativelor Parlamentului European și Consiliului, resursele globale se utilizează după cum urmează:

(a) 662 de milioane EUR pentru programele naționale ale statelor membre;

(b) 342 de milioane EUR pentru acțiunile Uniunii, pentru asistența de urgență și asistența tehnică, la inițiativa Comisiei.

(6) Fiecare stat membru alocă sumele pentru programele naționale prevăzute în anexa III după cum urmează:

(a) cel puțin 20 % pentru acțiuni legate de obiectivul specific menționat la articolul 3 alineatul (2) primul paragraf litera (a); și

(b) cel puțin 10 % pentru acțiunile legate de obiectivul specific menționat la articolul 3 alineatul (2) primul paragraf litera (b).

Statele membre pot să devieze de la aceste procente minime, cu condiția să explice în programele naționale motivele pentru care alocarea de resurse sub acest nivel nu pune în pericol îndeplinirea obiectului respectiv. Explicația în cauză va fi evaluată de Comisie în contextul aprobării de către aceasta a programelor naționale menționate la articolul 7 alineatul (2).

(7) Împreună cu resursele globale stabilite pentru Regulamentul (UE) nr. 515/2014, resursele globale disponibile pentru prezentul instrument stabilite la alineatul (1) din prezentul articol constituie pachetul financiar pentru fond și reprezintă principala valoare de referință pentru Parlamentul European și Consiliu în cursul procedurii bugetare anuale, în sensul punctului 17 din Acordul interinstituțional dintre Parlamentul European, Consiliu și Comisie privind din 2 decembrie 2013 dintre Parlamentul European, Consiliu și Comisie privind disciplina bugetară, cooperarea în chestiuni bugetare și buna gestiune financiară.

Articolul 6

Resurse pentru acțiuni eligibile în statele membre

(1) Suma de 662 de milioane EUR se alocă statelor membre după cum urmează:

(a) 30 % proporțional cu dimensiunea totală a populației lor;

(b) 10 % proporțional cu dimensiunea teritoriului lor;

(c) 15 % proporțional cu numărul călătorilor și 10 % cu volumul de mărfuri (în tone) care tranzitează aeroporturile și porturile maritime internaționale;

(d) 35 % invers proporțional cu produsul intern brut (standardul puterii de cumpărare pe cap de locuitor).

(2) Cifrele de referință pentru datele menționate la alineatul (1) sunt cele mai recente statistici elaborate de Comisie (Eurostat) pe baza datelor furnizate de statele membre în conformitate cu dreptul Uniunii. Data de referință este 30 iunie 2013. Alocările pentru programele naționale calculate pe baza criteriilor menționate la alineatul (1) sunt prevăzute în anexa III.

Articolul 7

Programe naționale

(1) Programul național care trebuie pregătit în temeiul instrumentului și cel care trebuie pregătit în temeiul Regulamentului (UE) nr. 515/2014 se propun Comisiei sub forma unui program național unic pentru fond, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

(2) În cadrul programelor naționale care urmează a fi examinate și aprobate de Comisie în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, statele membre, în cadrul obiectivelor menționate la articolul 3 din prezentul regulament, urmăresc în special prioritățile strategice ale Uniunii enumerate în anexa I la prezentul regulament, ținând cont de rezultatul dialogului menționat la articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014. Statele membre utilizează cel mult 8 % din cuantumul total alocat programului național pentru mentenanța sistemelor informatice naționale și ale Uniunii care contribuie la realizarea obiectivelor prezentului regulament și cel mult 8 % pentru acțiunile referitoare la țările terțe și întreprinse în aceste țări care pun în aplicare prioritățile strategice ale Uniunii enumerate în anexa I la prezentul regulament.

(3) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 11 cu scopul de a modifica, adăuga sau elimina priorități strategice ale Uniunii enumerate în anexa I la prezentul regulament.

Articolul 8

Acțiunile Uniunii

(1) La inițiativa Comisiei, instrumentul poate fi utilizat pentru finanțarea acțiunilor transnaționale sau a acțiunilor de interes special pentru Uniune („acțiunile Uniunii") privind obiectivele generale, specifice și operaționale menționate la articolul 3.

(2) Pentru a beneficia de finanțare, acțiunile Uniunii trebuie să fie conforme cu prioritățile și inițiativele identificate la nivelul Uniunii, în special cele aprobate de Parlamentul European și Consiliu, în strategiile, ciclurile de elaborare a politicilor, programele și evaluările amenințărilor și riscurilor relevante ale Uniunii și să susțină în special:

(a) activități de pregătire și de monitorizare, administrative și tehnice și crearea unui mecanism de evaluare necesar pentru punerea în aplicare a politicilor privind cooperarea polițienească, prevenirea și combaterea infracționalității și gestionarea crizelor;

(b) proiecte transnaționale care implică două sau mai multe state membre sau cel puțin un stat membru și o țară terță;

(c) activități analitice, de monitorizare și evaluare, inclusiv evaluări ale amenințărilor, riscurilor și impactului, care se bazează pe dovezi și respectă prioritățile și inițiativele identificate la nivelul Uniunii și în special cele care au fost aprobate de către Parlamentul European și Consiliu, precum și proiecte de monitorizare a punerii în aplicare a legislației Uniunii și a obiectivelor de politică ale Uniunii în statele membre;

(d) proiecte care promovează colaborarea în rețea, parteneriatele de tip public-privat, încrederea, înțelegerea și învățarea reciproce, identificarea și diseminarea celor mai bune practici și abordări inovatoare la nivelul Uniunii, programe de formare profesională și de schimburi;

(e) proiecte care susțin dezvoltarea de instrumente metodologice, în special instrumente statistice, metode și indicatori comuni;

(f) achiziționarea, mentenanța și/sau actualizarea în continuare a echipamentelor tehnice, expertizei, instalațiilor de securitate, infrastructurilor, incintelor conexe și a sistemelor, în special a sistemelor TIC și a componentelor acestora la nivelul Uniunii, inclusiv în scopul cooperării europene în domeniul securității informatice și criminalității informatice, în special cu Centrul European de Combatere a Criminalității Informatice;

(g) proiecte de consolidare a conștientizării cu privire la politicile și obiectivele Uniunii în rândul persoanelor interesate și a publicului larg, inclusiv comunicarea instituțională privind prioritățile politice ale Uniunii;

(h) proiecte cu un grad ridicat de inovare care dezvoltă noi metode și/sau care lansează noi tehnologii cu potențial de transfer în alte state membre, în special proiecte care au ca obiectiv testarea și validarea rezultatelor proiectelor de cercetare în materie de securitate finanțate de Uniune;

(i) studii și proiecte-pilot;

(3) În cadrul obiectivelor menționate la articolul 3, instrumentul sprijină, de asemenea, acțiunile referitoare la țările terțe și întreprinse în aceste țări, în special următoarele acțiuni:

(a) acțiuni de îmbunătățire a cooperării polițienești și a coordonării dintre autoritățile de aplicare a legii și, după caz, organizațiile internaționale, inclusiv echipe comune de anchetă și orice altă formă de operațiune comună transfrontalieră, accesul la informații și schimbul de informații și tehnologii interoperabile;

(b) colaborarea în rețea, încrederea, înțelegerea și învățarea reciproce, identificarea, schimbul și diseminarea de know-how, experiență și a celor mai bune practici, împărtășirea informațiilor, acțiuni comune de sensibilizare și prognoză, planificarea de contingență și interoperabilitatea;

(c) achiziționarea, mentenanța și/sau actualizarea în continuare a echipamentelor tehnice, inclusiv a sistemelor TIC și a componentelor acestora;

(d) schimburi, formare și educație pentru personalul și experții autorităților relevante, inclusiv formare lingvistică;

(e) activități de conștientizare, difuzare și comunicare;

(f) evaluări ale amenințărilor, riscurilor și impactului;

(g) studii și proiecte-pilot.

(4) Acțiunile Uniunii sunt puse în aplicare în conformitate cu articolul 6 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

Articolul 9

Asistență tehnică

(1) La inițiativa și/sau în numele Comisiei, instrumentul poate contribui anual cu până la 800 000 EUR la asistența tehnică aferentă Fondului, în conformitate cu articolul 9 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

(2) La inițiativa unui stat membru, instrumentul poate finanța activități de asistență tehnică în conformitate cu articolul 20 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014. Contravaloarea destinată asistenței tehnice nu poate depăși, pentru perioada 2014-2020, 5 % din suma totală alocată unui stat membru plus 200 000 EUR.

Articolul 10

Asistența de urgență

(1) Instrumentul oferă asistență financiară pentru a răspunde nevoilor urgente și specifice în situații de urgență, astfel cum sunt definite la articolul 2 litera (j).

(2) Asistența de urgență este pusă în aplicare în conformitate cu articolele 6 și 7 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

CAPITOLUL III

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 11

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 7 alineatul (3) se conferă Comisiei pe o perioadă de șapte ani de la 21 mai 2014. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cu cel puțin nouă luni înainte de încheierea perioadei de șapte ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit pentru o perioadă de trei ani, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cu cel puțin trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade de șapte ani.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 7 alineatul (3) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 7 alineatul (3) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înainte expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 12

Aplicabilitatea Regulamentului (UE) nr. 514/2014

Dispozițiile Regulamentului (UE) nr. 514/2014 se aplică instrumentului.

Articolul 13

Abrogare

Decizia 2007/125/JAI se abrogă începând cu 1 ianuarie 2014.

Articolul 14

Dispoziții tranzitorii

(1) Prezentul regulament nu afectează continuarea sau modificarea proiectelor, inclusiv anularea lor totală sau parțială, până la data închiderii acestora sau a asistenței financiare aprobate de către Comisie în temeiul Deciziei 2007/125/JAI sau al oricărui alt act legislativ care se aplică asistenței respective la data de 31 decembrie 2013.

(2) Atunci când adoptă decizii privind cofinanțarea în temeiul instrumentului, Comisia ia în considerare măsurile care au fost adoptate pe baza Deciziei 2007/125/JAI înainte de 20 mai 2014 și care au repercusiuni financiare pe perioada care face obiectul cofinanțării.

(3) Sumele angajate pentru cofinanțare aprobate de Comisie în perioada 1 ianuarie 2011 – 31 decembrie 2014 pentru care documentele necesare închiderii operațiunilor nu au fost trimise Comisiei până la expirarea termenului-limită pentru înaintarea raportului final sunt dezangajate automat de către Comisie până la 31 decembrie 2017, având ca efect rambursarea sumelor plătite în mod necuvenit.

Sumele aferente operațiunilor care au fost suspendate ca urmare a unor proceduri judiciare sau a unor căi de atac administrative cu efect suspensiv nu sunt luate în considerare la calcularea sumelor care vor fi dezangajate în mod automat.

(4) Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, până la 31 decembrie 2015, o evaluare *ex post* a Deciziei 2007/125/JAI privind perioada 2007-2013.

Articolul 15

Reexaminare

Parlamentul European și Consiliul reexaminează, pe baza unei propuneri a Comisiei, prezentul regulament până la data de 30 iunie 2020.

Articolul 16

Intrare în vigoare și aplicare

Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 1 ianuarie 2014.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Strasbourg, 16 aprilie 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

ANEXA I

Lista priorităților strategice ale Uniunii menționate la articolul 7 alineatul (2)

— Măsuri de prevenire a tuturor tipurilor de criminalitate și de combatere a criminalității transfrontaliere, a formelor grave de criminalitate și a criminalității organizate, în special proiecte de punere în aplicare a ciclurilor relevante de elaborare a politicilor, de combatere a traficului de droguri, a traficului de persoane, a exploatării sexuale a copiilor și proiecte de identificare și dezmembrare a rețelelor infracționale, de consolidare a capacităților de combatere a corupției, de protejare a economiei împotriva infiltrărilor de natură infracțională și de reducere a stimulentelor financiare prin sechestrarea, înghețarea și confiscarea bunurilor obținute din activități infracționale.

— Măsuri de prevenire și combatere a criminalității informatice și având ca scop creșterea gradului de securitate pentru cetățeni și întreprinderi în mediul informatic, în special proiecte de consolidare a capacității de asigurare a aplicării legii și a capacității sistemului judiciar, proiecte care să asigure colaborarea în cadrul sectorului în vederea responsabilizării și protejării cetățenilor și proiecte de îmbunătățire a capacităților pentru a face față atacurilor informatice.

— Măsuri de prevenire și combatere a terorismului și de combatere a radicalizării și a recrutării teroriștilor, în special proiecte care să permită comunităților să elaboreze la nivel local abordări și politici de prevenire, proiecte care să permită autorităților competente să împiedice accesul teroriștilor la fonduri și materiale și să urmărească tranzacțiile lor, proiecte de protejare a transportului de călători și de marfă, precum și proiecte de consolidare a securității în ceea ce privește explozivii și materialele chimice, biologice, radiologice și nucleare.

— Măsuri menite să sporească capacitatea administrativă și operațională a statelor membre de protejare a infrastructurii critice în toate sectoarele economice, inclusiv cele reglementate de Directiva 2008/114/CE a Consiliului ([1]), în special proiecte de promovare a parteneriatelor de tip public-privat, pentru a crea un climat de încredere și pentru a facilita cooperarea, coordonarea, planificarea de contingență, precum și schimbul și diseminarea de informații și a celor mai bune practici în rândul participanților din sectorul public și privat.

— Măsuri care să asigure o mai mare reziliență a Uniunii la crize și la catastrofe, în special proiecte de promovare a dezvoltării unei politici coerente a Uniunii în domeniul gestionării riscurilor care să coreleze evaluările amenințărilor și riscurilor cu procesul decizional, precum și proiecte care să sprijine răspunsul eficace și coordonat la criză, prin corelarea capacităților existente (sectoriale) cu centrele cu experiență și centrele de conștientizare cu privire la o anumită situație, inclusiv cele pentru sănătate, protecție civilă și terorism.

— Măsuri care vizează realizarea unui parteneriat mai strâns între Uniune și țările terțe (în special țările situate la frontierele sale externe) și elaborarea și implementarea unor programe operaționale de acțiune pentru realizarea priorităților strategice ale Uniunii menționate mai sus.

([1]) Directiva 2008/114/CE a Consiliului din 8 decembrie 2008 privind identificarea și desemnarea infrastructurilor critice europene și evaluarea necesității de îmbunătățire a protecției acestora (JO L 345, 23.12.2008, p. 75).

ANEXA II

Lista indicatorilor comuni pentru măsurarea obiectivelor specifice

(a) Prevenirea și combaterea criminalității transfrontaliere, a formelor grave de criminalitate și a criminalității organizate, inclusiv a terorismului, și consolidarea coordonării și cooperării dintre autoritățile de aplicare a legii din statele membre și cu țările terțe relevante.

(i) Numărul de echipe comune de anchetă și de proiecte operaționale în cadrul Platformei multidisciplinare europene împotriva amenințărilor infracționale sprijinite de instrument, inclusiv statele membre și autoritățile participante.

În cadrul rapoartelor anuale de punere în aplicare prevăzute la articolul 54 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, acest indicator poate fi defalcat în subcategorii, după cum urmează:

— lider (stat membru);

— parteneri (state membre);

— autorități participante;

— agenția participantă din cadrul UE (Eurojust, Europol), dacă este cazul.

(ii) Numărul de angajați din cadrul autorităților de aplicare a legii care au fost formați în legătură cu aspecte transfrontaliere cu ajutorul instrumentului și durata formării (persoane-zile).

În cadrul rapoartelor anuale de punere în aplicare prevăzute la articolul 54 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, acest indicator poate fi defalcat în subcategorii, după cum urmează:

— după tipul de infracțiuni (menționate la articolul 83 din TFUE): terorismul, traficul de persoane și exploatarea sexuală a femeilor și a copiilor, traficul ilicit de droguri, traficul ilicit de arme, spălarea banilor, corupția, contrafacerea mijloacelor de plată, criminalitatea informatică și criminalitatea organizată; sau

— după domeniul orizontal de aplicare a legii: schimburi de informații și cooperare operațională.

(iii) Numărul și valoarea financiară a proiectelor din domeniul prevenirii criminalității.

În cadrul rapoartelor anuale de punere în aplicare prevăzute la articolul 54 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, acest indicator este defalcat în subcategorii, după tipul de infracțiuni (menționate la articolul 83 din TFUE): terorismul, traficul de persoane și exploatarea sexuală a femeilor și a copiilor, traficul ilicit de droguri, traficul ilicit de arme, spălarea banilor, corupția, contrafacerea mijloacelor de plată, criminalitatea informatică și criminalitatea organizată.

(iv) Numărul de proiecte sprijinite de instrument destinate să îmbunătățească schimbul de informații din domeniul aplicării legii care au legătură cu sistemele de date, registrele și instrumentele de comunicare ale Europol.

În cadrul rapoartelor anuale de punere în aplicare prevăzute la articolul 54 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, acest indicator este defalcat în subcategorii, după tipul de infracțiuni (menționate la articolul 83 din TFUE): încărcări de date, extinderea accesului la SIENA, proiecte destinate să îmbunătățească intrările din fișierele de lucru pentru analize etc.

(b) Consolidarea capacității statelor membre și a Uniunii de a gestiona eficace riscurile și situațiile de criză legate de securitate, de a se pregăti și a proteja persoanele și infrastructurile critice împotriva atacurilor teroriste și a altor incidente legate de securitate.

(i) Numărul de instrumente instituite și/sau actualizate cu ajutorul instrumentului pentru a facilita protecția de către statele membre a infrastructurii critice din toate sectoarele economiei.

(ii) Numărul de proiecte legate de evaluarea și gestionarea riscurilor din domeniul securității interne sprijinite de instrument.

(iii) Numărul de reuniuni la nivel de experți, grupuri de lucru, seminarii, conferințe, publicații, site-uri de internet și consultații (online) organizate cu ajutorul instrumentului.

În cadrul rapoartelor anuale de punere în aplicare prevăzute la articolul 54 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, acest indicator se va defalca în subcategorii ca de exemplu:

— legate de protecția infrastructurii critice; sau

— legate de gestionarea riscurilor și a situațiilor de criză.

ANEXA III

Cifre pentru programele naționale

FSI – Poliție – Cuantumurile pentru programele naționale

SM	Populația (persoane)		Teritoriu (km²)		# pasageri				# tone de mărfuri				PIB/locuitor (EUR)			Alocări
	(2013)		(2012)		aer (2012)	mare (2011)	Total		aer (2012)	mare (2011)	Total		(2012)			
	30 %		10 %		15 %				10 %				35 %			2014-2020
	Număr	Alocare	Număr	Alocare	Numere			Alocare	Numere			Alocare	Număr	Factor	Alocare	
AT	8 488 511	3 845 782	83 879	1 321 372	8 196 234	0	8 196 234	3 169 093	219 775	0	219 775	4 651	36 400	16,66	3 822 008	12 162 906
BE	11 183 350	5 066 698	30 528	480 917	8 573 821	0	8 573 821	3 315 088	1 068 434	232 789 000	233 857 434	4 948 770	34 000	17,84	4 091 797	17 903 270
BG	7 282 041	3 299 182	110 900	1 747 038	1 705 825	0	1 705 825	659 561	18 536	25 185 000	25 203 536	533 344	5 400	112,33	25 763 168	32 002 293
CH																
CY	862 011	390 540	9 251	145 734	1 587 211	107 000	1 694 211	655 071	28 934	6 564 000	6 592 934	139 516	20 500	29,59	6 786 396	8 117 257
CZ	10 516 125	4 764 407	78 866	1 242 401	3 689 113	0	3 689 113	1 426 404	58 642	0	58 642	1 241	14 500	41,83	9 594 559	17 029 012
DE	82 020 688	37 160 068	357 137	5 626 095	66 232 970	1 146 000	67 378 970	26 052 237	4 448 191	296 037 000	300 485 191	6 358 712	32 299	18,78	4 307 288	79 504 401
DK																
EE	1 286 479	582 849	45 227	712 475	466 960	61 000	527 960	204 137	23 760	48 479 000	48 502 760	1 026 390	12 700	47,76	10 954 418	13 480 269
ES	46 006 414	20 843 540	505 991	7 971 031	24 450 017	3 591 000	28 041 017	10 842 125	592 192	398 332 000	398 924 192	8 441 827	22 700	26,72	6 128 683	54 227 207
FI	5 426 674	2 458 594	338 432	5 331 428	3 725 547	250 000	3 975 547	1 537 155	195 622	115 452 000	115 647 622	2 447 275	35 600	17,04	3 907 896	15 682 348
FR	65 633 194	29 735 595	632 834	9 969 228	48 440 037	906 000	49 346 037	19 079 761	1 767 360	322 251 000	324 018 360	6 856 709	31 100	19,50	4 473 348	70 114 640
GR	11 290 067	5 115 047	131 957	2 078 760	5 992 242	66 000	6 058 242	2 342 434	72 187	135 314 000	135 386 187	2 864 972	17 200	35,27	8 088 437	20 489 650
HR	4 398 150	1 992 614	87 661	1 380 951	4 526 664	5 000	4 531 664	1 752 179	6 915	21 862 000	21 868 915	462 779	10 300	58,89	13 506 904	19 095 426
HU	9 906 000	4 487 985	93 024	1 465 432	1 327 200	0	1 327 200	513 165	61 855	0	61 855	1 309	9 800	61,90	14 196 032	20 663 922
IE	4 582 769	2 076 257	69 797	1 099 534	3 139 829	0	3 139 829	1 214 022	113 409	45 078 000	45 191 409	956 317	35 700	16,99	3 896 950	9 243 080
IS																
IT	59 394 207	26 908 977	301 336	4 747 041	21 435 519	1 754 000	23 189 519	8 966 282	844 974	499 885 000	500 729 974	10 596 188	25 700	23,60	5 413 273	56 631 761
LI																
LT	2 971 905	1 346 443	65 300	1 028 692	504 461	0	504 461	195 051	15 425	42 661 000	42 676 425	903 096	11 000	55,15	12 647 374	16 120 656

SM	Populația (persoane)		Teritoriu (km²)		# pasageri				# tone de mărfuri				PIB/locuitor (EUR)			Alocări
	(2013)		(2012)		aer (2012)	mare (2011)	Total		aer (2012)	mare (2011)	Total		(2012)			
	30 %		10 %		15 %				10 %				35 %			2014-2020
	Număr	Alocare	Număr	Alocare	Numere			Alocare	Numere			Alocare	Număr	Factor	Alocare	
LU	537 039	243 309	2 586	40 738	365 944	0	365 944	141 493	615 287	0	615 287	13 020	83 600	7,26	1 664 128	2 102 689
LV	2 017 526	914 055	64 562	1 017 066	1 465 671	676 000	2 141 671	828 082	31 460	67 016 000	67 047 460	1 418 824	10 900	55,65	12 763 405	16 941 431
MT	421 230	190 841	316	4 978	335 863	0	335 863	129 862	16 513	5 578 000	5 594 513	118 388	16 300	37,21	8 535 037	8 979 107
NL	16 779 575	7 602 108	41 540	654 399	23 172 904	0	23 172 904	8 959 858	1 563 499	491 695 000	493 258 499	10 438 081	35 800	16,94	3 886 065	31 540 510
NO																
PL	38 533 299	17 457 791	312 679	4 925 731	4 219 070	9 000	4 228 070	1 634 793	68 306	57 738 000	57 806 306	1 223 267	9 900	61,27	14 052 637	39 294 220
PT	10 487 289	4 751 342	92 212	1 452 643	5 534 972	0	5 534 972	2 140 110	116 259	67 507 000	67 623 259	1 431 008	15 600	38,88	8 918 020	18 693 124
RO	21 305 097	9 652 429	238 391	3 755 444	1 239 298	0	1 239 298	479 177	28 523	38 918 000	38 946 523	824 166	6 200	97,84	22 438 889	37 150 105
SE	9 555 893	4 329 367	438 576	6 909 023	5 757 921	1 320 000	7 077 921	2 736 695	144 369	181 636 000	181 780 369	3 846 742	43 000	14,11	3 235 375	21 057 201
SI	2 058 821	932 764	20 273	319 367	513 394	0	513 394	198 505	9 015	16 198 000	16 207 015	342 964	17 200	35,27	8 088 437	9 882 037
SK	5 410 836	2 451 419	49 036	772 480	330 166	0	330 166	127 659	20 894	0	20 894	442	13 200	45,95	10 539 478	13 891 478
UK																
Total	438 355 190	198 600 000	4 202 290	66 200 000	246 928 853	9 891 000	256 819 853	99 300 000	12 150 336	3 116 175 000	3 128 325 336	66 200 000	606 599	1 010	231 700 000	662 000 000
Cota bugetară alocată		198 600 000		66 200 000				99 300 000				66 200 000			231 700 000	662 000 000

REGULAMENTUL (UE) NR. 514/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 16 aprilie 2014

de stabilire a dispozițiilor generale privind Fondul pentru azil, migrație și integrare, precum și instrumentul de sprijin financiar pentru cooperarea polițienească, prevenirea și combaterea criminalității și gestionarea crizelor

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 78 alineatul (2), articolul 79 alineatele (2) și (4), articolul 82 alineatul (1), articolul 84 și articolul 87 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ([2]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([3]),

întrucât:

(1) Politica Uniunii în domeniul afacerilor interne urmărește crearea unui spațiu de libertate, securitate și justiție, un spațiu fără frontiere interne, în care persoanele pot intra, se pot deplasa, pot trăi și lucra în mod liber, având încredere că drepturile lor sunt respectate pe deplin și că securitatea le este asigurată, având în vedere provocările comune, ca de exemplu dezvoltarea unei politici de imigrare cuprinzătoare a Uniunii pentru consolidarea competitivității și a coeziunii sociale a Uniunii, crearea unui sistem european comun de azil, prevenirea amenințărilor pe care le reprezintă criminalitatea gravă și organizată, precum și pentru combaterea imigrației ilegale, a traficului de persoane, a infracțiunilor informatice și a terorismului.

(2) Se impune adoptarea unei abordări integrate a aspectelor generate de presiunea migrației și de cererile de azil și cu privire la gestionarea frontierelor externe ale Uniunii, cu asigurarea respectării depline a dreptului internațional și a legislației privind drepturile omului, inclusiv în ceea ce privește acțiunile desfășurate în țări terțe, demonstrând solidaritate între toate statele membre și o conștientizare a necesității de a respecta prerogativele naționale, asigurând, în același timp, o definire clară a atribuțiilor.

(3) Finanțarea din partea Uniunii destinată să sprijine crearea spațiului de libertate, securitate și justiție ar trebui să aducă o valoare adăugată pentru Uniune și să constituie un semnal concret al solidarității și al responsabilității comune, care sunt indispensabile pentru a răspunde provocărilor comune.

(4) Existența unui cadru comun ar trebui să asigure coerența, simplificarea și aplicarea uniformă, aspecte necesare ale finanțării domeniilor de politică vizate.

(5) Utilizarea fondurilor în acest domeniu ar trebui să fie coordonată pentru a asigura complementaritatea, eficiența și vizibilitatea, precum și pentru a obține sinergii bugetare.

([1]) JO C 299, 4.10.2012, p. 108.
([2]) JO C 277, 13.9.2012, p. 23.
([3]) Poziția Parlamentului European din 13 martie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 14 aprilie 2014.

(6) Ar trebui să se stabilească un cadru comun care să definească principiile de asistență și să identifice responsabilitățile statelor membre și ale Comisiei în ceea ce privește garantarea aplicării principiilor respective, inclusiv în ceea ce privește prevenirea și constatarea neregulilor și a fraudei.

(7) Finanțare din partea Uniunii ar fi mai eficientă și mai bine focalizată în cazul în care cofinanțarea acțiunilor eligibile s-ar baza pe programarea strategică multianuală, elaborată de către fiecare stat membru, în dialog cu Comisia.

(8) Ar trebui să se asigure sinergia și coerența între măsurilor din țările terțe și referitoare la acestea care beneficiază de sprijin în temeiul regulamentelor specifice prevăzute de prezentul regulament („regulamentele specifice") și alte acțiuni desfășurate în afara Uniunii, care beneficiază de sprijin în cadrul instrumentelor geografice și tematice de asistență externă din partea Uniunii. În special, în punerea în aplicare a acestor acțiuni, ar trebui să se aibă în vedere coerența deplină cu principiile și obiectivele generale ale acțiunii externe și ale politicii externe ale Uniunii referitoare la țara sau regiunea în cauză. Măsurile respective nu ar trebui să fie destinate să sprijine acțiuni care sunt direct orientate către dezvoltare și, atunci când este cazul, ar trebui să completeze asistența financiară acordată prin intermediul instrumentelor de ajutor extern. Ar trebui să se respecte principiul coerenței politicilor pentru dezvoltare, astfel cum este stabilit la punctul 35 din Consensul european privind dezvoltarea. De asemenea, este important să se asigure că punerea în aplicare a asistenței de urgență este coerentă și, după caz, complementară în raport cu politica umanitară a Uniunii și că aceasta respectă principiile umanitare, astfel cum sunt stabilite prin Consensul european privind ajutorul umanitar.

(9) Acțiunea externă ar trebui să fie consecventă și coerentă, conform articolului 18 alineatul (4) din Tratatul privind Uniunea Europeană (Tratatul UE).

(10) Înainte de pregătirea programelor multianuale ca mijloc de realizare a obiectivelor acestui tip de finanțare din partea Uniunii, statele membre și Comisia ar trebui să inițieze un dialog politic și să stabilească prin intermediul acestuia o strategie coerentă pentru fiecare stat membru în parte. În urma încheierii dialogului politic, fiecare stat membru ar trebui să prezinte Comisiei un program național în care să descrie modul în care vizează să îndeplinească obiectivele regulamentului specific relevant pentru perioada 2014-2020. Comisia ar trebui să examineze dacă programul național este conform cu obiectivele respective și cu rezultatul dialogului politic. În plus, Comisia ar trebui să examineze dacă distribuția finanțării Uniunii între obiective respectă procentajul minim stabilit pentru fiecare obiectiv în regulamentul specific relevant. Ar trebui ca statele membre să aibă posibilitatea de a se delimita de aceste procentaje minime, caz în care acestea ar trebui să precizeze motivele devierii în programul lor național. În eventualitatea în care motivele invocate de respectivul stat membru nu sunt considerate adecvate, Comisia ar putea să nu aprobe programul național. Comisia ar trebui să informeze cu regularitate Parlamentul European cu privire la rezultatul dialogurilor politice, cu privire la întregul proces de programare, inclusiv pregătirea programelor naționale, urmărind respectarea procentajului minim stabilit pentru fiecare obiectiv în regulamentele specifice relevante definite în prezentul regulament, precum și cu privire la implementarea programelor naționale.

(11) Strategia ar trebui să facă obiectul unei evaluări intermediare, pentru a asigura finanțarea corespunzătoare în perioada 2018-2020.

(12) Statele membre ar trebui, într-un mod coerent cu principiul proporționalității și cu necesitatea de a se minimiza sarcina administrativă, să instituie un parteneriat cu autoritățile și organismele vizate pentru a dezvolta și pentru a implementa programele lor naționale pe întreaga perioadă multianuală. Statele membre ar trebui să se asigure că nu există niciun conflict de interese între parteneri în diferitele etape ale ciclului de programare. Fiecare stat membru ar trebui să instituie un comitet de monitorizare a programului național și să îi ofere asistență în procesul de examinare a punerii în aplicare și a progreselor înregistrate pentru atingerea obiectivelor programului. Fiecare stat membru ar trebui să fie răspunzător pentru stabilirea dispozițiilor concrete cu privire la instituirea comitetului de monitorizare.

(13) Eligibilitatea cheltuielilor în cadrul programelor naționale ar trebui stabilită în conformitate cu legislația națională, sub rezerva principiilor comune stabilite în prezentul regulament. Datele inițiale și finale pentru eligibilitatea cheltuielilor ar trebui să fie definite astfel încât să se prevadă norme uniforme și echitabile aplicabile programelor naționale.

(14) Asistența tehnică ar trebui să permită statelor membre să sprijine implementarea programelor lor naționale și să asiste beneficiarii în ceea ce privește respectarea obligațiilor lor și a dreptului Uniunii. După caz, asistența tehnică ar putea să acopere costurile suportate de autoritățile competente din țări terțe.

(15) În vederea asigurării unui cadru adecvat pentru acordarea rapidă a asistenței de urgență, prezentul regulament ar trebui să faciliteze sprijinirea activităților care au generat cheltuieli, anterior formulării cererii de asistență, dar nu înainte de 1 ianuarie 2014, în conformitate cu dispozițiile Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]), care permite această flexibilitate în cazuri excepționale și bine întemeiate. Sprijinul poate constitui 100 % din cheltuielile eligibile în cazuri bine justificate în care este esențial ca acțiunile să fie întreprinse, mai ales atunci când beneficiarul este o organizație internațională sau neguvernamentală. Acțiunile sprijinite din asistența de urgență ar trebui să derive direct din situația de urgență și nu ar trebui să înlocuiască investiții pe termen lung ale statelor membre.

(16) Deciziile adoptate cu privire la contribuția de la bugetul Uniunii ar trebui să fie documentate corespunzător pentru a menține o pistă de audit adecvată.

(17) Interesele financiare ale Uniunii ar trebui să fie protejate prin măsuri proporționale pe tot parcursul ciclului de cheltuieli, care să includă prevenirea, identificarea și investigarea neregulilor, recuperarea fondurilor pierdute, plătite în mod necuvenit sau utilizate în mod incorect și, dacă este cazul, impunerea de penalități de ordin administrativ și financiar în conformitate cu Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012.

(18) În contextul protejării intereselor financiare ale Uniunii, verificările și auditurile la fața locului executate de statele membre, Comisie, Curtea de Conturi și Oficiului European de Lupta Antifraudă instituit prin Decizia 1999/352/CE, CECO, Euratom a Comisiei ([2]) („OLAF") pot fi atât anunțate, cât și neanunțate operatorilor economici, în conformitate cu legislația aplicabilă.

(19) Noua structură a finanțării în domeniul afacerilor interne urmărește simplificarea normelor aplicabile și reducerea sarcinii administrative pentru beneficiari. Cu toate acestea, mecanismul de control ar trebui să rămână eficient și, prin urmare, este important să se reamintească normele aplicabile pentru protejarea intereselor financiare ale Uniunii, care prevăd verificări și audituri la fața locului care pot fi atât anunțate, cât și neanunțate.

(20) Statele membre ar trebui să adopte măsuri adecvate pentru a garanta funcționarea adecvată a sistemului de gestiune și control, precum și calitatea implementării programelor lor naționale. În acest scop, este necesar să se stabilească principiile generale și funcțiile necesare pe care ar trebui să le îndeplinească aceste sisteme.

(21) Pentru a se garanta implementarea eficientă și corectă a programelor naționale, ar trebui să se precizeze obligațiile care le revin statelor membre în ceea ce privește sistemele de gestiune și control, prevenirea, identificarea și corectarea neregulilor și încălcărilor dreptului Uniunii.

(22) În conformitate cu principiile subsidiarității și proporționalității, statele membre ar trebui să aibă responsabilitatea principală, prin intermediul sistemelor proprii de gestiune și control, pentru punerea în aplicare și controlul programelor naționale. Sprijinul acordat în temeiul regulamentelor specifice ar trebui să fie pus în aplicare în strânsă cooperare între Comisie și statele membre, în conformitate cu principiul subsidiarității.

(23) Statele membre ar trebui să facă uz deplin de cunoștințele, expertiza și experiența acumulate de către organisme publice și/sau private în punerea în aplicare a fondurilor precedente în domeniul afacerilor interne.

(24) Numai autoritățile responsabile desemnate de statele membre oferă asigurarea rezonabilă a efectuării controalelor necesare înainte de a acorda beneficiarilor sprijin de la bugetul Uniunii. Prin urmare, ar trebui să se prevadă în mod explicit că se pot rambursa de la bugetul Uniunii doar cheltuielile autorizate de autoritățile responsabile desemnate.

(25) Ar trebui să fie stabilite competențele și responsabilitățile Comisiei în ceea ce privește verificarea funcționării efective a sistemelor de gestiune și control, precum și în ceea ce privește solicitarea întreprinderii de acțiuni de către statele membre.

([1]) Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului (JO L 298, 26.10.2012, p. 1).

([2]) Decizia 1999/352/CE, CECO, Euratom a Comisiei din 28 aprilie 1999 de instituire a Oficiului European de Lupta Antifraudă (OLAF) (JO L 136, 31.5.1999, p. 20).

(26) Alocarea angajamentelor bugetare ale Uniunii ar trebui să fie anuală. Pentru a asigura gestionarea eficace a programului, este necesar să se stabilească norme comune pentru plata soldului anual și a soldului final.

(27) Plata reprezentând prefinanțarea efectuată la începerea programelor garantează că statele membre dispun de mijloacele necesare pentru a oferi sprijin beneficiarilor în ceea ce privește punerea în aplicare a programului de îndată ce programul este aprobat. Prin urmare, ar trebui să se prevadă dispoziții privind sumele inițiale de prefinanțare. Prefinanțarea inițială ar trebui lichidată în totalitate la închiderea programului. Autoritățile responsabile ar trebui să se asigure că beneficiarii primesc cu promptitudine întreaga sumă la care au dreptul.

(28) În plus, ar trebui să se asigure o prefinanțare anuală pentru a se asigura că statele membre au mijloace suficiente pentru a implementa programele lor naționale. Prefinanțarea anuală ar trebui lichidată în fiecare an prin plata soldului anual.

(29) Revizuirea trienală a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012 introduce modificări la metoda de gestiune partajată de care trebuie să se țină seama.

(30) În vederea consolidării răspunderii pentru cheltuielile cofinanțate de la bugetul Uniunii într-un anumit an, ar trebui creat un cadru adecvat pentru verificarea și închiderea anuală a conturilor. Conform acestui cadru, autoritatea responsabilă ar trebui să transmită Comisiei, pentru un program național, documentele prevăzute de dispozițiile referitoare la gestiunea partajată cu statele membre din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012.

(31) Pentru a susține asigurarea care stă la baza verificării și închiderii anuale a conturilor în Uniune, ar trebui stabilite dispoziții comune privind natura și nivelul controalelor care urmează a fi efectuate de statele membre.

(32) În vederea asigurării unei bune gestiuni financiare a resurselor Uniunii, Comisia ar putea considera necesară efectuarea unor corecții financiare. Pentru a asigura securitatea juridică pentru statele membre, este important să se definească circumstanțele în care nerespectarea legislației Uniunii sau a legislației naționale pertinente poate duce la corecții financiare din partea Comisiei. Pentru a se asigura că orice corecții financiare pe care Comisia le poate impune statelor membre sunt legate de protecția intereselor financiare ale Uniunii, acestea ar trebui să se limiteze la cazurile în care încălcarea legislației Uniunii sau a legislației naționale privește, direct sau indirect, eligibilitatea, regularitatea, gestiunea sau controlul acțiunilor și al cheltuielilor corespunzătoare. Pentru a garanta proporționalitatea, este important ca natura și gravitatea abaterii să fie luate în considerare de Comisie atunci când stabilește valoarea corecției financiare. În acest sens, este necesar să se stabilească criteriile pentru aplicarea corecțiilor financiare de către Comisie și procedura care poate duce la o decizie privind corecția financiară.

(33) Pentru a stabili relația financiară între autoritățile responsabile și bugetul Uniunii, Comisia ar trebui să închidă anual conturile acestor autorități. Decizia cu privire la verificarea și închiderea conturilor trebuie să vizeze exhaustivitatea, acuratețea și veridicitatea conturilor, dar nu și conformitatea cheltuielilor cu dreptul Uniunii.

(34) Deoarece revine Comisiei responsabilitatea aplicării corecte a dreptului Uniunii în temeiul articolului 17 din Tratatul UE, aceasta ar trebui să decidă dacă cheltuielile suportate de statele membre sunt efectuate în conformitate cu dreptul Uniunii. Statele membre ar trebui să aibă dreptul de a justifica deciziile privind efectuarea plăților. Pentru a oferi statelor membre asigurări juridice și financiare în ceea ce privește cheltuielile efectuate în trecut, ar trebui stabilită o perioadă maximă în care Comisia să decidă asupra consecințelor financiare care decurg din nerespectarea legislației.

(35) Este important să se asigure buna gestiune financiară și punerea în aplicare eficace, în același timp cu asigurarea transparenței, a securității juridice, a accesibilității finanțării și a egalității de tratament al beneficiarilor.

(36) Pentru a se simplifica utilizarea finanțării și pentru a se reduce riscul de eroare, asigurând, în același timp, posibilitatea diferențierii atunci când este necesar pentru a reflecta caracteristicile specifice ale politicii, este adecvat să se definească formele de sprijin și condiții armonizate pentru eligibilitatea la granturi de cheltuieli, inclusiv opțiuni de simplificare a costurilor. În conformitate cu principiul subsidiarității, statele membre ar trebui să adopte norme naționale cu privire la eligibilitatea cheltuielilor.

(37) Pentru a încuraja disciplina financiară, este oportun să se definească dispozițiile cu privire la dezangajarea oricărei părți a angajamentului bugetar aferent unui program național, în special atunci când o sumă poate fi exclusă din dezangajare, în principal în situația în care întârzierile în punerea în aplicare apar ca urmare a unei proceduri judiciare sau a unui recurs administrativ cu efect suspensiv sau din motive de forță majoră.

(38) Pentru a asigura aplicarea corespunzătoare a normelor generale privind dezangajarea, normele stabilite ar trebui să prezinte detaliat modul de stabilire a termenelor-limită pentru dezangajare și modul de calcul al sumelor respective.

(39) Este important să aducem în atenția publicului larg realizările obținute prin fondurile Uniunii. Cetățenii au dreptul să cunoască modul în care sunt cheltuite resursele financiare ale Uniunii. Responsabilitatea privind comunicarea informațiilor corespunzătoare către public ar trebui să revină Comisiei, autorităților responsabile și beneficiarilor. Pentru a îmbunătăți eficiența comunicării cu publicul larg și pentru a asigura sinergii mai puternice între activitățile de comunicare întreprinse la inițiativa Comisiei, bugetul alocat pentru acțiunile de comunicare în temeiul prezentei finanțări din partea Uniunii ar trebui să contribuie, de asemenea, la acoperirea comunicării instituționale a priorităților politice ale Uniunii, dacă acestea sunt legate de obiectivele generale ale finanțării acordate de Uniune în domeniul afacerilor interne.

(40) În scopul asigurării difuzării ample a informațiilor cu privire la finanțarea acordată de Uniune în domeniul afacerilor interne și pentru a informa beneficiarii potențiali cu privire la oportunitățile de finanțare, ar trebui definite normele detaliate referitoare la măsurile de informare și de comunicare, precum și anumite caracteristici tehnice ale unor astfel de măsuri în baza prezentului regulament, iar fiecare stat membru ar trebui cel puțin să creeze un site internet sau un portal de internet unde să includă informațiile necesare. Statele membre ar trebui să organizeze campanii cu forme mai directe de comunicare pentru a informa în mod corespunzător potențialii beneficiari prin, între altele, organizarea de evenimente publice periodice, așa-numite zile informative și sesiuni de formare.

(41) Eficiența acțiunilor care beneficiază de sprijin depinde, de asemenea, de evaluarea acțiunilor respective și de difuzarea rezultatelor obținute. Ar trebui oficializate responsabilitățile statelor membre și ale Comisiei în această privință, precum și dispozițiile cu privire la garantarea fiabilității evaluării și a calității informațiilor conexe.

(42) Pentru a modifica dispozițiile prezentului regulament privind principiile comune în materie de eligibilitate a cheltuielilor, competența de adoptare a actelor legislative în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) ar trebui delegată Comisiei. Este deosebit de important ca, în cursul activității pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. În momentul pregătirii și elaborării actelor delegate, Comisia ar trebui să garanteze transmiterea simultană, promptă și adecvată a documentelor pertinente către Parlamentul European și Consiliu.

(43) În aplicarea prezentului regulament, inclusiv la pregătirea actelor delegate, Comisia ar trebui să consulte experți din toate statele membre.

(44) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, ar trebui să se confere Comisiei competențe de executare. Respectivele competențe ar trebui să fie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

(45) Procedura de examinare ar trebui utilizată pentru actele de punere în aplicare care stabilesc obligații comune pentru statele membre, în special cu privire la furnizarea informațiilor către Comisie, iar procedura de consultare ar trebui folosită pentru adoptarea actelor de punere în aplicare privind modelele pentru furnizarea informațiilor către Comisie, dată fiind natura lor pur tehnică.

(46) Întrucât obiectivul prezentului regulament, respectiv stabilirea dispozițiilor generale pentru punerea în aplicare a regulamentelor specifice, nu poate fi suficient realizat de către statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, conform principiului subsidiarității, astfel cum este enunțat la articolul 5 din Tratatul UE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestui obiectiv.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

(47) În măsura în care prezentul regulament stabilește norme generale necesare pentru a se putea pune în aplicare regulamente specifice care prevăd aplicabilitatea acestuia la regulamentele specifice respective și care constituie acte întemeiate pe *acquis*-ul Schengen în legătură cu țări cărora li se aplică regulamentele specifice pe baza protocoalelor relevante anexate la Tratatul UE și la TFUE sau pe bază acordurilor relevante, prezentul regulament ar trebui să se aplice împreună cu regulamentele specifice. În acest scop, înseamnă că prezentul regulament poate stabili o legătură cu dispozițiile regulamentelor specifice care dezvoltă acquis-ul Schengen și poate avea un impact direct asupra acestora, afectând, astfel, cadrul juridic al acestuia.

(48) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție anexat la Tratatul UE și la TFUE, respectivele state membre și-au notificat intenția de a participa la adoptarea și punerea în aplicare a prezentului regulament.

(49) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul UE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu îi revin obligații în temeiul acestuia și acesta nu i se aplică.

(50) Este oportună alinierea duratei de aplicare a prezentului regulament la cea a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 1311/2013 al Consiliului [1]. În consecință, prezentul regulament ar trebui să se aplice de la 1 ianuarie 2014,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiectiv și domeniu de aplicare

Prezentul regulament stabilește normele generale de aplicare a regulamentelor specifice în ceea ce privește:

(a) finanțarea cheltuielilor;

(b) parteneriatul, programarea, raportarea, monitorizarea și evaluarea;

(c) sistemele de gestiune și control care trebuie instituite de statele membre; și

(d) verificarea și închiderea conturilor.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament se aplică următoarele definiții:

(a) „regulamente specifice” înseamnă:

— Regulamentul (UE) nr. 516/2014 al Parlamentului European și al Consiliului [2];

— Regulamentul (UE) nr. 513/2014 al Parlamentului European și al Consiliului [3]; și

— orice alt regulament care conține dispoziții privind aplicarea prezentului regulament;

(b) „programare” înseamnă procesul de organizare, luare a deciziilor și finanțare în mai multe etape pentru punerea în aplicare, pe bază multianuală, a acțiunii comune a UE și a statelor membre în vederea realizării obiectivelor regulamentelor specifice;

[1] Regulamentul (UE, Euratom) nr. 1311/2013 al Consiliului din 2 decembrie 2013 de stabilire a cadrului financiar multianual pentru perioada 2014-2020 (JO L 347, 20.12.2013, p. 884).

[2] Regulamentul (UE) nr. 516/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de instituire a Fondului pentru azil, migrație și integrare, de modificare a Deciziei 2008/381/CE a Consiliului și de abrogare a Deciziilor nr. 573/2007/CE și nr. 575/2007/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și Decizia 2007/435/CE a Consiliului (a se vedea pagina 168 din prezentul Jurnal Oficial).

[3] Regulamentul (UE) nr. 513/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de instituire, în cadrul Fondului pentru securitate internă, a instrumentului de sprijin financiar pentru cooperarea polițienească, prevenirea și combaterea criminalității și gestionarea crizelor și de abrogare a Deciziei 2007/125/JAI a Consiliului (a se vedea pagina 93 din prezentul Jurnal Oficial).

(c) „acțiune" înseamnă un proiect sau un grup de proiecte selectate de către autoritatea responsabilă de programul național în cauză sau sub răspunderea acesteia, care contribuie la obiectivele generale și specifice urmărite prin regulamentele specifice;

(d) „acțiunea Uniunii" înseamnă o acțiune transnațională sau o acțiune de interes special pentru Uniune, astfel cum este definită în regulamentele specifice;

(e) „proiect" înseamnă mijloacele specifice și practice utilizate pentru punerea în aplicare, integrală sau parțială, a unei acțiuni de către un beneficiar al contribuției Uniunii;

(f) „asistență de urgență" înseamnă un proiect sau un grup de proiecte care abordează o situație de urgență, astfel cum este definită în regulamentele specifice;

(g) „beneficiar" înseamnă destinatarul unei contribuții a Uniunii în cadrul unui proiect, indiferent dacă este un organism public sau privat, o organizație internațională sau Comitetul Internațional al Crucii Roșii (CICR), sau Federația Internațională a Societăților Naționale de Cruce Roșie și Semilună Roșie.

CAPITOLUL II

PRINCIPII DE ASISTENȚĂ

Articolul 3

Principii generale

(1) Regulamentele specifice prevăd acordarea de sprijin, prin programele naționale, pentru acțiunile Uniunii și asistența de urgență, în completarea intervenției naționale, regionale și locale, în vederea realizării obiectivelor Uniunii și generând o valoare adăugată pentru Uniune.

(2) Comisia și statele membre se asigură că sprijinul acordat în temeiul regulamentelor specifice și de către statele membre este consecvent cu activitățile, politicile și prioritățile relevante ale Uniunii și complementar celorlalte instrumente ale Uniunii, ținând cont de contextul specific al fiecărui stat membru.

(3) Sprijinul acordat în temeiul regulamentelor specifice se pune în aplicare în strânsă cooperare între Comisie și statele membre.

(4) În conformitate cu responsabilitățile lor, Comisia și statele membre, împreună cu Serviciul European de Acțiune Externă („SEAE"), asigură, în ceea ce privește acțiunile din țările terțe și în legătură cu țările terțe, coordonarea între acest regulament și regulamentele specifice, precum și cu celelalte politici, strategii și instrumente relevante ale Uniunii, inclusiv cele din cadrul acțiunii externe a Uniunii.

(5) Comisia și statele membre, împreună cu SEAE, după caz, se asigură că acțiunile din țările terțe și în legătură cu țările terțe se întreprind în sinergie și coerență cu alte acțiuni din afara Uniunii sprijinite prin instrumente ale Uniunii. Acestea se asigură, în mod special, că aceste acțiuni:

(a) sunt coerente cu politica externă a Uniunii, respectă principiul coerenței politicilor pentru dezvoltare și sunt coerente cu documentele de programare strategică pentru regiunea sau țara respectivă;

(b) se axează pe măsuri care nu vizează dezvoltarea;

(c) slujesc interesele politicilor interne ale Uniunii și sunt conforme cu activitățile întreprinse în interiorul Uniunii.

(6) Comisia și statele membre aplică principiul bunei gestiuni financiare, în conformitate cu Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012, în special în conformitate cu principiile economiei, eficienței și eficacității, astfel cum se prevede la articolul 30 din regulamentul menționat.

(7) Comisia și statele membre asigură eficacitatea sprijinului acordat în temeiul regulamentelor specifice, inclusiv prin monitorizare, raportare și evaluare.

(8) Comisia și statele membre își îndeplinesc rolurile care le revin în legătură cu prezentul regulament și regulamentele specifice, cu scopul de a reduce sarcina administrativă a beneficiarilor, a statelor membre și a Comisiei, ținând cont de principiul proporționalității.

Articolul 4

Respectarea dreptului Uniunii și a legislației naționale

Acțiunile finanțate prin regulamentele specifice respectă dreptul Uniunii și legislația națională aplicabile.

Articolul 5

Protecția intereselor financiare ale Uniunii

(1) Comisia ia măsurile adecvate pentru a se asigura că, atunci când sunt puse în aplicare acțiunile finanțate în temeiul prezentului regulament și al regulamentelor specifice, interesele financiare ale Uniunii sunt protejate prin aplicarea unor măsuri de combatere a fraudei, a corupției și oricăror altor activități ilegale, prin verificări efective, iar dacă se identifică nereguli, prin recuperarea sumelor plătite în mod necuvenit și, dacă este cazul, prin aplicarea unor sancțiuni administrative și financiare eficiente, proporționale și cu efect disuasiv.

(2) Statele membre previn, identifică și corectează neregulile și recuperează sumele plătite necuvenit, împreună cu dobânzile aferente efectuării cu întârziere a plăților. Statele membre notifică aceste nereguli Comisiei, pe care o informează în mod constant cu privire la progresele semnificative în desfășurarea procedurilor administrative și judiciare aferente.

(3) În cazul în care sumele plătite în mod necuvenit unui beneficiar nu pot fi recuperate din culpa sau neglijența unui stat membru, respectivul stat membru este responsabil de rambursarea sumelor respective către bugetul Uniunii.

(4) Statele membre asigură prevenirea efectivă a actelor de fraudă, în special în ceea ce privește domeniile cu un grad ridicat de risc. Acțiunile de prevenire respective reprezintă totodată un factor disuasiv, având în vedere beneficiile și caracterul proporțional al măsurilor.

(5) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 58, în ceea ce privește obligațiile statelor membre prevăzute la alineatele (2) și (3) din prezentul articol.

(6) Comisia stabilește, prin acte de punere în aplicare, frecvența de raportare a neregulilor și formatul de raportare care trebuie utilizat. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 59 alineatul (2).

(7) Comisia ori reprezentanții săi și Curtea de Conturi au competența de a audita, în baza documentelor și la fața locului, toți beneficiarii de granturi, contractanții și subcontractanții care au primit fonduri ale Uniunii în conformitate cu prezentul regulament și cu regulamentele specifice.

(8) OLAF poate desfășura investigații, inclusiv verificări și inspecții la fața locului în conformitate cu dispozițiile și procedurile descrise în Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului [1] și în Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului [2] pentru a stabili dacă s-a săvârșit un act de fraudă, un act de corupție sau o altă activitate ilegală care afectează interesele financiare ale Uniunii în legătură cu un acord de grant, o decizie de grant sau cu un contract finanțat în conformitate cu prezentul regulament și cu regulamentele specifice.

(9) Fără a se aduce atingere alineatelor (1), (7) și (8), acordurile de cooperare cu țări terțe și organizații internaționale, contractele, acordurile de grant și deciziile de grant care rezultă din aplicarea prezentului regulament și a regulamentelor specifice conțin dispoziții care autorizează în mod expres Comisia, Curtea de Conturi și OLAF să efectueze astfel de audituri și investigații, în limitele competențelor care le revin.

[1] Regulamentul (UE, Euratom) nr. 883/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 septembrie 2013 privind investigațiile efectuate de Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1073/1999 al Parlamentului European și al Consiliului și a Regulamentului (Euratom) nr. 1074/1999 al Consiliului (JO L 248, 18.9.2013, p. 1).

[2] Regulamentul (Euratom, CE) nr. 2185/96 al Consiliului din 11 noiembrie 1996 privind controalele și inspecțiile la fața locului efectuate de Comisie în scopul protejării intereselor financiare ale Comunităților Europene împotriva fraudei și a altor abateri (JO L 292, 15.11.1996, p. 2).

CAPITOLUL III

CADRUL FINANCIAR PENTRU ACȚIUNILE UNIUNII, ASISTENȚA DE URGENȚĂ ȘI ASISTENȚA TEHNICĂ

Articolul 6

Cadrul de punere în aplicare

(1) Comisia stabilește suma globală pusă la dispoziție pentru acțiunile Uniunii, asistența de urgență și asistența tehnică la inițiativa Comisiei în cadrul creditelor anuale ale bugetului Uniunii.

(2) Comisia adoptă, prin acte de punere în aplicare, programul de activitate pentru acțiunile Uniunii și asistența de urgență. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 59 alineatul (3).

(3) Pentru a asigura disponibilitatea resurselor în timp util, Comisia poate adopta, separat, un program de activitate privind asistența de urgență.

(4) Acțiunile Uniunii, asistența de urgență și asistența tehnică acordate la inițiativa Comisiei pot fi puse în aplicare: direct, de către Comisie sau prin agențiile executive, sau indirect, de către alte entități și persoane decât statele membre, în conformitate cu articolul 60 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012.

Articolul 7

Asistența de urgență

(1) Ca răspuns la o situație de urgență, astfel cum este definită în regulamentele specifice, Comisia poate decide să acorde asistență de urgență. În aceste cazuri, Comisia informează prompt Parlamentul European și Consiliul.

(2) În limita resurselor disponibile, asistența de urgență poate reprezenta până la 100 % din cheltuielile eligibile.

(3) Asistența de urgență poate consta în asistență în statele membre și în țările terțe, în conformitate cu obiectivele și acțiunile definite în regulamentele specifice.

(4) Asistența de urgență poate susține cheltuielile suportate anterior datei depunerii cererii de grant sau cererii de asistență, dar nu înainte de 1 ianuarie 2014, atunci când este necesar pentru punerea în aplicare a acțiunii.

(5) Asistența de urgență poate lua forma granturilor atribuite direct agențiilor Uniunii.

Articolul 8

Acțiunile Uniunii și asistența de urgență în țările terțe sau în legătură cu țările terțe

(1) Comisia poate decide să finanțeze acțiunile Uniunii și asistența de urgență în țările terțe sau în legătură cu țările terțe, în conformitate cu obiectivele și acțiunile definite în regulamentele specifice.

(2) Atunci când acțiunile de acest tip sunt aplicate direct, următoarele entități pot depune cereri pentru granturi:

(a) statele membre;

(b) țările terțe, în cazuri justificate corespunzător, atunci când este necesar un grant pentru îndeplinirea obiectivelor prezentului regulament și ale regulamentelor specifice;

(c) organismele comune instituite de țări terțe și de Uniune sau de statele membre;

(d) organizațiile internaționale, inclusiv organizațiile regionale, organizațiile, serviciile sau misiunile Organizației Națiunilor Unite, instituțiile financiare internaționale și băncile de dezvoltare, precum și instituțiile cu jurisdicție internațională, în măsura în care acestea contribuie la obiectivele regulamentului sau regulamentelor specific(e) vizat(e);

(e) CICR și Federația Internațională a Societăților Naționale de Cruce Roșie și Semilună Roșie;

(f) organizațiile neguvernamentale instituite și înregistrate în Uniune și în țările asociate la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen;

(g) agențiile pentru asistența de urgență ale Uniunii.

Articolul 9

Asistența tehnică la inițiativa Comisiei

(1) La inițiativa sau în numele Comisiei, regulamentele specifice pot susține activități de pregătire, de monitorizare, de asistență administrativă și tehnică, precum și măsurile și activitățile de evaluare, de audit și de control necesare pentru punerea în aplicare a prezentului regulament și a regulamentelor specifice.

(2) Măsurile și activitățile menționate la alineatul (1) pot include:

(a) asistență pentru pregătirea și evaluarea proiectelor;

(b) sprijin pentru consolidarea instituțională și a capacității administrative pentru gestionarea eficientă a prezentului regulament și a regulamentelor specifice;

(c) măsuri legate de analiza, gestionarea, monitorizarea, schimbul de informații și punerea în aplicare a prezentului regulament și a regulamentelor specifice, precum și măsuri referitoare la punerea în aplicare a sistemelor de control și a asistenței tehnice și administrative;

(d) evaluări, expertize, statistici și studii, inclusiv cele de natură generală privind funcționarea regulamentelor specifice;

(e) acțiuni de difuzare a informațiilor, rețele de sprijin, efectuarea unor activități de comunicare, de conștientizare, de promovare a cooperării și de schimb de experiență, inclusiv cu țări terțe. Pentru a îmbunătăți eficiența comunicării cu publicul larg și pentru a asigura sinergii mai puternice între activitățile de comunicare întreprinse la inițiativa Comisiei, resursele alocate acțiunilor de comunicare în temeiul prezentului regulament contribuie, de asemenea, la comunicarea instituțională a priorităților politice ale Uniunii, dacă acestea sunt legate de obiectivele generale ale prezentului regulament și ale regulamentelor specifice;

(f) instalarea, actualizarea, funcționarea și interconectarea sistemelor informatice de gestionare, monitorizare, audit, control și evaluare;

(g) elaborarea unui cadru comun de evaluare și monitorizare, precum și a unui sistem de indicatori, ținând seama, după caz, de indicatorii naționali;

(h) acțiuni vizând îmbunătățirea metodelor de evaluare și a schimbului de informații privind practicile de evaluare;

(i) conferințe, seminarii, ateliere și alte măsuri comune în materie de informații și formare privind punerea în aplicare a prezentului regulament și a regulamentelor specifice adresate autorităților competente și beneficiarilor;

(j) acțiuni legate de identificarea și combaterea fraudelor;

(k) acțiuni legate de activitatea de audit.

(3) Măsurile și activitățile menționate la alineatul (1) pot avea în vedere, de asemenea, cadrele financiare precedente și ulterioare.

CAPITOLUL IV

PROGRAME NAȚIONALE

SECȚIUNEA 1

Cadrul de programare și punere în aplicare

Articolul 10

Programare

Obiectivele regulamentelor specifice se îndeplinesc în cadrul programării multianuale pentru perioada 2014-2020, sub rezerva unei reexaminări intermediare, în conformitate cu articolul 15.

Articolul 11

Subsidiaritatea și proporționalitatea intervenției

(1) Statelor membre și autorităților competente ale acestora precizate la articolul 25 le revine răspunderea pentru punerea în aplicare a programelor și pentru îndeplinirea atribuțiilor care le revin în temeiul prezentului regulament și al regulamentelor specifice, la nivelul corespunzător, în conformitate cu cadrul instituțional, juridic și financiar al statului membru respectiv și sub rezerva conformității cu prezentul regulament și cu regulamentele specifice.

(2) Dispozițiile cu privire la punerea în aplicare și utilizarea sprijinului oferit în temeiul regulamentelor specifice și, în special, resursele financiare și administrative necesare pentru raportare, evaluare, gestionare și control trebuie să țină seama de principiul proporționalității având în vedere nivelul sprijinului alocat, reducând, astfel, sarcina administrativă, și facilitând punerea în aplicare eficientă.

Articolul 12

Parteneriat

(1) Fiecare stat membru organizează, în conformitate cu normele și practicile sale naționale în vigoare și sub rezerva tuturor cerințelor de securitate aplicabile, un parteneriat cu autoritățile și organismele relevante, pentru a îndeplini rolul prevăzut la alineatul (3). Parteneriatul se formează între autorități publice relevante la nivel național, regional și local, după caz. De asemenea, după caz, acesta include organizații internaționale, organizații neguvernamentale și parteneri sociali cu relevanță.

(2) Parteneriatul se desfășoară în deplină conformitate cu competența instituțională, juridică și financiară a fiecărei categorii de parteneri.

(3) Statul membru implică parteneriatul în pregătirea, punerea în aplicare, monitorizarea și evaluarea programelor naționale. Componența parteneriatului poate varia în diferitele etape de programare.

(4) Fiecare stat membru instituie un comitet de monitorizare pentru a sprijini punerea în aplicare a programelor naționale.

(5) Comisia poate oferi orientări în privința monitorizării programelor naționale și, după caz și în acord cu statul membru respectiv, poate participa la lucrările comitetului de monitorizare în calitate de consultant.

Articolul 13

Dialogul politic

(1) Pentru facilitarea pregătirii programelor naționale, fiecare stat membru și Comisia organizează un dialog la nivel de funcționari superiori, ținând cont de termenele orientative relevante prevăzute la articolul 14. Dialogul se concentrează asupra rezultatelor globale care urmează să fie obținute prin intermediul programelor naționale pentru a aborda necesitățile și prioritățile statelor membre în domeniile de intervenție vizate de regulamentele specifice, ținând cont de situația de referință din statul membru în cauză și de obiectivele regulamentelor specifice. Dialogul servește și drept prilej pentru un schimb de opinii cu privire la acțiunile Uniunii. Rezultatul dialogului servește drept ghid pentru pregătirea și aprobarea programelor naționale și include o indicație a datei preconizate pentru prezentarea de către statul membru Comisiei a programelor naționale, pentru a permite adoptarea programului în timp util. Acest rezultat se consemnează în minuta convenită.

(2) În cazul acțiunilor care urmează să fie puse în aplicare în țări terțe și în legătură cu țări terțe, astfel de acțiuni nu sunt orientate direct spre dezvoltare, iar dialogul politic are în vedere coerența deplină cu principiile și obiectivele generale ale acțiunii și politicii externe ale Uniunii în ceea ce privește țara sau regiunea respectivă.

(3) După încheierea dialogurilor politice, Comisia informează Parlamentul European cu privire la rezultatul global.

(4) Dacă un stat membru și Comisia consideră necesar, dialogul politic poate fi repetat după evaluarea intermediară menționată la articolul 15, pentru a reevalua necesitățile statului membru și prioritățile Uniunii.

Articolul 14

Pregătirea și aprobarea programelor naționale

(1) Fiecare stat membru propune un program național multianual, pe baza rezultatului dialogului politic menționat la articolul 13 alineatul (1), în conformitate cu regulamentele specifice.

(2) Fiecare program național propus acoperă exercițiile financiare ale perioadei cuprinse între 1 ianuarie 2014-31 decembrie 2020 și este alcătuit din următoarele elemente:

(a) o descriere a situației de referință din statul membru, completată cu informațiile concrete necesare pentru evaluarea corectă a cerințelor;

(b) o analiză a cerințelor din cadrul statului membru și obiectivele naționale menite să răspundă acestor necesități în cursul perioadei acoperite de program;

(c) o strategie adecvată care să identifice obiectivele care trebuie urmărite cu sprijinul bugetului Uniunii, cu rezultate de obținut pentru realizarea acestora, un calendar orientativ și exemple de acțiuni preconizate în vederea realizării obiectivelor respective;

(d) o descriere a modului în care sunt acoperite obiectivele regulamentelor specifice;

(e) mecanismele care asigură coordonarea între instrumentele instituite de regulamentele specifice și alte instrumente naționale și ale Uniunii;

(f) informații privind cadrul de monitorizare și de evaluare ce urmează a fi stabilit și indicatorii care urmează să fie utilizați pentru măsurarea progreselor realizate în punerea în aplicare a obiectivelor urmărite în raport cu situația de referință din statul membru;

(g) dispozițiile de punere în aplicare a programului național, în care se prevede identificarea autorităților competente și o descriere sumară a sistemului de gestionare și control preconizat;

(h) o descriere sumară a abordării alese pentru aplicarea principiului parteneriatului prevăzut la articolul 12;

(i) un proiect de plan de finanțare, defalcat orientativ pe fiecare exercițiu financiar al perioadei respective, inclusiv indicarea cheltuielilor cu asistența tehnică;

(j) mecanismele și metodele care urmează a fi utilizate pentru publicitatea programului național.

(3) Statele membre prezintă Comisiei propunerile de program național în cel mult trei luni de la încheierea dialogului politic menționat la articolul 13.

(4) Comisia adoptă prin acte de punere în aplicare modelul pentru elaborarea programelor naționale. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 59 alineatul (3).

(5) Înainte de aprobarea unui program național propus, Comisia examinează:

(a) coerența acestuia cu obiectivele regulamentelor specifice și cu rezultatul dialogului politic menționat la articolul 13 alineatul (1);

(b) distribuția finanțării din partea Uniunii între obiective ținând cont de cerințele regulamentului specific și, după caz, justificarea oricărei devieri de la procentele minime stabilite în regulamentele specifice.

(c) relevanța obiectivelor, a rezultatelor de obținut, a indicatorilor, a calendarului și a exemplelor de acțiuni prevăzute în programul național propus, din perspectiva strategiei preconizate de statele membre;

(d) relevanța dispozițiilor de punere în aplicare menționate la alineatul (2) litera (g), din perspectiva acțiunilor preconizate;

(e) respectarea de către programul propus a dreptului Uniunii;

(f) complementaritatea cu sprijinul acordat de alte fonduri ale Uniunii, inclusiv de Fondul social european;

(g) după caz, în temeiul unui anumit regulament, pentru obiective și exemple de acțiuni în țări terțe sau în ceea ce privește țările terțe, coerența cu principiile și obiectivele generale ale acțiunii externe și politicii externe ale Uniunii referitoare la țara sau regiunea în cauză.

(6) Comisia formulează observații în termen de trei luni de la data prezentării programului național propus. În cazul în care consideră că programul național propus nu este în concordanță cu obiectivele regulamentului specific din perspectiva strategiei naționale sau că finanțarea din partea Uniunii care urmează a fi alocată acestor obiective este insuficientă sau că programul nu respectă dreptul Uniunii, Comisia invită statul membru respectiv să furnizeze toate informațiile suplimentare necesare și, după caz, să modifice programul național propus.

(7) Comisia aprobă, fiecare program național în termen de cel mult șase luni de la prezentarea oficială de către statul membru, cu condiția de a se ține seama în mod satisfăcător de toate observațiile formulate de Comisie.

(8) Fără a aduce atingere alineatului (7), Comisia informează Parlamentul European cu privire la rezultatul global al aplicării alineatelor (5) și (6), inclusiv cu privire la respectarea sau derogarea de la procentele minime stabilite pentru fiecare obiectiv în regulamentele specifice relevante.

(9) Ținând seama de împrejurările nou apărute sau neprevăzute, un program național aprobat poate fi reexaminat, la inițiativa Comisiei sau a statului membru în cauză și, dacă este necesar, poate fi revizuit pentru restul perioadei de programare.

Articolul 15

Reexaminarea intermediară

(1) În 2018, Comisia și fiecare stat membru reexaminează situația, din perspectiva rapoartelor de evaluare intermediare prezentate de statele membre în conformitate cu articolul 57 alineatul (1) litera (a) și a evoluțiilor apărute în politicile Uniunii și în statul membru în cauză.

(2) În urma reexaminării menționate la alineatul (1) și din perspectiva rezultatului acesteia, programele naționale pot fi revizuite.

(3) Dispozițiile prevăzute la articolul 14 privind pregătirea și aprobarea programelor naționale se aplică *mutatis mutandis* elaborării și aprobării programelor naționale revizuite.

(4) După finalizarea reexaminării intermediare și ca parte a evaluării intermediare menționate la articolul 57 alineatul (2) litera (a), Comisia prezintă un raport cu privire la reexaminarea intermediară Parlamentului European, Consiliului, Comitetului Economic și Social European și Comitetului Regiunilor.

Articolul 16

Structura de finanțare

(1) Contribuțiile financiare prevăzute în cadrul programelor naționale se acordă sub formă de granturi.

(2) Acțiunile susținute în cadrul programelor naționale sunt cofinanțate din surse publice sau private, nu au scop lucrativ și nu fac obiectul finanțării din alte surse acoperite de bugetul Uniunii.

(3) Contribuția de la bugetul Uniunii nu depășește 75 % din totalul cheltuielilor eligibile ale unui proiect.

(4) Contribuția de la bugetul Uniunii poate fi majorată la 90 % în cadrul unor acțiuni specifice sau al unor priorități strategice, astfel cum sunt definite în regulamentele specifice.

(5) De asemenea, contribuția de la bugetul Uniunii poate fi majorată la 90 % în circumstanțe excepționale justificate în mod corespunzător, de exemplu atunci când, în caz contrar, din cauza presiunii economice asupra bugetului național, proiectele nu ar fi aplicate și obiectivele programului național nu ar fi îndeplinite.

(6) Contribuția de la bugetul Uniunii pentru asistență tehnică la inițiativa statelor membre se poate ridica la 100 % din totalul cheltuielilor eligibile.

Articolul 17

Principii generale de eligibilitate

(1) Eligibilitatea cheltuielilor se stabilește pe baza reglementărilor naționale, cu excepția cazului în care se prevăd dispoziții specifice în prezentul regulament sau în regulamentele specifice.

(2) În conformitate cu regulamentele specifice, pentru a fi eligibile, cheltuielile trebuie:

(a) să se încadreze în domeniul de aplicare a regulamentelor specifice și să răspundă obiectivelor acestora;

(b) să fie necesare pentru desfășurarea activităților care fac obiectul proiectului în cauză;

(c) să fie rezonabile și să respecte principiile bunei gestiuni financiare, în special raportul calitate/preț și cost/eficiență.

(3) Cheltuielile sunt eligibile pentru sprijin în temeiul regulamentului specific dacă:

(a) au fost efectuate de beneficiar între 1 ianuarie 2014 și 31 decembrie 2022; și

(b) au fost achitate de către autoritatea responsabilă desemnată între 1 ianuarie 2014 și 30 iunie 2023.

(4) Prin derogare de la alineatul (3), cheltuielile efectuate în 2014 sunt și ele eligibile dacă au fost plătite de autoritatea responsabilă înainte de desemnarea sa oficială în conformitate cu articolul 26, cu condiția ca sistemele de gestionare și control aplicate înainte de desemnarea oficială să fie, în esență, aceleași cu cele în vigoare după desemnarea oficială a autorității responsabile.

(5) Cheltuielile incluse în cererile de plată ale beneficiarului către autoritatea responsabilă sunt însoțite de facturi sau documente contabile cu valoare doveditoare echivalentă, cu excepția formelor de sprijin, conform articolului 18 alineatul (1) literele (b), (c) și (d). Pentru astfel de forme de sprijin, prin derogare de la alineatul (3) din prezentul articol, valorile incluse în cererea de plată reprezintă costul rambursat beneficiarului de către autoritatea responsabilă.

(6) Veniturile nete generate direct de un proiect în cursul implementării lui, care nu au fost luate în considerare la data aprobării proiectului, se deduc din cheltuielile eligibile ale proiectului cel târziu în cererea finală de plată prezentată de beneficiar.

Articolul 18

Cheltuielile eligibile

(1) Cheltuielile eligibile pot fi rambursate în următoarele moduri:

(a) rambursarea costurilor eligibile suportate și plătite efectiv, împreună cu amortizarea, după caz;

(b) bareme standard pentru costurile unitare;

(c) sume forfetare;

(d) finanțare forfetară, stabilită prin aplicarea unui procentaj la una sau mai multe categorii definite de costuri.

(2) Opțiunile menționate la alineatul (1) pot fi combinate atunci când fiecare acoperă categorii diferite de costuri sau atunci când sunt utilizate pentru proiecte diferite care se înscriu într-o acțiune sau pentru etape succesive ale unei acțiuni.

(3) În cazul în care un proiect este pus în aplicare exclusiv prin achiziții publice de lucrări, de bunuri sau servicii, se aplică doar alineatul (1) litera (a). Atunci când achizițiile publice în cadrul unui proiect se limitează la anumite categorii de costuri, se pot aplica toate opțiunile menționate la alineatul (1).

(4) Cuantumurile menționate la alineatul (1) literele (b), (c) și (d) se stabilesc într-una din următoarele modalități:

(a) o metodă de calcul justă, echitabilă și verificabilă, bazată pe:

(i) date statistice sau alte informații obiective;

(ii) datele istorice verificate privind beneficiarii individuali; sau

(iii) aplicarea practicilor uzuale de contabilizare a costurilor ale beneficiarilor individuali;

(b) în conformitate cu normele de aplicare a baremului corespunzător de costuri unitare, sume forfetare și rate forfetare aplicabile în cadrul politicilor Uniunii unui tip similar de proiect și beneficiar;

(c) în conformitate cu normele de aplicare a baremului corespunzător de costuri unitare, sume forfetare și rate forfetare aplicate în cadrul sistemelor de granturi finanțate integral de statul membru respectiv pentru un tip similar de proiect și de beneficiar.

(5) Documentul care stabilește condițiile de acordare a sprijinului pentru fiecare proiect prevede metoda care trebuie aplicată pentru determinarea costurilor proiectului și condițiile pentru plata grantului.

(6) În cazul în care punerea în aplicare a unui proiect generează costuri indirecte, acestea pot fi calculate ca sumă forfetară într-una din următoarele modalități:

(a) o rată forfetară de până la 25 % din costurile directe eligibile, cu condiția ca rata să se calculeze pe baza unei metode de calcul corecte, echitabile și verificabile sau a unei metode aplicate în cadrul sistemelor de granturi finanțate în întregime de statul membru pentru un tip similar de proiect sau de beneficiar;

(b) o rată forfetară de maxim 15 % din costurile de personal directe eligibile fără ca statului membru respectiv să i se impună să execute vreun calcul în vederea determinării ratei aplicabile;

(c) o rată forfetară aplicată costurilor directe eligibile pe baza metodelor existente și a ratelor corespunzătoare, aplicabile în cadrul politicilor Uniunii pentru un tip similar de proiect și de beneficiar.

(7) Pentru determinarea costurilor cu personalul legate de punerea în aplicare a unui proiect, rata orară aplicabilă se poate calcula prin împărțirea ultimelor costuri brute anuale documentate cu forța de muncă la 1 720 de ore.

(8) În plus față de metodele prevăzute la alineatul (4), atunci când contribuția de la bugetul Uniunii nu depășește 100 000 EUR, sumele menționate la alineatul (1) literele (b), (c) și (d) pot fi determinate de la caz la caz prin trimitere la un proiect de buget convenit *ex ante* de către autoritatea responsabilă.

(9) Costurile cu amortizarea pot fi considerate eligibile dacă se îndeplinesc următoarele condiții:

(a) normele de eligibilitate ale programului național permit acest lucru;

(b) valoarea cheltuielilor este dovedită corespunzător prin documente justificative cu valoare doveditoare echivalentă cu a facturilor pentru costurile eligibile în cazul rambursării sub forma menționată la alineatul (1) litera (a);

(c) costurile se referă exclusiv la perioada de sprijin pentru proiectul respectiv;

(d) sprijinul de la bugetul Uniunii nu a contribuit la achiziționarea activelor amortizate.

(10) Fără a se aduce atingere articolului 43, în sensul alineatului (8) din prezentul articol, statele membre a căror monedă nu este euro pot utiliza rata de conversie la euro fixată la data aprobării proiectului sau la data semnării acordului privind proiectul pe baza ratei de schimb contabile lunare publicate electronic de către Comisie. Rata de conversie la euro nu se modifică pe parcursul proiectului.

Articolul 19

Cheltuieli neeligibile

Următoarele costuri nu sunt eligibile pentru o contribuție de la bugetul Uniunii în temeiul regulamentelor specifice:

(a) dobânzi debitoare;

(b) achiziționarea unui teren viran;

(c) achiziționarea unui teren construit, în cazul în care terenul este necesar pentru implementarea proiectului, la nivelul unei sume care depășește 10 % din cheltuielile eligibile totale pentru proiectul în cauză;

(d) taxa pe valoarea adăugată (TVA) cu excepția cazului în care aceasta nu se recuperează în temeiul legislației naționale în materie de TVA.

Articolul 20

Asistența tehnică la inițiativa statelor membre

(1) La inițiativa unui stat membru, pentru fiecare program național, regulamentele specifice pot sprijini acțiunile de pregătire, gestionare, monitorizare, evaluare, informare și comunicare, colaborarea în rețea, auditul și controlul, precum și măsurile de consolidare a capacității administrative pentru punerea în aplicare a prezentului regulament și a regulamentelor specifice.

(2) Măsurile menționate la alineatul (1) pot cuprinde:

(a) cheltuieli legate de pregătirea, selecția, evaluarea, gestionarea și monitorizarea programului, acțiunilor sau proiectelor;

(b) cheltuieli legate de audituri și de controale la fața locului ale acțiunilor sau proiectelor;

(c) cheltuieli legate de evaluările programului, acțiunilor sau proiectelor;

(d) cheltuieli legate de informare, diseminare și transparență în ceea ce privește programul, acțiunile sau proiectele, inclusiv cheltuieli determinate de aplicarea articolului 53 și cheltuieli pentru campanii de informare și conștientizare cu privire la scopul programului organizate, printre altele, la nivel local;

(e) cheltuieli pentru achiziționarea, instalarea și întreținerea sistemelor computerizate pentru gestionarea, monitorizarea și evaluarea prezentului regulament și a regulamentelor specifice;

(f) cheltuieli pentru ședințele comitetelor și subcomitetelor de monitorizare în legătură cu punerea în aplicare a acțiunilor, inclusiv costurile experților și ale altor participanți la aceste comitete și inclusiv ale participanților din țări terțe, în cazul în care prezența acestora este esențială pentru punerea în aplicare efectivă a programelor, acțiunilor sau proiectelor;

(g) cheltuieli pentru consolidarea capacității administrative în vederea punerii în aplicare a prezentului regulament și a regulamentelor specifice.

(3) Creditele pot fi utilizate de statele membre pentru a sprijini acțiunile de reducere a sarcinii administrative pentru beneficiari și autoritățile competente menționate la articolul 25, inclusiv sistemele electronice pentru schimbul de date, precum și acțiunile de consolidare a capacității autorităților statelor membre și a beneficiarilor de a administra și de a utiliza ajutorul prevăzut de regulamentele specifice.

(4) Acțiunile pot avea în vedere, de asemenea, cadrele financiare precedente și ulterioare.

(5) Atunci când una sau mai multe autorități competente sunt comune pentru două sau mai multe dintre programele naționale, creditele pentru cheltuielile aferente asistenței tehnice pentru fiecare program pot fi fuzionate parțial sau integral.

SECȚIUNEA 2

Gestionare și control

Articolul 21

Principiile generale ale sistemelor de gestionare și control

Pentru punerea în aplicare a programului său național, fiecare stat membru instituie sisteme de gestionare și control care asigură:

(a) descrierea funcțiilor fiecăreia dintre autoritățile implicate în gestionare și control, precum și repartizarea funcțiilor în cadrul fiecărei autorități;

(b) respectarea principiului separării funcțiilor între aceste autorități și în cadrul acestora;

(c) proceduri menite să garanteze corectitudinea și regularitatea cheltuielilor declarate;

(d) sisteme informatice contabile, de stocare și transmitere a datelor financiare și a datelor privind indicatorii, de monitorizare și de raportare;

(e) sisteme de raportare și monitorizare, în cazul în care autoritatea responsabilă încredințează îndeplinirea sarcinilor unui alt organism;

(f) dispoziții privind auditul funcționării sistemelor de gestiune și control;

(g) sisteme și proceduri care garantează o pistă de audit adecvată;

(h) prevenirea, identificarea și corectarea neregulilor, inclusiv a fraudei, precum și recuperarea sumelor plătite necuvenit, împreună cu dobânzile de întârziere.

Articolul 22

Responsabilitățile în gestiunea partajată

În conformitate cu principiul gestiunii partajate, statele membre și Comisia răspund de gestiunea și controlul programelor naționale în conformitate cu responsabilitățile lor respective prevăzute în prezentul regulament și în regulamentele specifice.

Articolul 23

Responsabilitățile beneficiarilor

Beneficiarii cooperează pe deplin cu Comisia și cu autoritățile competente în exercitarea de către acestea a funcțiilor și a sarcinilor care le revin în legătură cu prezentul regulament și cu regulamentele specifice.

Articolul 24

Responsabilitățile statelor membre

(1) Statele membre îndeplinesc obligațiile de gestiune, de control și de audit și își asumă responsabilitățile aferente care sunt stabilite de normele privind gestiunea partajată prevăzute în Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 și în prezentul regulament.

(2) Statele membre asigură că propriile sisteme de gestionare și control al programelor naționale sunt configurate în conformitate cu prezentul regulament și că funcționarea acestor sisteme este eficientă.

(3) Statele membre alocă resurse suficiente pentru ca fiecare autoritate competentă să își poată îndeplini funcțiile pe toată durata perioadei de programare.

(4) Statele membre instituie norme și proceduri transparente pentru selectarea și punerea în aplicare a proiectelor în conformitate cu prezentul regulament și cu regulamentele specifice.

(5) Toate schimburile oficiale de informații între statul membru și Comisie se efectuează prin intermediul unui sistem de schimb electronic de date. Comisia adoptă acte de punere în aplicare prin care se stabilesc clauzele și condițiile pe care trebuie să le respecte respectivul sistem de schimb electronic de date. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 59 alineatul (3).

Articolul 25

Autoritățile competente

(1) În sensul prezentului regulament și al regulamentelor specifice, reprezintă autoritate competentă:

(a) o autoritate responsabilă: un organism din sectorul public al statului membru respectiv, care este organismul desemnat în sensul articolului 59 alineatul (3) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 și care este unicul responsabil de buna gestionare și controlul programului național și răspunde de întreaga comunicare cu Comisia;

(b) o autoritate de audit: o autoritate publică națională sau un organism public național, independente din punct de vedere funcțional de autoritatea responsabilă și care răspund de emiterea anuală a avizului prevăzut la articolul 59 alineatul (5) al doilea paragraf din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012;

(c) după caz, una sau mai multe autorități delegate: orice organism public sau privat care desfășoară anumite sarcini ale autorității responsabile care intră în atribuțiile acesteia.

(2) Fiecare stat membru stabilește norme care reglementează relațiile dintre autoritățile menționate la alineatul (1) și raporturile acestora cu Comisia.

Articolul 26

Desemnarea autorităților responsabile

(1) În conformitate cu articolul 59 alineatul (3) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012, statele membre notifică Comisiei desemnarea oficială la nivel ministerial a autorităților responsabile în statele membre de gestionarea și controlul cheltuielilor în temeiul prezentului regulament cât mai curând posibil după aprobarea programului național.

(2) Desemnarea menționată la alineatul (1) are loc sub rezerva respectării de către organism a criteriilor de desemnare privind mediul intern, activitățile de control, informare, comunicare și monitorizare stabilite prin sau pe baza prezentului regulament.

(3) Desemnarea autorității responsabile se bazează pe avizul unui organism de audit, care poate fi autoritatea de audit, care evaluează dacă autoritatea responsabilă se conformează criteriilor de desemnare. Organismul respectiv poate fi instituția publică autonomă răspunzătoare pentru monitorizarea, evaluarea și auditarea administrației. Organismul de audit funcționează independent de autoritatea responsabilă și își desfășoară activitatea în conformitate cu standarde de auditare recunoscute la nivel internațional. În conformitate cu articolul 59 alineatul (3) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012, statele membre își pot baza decizia de desemnare pe aprecierea dacă sistemele de gestionare și control sunt în esență aceleași cu cele deja existente în perioada anterioară și dacă acestea au funcționat cu eficacitate. În cazul în care rezultatele auditului și ale controalelor existente arată că organismele desemnate nu mai respectă criteriile de desemnare, statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că deficiențele acestor organisme în executarea sarcinilor sunt remediate, inclusiv prin retragerea desemnării.

(4) Pentru a asigura buna funcționare a acestui sistem, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 58 în ceea ce privește:

(a) condițiile minime pentru desemnarea autorităților responsabile în ceea ce privește mediul intern, activitățile de control, informarea și comunicarea și monitorizarea, precum și normele privind procedura de desemnare și de retragere a desemnării;

(b) normele privind supravegherea și procedura de reexaminare a desemnării autorităților responsabile;

(c) obligațiile autorităților responsabile în ceea ce privește intervenția publică, precum și conținutul atribuțiilor care le revin în materie de gestionare și control.

Articolul 27

Principii generale privind controalele efectuate de autoritățile responsabile

(1) Autoritățile responsabile efectuează un control administrativ sistematic al tuturor cheltuielilor legate de cererile de plată finale primite de la beneficiari declarate în conturile anuale și suplimentează controlul respectiv cu controale la fața locului, inclusiv, după caz, controale neanunțate la fața locului, în vederea obținerii unui nivel suficient de asigurare.

(2) În ceea ce privește controalele la fața locului, autoritatea responsabilă își extrage eșantionul pentru control din întreaga populație de beneficiari care include, atunci când este cazul, o parte aleatorie și o parte care ia în calcul riscul, pentru a obține o rată de eroare reprezentativă și un nivel de încredere minim, în același timp fiind vizate erorile cele mai mari.

(3) Autoritatea responsabilă întocmește un raport de control pentru fiecare control la fața locului.

(4) Atunci când se constată că problemele identificate sunt de natură sistemică și, prin urmare, pot prezenta un risc pentru alte proiecte, autoritatea responsabilă asigură desfășurarea unei examinări ulterioare, inclusiv, dacă este cazul, controale suplimentare, pentru a se stabili amploarea acestor probleme și dacă rata de eroare depășește pragul de acceptabilitate. Autoritatea responsabilă ia măsurile de prevenție și corecție necesare și le comunică Comisiei în rezumatul menționat la articolul 59 alineatul (5) primul paragraf litera (b) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012.

(5) Comisia adoptă, prin acte de punere în aplicare, normele necesare pentru a se realiza aplicarea uniformă a articolului menționat. Aceste norme se pot referi, în special, la următoarele:

(a) norme privind controalele administrative și controalele la fața locului, inclusiv controalele neanunțate la fața locului, care trebuie efectuate de autoritatea responsabilă cu privire la respectarea obligațiilor, a angajamentelor și normelor de eligibilitate care rezultă din aplicarea prezentului regulament și a regulamentelor specifice, inclusiv norme referitoare la durata păstrării documentelor justificative;

(b) norme privind nivelul minim al controalelor la fața locului necesare pentru o gestionare eficace a riscurilor, precum și condițiile în care statele membre trebuie să crească numărul acestor controale sau în care îl pot reduce, dacă sistemele de gestionare și control funcționează corespunzător, iar ratele de eroare sunt la un nivel acceptabil;

(c) norme și metode de raportare a controalelor și verificărilor efectuate, precum și rezultatele acestora.

Actele de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 59 alineatul (3).

Articolul 28

Plățile către beneficiari

Autoritățile responsabile se asigură că beneficiarii primesc suma totală datorată din sprijinul public cât mai repede posibil și în întregime. Nu se deduc și nu se rețin sume și nu se percep taxe specifice sau alte taxe cu efect echivalent care ar reduce sumele respective datorate beneficiarilor.

Articolul 29

Funcțiile autorității de audit

(1) Pentru a susține avizul acordat în conformitate cu articolul 59 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012, autoritatea de audit se asigură că se efectuează audituri ale sistemelor de gestiune și control și pe un eșantion adecvat de cheltuieli prevăzute în conturile anuale. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 58 din prezentul regulament, cu privire la statutul autorităților de audit, precum și cu privire la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească aceste audituri.

(2) În cazul în care auditurile sunt efectuate de un alt organism decât autoritatea de audit, aceasta se asigură că organismul respectiv dispune de experiența specializată și de independența funcțională necesară.

(3) Autoritatea de audit se asigură că lucrările de audit sunt conforme cu standardele de auditare recunoscute la nivel internațional.

Articolul 30

Cooperarea cu autoritățile de audit

(1) Comisia cooperează cu autoritățile de audit în vederea coordonării planurilor și metodelor de audit ale acestora și procedează cât mai repede posibil la un schimb de rezultate privind auditurile efectuate cu privire la sistemele de gestiune și control, cu scopul de a utiliza în mod optim și proporțional resursele de control și de a evita duplicarea nejustificată a activității.

(2) Comisia și autoritățile de audit se reunesc cu regularitate pentru a face schimb de opinii cu privire la aspectele referitoare la îmbunătățirea sistemelor de gestiune și control.

Articolul 31

Controale și audituri efectuate de Comisie

(1) Comisia, pe baza informațiilor disponibile, ținând seama inclusiv de procedura de nominalizare, de cererile de plată a soldului anual astfel cum sunt menționate la articolul 44, de rapoartele anuale de punere în aplicare și de auditurile realizate de organismele naționale și ale Uniunii, stabilește dacă statele membre au instituit sisteme de gestiune și control conforme cu prezentul regulament și dacă aceste sisteme funcționează în mod eficace pe durata punerii în aplicare a programelor naționale.

(2) Fără a aduce atingere auditurilor efectuate de statele membre, funcționarii Comisiei sau reprezentanții autorizați ai Comisiei pot efectua audituri sau controale la fața locului cu condiția să transmită autorității naționale competente un preaviz de cel puțin 12 zile lucrătoare, cu excepția cazurilor de urgență. Comisia respectă principiul proporționalității, având în vedere necesitatea de a evita duplicarea nejustificată a auditurilor sau a controalelor realizate de către statele membre, nivelul de risc pentru bugetul Uniunii și necesitatea de a reduce sarcina administrativă impusă beneficiarilor. Funcționarii statului membru sau reprezentanții autorizați ai acestora pot participa la astfel de audituri sau controale.

(3) Domeniul de aplicare al auditurilor sau controalelor poate include, în special:

(a) verificarea funcționării efective a sistemelor de gestiune și control în cadrul unui program național sau al unei părți din acesta;

(b) conformitatea practicilor administrative cu normele Uniunii;

(c) existența documentelor justificative necesare și corelarea lor cu acțiunile sprijinite în cadrul programelor naționale;

(d) condițiile în care s-au desfășurat și controlat acțiunile;

(e) o evaluare a bunei gestiuni financiare a acțiunilor și/sau a programului național.

(4) Funcționarii Comisiei sau reprezentanții autorizați ai acesteia, abilitați în mod corespunzător pentru a efectua audituri sau controale la fața locului, au acces la toate evidențele, documentele și metadatele necesare, indiferent de mediul de stocare a acestora, care au legătură cu proiectele și cu asistența tehnică sau cu sistemele de gestiune și control. Statele membre furnizează Comisiei copii ale unor astfel de evidențe, documente și metadate, la cerere. Competențele prevăzute la prezentul alineat nu afectează aplicarea dispozițiilor naționale care rezervă anumite acte agenților special desemnați de legislația națională. Funcționarii Comisiei sau reprezentanții săi autorizați nu participă, printre altele, la vizite la domiciliu sau la interogarea oficială a persoanelor în temeiul legislației naționale. Cu toate acestea, ei au acces la informațiile obținute în acest mod, fără a aduce atingere competențelor instanțelor judecătorești naționale și respectând pe deplin drepturile fundamentale ale subiecților juridici în cauză.

(5) La cererea Comisiei și cu acordul statului membru, organismele competente ale statului membru respectiv întreprind controale sau anchete suplimentare privind acțiunile care intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament. Agenții Comisiei sau persoanele delegate de Comisie pot lua parte la aceste controale. În scopul îmbunătățirii controalelor, Comisia poate solicita ajutorul autorităților statelor membre respective pentru efectuarea anumitor controale sau anchete, cu acordul statelor membre în cauză.

(6) Comisia poate cere unui stat membru să întreprindă acțiunile necesare pentru a asigura funcționarea eficientă a sistemelor sale de gestionare și control sau corectitudinea cheltuielilor, în conformitate cu normele aplicabile.

SECȚIUNEA 3

Gestionarea financiară

Articolul 32

Angajamentele bugetare

(1) Angajamentele bugetare ale Uniunii aferente fiecărui program național se realizează în tranșe anuale în perioada 1 ianuarie 2014-31 decembrie 2020.

(2) Decizia Comisiei de aprobare a unui program constituie decizia de finanțare în sensul articolului 84 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 și, odată notificată către statul membru respectiv, constituie un angajament juridic în sensul regulamentului menționat.

(3) Pentru fiecare program național, angajamentul bugetar pentru prima tranșă are loc după aprobarea programului național de către Comisie.

(4) Angajamentele bugetare pentru tranșele ulterioare se efectuează de către Comisie înaintea datei de 1 mai a fiecărui an, pe baza deciziei menționate la alineatul (2) din prezentul articol, cu excepția cazurilor în care se aplică articolul 16 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012.

Articolul 33

Norme comune privind plățile

(1) Plățile efectuate de Comisie din contribuția bugetului Uniunii la programul național se efectuează în conformitate cu creditele bugetare și sub rezerva disponibilității fondurilor. Fiecare plată este afectată celui mai vechi angajament bugetar deschis.

(2) Plățile se efectuează sub formă de prefinanțare inițială, prefinanțare anuală, plăți ale soldului anual și plăți ale soldului final.

(3) Se aplică articolul 90 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012.

Articolul 34

Acumularea prefinanțărilor inițiale și a soldurilor anuale

(1) Totalul plății de prefinanțare inițiale și al plăților soldului anual nu depășește 95 % din contribuția de la bugetul UE pentru programul național respectiv.

(2) În cazul în care se atinge plafonul de 95 %, statele membre pot continua să transmită Comisiei cereri de plată.

Articolul 35

Dispoziții privind prefinanțarea

(1) În urma deciziei Comisiei de aprobare a programului național, Comisia plătește, în termen de patru luni, autorității responsabile desemnate o sumă de prefinanțare inițială pentru întreaga perioadă de programare. Această sumă de prefinanțare inițială reprezintă 4 % din contribuția totală de la bugetul Uniunii pentru programul național respectiv. Aceasta poate fi împărțită în două tranșe, în funcție de disponibilitatea bugetară.

(2) O sumă de prefinanțare anuală reprezentând 3 % din contribuția totală de la bugetul Uniunii la programul național în cauză se plătește înainte de data de 1 februarie 2015. În anii perioadei 2016-2022 aceasta reprezintă 5 % din contribuția totală de la bugetul Uniunii pentru programul național respectiv.

(3) În cazul în care un program național este aprobat în 2015 sau mai târziu, prefinanțarea inițială și prefinanțarea anuală se plătesc în cel mult 60 de zile de la aprobarea programului național, în funcție de disponibilitatea bugetară.

(4) În cazul modificării contribuției totale de la bugetul Uniunii la un program național, sumele inițiale și cele anuale prefinanțate se revizuiesc în consecință și se reflectă în decizia de finanțare.

(5) Prefinanțarea se utilizează pentru efectuarea plăților către beneficiarii care pun în aplicare programul național, precum și pentru cheltuielile autorităților competente legate de asistența tehnică. În acest scop, prefinanțarea se pune la dispoziție fără întârziere autorității responsabile.

Articolul 36

Verificarea și închiderea conturilor aferente prefinanțării

(1) Suma plătită cu titlu de prefinanțare inițială se descarcă în întregime din conturile Comisiei în conformitate cu articolul 40, cel târziu la data închiderii programului național.

(2) Suma plătită cu titlu de prefinanțare inițială se lichidează din conturile Comisiei în conformitate cu articolul 39.

(3) Suma totală plătită cu titlu de prefinanțare se rambursează Comisiei în cazul în care nu se trimite, în termen de 36 de luni de la data la care Comisia plătește prima tranșă din suma reprezentând prefinanțarea inițială, nicio cerere de plată în conformitate cu articolul 44.

(4) Dobânda aferentă prefinanțării inițiale se alocă programului național în cauză și se deduce din suma cheltuielilor publice înscrise în ultima cerere de plată.

Articolul 37

Alocarea internă a veniturilor

(1) Se consideră venituri alocate intern în sensul articolului 21 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 următoarele:

(i) sumele care se plătesc la bugetul Uniunii în temeiul articolelor 45 și 47 din prezentul regulament, inclusiv dobânda la acestea;

(ii) sumele care se plătesc la bugetul Uniunii după închiderea programelor în cadrul financiar multianual precedent, inclusiv dobânda la acestea.

(2) Sumele menționate la alineatul (1) se plătesc la bugetul Uniunii și, în eventualitatea reutilizării, se folosesc în primă instanță pentru finanțarea cheltuielilor în temeiul regulamentelor specifice.

Articolul 38

Definiția exercițiului financiar

În sensul prezentului regulament, exercițiul financiar, astfel cum este menționat la articolul 59 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012, acoperă cheltuielile efectuate și veniturile încasate și înregistrate în conturile autorității responsabile în perioada care începe la 16 octombrie a anului „N-1" și se sfârșește la data de 15 octombrie a anului „N".

Articolul 39

Plata soldului anual

(1) Comisia face plata soldului anual pe baza planului financiar în vigoare, a conturilor anuale pentru exercițiul financiar corespunzător al programului național și a hotărârii corespunzătoare de închidere a conturilor.

(2) Conturile anuale acoperă plățile efectuate de autoritatea responsabilă, inclusiv plățile legate de asistența tehnică, în cursul exercițiului financiar pentru care au fost îndeplinite cerințele de control menționate la articolul 27.

(3) În funcție de disponibilitatea bugetară, soldul anual se plătește în termen de cel mult șase luni de la data la care informațiile și documentele menționate la articolul 44 alineatul (1) și la articolul 54 sunt considerate acceptate de către Comisie, precum și de la data închiderii conturilor anuale cele mai recente.

Articolul 40

Închiderea programului

(1) Până la 31 decembrie 2023, statele membre prezintă următoarele documente:

(a) informațiile necesare pentru ultimele conturi anuale, în conformitate cu articolul 44 alineatul (1);

(b) o cerere de plată a soldului final; și

(c) raportul final privind implementarea programului național menționat la articolul 54 alineatul (1).

(2) Plățile efectuate de autoritatea responsabilă în perioada 16 octombrie 2022-30 iunie 2023 se includ în ultimele conturi anuale.

(3) După primirea documentelor menționate la alineatul (1), Comisia efectuează plata soldului final, pe baza planului financiar în vigoare, a ultimelor conturi anuale și a deciziei de închidere corespunzătoare.

(4) În funcție de disponibilitatea bugetară, soldul final se plătește în termen de cel mult trei luni de la data închiderii conturilor ultimului exercițiu financiar sau în termen de o lună de la data acceptării raportului final de implementare, oricare dintre aceste date este mai recentă. Sumele care încă sunt angajate după data plății soldului se dezangajează de către Comisie în termen de șase luni, fără a aduce atingere articolului 52.

Articolul 41

Întreruperea termenului de plată

(1) Termenul de plată care urmează unei cereri de plată poate fi întreruptă de către ordonatorul de credite delegat, în sensul Regulamentului (UE, Euratom) nr. 966/2012, pentru o perioadă maximă de șase luni, în cazul în care cel puțin una dintre următoarele condiții este îndeplinită:

(a) în urma unor informații furnizate de un organism de audit național sau al Uniunii, există dovezi clare care indică o deficiență semnificativă în funcționarea sistemului de gestiune și control;

(b) ordonatorul de credite delegat trebuie să efectueze verificări suplimentare în urma informațiilor care îi sunt aduse la cunoștință și îi semnalează că cheltuielile indicate într-o cerere de plată sunt legate de o neregulă având consecințe financiare grave;

(c) unul sau mai multe dintre documentele necesare în conformitate cu articolul 44 alineatul (1) nu au fost transmise.

Statul membru poate fi de acord cu prelungirea perioadei de întrerupere cu încă trei luni.

(2) Ordonatorul de credite delegat limitează perioada de întrerupere la o parte din cheltuielile acoperite de cererea de plată afectată de elementele menționate la alineatul (1) primul paragraf, cu excepția cazului în care este imposibil să se identifice partea din cheltuieli care este afectată. Ordonatorul de credite delegat informează de îndată, în scris, statul membru și autoritatea responsabilă în legătură cu motivul întreruperii și le solicită să remedieze situația. Ordonatorul de credite delegat pune capăt întreruperii imediat ce au fost luate măsurile necesare.

Articolul 42

Suspendarea plăților

(1) Soldul anual poate fi suspendat în totalitate sau în parte de către Comisie, în cazul în care:

(a) există o neregulă gravă în funcționarea efectivă a sistemului de gestiune și control al programului național, care a pus în pericol contribuția Uniunii la programul național și pentru care nu au fost luate măsuri de corecție;

(b) cheltuielile prezentate în conturile anuale sunt legate de o neregulă care are consecințe financiare grave și care nu a fost corectată; sau

(c) statul membru nu a reușit să ia măsurile necesare pentru remedierea situației care a dat naștere la o întrerupere în temeiul articolului 41.

(2) Comisia poate decide suspendarea totală sau parțială a unui sold anual, după ce a acordat statului membru respectiv posibilitatea de a-și prezenta observațiile.

(3) Comisia încetează suspendarea totală sau parțială a unui sold anual dacă respectivul stat membru a luat măsurile necesare pentru a permite încetarea suspendării.

Articolul 43

Utilizarea monedei euro

(1) Sumele prevăzute în programele naționale prezentate de statele membre, previziunile de cheltuieli, declarațiile de cheltuieli, cererile de plată, conturile anuale și cheltuielile menționate în rapoartele de punere în aplicare anuale și finale sunt exprimate în euro.

(2) Statele membre a căror monedă, la data înaintării cererii de plată, nu este euro, convertesc în euro sumele reprezentând cheltuielile exprimate în monedă națională. Sumele respective se convertesc în euro pe baza ratei de schimb contabile lunare a Comisiei din luna în care cheltuielile respective au fost înregistrate în contabilitatea autorității responsabile a programului național în cauză. Comisia publică în fiecare lună cursul de schimb, în format electronic.

(3) În cazul în care euro devine moneda unui stat membru, procedura de conversie stabilită la alineatul (2) continuă să se aplice tuturor cheltuielilor înregistrate în contabilitate de către autoritatea responsabilă înainte de data intrării în vigoare a ratei de conversie fixe dintre moneda națională și euro.

SECȚIUNEA 4

Verificarea și închiderea conturilor și corecțiile financiare

Articolul 44

Solicitarea plății soldului anual

(1) Până la 15 februarie din anul următor exercițiului financiar, fiecare stat membru transmite Comisiei documentele și informațiile solicitate în temeiul articolului 59 alineatul (5) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012. Documentele transmise reprezintă cererea de plată a soldului anual. Termenul de 15 februarie poate fi prelungit în mod excepțional de către Comisie până la data de 1 martie, în urma comunicării de către statul membru interesat. Statele membre pot publica această informație, la nivelul adecvat.

(2) Comisia poate cere unui stat membru să furnizeze informații suplimentare pentru verificarea și închiderea contului anual. În cazul în care un stat membru nu furnizează informațiile solicitate în termenul limită stabilit de Comisie, aceasta poate adopta decizia privind verificarea și închiderea conturilor pe baza informațiilor de care dispune.

(3) Comisia adoptă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, modelele necesare pentru elaborarea documentelor menționate la alineatul (1). Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 59 alineatul (2).

Articolul 45

Verificarea și închiderea anuală a conturilor

(1) Până la data de 31 mai a anului care urmează exercițiului financiar, Comisia decide cu privire la verificarea și închiderea conturilor anuale pentru fiecare program național. Decizia privind închiderea conturilor se referă la integralitatea, acuratețea și veridicitatea conturilor anuale prezentate și nu aduce atingere niciunei corecții financiare ulterioare.

(2) Prin intermediul unor acte de punere în aplicare, Comisia stabilește dispozițiile cu privire la punerea în aplicare a procedurii anuale de verificare și închidere a conturilor cu privire la măsurile care trebuie luate în legătură cu adoptarea deciziei și cu punerea acesteia în aplicare, inclusiv privind schimbul de informații dintre Comisie și statele membre, precum și termenele care trebuie respectate. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 59 alineatul (3).

Articolul 46

Corecții financiare efectuate de statele membre

Statele membre efectuează corecțiile financiare necesare în legătură cu neregulile individuale sau sistemice identificate în cadrul programelor naționale. Corecțiile financiare constau din anularea totală sau parțială a contribuției în cauză de la bugetul Uniunii. Statele membre țin seama de natura și de gravitatea neregulilor și a pierderii financiare din bugetul Uniunii și aplică o corecție proporțională. Sumele anulate și cele recuperate, precum și dobânda aferentă, sunt realocate programului național vizat, cu excepția sumelor rezultate din neregulile identificate de Curtea de Conturi și de serviciile Comisiei, inclusiv de OLAF. După închiderea programului național, respectivul stat membru restituie la bugetul Uniunii sumele recuperate.

Articolul 47

Verificarea conformității și corecții financiare efectuate de Comisie

(1) Comisia efectuează corecții financiare prin anularea totală sau parțială a contribuției Uniunii la un program național și prin efectuarea recuperărilor de la respectivul stat membru pentru a exclude de la finanțarea Uniunii toate cheltuielile care nu respectă dreptul aplicabil, inclusiv în raport cu deficiențele sistemelor de gestionare și control ale statelor membre care au fost identificate de Comisie sau de Curtea de Conturi Europeană.

(2) O încălcare a dreptului aplicabil determină o corecție financiară numai în raport cu cheltuielile care au fost declarate Comisiei și în cazul în care este îndeplinită una dintre următoarele condiții:

(a) încălcarea a afectat selectarea unui proiect în cadrul programului național sau, în cazurile în care, dată fiind natura încălcării, este imposibil să se stabilească acest impact, există un risc justificat ca încălcarea să fi avut un astfel de efect;

(b) încălcarea a afectat cuantumul cheltuielilor declarate în vederea rambursării din bugetul Uniunii sau, în cazurile în care, dată fiind natura încălcării, este imposibil să se cuantifice impactul său financiar, dar există un risc justificat ca încălcarea să fi avut un astfel de efect.

(3) Atunci când se decide asupra unei corecții financiare în temeiul alineatului (1), Comisia respectă principiul proporționalității, ținând seama de natura și de gravitatea încălcării dreptului aplicabil și de implicațiile sale financiare pentru bugetul Uniunii.

(4) Înaintea adoptării oricărei decizii de refuzare a finanțării, constatările formulate de Comisie și răspunsurile statului membru respectiv se notifică în scris, după care cele două părți încearcă să ajungă la un acord asupra măsurilor care trebuie luate.

(5) Finanțarea nu poate fi refuzată pentru:

(a) cheltuielile suportate de autoritatea responsabilă cu mai mult de 36 de luni înainte ca statul membru să fie notificat în scris de către Comisie cu privire la constatările sale;

(b) cheltuielile privind acțiunile multianuale care intră în domeniul de aplicare a programelor naționale, în cazul în care obligația finală a beneficiarului intervine cu mai mult de 36 de luni înainte ca statul membru să fie notificat în scris de către Comisie cu privire la constatările sale;

(c) cheltuielile aferente acțiunilor din programele naționale, altele decât cele menționate la litera (b), pentru care plata sau, după caz, plata finală de către autoritatea responsabilă se efectuează cu mai mult de 36 de luni înainte ca statul membru să fie notificat în scris de către Comisie cu privire la constatările sale.

(6) Prin intermediul actelor de punere în aplicare, Comisia stabilește dispoziții cu privire la punerea în aplicare a procedurii de verificare a conformității în legătură cu măsurile care urmează a fi luate în privința adoptării deciziei și a punerii acesteia în aplicare, inclusiv schimbul de informații între Comisie și statele membre, precum și termenele care trebuie respectate. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 59 alineatul (3).

Articolul 48

Obligațiile statelor membre

Aplicarea unei corecții financiare de către Comisie nu aduce atingere obligației statului membru respectiv de a proceda la recuperări, în temeiul articolului 21 litera (h) din prezentul regulament și de a recupera ajutorul de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din TFUE și în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului ([1]).

Articolul 49

Rambursare

(1) Orice sumă care trebuie rambursată bugetului Uniunii se virează înainte de scadența indicată în ordinul de recuperare întocmit în conformitate cu articolul 80 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012. Data scadenței este ultima zi a celei de a doua luni următoare lunii în care a fost emis ordinul.

(2) Orice întârziere în efectuarea rambursării face obiectul plății unor dobânzi de întârziere, cu începere de la data scadenței până la data rambursării efective. Rata acestor dobânzi este cu un punct procentual și jumătate mai mare decât rata aplicată de Banca Centrală Europeană principalelor sale operațiuni de refinanțare în prima zi lucrătoare din luna scadenței.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (JO L 83, 27.3.1999, p. 1).

SECȚIUNEA 5

Dezangajare

Articolul 50

Principii

(1) Până la data de 31 decembrie din al doilea an care urmează anului angajamentului bugetar, programele naționale se supun unei proceduri de dezangajare stabilită pe baza faptului că se dezangajează sumele aferente unui angajament care nu sunt acoperite de prefinanțarea inițială și anuală la care se face referire la articolul 35 și sumele aferente unei cereri de plată în conformitate cu articolul 44. În scopul dezangajării, Comisia calculează suma prin adăugarea la fiecare angajament bugetar din perioada 2015-2020 a unei șesimi din angajamentul bugetar anual aferent cuantumului contribuției totale pe 2014.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), termenele pentru dezangajare nu se aplică angajamentului bugetar anual aferent contribuției totale anuale pentru 2014.

(3) În cazul în care primul angajament bugetar anual este aferent contribuției totale anuale pentru 2015, prin derogare de la dispozițiile alineatului (1), termenele pentru dezangajare nu se aplică angajamentului bugetar anual aferent contribuției totale anuale pentru 2015. În astfel de cazuri, Comisia calculează suma prevăzută la alineatul (1) prin adăugarea la fiecare angajament bugetar din perioada 2016-2020 a unei cincimi din angajamentul bugetar anual aferent contribuției totale anuale pentru 2015.

(4) Angajamentul aferent ultimului exercițiu al perioadei respective este dezangajat în conformitate cu normele privind închiderea programelor.

(5) Se dezangajează automat orice angajament care este încă deschis în ultima zi de eligibilitate a cheltuielilor, astfel cum se menționează la articolul 17 alineatul (3), pentru care autoritatea responsabilă nu a întocmit o cerere de plată în termen de șase luni de la această dată.

Articolul 51

Exceptări de la dezangajare

(1) Suma care face obiectul dezangajării se reduce cu sumele pe care autoritatea responsabilă nu le-a putut declara Comisiei din cauza:

(a) acțiunilor suspendate printr-o procedură juridică sau printr-o cale de atac administrativă cu efect suspensiv; sau

(b) situațiilor de forță majoră care afectează în mod grav punerea în aplicare integrală sau parțială a programului. Autoritățile responsabile care invocă forța majoră demonstrează consecințele directe ale acesteia asupra aplicării integrale sau parțiale a programului național.

Reducerea poate fi solicitată o dată, în cazul în care suspendarea sau forța majoră a durat cel mult un an. Dacă suspendarea sau forța majoră a durat mai mult de un an, reducerea poate fi solicitată de mai multe ori, în funcție de durata forței majore sau de numărul de ani care au trecut între data hotărârii judecătorești sau administrative de suspendare a punerii în aplicare a acțiunii și data hotărârii judecătorești sau administrative definitive.

(2) Până la data de 31 ianuarie, statul membru trimite Comisiei informații cu privire la excepțiile menționate la alineatul (1) în legătură cu suma care trebuie declarată până la sfârșitul anului precedent.

(3) Acea parte a angajamentelor bugetare pentru care a fost întocmită o cerere de plată, dar a cărei plată a fost redusă sau suspendată de către Comisie la data de 31 decembrie a anului N + 2, nu se ia în considerare la calcularea dezangajării automate.

Articolul 52

Procedura

(1) Comisia informează cât mai repede posibil statele membre atunci când există un risc privind punerea în aplicare a dezangajării prevăzute la articolul 50.

(2) Pe baza informațiilor de care dispune la data de 31 ianuarie, Comisia informează autoritatea responsabilă cu privire la suma reprezentând dezangajarea, astfel cum rezultă din informațiile pe care le deține.

(3) Statul membru respectiv are la dispoziție două luni pentru a-și da acordul cu privire la suma care urmează să fie dezangajată sau pentru a-și prezenta observațiile.

(4) Comisia efectuează dezangajarea automată în termen de cel mult nouă luni de la data ultimului termen-limită care rezultă din aplicarea alineatelor (1)-(3).

(5) În cazul dezangajării automate, contribuția de la bugetul Uniunii la programul național în cauză se reduce pentru anul respectiv cu suma dezangajată automat. Contribuția Uniunii la planul de finanțare va fi redusă proporțional, cu excepția cazului în care statul membru prezintă un plan de finanțare revizuit.

CAPITOLUL V

INFORMARE, COMUNICARE, MONITORIZARE, EVALUARE ȘI RAPORTARE

Articolul 53

Informare și publicitate

(1) Statele membre și autoritățile responsabile au următoarele atribuții:

(a) gestionarea unui site web sau a unui portal de internet care să ofere informații privind programele naționale din statul membru respectiv, precum și informații privind accesul la aceste programe naționale;

(b) informarea potențialilor beneficiari cu privire la oportunitățile de finanțare în cadrul programelor naționale;

(c) informarea cetățenilor Uniunii cu privire la rolul și realizările regulamentelor specifice prin acțiuni de informare și comunicare privind rezultatele și impactul programelor naționale.

(2) Statele membre asigură transparența cu privire la punerea în aplicare a programelor naționale și mențin o listă de acțiuni sprijinite de fiecare program național, care vor fi accesibile prin intermediul site-ului web sau a portalului de internet. Lista acțiunilor include informații actualizate cu privire la beneficiarii finali, numele proiectelor și cuantumul finanțării din partea Uniunii alocate acestora.

(3) De regulă, informațiile se publică, cu excepția cazului în care sunt restricționate ca urmare a naturii lor confidențiale, în special în legătură cu securitatea, ordinea publică, anchetele penale și protecția datelor personale.

(4) Comisia este abilitată să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 58, să stabilească normele referitoare la măsurile de informare a publicului, precum și măsurile de informare în atenția beneficiarilor.

(5) Prin intermediul actelor de punere în aplicare, Comisia definește caracteristicile tehnice ale măsurilor de informare. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă de către Comisie în conformitate cu procedura de examinare prevăzută la articolul 59 alineatul (3).

Articolul 54

Rapoartele de punere în aplicare

(1) Până la 31 martie 2016 și până la data de 31 martie din fiecare an următor până în 2022 inclusiv, autoritatea responsabilă prezintă Comisiei un raport anual privind punerea în aplicare a fiecărui program național în cadrul exercițiului financiar precedent și poate publica aceste informații la nivelul adecvat. Raportul care se prezintă în 2016 se referă la exercițiile financiare 2014 și 2015. Până la 31 decembrie 2023, statul membru prezintă un raport final privind punerea în aplicare a programelor naționale.

(2) Rapoartele de punere în aplicare anuale prezintă informații referitoare la:

(a) punerea în aplicare a programului național în funcție de datele financiare și indicatori;

(b) orice probleme semnificative care afectează performanța programului național.

(3) Având în vedere reexaminarea intermediară, menționată la articolul 15, raportul anual de punere în aplicare prezentat în 2017 prezintă și evaluează:

(a) informațiile prevăzute la alineatul (2);

(b) progresele înregistrate în îndeplinirea obiectivelor din programele naționale urmărite cu contribuție din bugetul Uniunii;

(c) implicarea partenerilor relevanți astfel cum se menționează la articolul 12.

(4) Raportul anual de punere în aplicare care va fi prezentat în 2020 și raportul final privind punerea în aplicare a programelor naționale includ, în afară de informarea și evaluarea stabilite la alineatul (2), informații privind progresele realizate în vederea atingerii obiectivelor din programul național și evaluarea acestora, ținând cont de rezultatul dialogului politic menționat la articolul 13 alineatul (1).

(5) Rapoartele anuale de punere în aplicare menționate la alineatele (1)-(4) sunt admisibile în cazul în care cuprind toate informațiile menționate la alineatele menționate. Dacă raportul de punere în aplicare anual nu este admisibil, Comisia informează respectivul stat membru în termen de 15 zile lucrătoare de la data primirii acestuia; în caz contrar, acesta se consideră admisibil.

(6) Comisia informează respectivul stat membru cu privire la observațiile sale privind raportul anual de punere în aplicare, în termen de două luni de la data primirii raportului anual de implementare. În cazul în care Comisia nu prezintă observații în acest termen, se consideră că raportul este acceptat.

(7) Comisia poate formula observații privind aspecte din raportul anual de punere în aplicare al autorității responsabile care afectează punerea în aplicare a programului național. În cazul în care sunt formulate astfel de observații, autoritatea responsabilă furnizează informațiile necesare cu privire la aceste observații și, după caz, informează Comisia în legătură cu măsurile luate. Comisia este informată în termen de cel mult trei luni de la formularea observațiilor respective.

(8) Comisia adoptă, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, modelele necesare pentru elaborarea rapoartelor anuale și finale de punere în aplicare. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 59 alineatul (2).

Articolul 55

Cadrul comun de monitorizare și evaluare

(1) Comisia efectuează cu regularitate o monitorizare a prezentului regulament și a regulamentelor specifice, după caz, în cooperare cu statele membre.

(2) Punerea în aplicare a regulamentelor specifice se evaluează de către Comisie în parteneriat cu statele membre, în conformitate cu articolul 57.

(3) Se stabilește un cadru comun de monitorizare și evaluare pentru a se determina relevanța, eficacitatea, eficiența, valoarea adăugată și sustenabilitatea acțiunilor, precum și simplificarea și reducerea sarcinii administrative din perspectiva obiectivelor cuprinse în prezentul regulament și în regulamentele specifice, inclusiv performanța prezentului regulament și a regulamentelor specifice, ca instrumente care contribuie la dezvoltarea spațiului de libertate, securitate și justiție.

(4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 58 pentru dezvoltarea în continuare a cadrului comun de monitorizare și evaluare.

(5) Statele membre furnizează Comisiei informațiile necesare pentru a permite monitorizarea și evaluarea prezentului regulament și a regulamentelor specifice.

(6) Comisia examinează, de asemenea, complementaritatea dintre acțiunile puse în aplicare în cadrul regulamentelor specifice și cele desfășurate în cadrul altor politici, instrumente și inițiative relevante ale Uniunii.

(7) Comisia acordă o atenție specială monitorizării și evaluării acțiunilor și programelor legate de țările terțe, în conformitate cu articolul 8.

Articolul 56

Evaluarea programelor naționale de către statele membre

(1) Statele membre efectuează evaluările menționate la articolul 57 alineatul (1). Evaluarea care urmează să se efectueze în 2017 contribuie la ameliorarea calității elaborării și a implementării programelor naționale, în conformitate cu cadrul comun de monitorizare și evaluare.

(2) Statele membre se asigură că sunt instituite proceduri pentru generarea și colectarea datelor necesare pentru evaluările menționate la alineatul (1), inclusiv datele referitoare la indicatori din cadrul comun de monitorizare și evaluare.

(3) Evaluările menționate la articolul 57 alineatul (1) se efectuează de către experți care sunt independenți din punct de vedere funcțional de autoritățile responsabile, de autoritățile de audit, precum și de autoritățile delegate. Respectivii experți pot fi afiliați unei instituții publice autonome răspunzătoare pentru monitorizarea, evaluarea și auditarea administrației. Comisia oferă orientări privind modul de efectuare a evaluărilor.

(4) Evaluările menționate la articolul 57 alineatul (1) se publică în integralitate, cu excepția cazului în care informațiile sunt restricționate ca urmare a naturii lor confidențiale, în special în legătură cu securitatea, ordinea publică, anchetele penale și protecția datelor personale.

Articolul 57

Rapoartele de evaluare întocmite de statele membre și de Comisie

(1) În conformitate cu cadrul comun de monitorizare și evaluare, statele membre prezintă Comisiei:

(a) un raport de evaluare intermediar privind punerea în aplicare a acțiunilor din cadrul programelor lor naționale și privind progresele înregistrate în sensul îndeplinirii obiectivelor acestora până la 31 decembrie 2017;

(b) un raport de evaluare *ex post* cu privire la rezultatele acțiunilor din programele naționale până la 31 decembrie 2023.

(2) Pe baza rapoartelor menționate la alineatul (1), Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului, Comitetului Economic și Social European și Comitetului Regiunilor:

(a) un raport intermediar de evaluare privind punerea în aplicare a prezentului regulament și a regulamentelor specifice la nivelul Uniunii, până la data de 30 iunie 2018. Raportul intermediar de evaluare include și o analiză a reexaminării intermediare efectuate în conformitate cu prezentul regulament și cu regulamentele specifice;

(b) un raport de evaluare *ex post* privind efectele prezentului regulament și ale reglementărilor specifice, ca urmare a încheierii programelor naționale, până la data de 30 iunie 2024.

(3) Evaluarea *ex post* a Comisiei examinează, de asemenea, impactul regulamentelor specifice privind dezvoltarea spațiului de libertate, securitate și justiție în ceea ce privește contribuția acestora la următoarele obiective:

(a) dezvoltarea unei culturi comune de securitate la frontieră, cooperarea în materie de aplicare a legii și gestionarea crizelor;

(b) gestionarea eficace a fluxurilor de migrație în Uniune;

(c) dezvoltarea sistemului european comun de azil;

(d) un tratament corect și echitabil al resortisanților țărilor terțe;

(e) solidaritatea și cooperarea între statele membre cu privire la abordarea problemelor legate de migrație și securitate internă;

(f) o abordare comună a Uniunii privind migrația și securitatea față de țările terțe.

(4) Toate rapoartele de evaluare în temeiul prezentului articol se publică în integralitate, cu excepția cazului în care informațiile sunt restricționate ca urmare a naturii lor confidențiale, în special în legătură cu securitatea, ordinea publică, anchetele penale și protecția datelor personale.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 58

Exercitarea delegării

(1) Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate, sub rezerva îndeplinirii condițiilor prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 5 alineatul (5), articolul 26 alineatul (4), articolul 29 alineatul (1), articolul 53 alineatul (4) și la articolul 55 alineatul (4) este conferită Comisiei pentru o perioadă de șapte ani de la 21 mai 2014. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cu cel puțin nouă luni înainte de încheierea perioadei de șapte ani. Delegarea competențelor se prelungește tacit pentru o perioadă de trei ani, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun unei astfel de prelungiri, cu cel puțin trei luni înainte de expirarea fiecărei perioade de șapte ani.

(3) Delegarea de competențe menționată în articolul 5 alineatul (5), articolul 26 alineatul (4), articolul 29 alineatul (1), articolul 53 alineatul (4) și la articolul 55 alineatul (4) poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu. Decizia de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în respectiva decizie. Aceasta intră în vigoare începând cu ziua următoare publicării deciziei în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară, specificată în decizie. Revocarea nu aduce atingere validității actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în conformitate cu articolul 5 alineatul (5), articolul 26 alineatul (4), articolul 29 alineatul (1), articolul 53 alineatul (4) și la articolul 55 alineatul (4) intră în vigoare doar dacă Parlamentul European sau Consiliul nu formulează obiecții în termen de două luni de la notificarea actului respectiv Parlamentului European sau Consiliului sau dacă, înainte de expirarea perioadei în cauză, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia că nu vor prezenta obiecții. Perioada menționată se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 59

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de un comitet („Comitetul Fonduri pentru azil, migrație și integrare și pentru securitate internă"). Comitetul respectiv este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) Dacă se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(3) Dacă se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

În cazul în care comitetul nu prezintă niciun aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare, cu excepția articolului 14 alineatul (4), a articolului 24 alineatul (5), a articolului 45 alineatul (2), a articolului 47 alineatul (6) și a articolului 53 alineatul (5) din prezentul regulament.

Articolul 60

Reexaminare

Parlamentul European și Consiliul, pe baza unei propuneri a Comisiei, reexaminează prezentul regulament până la data de 30 iunie 2020.

Articolul 61

Intrarea în vigoare și aplicare

Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 1 ianuarie 2014.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Strasbourg, 16 aprilie 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

REGULAMENTUL (UE) NR. 515/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 16 aprilie 2014

de instituire, în cadrul Fondului pentru securitate internă, a instrumentului de sprijin financiar pentru frontiere externe și vize și de abrogare a Deciziei nr. 574/2007/CE

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 77 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ([2]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([3]),

întrucât:

(1) Obiectivul Uniunii de a asigura un nivel ridicat de securitate în cadrul spațiului de libertate, securitate și justiție în conformitate cu articolul 67 alineatul (3) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) ar trebui să se realizeze, printre altele, prin măsuri comune privind trecerea frontierelor interne de către persoane și privind controlul la frontierele externe, precum și printr-o politică comună în domeniul vizelor, ca parte a unui sistem convergent organizat pe mai multe niveluri, care ar permite schimburile de date și o cunoaștere deplină a situației și care este menit să faciliteze călătoriile efectuate în scopuri legitime și să combată imigrația ilegală.

(2) Se impune la nivelul Uniunii o abordare mai coerentă a aspectelor interne și externe legate de gestionarea migrației și de securitatea internă și ar trebui să stabilească o corelație între combaterea imigrației ilegale și sporirea securității frontierelor externe ale Uniunii, precum și o mai bună cooperare și un mai bun dialog cu țările terțe, în abordarea imigrației ilegale și în promovarea migrației legale.

(3) Se impune dezvoltarea unei abordări integrate a aspectelor generate de presiunea exercitată de migrație și cererile de azil și pentru gestionarea frontierelor externe ale Uniunii, precum și asigurarea unui buget și a unor resurse adecvate, pentru a face față urgențelor în spiritul respectării drepturilor omului și a solidarității între toate statele membre, rămânând totodată conștienți de responsabilitățile naționale și asigurând o repartizare clară a sarcinilor.

(4) Strategia de securitate internă a Uniunii Europene („Strategia de securitate internă"), adoptată de Consiliu în februarie 2010, reprezintă o agendă comună destinată abordării acestor provocări comune în materie de securitate. Comunicarea Comisiei din noiembrie 2010 intitulată „Strategia de securitate internă a UE în acțiune" transpune principiile și orientările strategiei în acțiuni concrete prin identificarea a cinci obiective strategice: destrămarea rețelelor infracționale internaționale, prevenirea terorismului și combaterea radicalizării și a recrutării, creșterea nivelului de securitate pentru cetățeni și întreprinderi în spațiul cibernetic, consolidarea securității prin gestionarea frontierelor și creșterea capacității de rezistență a Europei pentru a face față crizelor și dezastrelor.

(5) În conformitate cu Strategia de securitate internă, libertatea, securitatea și justiția sunt obiective care ar trebui urmărite în paralel, iar pentru a realiza libertatea și justiția, securitatea ar trebui urmărită întotdeauna în conformitate cu principiile tratatelor și statului de drept și cu obligațiile Uniunii în materie de drepturi fundamentale.

(6) Solidaritatea între statele membre, claritatea în ceea ce privește împărțirea sarcinilor, respectul pentru libertățile fundamentale, drepturile omului și statul de drept, concentrarea în mare măsură asupra perspectivei globale și legătura cu securitatea externă, precum și consecvența și coerența cu obiectivele politicii externe a Uniunii prevăzute la articolul 21 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) ar trebui să reprezinte principiile de bază care guvernează punerea în aplicare a Strategiei de securitate internă.

(7) Pentru a promova punerea în aplicare a Strategiei de securitate internă și pentru a asigura că aceasta devine o realitate operațională, ar trebui ca statelor membre să li se ofere sprijin financiar adecvat din partea Uniunii, prin instituirea unui Fond pentru securitate internă („fondul").

([1]) JO C 299, 4.10.2012, p. 108.
([2]) JO C 277, 13.9.2012, p. 23.
([3]) Poziția Parlamentului European din 13 martie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 14 aprilie 2014.

(8) Având în vedere caracteristicile juridice aplicabile titlului V din TFUE, nu este posibil din punct de vedere juridic ca fondul să fie instituit sub forma unui singur instrument financiar. Prin urmare, fondul ar trebui instituit ca un cadru cuprinzător pentru sprijinul financiar din partea Uniunii în domeniul securității interne, care să includă instrumentul de sprijin financiar pentru frontiere externe și vize („instrumentul") instituit prin prezentul regulament, precum și instrumentul de sprijin financiar pentru cooperarea polițienească, prevenirea și combaterea criminalității și gestionarea crizelor instituit prin Regulamentul (UE) nr. 513/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]). Regulamentul (UE) nr. 514/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]) ar trebui să completeze acest cadru cuprinzător, iar prezentul regulament ar trebui să facă trimitere la regulamentul menționat în ceea ce privește normele în materie de programare, gestiune financiară, gestiune și control, verificare și validare a conturilor, încheiere a programelor, precum și raportare și evaluare.

(9) Noua structură cu doi piloni a finanțării în domeniul afacerilor interne ar trebui să contribuie la simplificarea, raționalizarea, consolidarea și transparența finanțării în domeniul respectiv. Ar trebui urmărite sinergiile, consecvența și complementaritatea cu alte fonduri și programe, inclusiv alocarea de fonduri pentru obiectivele comune. Ar trebui totuși să se evite suprapunerea dintre diferitele instrumente de finanțare.

(10) Fondul ar trebui să reflecte necesitatea unui grad sporit de flexibilitate și simplificare, respectând totodată cerințele legate de previzibilitate și asigurând o distribuție echitabilă și transparentă a resurselor pentru a atinge obiectivele generale și specifice prevăzute de prezentul regulament.

(11) Eficiența măsurilor și calitatea cheltuielilor constituie principiile directoare în punerea în aplicare a fondului. Mai mult decât atât, fondul ar trebui să fie aplicat în modul cel mai eficace și mai ușor de utilizat.

(12) Fondul ar trebui să aibă în vedere în special statele membre care, din cauza poziției lor geografice, se confruntă cu greutăți disproporționate provocate de fluxurile migratorii.

(13) Solidaritatea și partajarea responsabilității între statele membre și Uniune reprezintă o componentă fundamentală a politicii comune de gestionare a frontierelor externe.

(14) Fondul ar trebui să exprime solidaritatea prin intermediul asistenței financiare acordate statelor membre care aplică pe deplin dispozițiile Schengen privind frontierele externe, precum și celor care se pregătesc să participe pe deplin la Schengen și ar trebui utilizat de către statele membre în interesul politicii comune a Uniunii privind gestionarea frontierelor externe.

(15) Pentru a contribui la îndeplinirea obiectivului general al fondului, statele membre ar trebui să se asigure că programele lor naționale abordează obiectivele specifice ale instrumentului și că alocarea resurselor între obiective este proporțională cu provocările și nevoile și garantează că obiectivele pot fi îndeplinite. În cazul în care în cadrul unui program național nu se abordează unul dintre obiectivele specifice sau atunci când alocarea este inferioară procentelor minime pentru unele dintre obiectivele programelor naționale, astfel cum sunt stabilite în prezentul regulament, ar trebui ca statul membru în cauză să prezinte o justificare în cadrul programului.

(16) Pentru a măsura realizările fondului, ar trebui să se instituie indicatori comuni în legătură cu fiecare dintre obiectivele specifice ale instrumentului. Măsurarea îndeplinirii obiectivelor specifice prin intermediul unor indicatori comuni nu determină obligativitatea implementării acțiunilor legate de acești indicatori.

(17) Participarea unui stat membru nu ar trebui să coincidă cu participarea acestuia la un instrument financiar temporar al Uniunii care sprijină statele membre beneficiare să finanțeze, printre altele, acțiunile la noile frontiere externe ale Uniunii în vederea punerii în aplicare a acquis-ului Schengen privind frontierele și vizele, precum și controalele la frontierele externe.

(18) Instrumentul ar trebui să se bazeze pe procesul de dezvoltare a capacităților, care s-a desfășurat cu sprijinul Fondului pentru frontierele externe în perioada 2007-2013, instituit prin Decizia nr. 574/2007/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([3]), și ar trebui să extindă acest proces pentru a ține seama de noile evoluții.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 513/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de instituire, în cadrul Fondului pentru securitate internă, a instrumentului de sprijin financiar pentru cooperarea polițienească, prevenirea și combaterea criminalității și gestionarea crizelor și de abrogare a Deciziei 2007/125/JAI (a se vedea pagina 93 din prezentul Jurnal Oficial).

([2]) Regulamentul (UE) nr. 514/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de stabilire a dispozițiilor generale privind Fondul pentru azil, migrație și integrare, precum și instrumentul de sprijin financiar pentru cooperarea polițienească, prevenirea și combaterea criminalității și gestionarea crizelor (a se vedea pagina 112 din prezentul Jurnal Oficial).

([3]) Decizia nr. 574/2007/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 mai 2007 de instituire a Fondului pentru frontierele externe pentru perioada 2007-2013, ca parte a Programului general „Solidaritatea și gestionarea fluxurilor migratorii" (JO L 144, 6.6.2007, p. 22).

(19) În îndeplinirea sarcinilor la frontierele externe și în consulate în conformitate cu dispozițiile acquis-ului Schengen privind frontierele și vizele, statele membre desfășoară activități în interesul și în numele tuturor celorlalte state membre din spațiul Schengen și, prin urmare, prestează un serviciu public pentru Uniune. Instrumentul ar trebui să contribuie la sprijinirea costurilor operaționale legate de controlul la frontieră și de politica în domeniul vizelor și să permită statelor membre să mențină capacitățile care sunt esențiale pentru serviciul respectiv în beneficiul tuturor. Acest sprijin constă în rambursarea integrală a unor costuri specifice, la alegere, legate de obiectivele urmărite de prezentul instrument și ar trebui să constituie o parte integrantă a programelor naționale.

(20) Instrumentul ar trebui să completeze și să consolideze activitățile întreprinse pentru dezvoltarea cooperării operaționale sub egida Agenției Europene pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale Statelor Membre ale Uniunii Europene („Agenția Frontex"), instituită prin Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului ([1]), inclusiv noile activități care rezultă din modificările introduse prin Regulamentul (UE) nr. 1168/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]) și, prin urmare, va consolida solidaritatea dintre statele membre care exercită controlul frontierelor externe în interesul și în numele întregului spațiu Schengen. Ceea ce înseamnă, printre altele, că, la elaborarea programelor lor naționale, statele membre ar trebui să țină seama de instrumentele analitice și de orientările operaționale și tehnice elaborate de Agenția Frontex, precum și de programa de formare elaborată, și anume programa fundamentală comună de formare a polițiștilor de frontieră, inclusiv componentele sale legate de drepturile fundamentale și de accesul la protecție internațională. În scopul de a dezvolta complementaritatea dintre misiunea Agenției Frontex și responsabilitățile statelor membre în domeniul controlului și supravegherii frontierelor externe, precum și pentru a asigura coerența și a evita ineficiența costurilor, Comisia ar trebui să consulte Agenția Frontex cu privire la proiectele de programe naționale prezentate de către statele membre, în special în ceea ce privește activitățile finanțate în cadrul sprijinului operațional.

(21) Instrumentul ar trebui pus în aplicare cu respectarea deplină a drepturilor și a principiilor consacrate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și a obligațiilor internaționale ale Uniunii și fără a aduce atingere aplicării dispozițiilor speciale referitoare la dreptul la azil și la protecție internațională.

(22) Controlul uniform și de înaltă calitate al frontierelor externe este esențial pentru consolidarea spațiului de libertate, securitate și justiție. În conformitate cu standardele Uniunii, instrumentul ar trebui să sprijine măsurile legate de gestionarea frontierelor externe, care să fie implementate în conformitate cu modelul de control al accesului pe patru niveluri, ce cuprinde măsuri în țări terțe, cooperarea cu țările învecinate, măsuri de control la frontiere și măsuri de control în spațiul de liberă circulație pentru a împiedica imigrația ilegală și criminalitatea transfrontalieră în spațiul Schengen.

(23) În conformitate cu articolul 3 din TUE, instrumentul ar trebui să sprijine activitățile care asigură protecția copiilor aflați în pericol de a suferi vătămări la frontierele externe. În special, ori de câte ori acest lucru este posibil, statele membre ar trebui să acorde o atenție deosebită persoanelor vulnerabile, în special copiilor și minorilor neînsoțiți atunci când pun în aplicare acțiuni în legătură cu identificarea și acordarea de asistență imediată, precum și încredințarea acestora serviciilor de protecție.

(24) Pentru a asigura un control la frontierele externe uniform și de înaltă calitate și pentru a facilita traversarea în scopuri legitime a frontierelor externe în cadrul Strategiei de securitate internă a UE, instrumentul ar trebui să contribuie la dezvoltarea unui sistem comun de gestionare integrată a frontierelor europene. Respectivul sistem ar trebui să includă toate măsurile de politică, legislație, cooperare sistematică, repartizarea sarcinilor, evaluarea situației și a schimbărilor de circumstanțe legate de punctele de trecere pentru migranții ilegali, personal, echipamente și tehnologie, întreprinse la diferite niveluri de către autoritățile competente ale statelor membre, în cooperare cu Agenția Frontex, cu țările terțe și, după caz, cu alți actori, îndeosebi EUROPOL și Agenția pentru Gestionarea Operațională a Sistemelor Informatice la Scară Largă, folosind, printre altele, modelul de securitate a frontierelor pe patru niveluri și analiza integrată a riscurilor elaborate de Uniune.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului din 26 octombrie 2004 de instituire a Agenției Europene pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale Statelor Membre ale Uniunii Europene (JO L 349, 25.11.2004, p. 1).

([2]) Regulamentul (UE) nr. 1168/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2011 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului de instituire a Agenției Europene pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale Statelor Membre ale Uniunii Europene (JO L 304, 22.11.2011, p. 1).

(25) În conformitate cu Protocolul nr. 5 la Actul de aderare din 2003 privind tranzitul terestru al persoanelor între regiunea Kaliningrad și alte părți ale Federației Ruse, instrumentul ar trebui să suporte toate costurile suplimentare apărute în urma punerii în aplicare a dispozițiilor specifice ale acquis-ului Uniunii prevăzute pentru un astfel de tranzit, și anume Regulamentul (CE) nr. 693/2003 al Consiliului ([1]) și Regulamentul (CE) nr. 694/2003 al Consiliului ([2]). Cu toate acestea, necesitatea unui sprijin financiar continuu pentru scutirile de taxe ar trebui să fie subordonată regimului de vize în vigoare între Uniune și Federația Rusă.

(26) Instrumentul ar trebui să includă sprijinul acordat măsurilor naționale și cooperării între statele membre în domeniul politicii vizelor și al altor activități prefrontaliere, care se desfășoară înainte de controalele la frontierele externe, și ar trebui să utilizeze pe deplin Sistemul de Informații privind Vizele (VIS). Gestionarea eficientă a activităților organizate de serviciile statelor membre în țările terțe este în interesul politicii comune în domeniul vizelor, în cadrul unui sistem organizat pe mai multe niveluri, care urmărește facilitarea călătoriilor în scopuri legitime și abordarea imigrației ilegale în Uniune și reprezintă totodată o parte integrantă a sistemului comun de gestionare integrată a frontierelor.

(27) De asemenea, instrumentul ar trebui să sprijine măsurile pe teritoriul statelor Schengen, în cadrul dezvoltării unui sistem comun de gestionare integrată a frontierelor care consolidează funcționarea generală a spațiului Schengen.

(28) Instrumentul ar trebui, de asemenea, să sprijine crearea de către Uniune a unor sisteme informatice, bazate pe sisteme informatice existente și/sau noi, care să ofere statelor membre instrumentele pentru a gestiona mai eficient traversarea frontierele de către resortisanții țărilor terțe și pentru a asigura o mai bună identificare și verificare a călătorilor, facilitând în acest mod călătoriile și sporind securitatea frontierelor. În acest scop, ar trebui să se stabilească, în consonanță cu Strategia de gestionare a informațiilor pentru securitatea internă a UE, un program cu obiectivul de a acoperi costurile pentru dezvoltarea ambelor componente, la nivel central și național, ale acestor sisteme, asigurând coerența tehnică, interoperabilitatea cu alte sisteme informatice ale Uniunii, economii ale costurilor și o punere în aplicare fără probleme în statele membre. Sistemele informatice respective ar trebui să respecte drepturile fundamentale, inclusiv protecția datelor cu caracter personal.

(29) Statele membre ar trebui să consacre fondurile necesare Sistemului european de supraveghere a frontierelor (EUROSUR), instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1052/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]), pentru a asigura buna funcționare a sistemului respectiv.

(30) Pentru a face față presiunilor imediate și neprevăzute exercitate de migrație, precum și riscurilor la adresa securității frontierelor, ar trebui să fie posibilă acordarea de asistență de urgență conform cadrului prevăzut de Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

(31) Mai mult, în vederea consolidării solidarității în întregul spațiu Schengen, în cazul în care sunt identificate deficiențe sau riscuri posibile, mai ales în urma unei evaluări Schengen, statul membru în cauză ar trebui să monitorizeze problema în mod corespunzător, utilizând cu prioritate resursele din cadrul programului său național, dacă este cazul, pentru a completa măsurile de asistență de urgență.

(32) Pentru a consolida solidaritatea și partajarea responsabilității, statele membre ar trebui să fie încurajate să utilizeze o parte din resursele disponibile în cadrul programelor lor naționale pentru prioritățile specifice definite de către Uniune, cum ar fi achiziționarea de echipamente tehnice necesare pentru Agenția Frontex și dezvoltarea cooperării consulare pentru Uniune. Se impune maximizarea impactului fondurilor Uniunii prin mobilizarea și punerea în comun a resurselor financiare publice și private, precum și prin crearea unui efect de pârghie între acestea. Ar trebui să se asigure cel mai înalt nivel de transparență, responsabilitate și de control democratic pentru instrumentele și mecanismele financiare inovatoare care implică bugetul Uniunii.

(33) Pentru a garanta aplicarea acquis-ului Schengen în întregul spațiu Schengen, punerea în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 1053/2013 al Consiliului ([4]) ar trebui, de asemenea, să fie sprijinită în temeiul instrumentului, deoarece reprezintă un instrument esențial de facilitare a implementării politicilor Uniunii având drept obiect spațiul de libertate, securitate și justiție prin asigurarea unui nivel înalt de protecție a frontierelor externe, precum și prin absența controalelor la frontieră în interiorul spațiului Schengen.

(34) Având în vedere experiența dobândită în ceea ce privește Fondul pentru frontierele externe și dezvoltarea SIS II și a VIS, se consideră oportun să se permită un anumit grad de flexibilitate în ceea ce privește posibilele transferuri de resurse între diferite mijloace de punere în aplicare a obiectivelor urmărite în cadrul instrumentului, fără a aduce

([1]) Regulamentul (CE) nr. 693/2003 al Consiliului din 14 aprilie 2003 de stabilire a unui document de facilitare a tranzitului (FTD), a unui document de facilitare a tranzitului feroviar (FRTD) și de modificare a Instrucțiunilor consulare comune și a Manualului comun (JO L 99, 17.4.2003, p. 8).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 694/2003 al Consiliului din 14 aprilie 2003 privind modele uniforme pentru documentul de facilitare a tranzitului (FTD) și documentul de facilitare a tranzitului feroviar (FRTD) prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 693/2003 (JO L 99, 17.4.2003, p. 15).

([3]) Regulamentul (UE) nr. 1052/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2013 de instituire a Sistemului european de supraveghere a frontierelor (EUROSUR) (JO L 295, 6.11.2013, p. 11).

([4]) Regulamentul (UE) nr. 1053/2013 al Consiliului din 7 octombrie 2013 de instituire a unui mecanism de evaluare și monitorizare în vederea verificării aplicării acquis-ului Schengen și de abrogare a Deciziei Comitetului executiv din 16 septembrie 1998 de instituire a Comitetului permanent pentru evaluarea și punerea în aplicare a Acordului Schengen (JO L 295, 6.11.2013, p. 27).

atingere principiului care impune asigurarea, de la început, a unei mase critice și a stabilității financiare necesare programelor, precum și a sprijinului operațional pentru statele membre și fără a aduce atingere controlului Parlamentului European și Consiliului.

(35) În aceeași ordine de idei, domeniul de aplicare a acțiunilor ar trebui extins, iar plafonul pentru resursele care rămân disponibile pentru Uniune („acțiunile Uniunii") ar trebui majorat pentru a consolida capacitatea Uniunii de a desfășura într-un anumit exercițiu bugetar activități multiple privind gestionarea frontierelor externe și politică comună în domeniul vizelor în interesul Uniunii în ansamblul său, dacă și în măsura în care este nevoie. Printre astfel de acțiuni ale Uniunii se numără studiile și proiectele pilot menite să stimuleze progresele gestionării frontierelor externe și a politicii comune în domeniul vizelor și ale aplicării acestora, formarea polițiștilor de frontieră în domeniul protecției drepturilor omului, măsurile sau acordurile în țările terțe care abordează presiunile exercitate de migrația din aceste țări, în scopul unei gestionări optime a fluxurilor migratorii în Uniune și al unei organizări eficiente a sarcinilor conexe desfășurate la frontierele externe și în consulate.

(36) Măsurile în țările terțe și în legătură cu acestea, finanțate prin instrument, ar trebui să fie întreprinse în sinergie și compatibilitate cu alte acțiuni în afara Uniunii, care beneficiază de sprijinul unor instrumente geografice și tematice de asistență externă ale Uniunii. În special, în punerea în aplicare a acestor acțiuni, ar trebui urmărită coerența deplină cu principiile și obiectivele generale ale acțiunii externe și ale politicii externe a Uniunii referitoare la țara sau regiunea în cauză. Aceste măsuri nu ar trebui să fie destinate sprijinirii acțiunilor care vizează direct dezvoltarea și ar trebui să completeze, dacă este cazul, asistența financiară oferită prin instrumentele de asistență externă. Se va urmări, de asemenea, asigurarea coerenței cu politica de ajutor umanitar a Uniunii, în special în ceea ce privește punerea în aplicare a măsurilor de urgență.

(37) Finanțarea din bugetul Uniunii ar trebui să se concentreze asupra activităților în care intervenția Uniunii poate aduce valoare adăugată în raport cu acțiunea individuală a statelor membre. Dat fiind că Uniunea este într-o poziție mai bună decât statele pentru a pune la dispoziție un cadru pentru exprimarea solidarității Uniunii în ceea ce privește controlul la frontieră, politica în domeniul vizelor și gestionarea fluxurilor migratorii, precum și pentru a oferi o platformă pentru dezvoltarea sistemelor informatice comune care stau la baza acestor politici, sprijinul financiar acordat în temeiul prezentului regulament va contribui, în special, la consolidarea capacităților naționale și a celor ale Uniunii în aceste domenii.

(38) Prezentul regulament ar trebui să stabilească repartizarea sumelor de bază către statele membre. Suma de bază pentru fiecare stat membru ar trebui să fie calculată pe baza creditelor alocate fiecărui stat membru în perioada 2010-2012 din Fondul pentru frontierele externe, prin împărțirea cifrei obținute la totalul creditelor disponibile pentru gestiunea partajată aferente celor trei ani. Calculele au fost efectuate în conformitate cu criteriile de repartizare prevăzute în Decizia nr. 574/2007/CE.

(39) Comisia ar trebui să monitorizeze punerea în aplicare a instrumentului, în conformitate cu dispozițiile pertinente ale Regulamentului (UE) nr. 514/2014, cu ajutorul unor indicatori esențiali pentru evaluarea rezultatelor și a efectelor. Indicatorii, inclusiv bazele de referință relevante, ar trebui să ofere o bază minimă pentru evaluarea gradului de realizare a obiectivelor instrumentului.

(40) În vederea completării sau a modificării dispozițiilor prezentului regulament în ceea ce privește definirea unor acțiuni specifice în cadrul programelor naționale, competența de a adopta acte legislative în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei. Este deosebit de important ca, pe durata activităților pregătitoare, Comisia să desfășoare consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure o transmitere simultană, promptă și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

(41) În aplicarea prezentului regulament, inclusiv pentru pregătirea actelor delegate, Comisia ar trebui să consulte experți din toate statele membre.

(42) Pentru a se asigura o aplicare uniformă, eficientă și în timp util a dispozițiilor privind sprijinul operațional prevăzute în prezentul regulament, Comisiei ar trebui să i se confere competențe de executare. Competențele respective ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

(43) Având în vedere că obiectivul prezentului regulament, și anume asigurarea solidarității și a împărțirii responsabilității între statele membre și Uniune în ceea ce privește gestionarea frontierelor externe și politica în domeniul vizelor, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar poate fi mai bine realizat la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din TUE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestui obiectiv.

(44) Decizia nr. 574/2007/CE ar trebui să fie abrogată, sub rezerva dispozițiilor tranzitorii prevăzute de prezentul regulament.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

(45) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezentul regulament reprezintă o dezvoltare a acquis-ului Schengen, în sensul Acordului încheiat de Consiliul Uniunii Europene, Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind asocierea acestora din urmă la implementarea, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ([1]) care intră sub incidența domeniilor menționate la articolul 1 punctele A și B din Decizia 1999/437/CE a Consiliului ([2]).

(46) În ceea ce privește Elveția, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în sensul Acordului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ([3]) care se încadrează în domeniul menționat la articolul 1 punctele A și B din Decizia 1999/437/CE coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/146/CE a Consiliului ([4]).

(47) În ceea ce privește Liechtenstein, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în înțelesul Protocolului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein cu privire la aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, asigurarea respectării și dezvoltarea acquis-ului Schengen ([5]), care se încadrează în domeniul menționat la articolul 1 punctele A și B din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2011/350/UE a Consiliului ([6]).

(48) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu îi revin obligații în temeiul acestuia și acesta nu i se aplică. Având în vedere că prezentul regulament se întemeiază pe acquis-ul Schengen, în conformitate cu articolul 4 din protocolul respectiv, Danemarca decide, în termen de șase luni de la decizia Consiliului în privința prezentului regulament, dacă va transpune prezentul regulament în legislația sa internă.

(49) Prezentul regulament reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Regatul Unit nu participă, în conformitate cu Decizia 2000/365/CE a Consiliului ([7]); în consecință, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu îi revin obligații în temeiul acestuia și acesta nu i se aplică.

(50) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Irlanda nu participă, în conformitate cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului ([8]). Prin urmare, Irlanda nu participă la adoptarea deciziei, nu îi revin obligații în temeiul acesteia și acesta nu i se aplică.

(51) Se impune alinierea duratei de aplicare a prezentului regulament cu cea a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 1311/2013 al Consiliului ([9]). Prin urmare, prezentul regulament ar trebui să se aplice de la 1 ianuarie 2014,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Scopul și domeniul de aplicare

(1) Prezentul regulament instituie instrumentul de sprijin financiar pentru gestionarea frontierelor externe și pentru politica comună în materie de vize („instrumentul"), în cadrul Fondului de securitate internă („fondul").

Împreună cu Regulamentul (UE) nr. 513/2014, prezentul regulament instituie fondul pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2014 și31 decembrie 2020.

([1]) JO L 176, 10.7.1999, p. 36.
([2]) Decizia 1999/437/CE a Consiliului din 17 mai 1999 privind anumite modalități de aplicare a acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state la punerea în aplicare, asigurarea respectării și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO L 176, 10.7.1999, p. 31).
([3]) JO L 53, 27.2.2008, p. 52.
([4]) Decizia 2008/146/CE a Consiliului din 28 ianuarie 2008 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO L 53, 27.2.2008, p. 1).
([5]) JO L 160, 18.6.2011, p. 21.
([6]) Decizia 2011/350/UE a Consiliului din 7 martie 2011 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen, în ceea ce privește eliminarea controalelor la frontierele interne și circulația persoanelor (JO L 160, 18.6.2011, p. 19).
([7]) Decizia 2000/365/CE a Consiliului din 29 mai 2000, privind solicitarea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 131, 1.6.2000, p. 43).
([8]) Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 64, 7.3.2002, p. 20).
([9]) Regulamentul (UE, Euratom) nr. 1311/2013 al Consiliului din 2 decembrie 2013 de stabilire a cadrului financiar multianual pentru perioada 2014-2020 (JO L 347, 20.12.2013, p. 884).

(2) Prezentul regulament stabilește:

(a) obiectivele sprijinului financiar și acțiunile eligibile;

(b) cadrul general de punere în aplicare a acțiunilor eligibile;

(c) resursele puse la dispoziție în temeiul instrumentului în perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2014 și 31 decembrie 2020 și repartizarea acestora;

(d) domeniul de aplicare și scopul diferitelor mijloace specifice prin care se finanțează cheltuielile de gestionare a frontierelor externe și politica comună în materie de vize.

(3) Prezentul regulament prevede aplicarea normelor stabilite în Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

(a) „frontiere externe" înseamnă frontierele terestre ale statelor membre, inclusiv frontierele fluviale și cele aflate pe lacuri, frontierele maritime și aeroporturile, porturile fluviale, porturile maritime și porturile aflate pe lacuri ale statelor membre cărora li se aplică dispozițiile dreptului Uniunii privind trecerea frontierelor externe, indiferent dacă aceste frontiere sunt sau nu sunt temporare;

(b) „standarde comune ale Uniunii" înseamnă aplicarea măsurilor operaționale într-un mod comun și unitar pentru a obține un nivel ridicat și uniform de securitate în domeniul controlului la frontieră și al vizelor în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]), Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]), Regulamentul (CE) nr. 767/2008 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]), Regulamentul (CE) nr. 2007/2004, Regulamentul (CE) nr. 1931/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ([4]), Catalogul Schengen privind controlul frontierelor externe, Manualul practic pentru polițiștii de frontieră, Manualul privind vizele, Manualul EUROSUR și alte regulamente și orientări ce urmează să fie adoptate în ceea ce privește controlul frontierelor și vizele la nivelul Uniunii;

(c) „frontiere externe temporare" înseamnă:

(i) frontiera comună dintre un stat membru care aplică integral acquis-ul Schengen și un alt stat membru care are obligația să aplice integral acquis-ul Schengen, în temeiul actului său de aderare, dar în cazul căruia nu a intrat în vigoare decizia relevantă a Consiliului de autorizare a statului membru respectiv să aplice integral acquis-ul respectiv;

(ii) frontiera comună dintre două state membre care au obligația să aplice integral acquis-ul Schengen, în conformitate cu actele corespunzătoare privind aderarea acestora, dar în cazul cărora nu a intrat încă în vigoare decizia relevantă a Consiliului de autorizare a respectivelor state membre să aplice integral acquis-ul respectiv;

(d) „punct de trecere a frontierei" înseamnă orice punct de trecere autorizat de către autoritățile competente pentru trecerea frontierelor externe, potrivit notificării efectuate în conformitate cu articolul 34 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 562/2006;

(e) „mecanismul de evaluare și monitorizare Schengen" înseamnă verificarea aplicării corecte a acquis-ului Schengen, astfel cum se prevede în Regulamentul (UE) nr. 1053/2013;

(f) „situație de urgență" înseamnă o situație ce rezultă dintr-o presiune cu caracter urgent și excepțional în care un număr mare sau disproporționat de resortisanți ai țărilor terțe trec sau este posibil să treacă frontiera externă a unuia sau a mai multor state membre sau din orice altă situație de urgență demonstrată în mod corespunzător ce necesită o acțiune urgentă la frontierele externe;

([1]) Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul frontierelor Schengen) (JO L 105, 13.4.2006, p. 1).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize) (JO L 243, 15.9.2009, p. 1).

([3]) Regulamentul (CE) nr. 767/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 privind Sistemul de informații privind vizele (VIS) și schimbul de date între statele membre cu privire la vizele de scurtă ședere (Regulamentul VIS) (JO L 218, 13.8.2008, p. 60).

([4]) Regulamentul (CE) nr. 1931/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 de stabilire a normelor referitoare la micul trafic de frontieră la frontierele terestre externe ale statelor membre și de modificare a dispozițiilor Convenției Schengen (JO L 405, 30.12.2006, p. 1).

(g) „secțiune a frontierei externe" înseamnă totalitatea sau o parte a frontierelor terestre sau maritime externe ale unui stat membru, astfel cum sunt definite în legislația națională sau stabilite de către centrul de coordonare național sau orice altă autoritate națională competentă în scopul punerii în aplicare a Regulamentului (UE) nr. 1052/2013.

Articolul 3

Obiective

(1) Obiectivul general al instrumentului este de a contribui la asigurarea unui nivel înalt de siguranță în cadrul Uniunii, facilitând, în același timp, călătoriile efectuate în scopuri legitime, printr-un control la frontierele externe uniform și de înaltă calitate și prin prelucrarea eficace a vizelor Schengen, cu respectarea angajamentelor Uniunii cu privire la libertățile fundamentale și la drepturile omului.

(2) În cadrul obiectivului general prevăzut la alineatul (1), instrumentul contribuie, în conformitate cu prioritățile identificate de strategiile, programele și evaluările amenințărilor și ale riscurilor, stabilite de Uniune în acest domeniu, la îndeplinirea următoarelor obiective:

(a) sprijinirea politicii comune în materie de vize în vederea facilitării călătoriilor legitime, asigurarea unei înalte calități a serviciilor oferite solicitanților de viză, asigurarea egalității de tratament a resortisanților din țările terțe și combaterea imigrației ilegale;

(b) sprijinirea gestionării integrate a frontierelor, inclusiv a promovării armonizării în continuare a măsurilor adoptate în domeniul gestionării frontierelor, în conformitate cu standardele comune ale Uniunii și prin împărtășirea informațiilor între statele membre și între statele membre și Agenția Frontex, în vederea asigurării, pe de o parte, a unui nivel uniform și ridicat de control și protecție a frontierelor externe, inclusiv prin combaterea imigrației ilegale, și, pe de altă parte, a fluidizării trecerii frontierelor externe, în conformitate cu acquis-ul Schengen, garantând, în același timp, accesul la protecție internațională pentru persoanele ce au nevoie de aceasta, în conformitate cu obligațiile privind drepturile omului asumate de statele membre, inclusiv cu principiul nereturnării.

Îndeplinirea obiectivelor specifice ale instrumentului este evaluată în conformitate cu articolul 55 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, pe baza indicatorilor comuni prevăzuți în anexa IV la prezentul regulament și a unor indicatori specifici fiecărui program incluși în programele naționale.

(3) În vederea atingerii obiectivelor menționate la alineatele (1) și (2), instrumentul contribuie la realizarea următoarelor obiective operaționale:

(a) promovarea dezvoltării, implementării și aplicării unor politici care să asigure absența oricărui control asupra persoanelor, indiferent de cetățenie, la trecerea frontierelor interne, asigurând controlul persoanelor și monitorizarea eficientă a trecerii frontierelor externe;

(b) introducerea progresivă a unui sistem integrat de gestionare a frontierelor externe, întemeiat pe solidaritate și responsabilitate, în special prin:

(i) consolidarea controalelor la frontierele externe și a sistemelor de supraveghere, precum și a cooperării interagenții dintre polițiștii de frontieră, vamă, autoritățile din domeniul migrației, azilului și autoritățile de aplicare a legii din statele membre la frontierele externe, inclusiv în zona frontierelor maritime;

(ii) adoptarea unor măsuri în cadru teritorial cu privire la gestionarea frontierelor externe și măsurile adiacente necesare legate de securitatea documentelor, gestionarea identității și interoperabilitatea echipamentului tehnic achiziționat;

(iii) adoptarea oricăror măsuri ce contribuie, de asemenea, la prevenirea și combaterea, la frontierele externe, a criminalității transfrontaliere legate de circulația persoanelor, inclusiv a traficului de persoane și a filierelor de imigrație clandestină;

(c) promovarea dezvoltării și punerii în aplicare a politicii comune în materie de vize și alte permise de ședere de scurtă durată și a diferitelor forme de cooperare consulară în vederea asigurării unei mai bune acoperiri consulare și a unor mai bune practici armonizate în materie de eliberare a vizelor;

(d) crearea și funcționarea sistemelor informatice, a infrastructurii lor de comunicare și a echipamentelor ce sprijină politica comună de vize, controalele și supravegherea la frontierele externe și respectă pe deplin legislația în materie de protecție a datelor cu caracter personal;

(e) consolidarea gradului de cunoaștere a situației la frontierele externe și a capabilităților de reacție a statelor membre;

(f) asigurarea aplicării eficiente și uniforme a acquis-ului Uniunii în materie de frontiere și vize, inclusiv a funcționării eficace a mecanismului de evaluare și monitorizare Schengen;

(g) consolidarea acțiunilor statelor membre ce contribuie la intensificarea cooperării dintre statele membre care acționează în țări terțe cu privire la fluxurile de resortisanți ai țărilor terțe pe teritoriul statelor membre, inclusiv la prevenirea și combaterea imigrației ilegale, precum și a cooperării cu țări terțe în acest sens, în deplină coerență cu obiectivele și principiile acțiunii externe și ale politicii umanitare a Uniunii.

(4) Acțiunile finanțate în cadrul instrumentului sunt puse în aplicare cu respectarea deplină a drepturilor fundamentale și a demnității umane. Îndeosebi, acțiunile trebuie să respecte dispozițiile Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, legislația Uniunii în domeniul protecției datelor și Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO), principiul tratamentului echitabil al resortisanților țărilor terțe, dreptul la azil și la protecție internațională, principiul nereturnării și obligațiile internaționale care revin Uniunii și statelor membre ca semnatare ale unor instrumente internaționale, ca de exemplu Convenția de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951, astfel cum a fost modificată și completată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967.

În special, oricând este posibil, statele membre acordă o atenție deosebită aplicării acțiunilor pentru identificarea și ajutorarea imediată a persoanelor vulnerabile, în special a copiilor și a minorilor neînsoțiți, precum și pentru încredințarea acestora serviciilor de protecție.

(5) Atunci când implementează acțiunile finanțate în conformitate cu instrumentul legate de supravegherea frontierelor maritime, statele membre acordă o atenție specială obligațiilor care le revin în temeiul dreptului maritim internațional de a acorda asistență persoanelor aflate în pericol. În acest sens, echipamentul și sistemele sprijinite de instrument pot fi utilizate în operațiuni de căutare și salvare ce pot surveni în timpul unei operațiuni pe mare de supraveghere a frontierelor, contribuind prin aceasta la asigurarea protecției și la salvarea vieților migranților.

(6) Instrumentul contribuie, de asemenea, la finanțarea asistenței tehnice la inițiativa statelor membre și a Comisiei.

Articolul 4

Acțiuni eligibile

(1) În cadrul obiectivelor menționate la articolul 3 din prezentul regulament și în perspectiva rezultatelor dialogului politic, în conformitate cu articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 și cu obiectivele programului național menționat la articolul 9 din prezentul regulament, instrumentul susține acțiunile efectuate în sau de statele membre, în special următoarele:

(a) infrastructuri, clădiri și sisteme necesare la punctele de trecere a frontierelor și pentru supravegherea zonei dintre punctele de trecere a frontierelor pentru prevenirea și combaterea trecerii neautorizate a frontierelor, a imigrației ilegale și a criminalității transfrontaliere, precum și pentru garantarea desfășurării cu ușurință a fluxurilor de călătorie;

(b) echipamente operaționale, mijloace de transport și sisteme de comunicații necesare în vederea efectuării controlului eficient și în siguranță al frontierelor și pentru detectarea persoanelor;

(c) sisteme informatice și de comunicații utilizate pentru gestionarea eficientă a fluxurilor migratorii la nivel transfrontalier, inclusiv investiții în sistemele existente și viitoare;

(d) infrastructuri, clădiri, sisteme informatice și de comunicații și echipamente operaționale necesare pentru prelucrarea cererilor de viză și pentru cooperarea consulară, precum și alte acțiuni urmărind să îmbunătățească calitatea serviciilor destinate solicitanților de viză;

(e) pregătire în utilizarea echipamentelor și sistemelor menționate la literele (b), (c) și (d) și promovarea standardelor de gestionare a calității și a formării polițiștilor de frontieră, inclusiv, după caz, în țările terțe, în ceea ce privește efectuarea supravegherii, sarcini de consiliere și control, cu respectarea legislației internaționale privind drepturile omului, inclusiv identificarea victimelor filierelor clandestine și a traficului cu ființe umane;

(f) detașarea unor funcționari de legătură din domeniul imigrației și a unor consilieri în materie de documente în țările terțe și schimbul și detașarea de grăniceri între statele membre sau între un stat membru și o țară terță;

(g) studii, instruire, proiecte-pilot și alte acțiuni ce instituie, treptat, un sistem de gestionare integrată a frontierelor externe în conformitate cu articolul 3 alineatul (3), inclusiv acțiuni menite să încurajeze cooperarea dintre agenții fie în cadrul statelor membre, fie între statele membre și acțiuni legate de interoperabilitatea și armonizarea sistemelor de gestionare a frontierelor;

(h) studii, proiecte-pilot și acțiuni vizând punerea în aplicare a recomandărilor, a standardelor operaționale și a celor mai bune practici care rezultă din cooperarea operațională dintre statele membre și agențiile Uniunii.

(2) În cadrul obiectivelor menționate la articolul 3 din prezentul regulament și în perspectiva rezultatului dialogului politic, în conformitate cu articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 și cu obiectivele programului național menționat la articolul 9 din prezentul regulament, instrumentul sprijină acțiunile în raport cu țările terțe și în cadrul acestora și, în special:

(a) sisteme informatice, instrumente sau echipamente pentru schimbul de informații între statele membre și țările terțe;

(b) acțiuni legate de cooperarea operațională între statele membre și țările terțe, inclusiv operațiuni comune;

(c) proiecte în țările terțe care vizează îmbunătățirea sistemelor de supraveghere pentru a asigura cooperarea cu rețeaua EUROSUR;

(d) studii, seminare, grupuri de lucru, conferințe, instruire, echipamente și proiecte-pilot pentru a oferi expertiză tehnică și operațională *ad hoc* în țările terțe;

(e) studii, seminare, grupuri de lucru, conferințe, instruire, echipamente și proiecte-pilot de punere în aplicare a recomandărilor, a standardelor operaționale și a celor mai bune practici care rezultă din cooperarea operațională între statele membre și agențiile Uniunii în țările terțe.

Comisia și statele membre, împreună cu Serviciul European de Acțiune Externă, asigură coordonarea acțiunilor din țările terțe sau legate de acestea, conform dispozițiilor articolului 3 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

(3) Acțiunile menționate la alineatul (1) litera (a) nu sunt eligibile la frontierele externe temporare.

(4) Acțiunile legate de reintroducerea temporară și excepțională a controlului la frontierele interne, prevăzute de Codul frontierelor Schengen, nu sunt eligibile.

(5) Acțiunile al căror obiectiv sau efect exclusiv îl constituie controlul bunurilor nu sunt eligibile.

CAPITOLUL II

CADRUL FINANCIAR ȘI DE PUNERE ÎN APLICARE

Articolul 5

Resurse globale și punere în aplicare

(1) Resursele globale pentru punerea în aplicare a instrumentului sunt de 2 760 de milioane EUR în prețuri curente.

(2) Creditele anuale sunt autorizate de către Parlamentul European și Consiliu în limitele cadrului financiar multianual.

(3) Resursele globale sunt puse în aplicare prin următoarele mijloace:

(a) programe naționale, în conformitate cu articolele 9 și 12;

(b) sprijin operațional, în cadrul programelor naționale și în condițiile stabilite la articolul 10;

(c) regimul special de tranzit, în conformitate cu articolul 11;

(d) acțiuni ale Uniunii, în conformitate cu articolul 13;

(e) asistență de urgență, în conformitate cu articolul 14;

(f) punerea în aplicare a unui program pentru crearea de noi sisteme informatice care să sprijine gestionarea fluxurilor migratorii la frontierele externe, în condițiile prevăzute de articolul 15;

(g) asistență tehnică, în conformitate cu articolul 16.

(4) Bugetul alocat în cadrul instrumentului pentru acțiunile Uniunii menționate la articolul 13 din prezentul regulament, pentru asistența de urgență menționată la articolul 14 din prezentul regulament și pentru asistența tehnică menționată la articolul 16 alineatul (1) din prezentul regulament se execută prin gestiune directă, în conformitate cu articolul 58 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]) și, după caz, prin gestiune indirectă în conformitate cu articolul 58 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012.

Bugetul alocat pentru programele naționale menționate la articolul 9 din prezentul regulament, pentru sprijinul operațional menționat la articolul 10 din prezentul regulament și pentru funcționarea regimului special de tranzit menționat la articolul 11 din prezentul regulament se execută prin gestiune partajată, în temeiul articolului 58 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012.

Bugetul alocat pentru țările asociate la implementarea, punerea în aplicare și dezvoltarea acquis-ului Schengen menționate la alineatul (7) din prezentul articol se execută prin gestiune indirectă, în conformitate cu articolul 58 alineatul (1) litera (c) punctul (i) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012.

Modalitatea (modalitățile) de execuție bugetară pentru programul privind dezvoltarea de sisteme informatice ce au la bază sisteme informatice existente și/sau noi se stabilește (sunt stabilite) în actele legislative relevante ale Uniunii sub rezerva adoptării acestora.

(5) Resursele globale se utilizează după cum urmează:

(a) 1 551 de milioane EUR pentru programele naționale ale statelor membre;

(b) 791 de milioane EUR pentru dezvoltarea de sisteme informatice ce au la bază sisteme informatice existente și/sau noi de sprijin pentru gestionarea fluxurilor migratorii la frontierele externe, sub rezerva adoptării actelor legislative relevante ale Uniunii.

În cazul în care această sumă nu este alocată sau cheltuită, Comisia o realocă, prin intermediul unui act delegat în conformitate cu articolul 17, pentru una sau mai multe dintre activitățile menționate la articolul 6 alineatul (1) literele (b) și (c) și la litera (d) din prezentul alineat. Respectivul act delegat ar trebui să includă o evaluare a evoluției sistemelor informatice relevante, inclusiv execuția bugetară și sumele prevăzute a fi necheltuite. Respectiva realocare poate avea loc în urma adoptării actelor legislative relevante sau cu ocazia reexaminării intermediare, menționate la articolul 8;

(c) 154 de milioane EUR pentru regimul special de tranzit;

(d) 264 de milioane EUR pentru acțiunile Uniunii, asistență de urgență și asistență tehnică la inițiativa Comisiei, dintre care cel puțin 30 % au ca destinație acțiuni ale Uniunii.

(6) Împreună cu resursele globale stabilite pentru Regulamentul (UE) nr. 513/2014, resursele globale disponibile pentru instrument, astfel cum au fost stabilite la alineatul (1), constituie pachetul financiar pentru fond și reprezintă principala valoare de referință pe durata procedurii bugetare anuale pentru Parlamentul European și Consiliu, în conformitate cu punctul 17 din Acordul interinstituțional din 2 decembrie 2013 între Parlamentul European, Consiliu și Comisie privind disciplina bugetară, cooperarea în chestiuni bugetare și buna gestiune financiară ([2]).

(7) Țările asociate la implementarea, punerea în aplicare și dezvoltarea acquis-ului Schengen participă la instrument în conformitate cu prezentul regulament.

Se încheie acorduri privind contribuțiile financiare ale țărilor respective la instrument și se stabilesc normele suplimentare necesare unei asemenea participări, inclusiv dispozițiile care asigură protejarea intereselor financiare ale Uniunii și a competențelor de audit ale Curții de Conturi.

Contribuțiile financiare ale țărilor respective se adaugă la resursele globale disponibile din bugetul Uniunii, menționate la alineatul (1).

Articolul 6

Resurse pentru acțiuni eligibile în statele membre

(1) Suma de 1 551 de milioane EUR se alocă, cu titlu orientativ, statelor membre după cum urmează:

(a) 1 276 de milioane EUR, astfel cum se menționează la anexa I;

(b) 147 de milioane EUR, pe baza rezultatelor mecanismului menționat la articolul 7;

([1]) Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului (JO L 298, 26.10.2012, p. 1).

([2]) JO C 373, 20.12.2013, p. 1.

(c) în cadrul reexaminării intermediare menționate la articolul 8 și pentru perioada începând cu exercițiul bugetar 2018, 128 de milioane EUR, reprezentând restul creditelor disponibile în temeiul prezentului articol sau o altă sumă, calculată în conformitate cu alineatul (4), în baza rezultatelor analizei riscurilor și a reexaminării intermediare.

(2) Fiecare stat membru alocă sumele de bază pentru programele naționale menționate la anexa I după cum urmează:

(a) cel puțin 10 % pentru acțiunile menționate la articolul 9 alineatul (2) litera (a);

(b) cel puțin 25 % pentru acțiunile menționate la articolul 9 alineatul (2) litera (b);

(c) cel puțin 5 % pentru acțiunile menționate la articolul 9 alineatul (2) literele (c), (d), (e) și (f).

Statele membre pot deroga de la aceste procente minime cu condiția includerii în programele naționale a unei explicații care să prezinte motivele pentru care alocarea de resurse sub aceste procente minime nu pune în pericol îndeplinirea obiectivului relevant. Explicația respectivă va fi analizată de Comisie în contextul aprobării programelor naționale, așa cum se menționează la articolul 9 alineatul (2).

(3) Statele membre alocă EUROSUR fondurile necesare pentru a asigura buna funcționare a acestuia.

(4) Pentru a răspunde în mod corespunzător obiectivelor instrumentului în cazul unor circumstanțe neprevăzute sau noi și/sau pentru a asigura punerea în aplicare eficientă a fondurilor disponibile în cadrul instrumentului, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 17, în vederea ajustării sumei orientative prevăzute la alineatul (1) litera (c) din prezentul articol.

(5) Statele membre care aderă la Uniune în perioada 2012-2020 nu beneficiază de alocările pentru programele naționale din cadrul instrumentului atât timp cât acestea beneficiază de un instrument temporar al Uniunii care sprijină statele membre beneficiare prin finanțarea acțiunilor la frontierele externe noi în vederea punerii în aplicare a acquis-ului Schengen privind frontierele și vizele și controalele la frontierele externe.

Articolul 7

Resurse destinate acțiunilor specifice

(1) În plus față de alocarea calculată în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) litera (a), statele membre pot să primească o sumă suplimentară, cu condiția ca aceasta să fie identificată ca atare în programul național, care se utilizează pentru îndeplinirea acțiunilor specifice menționate în anexa II.

(2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 17 pentru revizuirea acțiunilor specifice prevăzute în anexa II, în cazul în care se consideră oportun, inclusiv în contextul reexaminării intermediare. Pe baza noilor acțiuni specifice, statele membre pot beneficia de o sumă suplimentară, astfel cum se prevede la alineatul (1) din prezentul articol, sub rezerva disponibilității resurselor.

(3) Sumele suplimentare prevăzute de prezentul articol sunt alocate statelor membre în cauză prin fiecare decizie de finanțare distinctă privind aprobarea sau revizuirea programului lor național, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

Articolul 8

Resursele din cadrul reexaminării intermediare

(1) În vederea alocării sumei menționate la articolul 6 alineatul (1) litera (c), până la 1 iunie 2017, Comisia ține seama de greutățile statelor membre în ceea ce privește gestionarea frontierelor, inclusiv operațiuni de căutare și salvare ce pot surveni în timpul unei operațiuni pe mare de supraveghere a frontierelor și rapoarte de evaluare realizate prin intermediul mecanismului de evaluare și monitorizare Schengen și de nivelurile de amenințare la frontierele externe pentru perioada 2017-2020, precum și factorii care au afectat securitatea la frontierele externe în perioada 2014-2016. Suma respectivă se repartizează între statele membre pe baza analizei următoarelor categorii de frontiere, având în vedere alineatul (6) din prezentul articol:

(a) 45 % pentru frontiere externe maritime;

(b) 38 % pentru frontiere externe terestre;

(c) 17 % pentru aeroporturi.

(2) Pentru frontierele externe maritime și terestre, calculul sumei se realizează prin înmulțirea lungimii secțiunilor frontierei externe cu nivelul de amenințare în cauză (minimă, normală, medie, deosebită) pentru fiecare secțiune a frontierei, după cum urmează:

(a) coeficientul 0,5 pentru amenințare minimă;

(b) coeficientul 1 pentru amenințare normală;

(c) coeficientul 3 pentru amenințare medie;

(d) coeficientul 5 pentru amenințare deosebită.

(3) Pentru aeroporturi, suma alocată se calculează pentru fiecare stat membru după cum urmează:

(a) 50 % pe baza numărului de persoane care trec frontierele externe;

(b) 50 % pe baza numărului de resortisanți ai țărilor terțe cărora le-a fost refuzată intrarea la frontiera externă.

(4) În conformitate cu raportul Agenției Frontex de analiză a riscurilor și în consultare cu Agenția Frontex și, dacă este cazul, cu alte agenții ale Uniunii, Comisia stabilește niveluri de amenințare pentru fiecare secțiune a frontierelor externe ale statelor membre pentru perioada 2017-2020. Nivelurile de amenințare se bazează pe următorii factori:

(a) sarcinile legate de gestionarea frontierelor externe;

(b) factori care au afectat securitatea frontierelor externe ale statelor membre în perioada 2014-2016;

(c) modificări ale politicilor Uniunii, de exemplu în ceea ce privește politicile în materie de vize;

(d) posibile tendințe viitoare în fluxurile migratoare și riscuri asociate cu activitățile ilegale legate de traversarea ilegală a frontierelor externe de către persoane; și

(e) evoluții politice, economice și sociale probabile în țări terțe și, în mod special, în țări din vecinătate.

Înainte de prezentarea raportului său prin care determină nivelurile de amenințare, Comisia organizează un schimb de opinii cu statele membre.

(5) În vederea repartizării resurselor în conformitate cu alineatul (1):

(a) se ia în considerare, deși nu constituie o frontieră externă terestră atât timp cât rămâne în vigoare articolul 1 din Protocolul nr. 10 privind Cipru la Actul de aderare din 2003, linia care delimitează zonele menționate la articolul 1 din Regulamentul (CE) nr. 866/2004 al Consiliului [1], și nu lungimea frontierei maritime situate la nord de linia respectivă;

(b) sintagma „frontierele externe maritime" înseamnă limita exterioară a mării teritoriale a statelor membre, astfel cum este definită în conformitate cu articolele 4-16 din Convenția Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării. Cu toate acestea, în cazul în care este necesară efectuarea cu regularitate a unor operațiuni pe rază lungă de acțiune pentru a preveni trecerea neautorizată a frontierelor, expresia respectivă înseamnă limita exterioară a domeniilor cu risc crescut. Aceste limite exterioare se stabilesc luând în considerare datele relevante privind aceste operațiuni în perioada 2014-2016, astfel cum au fost furnizate de către statele membre în cauză.

(6) În plus, ca urmare a invitației din partea Comisiei, valabile până la 1 iunie 2017, statele membre pot primi o alocație suplimentară, cu condiția să fie prevăzută ca atare în programul național și să fie utilizată pentru realizarea acțiunilor specifice care urmează să fie stabilite în funcție de prioritățile Uniunii în acel moment.

(7) Sumele suplimentare prevăzute de prezentul articol sunt alocate statelor membre în cauză printr-o decizie de finanțare individuală privind aprobarea sau revizuirea programului lor național, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

[1] Regulamentul (CE) nr. 866/2004 al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind regimul stabilit în temeiul dispozițiilor articolului 2 din Protocolul nr. 10 din Actul de aderare din 2003 (JO L 161, 30.4.2004, p. 128).

Articolul 9

Programele naționale

(1) Programul național care urmează să fie întocmit, ținând seama de rezultatul dialogului politic menționat la articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, în temeiul instrumentului și cel care urmează să fie elaborat în temeiul Regulamentului (UE) nr. 514/2014 sunt propuse Comisiei ca program național unic al fondului, în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 513/2014.

(2) În cadrul programelor naționale care urmează să fie analizate și aprobate de Comisie în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, statele membre urmăresc, în cadrul obiectivelor menționate la articolul 3 din prezentul regulament și ținând seama de rezultatul dialogului politic menționat la articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, în special obiectivele enumerate în continuare:

(a) dezvoltarea Sistemului european de supraveghere a frontierelor (EUROSUR) în conformitate cu dreptul și orientările Uniunii;

(b) susținerea și extinderea capacității existente la nivel național în ceea ce privește politica în materie de vize și în materie de gestionare a frontierelor externe, precum și susținerea și extinderea măsurilor adoptate în domeniul liberei circulații a persoanelor care vizează gestionarea frontierelor externe, luând în considerare, în special, noile evoluții, tehnologii și/sau standarde în ceea ce privește gestionarea fluxurilor migratorii;

(c) susținerea dezvoltării în continuare a gestionării fluxurilor migratorii de către serviciile consulare și alte servicii ale statelor membre în țări terțe, inclusiv a creării unor mecanisme de cooperare consulară pentru a facilita călătoriile în scopuri legale în conformitate cu dreptul Uniunii sau cu legislația statului membru în cauză și prevenirea imigrației ilegale în Uniune;

(d) consolidarea gestionării integrate a frontierelor, prin testarea și introducerea de noi instrumente, sisteme interoperabile și metode de lucru care vizează îmbunătățirea schimbului de informații în cadrul statului membru sau pentru a îmbunătăți cooperarea interagenții;

(e) elaborarea de proiecte cu scopul de a asigura un nivel uniform și ridicat de control al frontierelor externe, în conformitate cu standardele comune ale Uniunii și vizând o interoperabilitate crescută, la nivelul statelor membre, a sistemelor de gestionare a frontierelor;

(f) sprijinirea unor acțiuni, după consultarea Agenției Frontex, având drept scop promovarea unei armonizări sporite în domeniul gestionării frontierelor, în special în ceea ce privește capabilitățile tehnologice, în conformitate cu standardele comune ale Uniunii;

(g) asigurarea aplicării corecte și uniforme a acquis-ului Uniunii privind controlul frontierelor și vizele, răspunzând deficiențelor identificate la nivelul Uniunii, astfel cum se reflectă în rezultatele obținute în cadrul mecanismului de evaluare și monitorizare Schengen;

(h) dezvoltarea capacității de a răspunde provocărilor viitoare, inclusiv amenințărilor și presiunilor prezente și viitoare la frontierele externe, luând în considerare în special analiza efectuată de agențiile competente ale Uniunii.

(3) În contextul obiectivelor menționate la alineatul (2) pe care le urmăresc, statele membre pot sprijini acțiuni desfășurate în țări terțe sau în legătură cu acestea prevăzute în cadrul programelor lor naționale, inclusiv prin intermediul schimbului de informații și al cooperării operaționale.

(4) Comisia consultă Agenția Frontex cu privire la proiectele de programe naționale, în special în ceea ce privește activitățile finanțate în cadrul sprijinului operațional, prezentate de către statele membre în scopul de a dezvolta complementaritate între misiunea Agenției Frontex și responsabilitățile statelor membre în domeniul controlului și supravegherii frontierelor externe, precum și pentru a asigura coerența și a evita ineficiența costurilor.

Articolul 10

Sprijin operațional, în conformitate cu programele naționale ale statelor membre

(1) Un stat membru poate folosi până la 40 % din suma alocată în temeiul instrumentului pentru programul său național în vederea finanțării sprijinului operațional acordat autorităților publice care răspund de îndeplinirea sarcinilor și a serviciilor care constituie un serviciu public pentru Uniune.

(2) Sprijinul operațional este furnizat în cazul în care următoarele condiții sunt îndeplinite de statul membru în cauză:

(a) respectarea acquis-ului Uniunii în materie de frontiere și vize;

(b) respectarea obiectivelor programului național;

(c) respectarea standardelor comune ale Uniunii pentru a spori coordonarea între statele membre și a evita suprapunerea eforturilor, fragmentarea și ineficiența costurilor în materie de control al frontierelor.

(3) În acest scop, înainte de aprobarea programului național, Comisia evaluează situația inițială în statele membre care și-au manifestat intenția de a solicita sprijin operațional ținând seama, dacă este cazul, de rapoartele de evaluare privind acquis-ul Schengen.

Concluziile Comisiei fac obiectul unui schimb de opinii cu statul membru în cauză.

În urma schimbului de opinii, acceptarea de către Comisie a sprijinului bugetar în cadrul programului național al unui stat membru poate fi condiționată de programarea și de finalizarea unei serii de acțiuni care au ca scop garantarea îndeplinirii integrale a condițiilor prevăzute la alineatul (2), până la momentul acordării sprijinului bugetar.

(4) Sprijinul operațional este concentrat pe sarcini și/sau servicii specifice și este orientat pe obiectivele stabilite în anexa III. Sprijinul operațional atrage după sine rambursarea integrală a cheltuielilor efectuate în vederea îndeplinirii sarcinilor și/sau serviciilor definite în programul național, în limitele financiare stabilite de program și de plafonul prevăzut la alineatul (1).

(5) Sprijinul operațional face obiectul monitorizării și al schimbului de informații între Comisie și statul membru în cauză în raport cu situația inițială în statul membru, cu obiectivele și țintele care urmează să fie realizate și cu indicatorii de evaluare a progreselor.

(6) Comisia stabilește, prin acte de punere în aplicare, proceduri de raportare referitoare la punerea în aplicare a prezentei dispoziții și orice alte modalități practice, care trebuie stabilite între statele membre și Comisie pentru a se conforma prezentului articol. Actele de punere în aplicare respective sunt adoptate în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 18 alineatul (2).

Articolul 11

Sprijin operațional pentru regimul special de tranzit

(1) Instrumentul acordă sprijin pentru compensarea scutirilor de taxe aplicate vizelor de tranzit și costurilor suplimentare ocazionate de punerea în aplicare a documentului de facilitare a tranzitului (FTD) și a documentului de facilitare a tranzitului feroviar (FRTD), în temeiul Regulamentului (CE) nr. 693/2003 și al Regulamentului (CE) nr. 694/2003.

(2) Resursele alocate în acest scop Lituaniei, în temeiul alineatului (1), nu trebuie să depășească 154 de milioane EUR pentru perioada 2014-2020 și sunt puse la dispoziție ca sprijin operațional specific suplimentar pentru Lituania.

(3) În sensul alineatului (1), costuri suplimentare înseamnă costurile care rezultă direct din cerințele specifice de punere în aplicare a funcționării regimului special de tranzit și care nu decurg din eliberarea vizelor de tranzit sau a altor tipuri de vize.

Următoarele tipuri de costuri suplimentare pot beneficia de finanțare:

(a) investițiile în infrastructuri;

(b) formarea personalului care pune în aplicare regimul special de tranzit;

(c) costurile suplimentare de funcționare, inclusiv salariile personalului care răspunde în mod direct de punerea în aplicare a regimului special de tranzit.

(4) Scutirile de taxe menționate la alineatul (1) din prezentul articol se calculează pe baza nivelului taxelor de viză și a derogărilor la taxele de viză stabilite de Acordului între Comunitatea Europeană și Federația Rusă privind facilitarea eliberării de vize cetățenilor Uniunii Europene și cetățenilor Federației Ruse ([1]), în limitele cadrului financiar prevăzut la alineatul (2) din prezentul articol.

([1]) JO L 129, 17.5.2007, p. 27.

(5) Comisia și Lituania evaluează aplicarea prezentului articol în cazul în care intervin schimbări care au un impact asupra existenței și/sau funcționării regimului special de tranzit.

(6) Comisia stabilește, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, proceduri de raportare referitoare la punerea în aplicare a prezentei dispoziții și orice alte modalități financiare și practice care trebuie stabilite între Lituania și Comisie, pentru a se conforma prezentului articol. Actele de punere în aplicare respective sunt adoptate în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 18 alineatul (2).

(7) Pentru a asigura buna funcționare a regimului special de tranzit, Comisia poate formula modalități specifice de plată intermediară care derogă de la dispozițiile Regulamentului (UE) nr. 514/2014.

Articolul 12

Programare în conformitate cu rezultatele mecanismului de evaluare și monitorizare Schengen

În urma unui raport de evaluare privind acquis-ul Schengen, astfel cum a fost adoptat în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1053/2013, statul membru în cauză analizează, împreună cu Comisia și Agenția Frontex, modalitatea de a răspunde constatărilor și deficiențele și pune în aplicare recomandările din programul său național.

Dacă este necesar, statul membru își reevaluează programul național în conformitate cu articolul 14 alineatul (9) din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 pentru a lua în considerare respectivele constatări și recomandări.

Finanțarea acțiunilor corective constituie o prioritate. Prin dialog cu Comisia și cu Agenția Frontex, statul membru în cauză realocă resurse din programul său, inclusiv resursele prevăzute pentru sprijin operațional și/sau introduce sau modifică acțiunile menite să remedieze deficiențele, în conformitate cu constatările și recomandările raportului de evaluare privind acquis-ul Schengen.

Articolul 13

Acțiunile Uniunii

(1) La inițiativa Comisiei, instrumentul poate fi utilizat pentru finanțarea acțiunilor transnaționale sau a acțiunilor de interes special pentru Uniune („acțiunile Uniunii") privind obiectivele generale, specifice și operaționale menționate la articolul 3.

(2) Pentru a fi eligibile pentru finanțare, este necesar ca acțiunile Uniunii să urmărească, în special, următoarele obiective:

(a) sprijinirea activităților de pregătire, de monitorizare, administrative și tehnice necesare, pentru a pune în aplicare politicile cu privire la frontierele externe și vize, inclusiv pentru a consolida guvernanța spațiului Schengen prin dezvoltarea și punerea în aplicare a mecanismului de evaluare, astfel cum este stabilit de Regulamentul (UE) nr. 1053/2013 în vederea verificării aplicării acquis-ului Schengen și a Codului frontierelor Schengen, în special a cheltuielilor de misiune ale experților Comisiei și ai statelor membre care participă la vizite la fața locului;

(b) asigurarea unei mai bune cunoașteri și înțelegeri a situației existente în statele membre și în țările terțe prin analiza, evaluarea și monitorizarea atentă a politicilor;

(c) sprijinirea dezvoltării instrumentelor statistice, inclusiv a instrumentelor statistice comune, a metodelor statistice și a indicatorilor comuni;

(d) susținerea și monitorizarea punerii în aplicare a legislației Uniunii și a obiectivelor strategice ale Uniunii în statele membre, precum și evaluarea eficienței și impactului acestora, inclusiv în ceea ce privește respectarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în limitele domeniului de aplicare a instrumentului;

(e) promovarea creării de rețele, a învățării reciproce, a identificării și difuzării celor mai bune practici și a abordărilor inovatoare în rândul diferiților actori la nivel european;

(f) promovarea proiectelor care au drept scop să asigurare armonizarea și interoperabilitatea măsurilor adoptate în domeniul gestionării frontierelor, în conformitate cu standardele comune ale Uniunii, cu scopul de a dezvolta un sistem european integrat de gestionare a frontierelor;

(g) sporirea gradului de sensibilizare cu privire la politicile și obiectivele Uniunii în rândul părților interesate și al publicului larg, inclusiv comunicarea instituțională privind prioritățile politice ale Uniunii;

(h) sporirea capacității rețelelor europene de evaluare, promovare, susținere și dezvoltare în continuare a politicilor și obiectivelor Uniunii;

(i) sprijinirea, în special, a proiectelor inovatoare care dezvoltă noi metode și/sau tehnologii cu potențial de transfer către alte state membre, îndeosebi a proiectelor care urmăresc testarea și validarea proiectelor de cercetare;

(j) susținerea acțiunilor legate de țări terțe și în cadrul acestora, astfel cum se menționează la articolul 4 alineatul (2).

(3) Acțiunile Uniunii sunt puse în aplicare în conformitate cu articolul 6 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

Articolul 14

Asistența de urgență

(1) Instrumentul asigură asistență financiară pentru a răspunde necesităților urgente și specifice în caz de situații de urgență, astfel cum sunt definite la articolul 2 litera (f).

(2) Asistența de urgență este pusă în aplicare în conformitate cu articolele 6 și 7 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

Articolul 15

Instituirea unui program privind dezvoltarea de sisteme informatice

Programul privind dezvoltarea sistemelor informatice ce au la bază sisteme informatice existente și/sau noi este pus în aplicare sub rezerva adoptării actelor legislative ale Uniunii care definesc aceste sisteme informatice și a infrastructurii de comunicare a acestora, cu scopul, în special, de a îmbunătăți gestionarea și controlul fluxurilor de călătorie la frontierele externe prin consolidarea controalelor și în același timp prin accelerarea trecerii frontierelor pentru persoanele care călătoresc cu regularitate. După caz, se asigură sinergiile cu sistemele informatice existente pentru a evita cheltuielile duble.

Defalcarea sumei menționate la articolul 5 alineatul (5) litera (b) este efectuată fie în cadrul actelor legislative relevante ale Uniunii, fie, după adoptarea actelor legislative respective, prin intermediul unui act delegat în conformitate cu articolul 17.

Comisia informează Parlamentul European și Consiliul cu privire la stadiul dezvoltării acelor sisteme informatice cel puțin o dată pe an și ori de câte ori este cazul.

Articolul 16

Asistența tehnică

(1) La inițiativa și/sau în numele Comisiei, instrumentul poate contribui anual cu până la 1,7 milioane EUR pentru asistență tehnică din fond, în conformitate cu articolul 9 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

(2) La inițiativa unui stat membru, fondul poate finanța activități de asistență tehnică, în conformitate cu articolul 20 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014. Contravaloarea destinată asistenței tehnice nu poate depăși, pentru perioada 2014-2020, 5 % din suma totală alocată unui stat membru plus 500 000 EUR.

CAPITOLUL III

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 17

Exercitarea delegării de competențe

(1) Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate, sub rezerva îndeplinirii condițiilor prevăzute la prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 5 alineatul (5) litera (b), la articolul 6 alineatul (4), la articolul 7 alineatul (2) și la articolul 15 se conferă Comisiei pe o perioadă de șapte ani de la 21 mai 2014. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de șapte ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit pentru o perioadă de trei ani, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de expirarea fiecărei perioade de șapte ani.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 5 alineatul (5) litera (b), la articolul 6 alineatul (4), la articolul 7 alineatul (2) și la articolul 15 poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia de revocare nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 5 alineatul (5) litera (b), articolului 6 alineatul (4), articolului 7 alineatul (2) sau articolului 15 intră în vigoare numai dacă Parlamentul European sau Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înainte de expirarea termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 18

Procedura comitetelor

(1) Comisia este sprijinită de „Comitetul Fonduri pentru azil, migrație și integrare și pentru securitate internă" instituit prin articolul 59 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 19

Aplicabilitatea Regulamentului (UE) nr. 514/2014

Dispozițiile Regulamentului (UE) nr. 514/2014 se aplică instrumentului.

Articolul 20

Abrogare

Decizia nr. 574/2007/CE se abrogă începând cu 1 ianuarie 2014.

Articolul 21

Dispoziții tranzitorii

(1) Prezentul regulament nu afectează continuarea sau modificarea, inclusiv anularea integrală sau parțială, a proiectelor și a programelor anuale până la încheierea acestora, nici asistența financiară aprobată de către Comisie în temeiul Deciziei nr. 574/2007/CE și nici alt act legislativ care se aplică respectivei asistențe la 31 decembrie 2013.

(2) În cursul adoptării deciziilor privind cofinanțarea în cadrul instrumentului, Comisia ia în considerare măsurile care au fost adoptate în temeiul Deciziei nr. 574/2007/CE înainte de 20 mai 2014 și care au consecințe financiare pe durata acoperită de respectiva cofinanțare.

(3) Sumele angajate pentru cofinanțare, aprobate de Comisie între 1 ianuarie 2011 și 31 decembrie 2014, pentru care nu au fost trimise Comisiei documentele necesare încheierii acțiunilor înainte de expirarea termenului pentru înaintarea raportului final, sunt dezangajate automat de către Comisie până la 31 decembrie 2017, impunându-se restituirea sumelor plătite în mod nejustificat.

(4) Sumele legate de acțiunile care au fost suspendate datorită unor proceduri judiciare sau administrative cu efect suspensiv nu sunt luate în considerare pentru calcularea sumei care urmează să fie dezangajată în mod automat.

(5) Statele membre pun la dispoziția Comisiei, până la 30 iunie 2015, un raport de evaluare a rezultatelor și a impactului acțiunilor cofinanțate în temeiul Deciziei nr. 574/2007/CE pentru perioada 2011-2013.

(6) Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului, Comitetului Economic și Social European și Comitetului Regiunilor, până la 31 decembrie 2015, un raport de evaluare *ex post* în temeiul Deciziei nr. 574/2007/CE pentru perioada 2011-2013.

Articolul 22

Reexaminare

Parlamentul European și Consiliul reexaminează, pe baza unei propuneri a Comisiei, prezentul regulament până la 30 iunie 2020.

Articolul 23

Intrarea în vigoare și aplicarea

Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.
Se aplică de la 1 ianuarie 2014.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Strasbourg, 16 aprilie 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

ANEXA I

Sumele care constituie baza programelor naționale ale statelor membre (în EUR)

Stat membru/stat asociat	Suma minimă	Partea fixă distribuită pe baza mediei perioadei 2010-2012	% 2010-2012 împreună cu Croația	Total
AT	5 000 000	9 162 727	0,828 %	14 162 727
BE	5 000 000	12 519 321	1,131 %	17 519 321
BG	5 000 000	35 366 130	3,196 %	40 366 130
CH	5 000 000	13 920 284	1,258 %	18 920 284
CY	15 000 000	19 507 030	1,763 %	34 507 030
CZ	5 000 000	9 381 484	0,848 %	14 381 484
DE	5 000 000	46 753 437	4,225 %	51 753 437
DK	5 000 000	5 322 133	0,481 %	10 322 133
EE	5 000 000	16 781 752	1,516 %	21 781 752
ES	5 000 000	190 366 875	17,201 %	195 366 875
FI	5 000 000	31 934 528	2,886 %	36 934 528
FR	5 000 000	79 999 342	7,229 %	84 999 342
GR	5 000 000	161 814 388	14,621 %	166 814 388
HR	4 285 714	31 324 057	2,830 %	35 609 771
HU	5 000 000	35 829 197	3,237 %	40 829 197
IE				
IS	5 000 000	326 980	0,030 %	5 326 980
IT	5 000 000	151 306 897	13,672 %	156 306 897
LI	5 000 000	0	0,000 %	5 000 000
LT	5 000 000	19 704 873	1,780 %	24 704 873
LU	5 000 000	400 129	0,036 %	5 400 129
LV	5 000 000	10 521 704	0,951 %	15 521 704
MT	15 000 000	38 098 597	3,442 %	53 098 597
NL	5 000 000	25 609 543	2,314 %	30 609 543
NO	5 000 000	9 317 819	0,842 %	14 317 819
PL	5 000 000	44 113 133	3,986 %	49 113 133
PT	5 000 000	13 900 023	1,256 %	18 900 023
RO	5 000 000	56 151 568	5,074 %	61 151 568

Stat membru/stat asociat	Suma minimă	Partea fixă distribuită pe baza mediei perioadei 2010-2012	% 2010-2012 împreună cu Croația	Total
SE	5 000 000	6 518 706	0,589 %	11 518 706
SI	5 000 000	25 669 103	2,319 %	30 669 103
SK	5 000 000	5 092 525	0,460 %	10 092 525
UK				
TOTAL	169 285 714	1 106 714 286	100,00 %	1 276 000 000

ANEXA II

Lista acțiunilor specifice

1. Crearea unor mecanisme de cooperare consulară între cel puțin două state membre care să producă economii substanțiale legate de prelucrarea cererilor și eliberarea de vize la consulate, în conformitate cu principiile de cooperare prevăzute în Codul vizelor, inclusiv centre comune pentru solicitarea de vize

2. Achiziționarea de mijloace de transport și echipamente operaționale care sunt considerate necesare de către Agenția Frontex pentru a fi detașate în cadrul operațiunilor comune și care vor fi puse la dispoziția Agenției Frontex în conformitate cu articolul 7 alineatul (5) al doilea și al treilea paragraf din Regulamentul (CE) nr. 2007/2004

ANEXA III

Obiectivele sprijinului operațional în cadrul programelor naționale

Obiectivul nr. 1: promovarea dezvoltării și punerii în aplicare a unor politici care să asigure absența oricărui control al persoanelor, indiferent de cetățenie, la trecerea frontierelor interne, asigurând controlul persoanelor și monitorizarea eficientă a trecerii frontierelor externe

— operațiuni

— cheltuieli cu personalul, inclusiv pentru formare

— cheltuieli pentru servicii, cum ar fi întreținerea și reparațiile

— modernizarea/reînnoirea echipamentelor

— bunuri imobiliare (amortizare, renovare)

Obiectivul nr. 2: promovarea dezvoltării și punerii în aplicare a politicii comune în materie de vize și alte permise de ședere de scurtă durată, inclusiv a cooperării consulare

— operațiuni

— cheltuieli cu personalul, inclusiv pentru formare

— cheltuieli pentru servicii, cum ar fi întreținerea și reparațiile

— modernizarea/reînnoirea echipamentelor

— bunuri imobiliare (amortizare, renovare)

Obiectivul nr. 3: crearea și funcționarea unor sisteme informatice sigure, a infrastructurii lor de comunicare și a echipamentelor de sprijin pentru gestionarea fluxurilor migratorii la frontierele externe ale Uniunii, inclusiv pentru supraveghere

— gestionarea operațională a SIS, VIS și a noilor sisteme care urmează să fie create

— cheltuieli cu personalul, inclusiv pentru formare

— cheltuieli pentru servicii, cum ar fi întreținerea și reparațiile

— infrastructura de comunicare și aspecte legate de securitate și de protecția datelor

— modernizarea/reînnoirea echipamentelor

— închirierea de localuri securizate și/sau renovare

ANEXA IV

Lista indicatorilor comuni pentru măsurarea obiectivelor specifice

(a) Sprijinirea unei politici comune în materie de vize pentru facilitarea călătoriilor în scopuri legitime, asigurarea tratamentului egal pentru resortisanții țărilor terțe și combaterea imigrației ilegale

(i) numărul activităților de cooperare consulară realizate cu ajutorul instrumentului

În cadrul rapoartelor anuale de punere în aplicare prevăzute la articolul 54 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, acest indicator este defalcat în subcategorii ca de exemplu:

— oficii consulare comune;

— centre comune de primire a cererilor de viză;

— reprezentanțe;

— altele;

(ii) numărul membrilor personalului care au participat la cursuri de formare și numărul cursurilor de formare privind aspecte legate de politica comună în materie de vize organizate cu ajutorul instrumentului;

(iii) numărul de posturi specializate în țări terțe finanțate prin intermediul instrumentului

În cadrul rapoartelor anuale de punere în aplicare prevăzute la articolul 54 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, acest indicator este defalcat în subcategorii ca de exemplu:

— ofițeri de legătură pentru imigrare;

— altele;

(iv) procentajul și numărul de consulate care au fost dezvoltate sau modernizate cu ajutorul instrumentului raportat la numărul total de consulate.

(b) Susținerea gestionării frontierelor, inclusiv prin împărtășirea informațiilor între statele membre și între statele membre și Agenția Frontex, pentru a se asigura, pe de o parte, un nivel ridicat de protecție a frontierelor externe, inclusiv prin combaterea imigrației ilegale, și, pe de altă parte, trecerea fără incidente a frontierelor externe, în conformitate cu acquis-ul Schengen

(i) numărul membrilor personalului care au participat la cursuri de formare și numărul cursurilor de formare cu privire la aspecte legate de gestionarea frontierelor, organizate cu ajutorul instrumentului;

(ii) numărul infrastructurilor de control la frontieră (controale și supraveghere) și al mijloacelor dezvoltate sau modernizate cu ajutorul instrumentului

În cadrul rapoartelor anuale de punere în aplicare prevăzute la articolul 54 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, acest indicator este defalcat în subcategorii ca de exemplu:

— infrastructură;

— flotă (frontiere aeriene, terestre, maritime);

— echipamente;

— altele;

(iii) numărul de traversări ale frontierelor externe realizate prin intermediul porților pentru controlul automat la frontieră, susținute de instrument, raportat la numărul total de traversări ale frontierelor;

(iv) numărul de infrastructuri naționale de supraveghere a frontierelor instituite/dezvoltate în continuare în cadrul EUROSUR

În cadrul rapoartelor anuale de punere în aplicare prevăzute la articolul 54 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, acest indicator este defalcat în subcategorii ca de exemplu:

— centre naționale de coordonare;

— centre regionale de coordonare;

— centre locale de coordonare;

— alte tipuri de centre de coordonare;

(v) numărul de incidente raportate de statele membre pentru menținerea tabloului situațional european

În cadrul rapoartelor anuale de punere în aplicare prevăzute la articolul 54 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, acest indicator este defalcat în subcategorii ca de exemplu:

— imigrație ilegală, inclusiv cu privire la incidentele care implică un risc pentru viețile migranților;

— criminalitate transfrontalieră;

— situații de criză.

REGULAMENTUL (UE) NR. 516/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 16 aprilie 2014

de instituire a Fondului pentru azil, migrație și integrare, de modificare a Deciziei 2008/381/CE a Consiliului și de abrogare a Deciziilor nr. 573/2007/CE și nr. 575/2007/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Deciziei 2007/435/CE a Consiliului

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 78 alineatul (2) și articolul 79 alineatele (2) și (4),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ([2]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([3]),

întrucât:

(1) Obiectivul Uniunii de a constitui un spațiu de libertate, securitate și justiție ar trebui să fie realizat, printre altele, prin măsuri comune de configurare a unei politici privind azilul și imigrația, bazată pe solidaritate între statele membre, care să fie echitabilă față de țările terțe și resortisanții acestora. Consiliul European din 2 decembrie 2009 a recunoscut că resursele financiare din cadrul Uniunii ar trebui să devină mai flexibile și mai coerente, în ceea ce privește atât domeniul de aplicare, cât și aplicabilitatea, pentru a sprijini dezvoltarea politicilor în domeniul azilului și al migrației.

(2) Pentru a contribui la dezvoltarea politicii comune a Uniunii privind azilul și imigrația și la consolidarea spațiului de libertate, securitate și justiție, conform aplicării principiilor de solidaritate și de repartizare a responsabilității între statele membre și de cooperare cu țările terțe, prezentul regulament ar trebui să instituie Fondul pentru azil, migrație și integrare (denumit în continuare „fondul”).

(3) Fondul ar trebui să reflecte necesitatea unei flexibilități și a unei simplificări sporite, respectând, în același timp, cerințele legate de predictibilitate și asigurând o repartizare echitabilă și transparentă a resurselor pentru a îndeplini obiectivele generale și specifice prevăzute de prezentul regulament.

(4) Eficiența măsurilor și calitatea cheltuielilor constituie principii directoare în punerea în aplicare a fondului. În plus, fondul ar trebui să fie pus în aplicare, de asemenea, în modul cel mai eficace și mai favorabil utilizatorului cu putință.

(5) Noua structură cu doi piloni a finanțării în domeniul afacerilor interne ar trebui să contribuie la simplificarea, raționalizarea, consolidarea și transparența finanțării în domeniul respectiv. Ar trebui să fie identificate sinergiile, coerența și complementaritatea între diferitele fonduri și programe, inclusiv în vederea alocării de finanțare pentru obiective comune. Cu toate acestea, ar trebui să se evite suprapunerea între diferite instrumente de finanțare.

(6) Fondul ar trebui să creeze un cadru flexibil care să permită statelor membre să primească resurse financiare în temeiul programelor lor naționale pentru a sprijini domeniile politice în cadrul fondului în funcție de situațiile și necesitățile lor specifice și din perspectiva obiectivelor generale și specifice ale fondului, pentru care sprijinul financiar ar fi cel mai eficace și mai adecvat.

(7) Fondul ar trebui să exprime solidaritatea prin intermediul asistenței financiare acordate statelor membre. Acesta ar trebui să îmbunătățească gestionarea eficace a fluxurilor de migrație către Uniune, în domeniile în care Uniunea aduce o valoare adăugată maximă, în special prin repartizarea responsabilității între statele membre, precum și prin repartizarea responsabilității cu țările terțe și prin consolidarea cooperării cu acestea.

([1]) JO C 299, 4.10.2012, p. 108.
([2]) JO C 277, 13.9.2012, p. 23.
([3]) Poziția Parlamentului European din 13 martie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 14 aprilie 2014.

(8) Pentru a contribui la îndeplinirea obiectivului general al fondului, statele membre ar trebui să se asigure că programele lor naționale includ acțiuni care abordează obiectivele specifice ale prezentului regulament și că alocarea resurselor între obiective asigură îndeplinirea acestora. În eventualitatea excepțională că un stat membru dorește să deroge de la procentajele minime prevăzute de prezentul regulament, statul membru în cauză ar trebui să prezinte o justificare detaliată în cadrul programului său național.

(9) Pentru a asigura o politică în domeniul azilului uniformă și de înaltă calitate și pentru a aplica standarde mai înalte în materie de protecție internațională, fondul ar trebui să contribuie la funcționarea eficace a sistemului european comun de azil, care cuprinde măsuri referitoare la politică, legislație și consolidarea capacităților, în cooperare cu alte state membre, agențiile Uniunii și țările terțe.

(10) Se impune susținerea și ameliorarea eforturilor depuse de statele membre pentru a pune în aplicare pe deplin și în mod corespunzător acquis-ul Uniunii în materie de azil, în special pentru a pune la dispoziție condiții adecvate de primire a persoanelor strămutate, a solicitanților și a beneficiarilor de protecție internațională, pentru a asigura determinarea corectă a statutului, în conformitate cu Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]), pentru a aplica proceduri de azil echitabile și eficace și pentru a promova bunele practici în domeniul azilului, astfel încât să fie protejate drepturile persoanelor care necesită protecție internațională și să asigure funcționarea eficientă a sistemelor de azil ale statelor membre.

(11) Fondul ar trebui să ofere sprijin adecvat eforturilor comune depuse de statele membre pentru identificarea, schimbul și promovarea celor mai bune practici și pentru instituirea unor structuri de cooperare eficace, în vederea îmbunătățirii calității procesului decizional în cadrul sistemului european comun de azil.

(12) Fondul ar trebui să completeze și să consolideze activitățile întreprinse de Biroul European de Sprijin pentru Azil („EASO"), instituit prin Regulamentul (UE) nr. 439/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]), în scopul de a coordona cooperarea practică în materie de azil între statele membre, de a susține statele membre care se confruntă cu o presiune deosebită asupra sistemelor lor de azil și de a contribui la punerea în aplicare a sistemului european comun de azil. Comisia poate face uz de posibilitatea oferită de Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]) de a încredința EASO punerea în aplicare a unor sarcini specifice, ad-hoc, precum coordonarea acțiunilor statelor membre în ceea ce privește relocarea, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 439/2010.

(13) Fondul ar trebui să sprijine eforturile depuse de Uniune și de statele membre pentru consolidarea capacității statelor membre de a dezvolta, a monitoriza și a evalua politicile lor în domeniul azilului din perspectiva obligațiilor care le revin în temeiul dreptului în vigoare al Uniunii.

(14) Fondul ar trebui să sprijine eforturile depuse de statele membre în scopul de a furniza, pe teritoriile lor, protecție internațională și o soluție durabilă pentru refugiații și persoanele strămutate identificate de către Înaltul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICNUR) ca eligibile în vederea relocării, cum ar fi evaluarea necesităților persoanelor în cauză în materie de relocare și transfer pe teritoriile lor, pentru a le acorda un statut juridic sigur și a promova integrarea lor efectivă.

(15) Fondul ar trebui să asigure sprijin pentru noi abordări privind accesul la procedurile de azil într-un mod mai sigur, în special prin vizarea principalelor țări de tranzit, printre care programe de protecție pentru anumite grupuri sau proceduri de examinare a cererilor de azil.

(16) Prin însăși natura sa, fondul ar trebui să poată oferi sprijin operațiunilor voluntare de împărțire a obligațiilor convenite între statele membre și care constau în transferul beneficiarilor și al solicitanților de protecție internațională dintr-un stat membru în altul.

(17) Parteneriatele și cooperarea cu țările terțe pentru a asigura gestionarea adecvată a afluxurilor de persoane care solicită azil sau alte forme de protecție internațională sunt o componentă esențială a politicii Uniunii în domeniul azilului. În scopul de a asigura acces la protecție internațională și soluții durabile în stadiul cel mai incipient posibil, inclusiv în cadrul programelor regionale de protecție, fondul ar trebui să includă o componentă solidă de relocare la nivelul Uniunii.

([1]) Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO L 337, 20.12.2011, p. 9).

([2]) Regulamentul (UE) nr. 439/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 mai 2010 privind înființarea unui Birou European de Sprijin pentru Azil (JO L 132, 29.5.2010, p. 11).

([3]) Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2012 privind normele financiare aplicabile bugetului general al Uniunii și de abrogare a Regulamentului (CE, Euratom) Nr. 1605/2002 al Consiliului (JO L 298, 26.10.2012, p. 1).

(18) Pentru a îmbunătăți și a consolida procesul de integrare în societățile europene, fondul ar trebui să faciliteze migrația legală către Uniune, în conformitate cu necesitățile economice și sociale ale statelor membre și să anticipeze pregătirea procesului de integrare încă din țara de origine a resortisanților din țări terțe care vin în Uniune.

(19) Pentru a fi eficient și pentru a aduce cea mare valoare adăugată, fondul ar trebui să urmărească o abordare mai bine direcționată, în sprijinul unor strategii coerente, concepute special în vederea promovării integrării resortisanților din țări terțe la nivel național, local și/sau regional, după caz. Aceste strategii ar trebui puse în aplicare mai ales de autorități locale sau regionale și de actori non-statali, fără a exclude autoritățile naționale, în special în cazul în care organizarea administrativă specifică a statului membru ar necesita acest lucru sau în care, într-un stat membru, acțiunile de integrare fac obiectul unei competențe partajate între respectivul stat și serviciile administrative descentralizate. Organizațiile de punere în aplicare ar trebui ca, dintr-o serie de măsuri disponibile, să le aleagă pe cele mai adecvate pentru situația lor specială.

(20) Punerea în aplicare a fondului ar trebui să fie coerentă cu principiile fundamentale comune ale Uniunii privind integrarea, astfel cum sunt stabilite în programul comun de integrare.

(21) Măsurile de integrare ar trebui să se aplice, de asemenea, beneficiarilor de protecție internațională, în vederea asigurării unei abordări cuprinzătoare a integrării, luând în considerare caracteristicile specifice ale acestor grupuri-țintă. Atunci când măsurile de integrare se combină cu măsuri de primire, acțiunile ar trebui să permită și includerea solicitanților de protecție internațională, după caz.

(22) Pentru a asigura coerența reacției Uniunii în domeniul integrării resortisanților din țări terțe, acțiunile finanțate în cadrul fondului ar trebui să fie specifice și complementare acțiunilor finanțate în temeiul Fondului social european. În acest context, autoritățile statelor membre responsabile pentru punerea în aplicare a fondului ar trebui să aibă obligația de a institui mecanisme de cooperare și coordonare cu autoritățile desemnate de statele membre în scopul gestionării intervențiilor Fondului social european.

(23) Din motive practice, unele acțiuni pot viza un grup de persoane care poate fi abordat mai eficient ca întreg fără să se facă distincție între membrii săi. Prin urmare, ar trebui să se asigure posibilitatea ca statele membre care doresc acest lucru să prevadă în programele lor naționale că acțiunile de integrare pot include rude apropiate ale resortisanților din țări terțe în măsura în care este necesar pentru punerea în aplicare efectivă a acestor acțiuni. Termenul de „rudă apropiată" ar trebui să fie interpretat în înțelesul de soți/soții/partener/parteneră, precum și orice altă persoană care are legături familiale directe în linie descendentă sau ascendentă cu resortisantul din țară terță vizat de acțiunile de integrare și care nu ar intra altfel în domeniul de aplicare al fondului.

(24) Fondul ar trebui să sprijine statele membre în stabilirea unor strategii care să organizeze migrația legală, îmbunătățind capacitatea acestora de a elabora, a pune în aplicare, a monitoriza și a evalua, în general, toate strategiile, politicile și măsurile în materie de imigrație și integrare a resortisanților țărilor terțe, inclusiv instrumentele juridice ale Uniunii. Fondul ar trebui să sprijine, de asemenea, schimbul de informații, schimbul de cele mai bune practici și cooperarea între diferitele departamente ale administrației, precum și cu alte state membre.

(25) Uniunea ar trebui să folosească în continuare și să extindă utilizarea parteneriatelor pentru mobilitate, ca principal cadru strategic de cooperare, cuprinzător și pe termen lung, în scopul gestionării migrației cu țările terțe. Fondul ar trebui să susțină activități în cadrul parteneriatelor pentru mobilitate care se desfășoară fie în Uniune, fie în țările terțe și care vizează urmărirea necesităților și a priorităților Uniunii, în special acțiuni menite să asigure continuitatea finanțării, incluzând atât Uniunea, cât și țările terțe.

(26) Se impune să fie sprijinite și încurajate în continuare eforturile statelor membre pentru îmbunătățirea gestionării returnării resortisanților din țări terțe sub toate aspectele sale, în scopul punerii în aplicare continue, echitabile și eficace a standardelor comune privind returnarea, în special în conformitate cu Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]). Fondul ar trebui să promoveze elaborarea unor strategii de returnare la nivel național, în cadrul conceptului gestionării integrate a returnării, precum și măsuri care să sprijine punerea lor efectivă în aplicare în țări terțe.

(27) În ceea ce privește returnarea voluntară a persoanelor, inclusiv a celor care doresc să fie returnate chiar dacă nu sunt obligate să părăsească teritoriul, ar trebui să se prevadă stimulente pentru astfel de persoane returnate, cum ar fi un tratament preferențial sub forma unei asistențe sporite la returnare. Acest tip de returnare voluntară este atât în interesul persoanelor returnate, cât și în interesul autorităților, din punct de vedere al raportului cost-eficacitate. Statele membre ar trebui încurajate să acorde preferință returnării voluntare.

([1]) Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO L 348, 24.12.2008, p. 98).

(28) Cu toate acestea, din punct de vedere al politicii, returnarea voluntară și returnarea forțată sunt strâns legate între ele și se sprijină reciproc, ca atare, statele membre ar trebui încurajate să consolideze complementaritatea acestor două forme în cadrul gestionării returnărilor. Este necesar să se efectueze expulzări pentru a proteja integritatea politicilor Uniunii în domeniul imigrației și al azilului, precum și a sistemelor de imigrație și de azil ale statelor membre. Astfel, posibilitatea de a recurge la expulzări este o condiție necesară pentru a se asigura că această politică nu este subminată și pentru a respecta statul de drept, care reprezintă, la rândul său, un element esențial în crearea unui spațiu de libertate, securitate și justiție. Prin urmare, fondul ar trebui să sprijine acțiunile statelor membre de facilitare a expulzărilor, în conformitate cu standardele instituite în dreptul Uniunii, după caz, și cu respectarea deplină a drepturilor fundamentale și a demnității persoanelor returnate.

(29) Este esențial ca fondul să sprijine măsuri specifice în beneficiul persoanelor returnate în țara de returnare, în scopul de a asigura reîntoarcerea efectivă în orașul sau în regiunea lor de origine în bune condiții și de a consolida reintegrarea durabilă a acestora în comunitatea lor.

(30) Acordurile de readmisie ale Uniunii fac parte integrantă din politica de returnare a Uniunii și sunt un instrument central pentru gestionarea eficientă a fluxurilor de migrație, întrucât acestea facilitează returnarea rapidă a migranților ilegali. Aceste acorduri sunt un element important în cadrul dialogului și al cooperării cu țările terțe de origine și de tranzit ale migranților ilegali și punerea lor în aplicare în țările terțe ar trebui sprijinită pentru a asigura strategii de returnare eficace la nivel național și la nivelul Uniunii.

(31) Fondul ar trebui să completeze și să consolideze activitățile întreprinse de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene, instituită prin Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului ([1]), dintre atribuțiile căreia face parte asigurarea sprijinului necesar pentru statele membre în organizarea de operații comune de returnare și identificarea celor mai bune practici privind obținerea documentelor de călătorie și expulzarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală pe teritoriile statelor membre, precum și sprijinirea statelor membre în circumstanțe care necesită o asistență tehnică și operațională sporită la frontierele externe, ținând cont că unele situații pot implica urgențe umanitare și salvare pe mare.

(32) În plus față de sprijinul pentru returnarea persoanelor conform dispozițiilor prezentului regulament, fondul ar trebui să sprijine, de asemenea, alte măsuri de combatere a imigrației ilegale sau a eludării normelor juridice existente în privința migrației legale, salvgardând astfel integritatea sistemelor de imigrație ale statelor membre.

(33) Fondul ar trebui pus în aplicare cu respectarea deplină a drepturilor și principiilor consacrate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și a drepturilor fundamentale consacrate în instrumentele internaționale relevante, inclusiv în jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului. Acțiunile eligibile ar trebui să țină cont de o abordare bazată pe drepturile omului a protejării migranților, refugiaților și solicitanților de azil și ar trebui, în mod special, să asigure acordarea unei atenții speciale și un răspuns dedicat pentru situațiile specifice ale persoanelor vulnerabile, în special femei, minori neînsoțiți și alți minori în situație de risc.

(34) Termenii „persoane vulnerabile” și „membri ai familiei” au definiții diferite în diferite acte relevante pentru prezentul regulament. Prin urmare, aceștia ar trebui să fie interpretați în sensul actului relevant, ținând cont de contextul în care sunt utilizați. În contextul relocării, statele membre care relochează ar trebui să se consulte îndeaproape cu ICNUR în legătură cu termenul de „membri ai familiei” în practicile lor de relocare și în procesele efective de relocare.

(35) Măsurile din țările terțe și care au legătură cu țările terțe care beneficiază de sprijin prin intermediul fondului ar trebui adoptate în sinergie și coerență cu alte acțiuni desfășurate în afara Uniunii și care beneficiază de sprijin în cadrul instrumentelor geografice și tematice de asistență externă a Uniunii. În special, în punerea în aplicare a unor astfel de acțiuni ar trebui să se urmărească coerența deplină cu principiile și obiectivele generale ale acțiunii externe și ale politicii externe ale Uniunii referitoare la țara sau regiunea în cauză. Măsurile nu ar trebui să fie destinate să sprijine acțiuni care sunt direct orientate către dezvoltare și, atunci când este cazul, ar trebui să completeze asistența financiară acordată prin intermediul instrumentelor de ajutor extern. Ar trebui să se respecte principiul coerenței politicilor pentru dezvoltare, astfel cum este stabilit la punctul 35 din Consensul european privind dezvoltarea. De asemenea, este important să se asigure că punerea în aplicare a asistenței de urgență este coerentă și, după caz, complementară în raport cu politica umanitară a Uniunii și că aceasta respectă principiile umanitare, astfel cum sunt stabilite prin Consensul european privind ajutorul umanitar.

(36) O mare parte a resurselor disponibile în cadrul fondului ar trebui alocată în mod proporțional cu responsabilitatea asumată de fiecare stat membru prin eforturile sale în materie de gestionare a fluxurilor de migrație, pe baza unor

([1]) Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului din 26 octombrie 2004 de instituire a Agenției Europene pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene (JO L 349, 25.11.2004, p. 1).

criterii obiective. În acest scop, ar trebui să se utilizeze cele mai recente date statistice disponibile colectate de Eurostat în temeiul Regulamentului (CE) nr. 862/2007 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]) și referitoare la fluxurile de migrație, cum ar fi numărul primelor cereri de azil, numărul deciziilor pozitive de acordare a statutului de refugiat sau a protecției subsidiare, numărul refugiaților relocați, numărul resortisanților din țări terțe aflați în situație de ședere legală, numărul resortisanților din țări terțe care au obținut o autorizație de ședere eliberată de un stat membru, numărul deciziilor de returnare emise de autoritățile naționale și numărul returnărilor efectuate.

(37) Prezentul regulament stabilește alocarea sumelor de bază către statele membre. Suma de bază este compusă dintr-o sumă minimă și o sumă calculată pe baza mediei alocărilor pentru 2011, 2012 și 2013 pentru fiecare stat membru în cadrul Fondului european pentru refugiați instituit prin Decizia nr. 573/2007/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([2]), al Fondului european de integrare a resortisanților din țări terțe instituit prin Decizia 2007/435/CE a Consiliului ([3]) și al Fondului european de returnare instituit prin Decizia nr. 575/2007/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([4]). Calculul alocărilor s-a efectuat în conformitate cu criteriile de repartizare prevăzute de Decizia nr. 573/2007/CE, de Decizia 2007/435/CE și de Decizia nr. 575/2007/CE. Din perspectiva concluziilor Consiliului European din 7-8 februarie 2013 care au subliniat că ar trebui să se pună un accent special „pe societățile insulare care se confruntă cu provocări legate de migrația disproporționată", se impune majorarea sumelor minime destinate pentru Cipru și Malta.

(38) Deși se impune ca fiecărui stat membru să i se aloce o sumă pe baza celor mai recente date statistice disponibile, resursele disponibile în cadrul fondului ar trebui, de asemenea, să fie parțial repartizată în scopul punerii în aplicare a acțiunilor specifice care necesită un efort de cooperare între statele membre și generează o valoare adăugată considerabilă pentru Uniune, precum și în scopul punerii în aplicare a Programului de relocare al Uniunii și al transferurilor de beneficiari de protecție internațională de la un stat membru la altul.

(39) În acest scop, prezentul regulament ar trebui să stabilească o listă de acțiuni specifice eligibile pentru a beneficia de resursele fondului. Sume suplimentare ar trebui alocate statelor membre care își asumă angajamentul de a pune în aplicare astfel de acțiuni.

(40) Din perspectiva instituirii treptate a unui program de relocare al Uniunii, fondul ar trebui să ofere asistență direcționată sub forma unor stimulente financiare (sume forfetare) pentru fiecare persoană relocată. Comisia, în cooperare cu EASO și în conformitate cu competențele care le revin, ar trebui să monitorizeze punerea în aplicare efectivă a operațiilor de relocare sprijinite în cadrul fondului.

(41) În vederea sporirii impactului eforturilor de relocare depuse de Uniune în ceea ce privește furnizarea de protecție pentru persoanele care au nevoie de protecție internațională și pentru maximizarea impactului strategic al relocării printr-o mai bună direcționare către persoanele care au cea mai mare nevoie de relocare, ar trebui formulate la nivelul Uniunii priorități comune referitoare la relocare. Prioritățile comune ar trebui să fie modificate numai atunci când există o justificare clară pentru aceasta sau în urma oricăror recomandări din partea ICNUR privind bazele categoriilor generale specificate în prezentul regulament.

(42) Având în vedere vulnerabilitatea lor deosebită, anumite categorii de persoane care au nevoie de protecție internațională ar trebui să fie întotdeauna incluse printre prioritățile comune ale Uniunii în materie de relocare.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 862/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind statisticile comunitare din domeniul migrației și protecției internaționale și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 311/76 al Consiliului privind elaborarea de statistici cu privire la lucrătorii străini (JO L 199, 31.7.2007, p. 23).

([2]) Decizia nr. 573/2007/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 mai 2007 de instituire a Fondului European pentru Refugiați pentru perioada 2008-2013, ca parte a Programului general Solidaritatea și gestionarea fluxurilor migratorii, precum și de abrogare a Deciziei 2004/904/CE a Consiliului (JO L 144, 6.6.2007, p. 1).

([3]) Decizia 2007/435/CE a Consiliului din 25 iunie 2007 de instituire a Fondului european de integrare a resortisanților țărilor terțe pentru perioada 2007-2013, ca parte a programului general Solidaritatea și gestionarea fluxurilor migratorii (JO L 168, 28.6.2007, p. 18).

([4]) Decizia nr. 575/2007/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 mai 2007 de instituire a Fondului European de Returnare pentru perioada 2008-2013, ca parte a Programului general Solidaritatea și gestionarea fluxurilor migratorii (JO L 144, 6.6.2007, p. 45).

(43) Luând în considerare necesitățile de relocare stabilite în cadrul priorităților comune ale Uniunii în materie de relocare, este necesar, de asemenea, să se furnizeze stimulente financiare suplimentare pentru relocarea persoanelor din anumite regiuni geografice și de anumite naționalități, precum și a categoriilor specifice de persoane care urmează să fie relocate, atunci când relocarea este considerată a fi cel mai potrivit răspuns la nevoile speciale ale acestora.

(44) În scopul sporirii solidarității și al unei mai bune repartizări a responsabilității între statele membre, în special față de cele mai afectate de fluxurile de azil, ar trebui, de asemenea, să se instituie un mecanism similar bazat pe stimulente financiare pentru transferul beneficiarilor de protecție internațională de la un stat membru la altul. Mecanismul respectiv ar reduce presiunea asupra statelor membre care primesc un număr mai mare de solicitanți de azil și de beneficiari de protecție internațională, fie în termeni absoluți, fie în termeni proporționali.

(45) Sprijinul furnizat de fond va fi mai eficient și va aduce o valoare adăugată mai mare dacă prezentul regulament identifică un număr limitat de obiective obligatorii care să fie urmărite în cadrul programelor elaborate de fiecare stat membru luând în considerare situația și necesitățile sale specifice.

(46) În vederea sporirii solidarității, este important ca fondul să prevadă, în coordonare și sinergie cu asistența umanitară gestionată de Comisie, după caz, un sprijin suplimentar pentru abordarea situațiilor de urgență în care migrația exercită o presiune puternică în statele membre sau în țările terțe sau în cazul unui aflux masiv de persoane strămutate, în temeiul Directivei 2001/55/CE a Consiliului ([1]), prin acordarea de asistență de urgență. Asistența de urgență ar trebui să includă, de asemenea, sprijin pentru programele ad-hoc de admisie umanitară destinate să asigure șederea temporară pe teritoriul unui stat membru în eventualitatea unei crize umanitare urgente în țări terțe. Cu toate acestea, astfel de alte programe de admitere umanitară nu aduc atingere și nu ar trebui să submineze programul de relocare al Uniunii care vizează explicit de la început să ofere o soluție durabilă persoanelor care au nevoie de protecție internațională transferate Uniunii din țări terțe. În acest scop, statele membre nu ar trebui să fie îndreptățite să primească sume forfetare suplimentare pentru persoane cărora li s-a acordat drept de ședere temporară pe teritoriul unui stat membru în temeiul acestor alte programe de admisie umanitară.

(47) Prezentul regulament ar trebui să prevadă asistență financiară pentru activitățile Rețelei europene de migrație, înființată prin Decizia 2008/381/CE a Consiliului ([2]), în conformitate cu obiectivele și atribuțiile care revin acesteia.

(48) Prin urmare, Decizia 2008/381/CE ar trebui să fie modificată în vederea alinierii procedurilor și pentru a facilita asigurarea unui sprijin financiar adecvat și prompt pentru punctele naționale de contact prevăzute de respectiva decizie.

(49) Având în vedere domeniul de aplicare al stimulentelor financiare alocate statelor membre pentru relocare și/sau transfer al beneficiarilor de protecție internațională de la un stat membru la altul sub formă de sume forfetare și deoarece acestea reprezintă o mică parte a costurilor efective, prezentul regulament ar trebui să prevadă anumite derogări de la normele privind eligibilitatea cheltuielilor.

(50) Pentru a completa sau a modifica dispozițiile prezentului regulament privind sumele forfetare aferente relocării și transferului de beneficiari de protecție internațională de la un stat membru la altul, precum și privind definirea acțiunilor specifice și a priorităților comune ale Uniunii în materie de relocare, ar trebui să se delege Comisiei competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Este deosebit de important ca, pe parcursul activității sale de pregătire, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

(51) În aplicarea prezentului regulament, inclusiv la pregătirea actelor delegate, Comisia ar trebui să consulte experți din toate statele membre.

(52) În vederea asigurării unor condiții uniforme de punere în aplicare a prezentului regulament, ar trebui să se confere Comisiei competențe de executare. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]).

([1]) Directiva 2001/55/CE a Consiliului din 20 iulie 2001 privind standardele minime pentru acordarea protecției temporare, în cazul unui aflux masiv de persoane strămutate, și măsurile de promovare a unui echilibru între eforturile statelor membre pentru primirea acestor persoane și suportarea consecințelor acestei primiri (JO L 212, 7.8.2001, p. 12).

([2]) Decizia 2008/381/CE a Consiliului din 14 mai 2008 de instituire a unei Rețele europene de migrație (JO L 131, 21.5.2008, p. 7).

([3]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

(53) Finanțarea de la bugetul Uniunii ar trebui să se concentreze asupra activităților în care intervenția Uniunii poate aduce o valoare adăugată suplimentară, comparativ cu acțiunea individuală a statelor membre. Întrucât Uniunea se află într-o poziție mai bună decât statele membre pentru a furniza un cadru în vederea exprimării solidarității Uniunii în gestionarea fluxurilor de migrație, sprijinul financiar furnizat în temeiul prezentului regulament ar trebui să contribuie în special la consolidarea capacităților naționale și ale Uniunii în acest domeniu.

(54) Se impune maximizarea impactului fondurilor Uniunii prin mobilizarea, gruparea și valorificarea resurselor financiare publice și private.

(55) Comisia ar trebui să monitorizeze punerea în aplicare a fondului în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 514/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]) cu ajutorul indicatorilor comuni de evaluare a rezultatelor și a impactului. Acești indicatori, inclusiv bazele de referință relevante, ar trebui să ofere o bază minimă pentru a evalua măsura în care au fost îndeplinite obiectivele fondului.

(56) Pentru a măsura realizările fondului, ar trebui să se instituie indicatori comuni în legătură cu fiecare dintre obiectivele sale specifice. Indicatorii comuni nu ar trebui să afecteze natura facultativă sau obligatorie a punerii în aplicare a acțiunilor conexe, astfel cum se descrie în prezentul regulament.

(57) În scopul gestionării și punerii sale în aplicare, fondul ar trebui să facă parte dintr-un cadru coerent format din prezentul regulament și Regulamentul (UE) nr. 513/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]). În sensul fondului, parteneriatul prevăzut de Regulamentul (UE) nr. 514/2014 ar trebui să includă organizații internaționale, organizații neguvernamentale și parteneri sociali relevanți. Fiecărui stat membru ar trebui să-i revină răspunderea pentru stabilirea componenței parteneriatului și a dispozițiilor concrete privind punerea acestuia în aplicare.

(58) Deoarece obiectivul prezentului regulament, și anume acela de a contribui la gestionarea eficace a fluxurilor de migrație și de a pune în aplicare, consolida și dezvolta politica comună în domeniul azilului, al protecției subsidiare și al protecției temporare și politica comună în domeniul imigrației, nu poate fi suficient realizat de statele membre dar poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană (Tratatul UE). În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului menționat.

(59) În conformitate cu articolele 8 și 10 din TFUE, fondul ar trebui să ia în considerare integrarea egalității între femei și bărbați și principiile referitoare la nediscriminare.

(60) Deciziile nr. 573/2007/CE, nr. 575/2007/CE și 2007/435/CE ar trebui să fie abrogate, sub rezerva dispozițiilor tranzitorii prevăzute de prezentul regulament.

(61) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul UE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, respectivele state membre și-au notificat intenția de a participa la adoptarea și punerea în aplicare a prezentului regulament.

(62) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul UE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu îi revin obligații în temeiul acestuia și acesta nu i se aplică.

(63) Se impune ca durata de aplicare a prezentului regulament să fie aliniată cu cea a Regulamentului (UE, Euratom) nr. 1311/2013 al Consiliului ([3]). În consecință, prezentul regulament ar trebui să se aplice de la 1 ianuarie 2014,

([1]) Regulamentul (UE) nr. 514/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de stabilire a dispozițiilor generale privind Fondul pentru azil, migrație și integrare, precum și instrumentul de sprijin financiar pentru cooperarea polițienească, prevenirea și combaterea criminalității și gestionarea crizelor (a se vedea pagina 112 din prezentul Jurnal Oficial).

([2]) Regulamentul (UE) nr. 513/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de instituire, în cadrul Fondului pentru securitate internă, a instrumentului de sprijin financiar pentru cooperarea polițienească, prevenirea și combaterea criminalității și gestionarea crizelor și de abrogare a Deciziei 2007/125/JAI a Consiliului (a se vedea pagina 93 din prezentul Jurnal Oficial).

([3]) Regulamentul (UE, Euratom) nr. 1311/2013 al Consiliului din 2 decembrie 2013 de stabilire a cadrului financiar multianual pentru perioada 2014-2020 (JO L 347, 20.12.2013, p. 884).

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiectiv și domeniu de aplicare

(1) Prezentul regulament instituie Fondul pentru azil, migrație și integrare („fondul") pentru perioada 1 ianuarie 2014-31 decembrie 2020.

(2) Prezentul regulament stabilește:

(a) obiectivele sprijinului financiar și acțiunile eligibile;

(b) cadrul general pentru punerea în aplicare a acțiunilor eligibile;

(c) resursele financiare disponibile și distribuirea acestora;

(d) principiile și mecanismele de stabilire a priorităților comune ale Uniunii în materie de relocare; și

(e) asistența financiară asigurată pentru activitățile Rețelei europene de migrație.

(3) Prezentul regulament prevede aplicarea normelor stabilite în Regulamentul (UE) nr. 514/2014, fără a aduce atingere articolului 4 din prezentul regulament.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

(a) „relocare" înseamnă procesul prin care, la solicitarea Înaltului Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați („ICNUR"), care are la bază necesitatea de protecție internațională a unei persoane, resortisanții din țări terțe sunt transferați dintr-o țară terță într-un stat membru în care le este permisă șederea, beneficiind de unul din următoarele statute:

(i) „statutul de refugiat" în sensul articolului 2 litera (e) din Directiva 2011/95/UE;

(ii) statutul conferit prin protecție subsidiară în sensul articolului 2 litera (g) din Directiva 2011/95/UE; sau

(iii) orice alt statut care oferă, în temeiul dreptului intern și al dreptului Uniunii, drepturi și beneficii similare statutelor menționate la punctele (i) și (ii);

(b) „alte programe de admisie umanitară" înseamnă un proces ad-hoc prin care un stat membru acordă mai multor resortisanți din țări terțe permisiunea de ședere pe teritoriul său pentru o durată limitată cu scopul de a-i proteja de crize umanitare de urgență cauzate de evenimente precum revoluții sau conflicte;

(c) „protecție internațională" înseamnă statut de refugiat și statut conferit prin protecție subsidiară în sensul Directivei 2011/95/UE;

(d) „returnare" înseamnă procesul de întoarcere a unui resortisant al unei țări terțe - fie prin respectarea voluntară a unei obligații de returnare, fie prin aplicarea forțată a acesteia, astfel cum este definit la articolul 3 din Directiva 2008/115/CE;

(e) „resortisant dintr-o țară terță" înseamnă orice persoană care nu este cetățean al Uniunii în sensul articolului 20 alineatul (1) din TFUE. Trimiterea la resortisanți din țări terțe se înțelege în sensul includerii persoanelor apatride și a persoanelor cu cetățenie nedeterminată;

(f) „expulzare" înseamnă executarea obligației de returnare, respectiv transportul fizic în afara statului membru, astfel cum este definită la articolul 3 din Directiva 2008/115/CE;

(g) „plecarea voluntară" înseamnă îndeplinirea obligației de returnare în termenul prevăzut în acest scop în decizia de returnare, astfel cum este definită la articolul 3 din Directiva 2008/115/CE;

(h) „minor neînsoțit" înseamnă un resortisant al unei țări terțe cu vârsta mai mică de 18 ani care sosește sau a sosit pe teritoriul statelor membre neînsoțit de un adult care răspunde de el/ea, în conformitate cu legislația sau practica națională a statului membru în cauză și atât timp cât el/ea nu este efectiv în întreținerea unei astfel de persoane; definiția include un minor care este lăsat neînsoțit după ce a intrat pe teritoriul statelor membre;

(i) „persoană vulnerabilă" înseamnă orice resortisant dintr-o țară terță care corespunde definiției respective în conformitate cu dreptul Uniunii relevant pentru domeniul de politică al acțiunii sprijinite prin intermediul fondului;

(j) „membru de familie" înseamnă orice resortisant dintr-o țară terță care corespunde definiției respective în conformitate cu dreptul Uniunii relevant pentru domeniul de politică al acțiunii sprijinite prin intermediul fondului;

(k) „situație de urgență" înseamnă o situație care rezultă ca urmare a:

(i) unei puternice presiuni exercitate de migrație în unul sau mai multe state membre, caracterizată de un aflux important și disproporționat de resortisanți din țări terțe care solicită în număr semnificativ și de urgență centrele de primire și de detenție, precum și sistemele și procedurile de azil;

(ii) punerii în aplicare a unor mecanisme de protecție temporară, în sensul Directivei 2001/55/CE; sau a

(iii) unei puternice presiuni exercitate de migrație în țările terțe unde refugiații sunt blocați din cauza unor evenimente, cum ar fi evoluții politice sau conflicte.

Articolul 3

Obiective

(1) Obiectivul general al fondului este de a contribui la gestionarea eficientă a fluxurilor de migrație și la punerea în aplicare, consolidarea și dezvoltarea politicii comune privind azilul, a protecției subsidiare și a protecției temporare, precum și a politicii comune în domeniul imigrației, respectând, în același timp, pe deplin, drepturile și principiile consacrate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

(2) În cadrul obiectivului său general, fondul contribuie la următoarele obiective specifice comune:

(a) consolidarea și dezvoltarea tuturor aspectelor sistemului european comun de azil, inclusiv a dimensiunii sale externe;

(b) sprijinirea migrației legale către statele membre, în conformitate cu necesitățile economice și sociale ale acestora, precum necesitățile pieței forței de muncă, salvgardând în același timp integritatea sistemelor de imigrație ale statelor membre, precum și promovarea integrării efective a resortisanților din țări terțe;

(c) consolidarea unor strategii de returnare echitabile și eficace în statele membre, care să contribuie la combaterea imigrației ilegale, cu accent pe sustenabilitatea returnării și pe readmisia efectivă în țările de origine și tranzit;

(d) consolidarea solidarității și a repartizării responsabilității între statele membre, în special față de cele mai afectate de fluxurile de migrație și azil, inclusiv prin cooperare la nivel practic.

Îndeplinirea obiectivelor specifice ale fondului se evaluează în conformitate cu articolul 55 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, utilizând indicatorii comuni prevăzuți în anexa IV din prezentul regulament și indicatori specifici pentru fiecare program incluși în programele naționale.

(3) Măsurile adoptate în vederea realizării obiectivelor menționate la alineatele (1) și (2) sunt pe deplin coerente cu măsurile sprijinite prin instrumentele de finanțare externă ale Uniunii și cu principiile și obiectivele generale ale acțiunii externe a Uniunii.

(4) Obiectivele menționate la alineatele (1) și (2) din prezentul articol se realizează ținând seama în mod corespunzător de principiile și obiectivele politicii umanitare a Uniunii. Coerența cu măsurile finanțate prin instrumentele de finanțare externă ale Uniunii se asigură în conformitate cu articolul 24.

Articolul 4

Parteneriat

În sensul fondului, parteneriatul menționat la articolul 12 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 include organizații internaționale, organizații neguvernamentale și parteneri sociali relevanți.

CAPITOLUL II

SISTEMUL EUROPEAN COMUN DE AZIL

Articolul 5

Sistemele de primire și de azil

(1) În cadrul obiectivului specific prevăzut la articolul 3 alineatul (2) primul paragraf litera (a) din prezentul regulament și din perspectiva rezultatului dialogului politic, astfel cum este prevăzut la articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 și în conformitate cu obiectivele programelor naționale prevăzute la articolul 19 din prezentul regulament, fondul sprijină acțiuni care se concentrează asupra uneia sau mai multora dintre următoarele categorii de resortisanți din țări terțe:

(a) cei care se bucură de statut de refugiat sau de statut conferit prin protecție subsidiară în sensul Directivei 2011/95/UE;

(b) cei care au solicitat una dintre cele două forme de protecție internațională menționate la litera (a) și care nu au primit încă o decizie finală;

(c) cei care se bucură de protecție temporară în sensul Directivei 2001/55/CE;

(d) cei care sunt sau au fost relocați într-un stat membru sau transferați dintr-un stat membru.

În ceea ce privește condițiile de primire și procedurile de azil, fondul sprijină, în mod special, următoarele acțiuni care se concentrează asupra categoriilor de persoane menționate la primul paragraf din prezentul alineat:

(a) asigurarea ajutorului material, inclusiv a asistenței la frontieră, a unor servicii de educație, de formare, de sprijin, de asistență medicală și psihologică;

(b) asigurarea unor servicii de sprijin, precum traducere și interpretare, educație, formare, inclusiv formare lingvistică, și alte inițiative justificate de situația persoanei în cauză;

(c) instituirea de structuri și sisteme administrative și formarea personalului și autorităților relevante, precum și îmbunătățirea acestora, pentru a se asigura accesul efectiv și ușor la proceduri de azil pentru solicitanții de azil, precum și de proceduri de azil eficiente și de înaltă calitate, mai ales atunci când este necesar să se susțină evoluția acquis-ului Uniunii;

(d) asigurarea de asistență socială, informații sau de asistență pentru formalități administrative și/sau judiciare, precum și de informații sau consiliere privind rezultatul eventual al procedurii de azil, inclusiv aspecte precum procedurile de returnare;

(e) asigurarea de asistență și reprezentare juridică;

(f) identificarea grupurilor vulnerabile și asistență specifică pentru persoanele vulnerabile, mai ales în conformitate cu literele (a)-(e);

(g) stabilirea, dezvoltarea și îmbunătățirea unor măsuri alternative la detenție.

Atunci când se consideră adecvat și când un program național al unui stat membru prevede astfel de măsuri, fondul poate sprijini și măsuri legate de integrare, precum cele menționate la articolul 9 alineatul (1) referitoare la primirea persoanelor menționate la primul paragraf din prezentul alineat.

(2) În obiectivul specific definit la articolul 3 alineatul (2) primul paragraf litera (a) și în conformitate cu obiectivele programelor naționale definite la articolul 19, în ceea ce privește infrastructura de cazare și sistemele de primire, fondul sprijină în special următoarele acțiuni:

(a) ameliorarea și menținerea infrastructurilor și serviciilor de cazare existente;

(b) consolidarea și ameliorarea structurilor și sistemelor administrative;

(c) informare pentru comunitățile locale;

(d) formarea personalului autorităților, inclusiv al autorităților locale, care va interacționa cu persoanele menționate la alineatul (1) în contextul primirii acestora;

(e) instituirea, administrarea și dezvoltarea de noi infrastructuri și servicii, precum și de structuri și sisteme administrative, în special, după caz, abordarea necesităților structurale ale statelor membre;

(3) În obiectivele specifice prevăzute la articolul 3 alineatul (2) primul paragraf literele (a) și (d) și în conformitate cu obiectivele programelor naționale prevăzute la articolul 19, fondul sprijină și acțiuni similare celor enumerate la alineatul (1) din prezentul articol atunci când acțiunile respective se referă la persoane aflate în situație de ședere temporară:

— în centre de tranzit și de procesare a cererilor pentru refugiați, mai ales pentru a sprijini operațiuni de relocare în cooperare cu ICNUR; sau

— pe teritoriul unui stat membru în contextul altor programe de admisie umanitară.

Articolul 6

Capacitatea statelor membre de a elabora, monitoriza și evalua politicile și procedurile proprii în domeniul azilului

În cadrul obiectivului specific prevăzut la articolul 3 alineatul (2) primul paragraf litera (a) din prezentul regulament și din perspectiva rezultatului dialogului politic prevăzut la articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 și în conformitate cu obiectivele programelor naționale prevăzute la articolul 19 din prezentul regulament, în ceea ce privește acțiunile legate de consolidarea capacității statelor membre de a elabora, monitoriza și evalua politicile și procedurile proprii în domeniul azilului, fondul sprijină, în mod special, următoarele acțiuni:

(a) acțiuni de consolidare a capacității statelor membre – inclusiv în legătură cu mecanismul de alertă timpurie, pregătire și gestionare a crizelor instituit prin Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]) – de a colecta, analiza și disemina date și statistici calitative și cantitative privind procedurile de azil, capacitățile de primire, relocare și transfer al solicitanților și/sau al beneficiarilor de protecție internațională de la un stat membru la altul;

(b) acțiuni de consolidare a capacității statelor membre de a colecta, analiza și disemina informații referitoare la țara de origine;

(c) acțiuni care contribuie direct la evaluarea politicilor în domeniul azilului, precum evaluări naționale ale impactului, sondaje în rândul grupurilor-țintă și al altor părți interesate relevante, dezvoltarea unor indicatori și indici de referință.

Articolul 7

Relocarea, transferul de solicitanți și de beneficiari de protecție internațională și alte tipuri de admisie umanitară ad-hoc

(1) În cadrul obiectivului specific prevăzut la articolul 3 alineatul (2) primul paragraf literele (a) și (d) din prezentul regulament și din perspectiva rezultatului dialogului politic astfel cum este prevăzut la articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 și în conformitate cu obiectivele programelor naționale definite la articolul 19 din prezentul regulament, fondul sprijină, în mod special, următoarele acțiuni referitoare la relocarea oricărui resortisant dintr-o țară terță care a fost sau este relocat într-un stat membru, și alte programe de admisie umanitară:

([1]) Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO L 180, 29.6.2013, p. 31).

(a) stabilirea și dezvoltarea unor programe și strategii naționale de relocare și a altor programe de admisie umanitară, inclusiv analiza necesităților, îmbunătățirea indicatorilor și evaluare;

(b) crearea unei infrastructuri și a unor servicii adecvate pentru a se asigura efectuarea cu ușurință și eficacitate a acțiunilor de relocare și a acțiunilor privind alte programe de admisie umanitară, inclusiv asistența lingvistică;

(c) instituirea unor structuri administrative, sisteme și cursuri de formare a personalului pentru efectuarea de misiuni în țări terțe și/sau în alte state membre, pentru a desfășura interviuri, controale medicale și de securitate;

(d) evaluarea cazurilor potențiale de relocare și/sau a cazurilor de alt tip de admisie umanitară de către autoritățile competente ale statelor membre, cum ar fi desfășurarea unor misiuni în țări terțe, a unor interviuri, controale medicale și de securitate;

(e) efectuarea unor examene și tratamente medicale anterior plecării, furnizarea de ajutoare materiale înaintea plecării, măsuri de informare și de integrare anterior plecării și organizarea călătoriei, inclusiv asigurarea unor servicii medicale de însoțire;

(f) oferirea de informații și de asistență la sosire sau imediat după aceea, inclusiv de servicii de interpretare;

(g) acțiuni vizând reîntregirea familiei pentru persoanele care sunt relocate într-un stat membru;

(h) consolidarea infrastructurilor și serviciilor relevante pentru migrație și azil în țările desemnate pentru punerea în aplicare a programelor de protecție regională;

(i) crearea unor condiții generatoare de integrare, autonomie și independență pe termen lung a refugiaților relocați.

(2) În cadrul obiectivului specific prevăzut la articolul 3 alineatul (2) primul paragraf litera (d) din prezentul regulament și din perspectiva rezultatului dialogului politic prevăzut la articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 și în conformitate cu obiectivele programelor naționale prevăzute la articolul 19 din prezentul regulament, fondul sprijină, de asemenea, acțiuni similare cu cele enumerate la alineatul (1) din prezentul articol atunci când se consideră oportun din perspectiva evoluțiilor politice pe durata punerii în aplicare a fondului sau atunci când programul național al unui stat membru prevede aceasta, în legătură cu transferul de solicitanți și/sau beneficiari de protecție internațională. Astfel de operațiuni se realizează, cu consimțământul acestora, dintr-un stat membru care le-a acordat protecție internațională sau este răspunzător pentru examinarea cererii lor într-un alt stat membru interesat în care li se va acorda o protecție echivalentă sau în care se va examina cererea lor de protecție internațională.

CAPITOLUL III

INTEGRAREA RESORTISANȚILOR DIN ȚĂRI TERȚE ȘI MIGRAȚIA LEGALĂ

Articolul 8

Imigrația și măsurile anterioare plecării

În cadrul obiectivului specific prevăzut la articolul 3 alineatul (2) primul paragraf litera (b) din prezentul regulament și din perspectiva rezultatului dialogului politic prevăzut la articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 și în conformitate cu obiectivele programelor naționale prevăzute la articolul 19 din prezentul regulament, fondul sprijină acțiuni care se desfășoară în țări terțe și care se concentrează asupra resortisanților din țări terțe care se conformează unor măsuri specifice anterioare plecării și/sau unor condiții prevăzute de dreptul intern și, după caz, în conformitate cu dreptul Uniunii, inclusiv cele referitoare la capacitatea de integrare în societatea unui stat membru. În acest context, fondul sprijină în special următoarele acțiuni:

(a) pachetele informative și campaniile de conștientizare și de promovare a dialogului intercultural, inclusiv prin intermediul tehnologiei de comunicare și de informare ușor accesibile și prin site-uri internet;

(b) evaluarea aptitudinilor și calificărilor, precum și consolidarea transparenței și a compatibilității aptitudinilor și calificărilor în țări terțe cu cele din statul membru;

(c) formarea în vederea îmbunătățirii capacității de ocupare a unui loc de muncă într-un stat membru;

(d) cursurile exhaustive de orientare civică și cursurile de limbă;

(e) asistența în contextul cererilor de reunificare a familiei în sensul Directivei 2003/86/CE a Consiliului [1].

Articolul 9

Măsuri de integrare

(1) În obiectivul specific prevăzut la articolul 3 alineatul (2) primul paragraf litera (b) din prezentul regulament și din perspectiva rezultatului dialogului politic prevăzut la articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 și în conformitate cu obiectivele programelor naționale prevăzute la articolul 19 din prezentul regulament, fondul sprijină acțiuni care se desfășoară în cadrul unor strategii coerente, luând în considerare necesitățile de integrare ale resortisanților din țări terțe la nivel local și/sau regional. În acest context, fondul sprijină în special următoarele acțiuni care se concentrează asupra resortisanților din țări terțe care se află în situație de ședere ilegală într-un stat membru sau, după caz, care sunt pe cale să dobândească dreptul de ședere legală într-un stat membru:

(a) stabilirea și elaborarea unor astfel de strategii de integrare, cu participarea actorilor locali sau regionali, după caz, inclusiv o analiză a necesităților, ameliorarea indicatorilor de integrare și evaluare, inclusiv evaluări participative, pentru identificarea celor mai bune practici;

(b) asigurarea de consiliere și asistență în domenii precum cazare, mijloace de subzistență, îndrumări de natură administrativă și juridică, asistență medicală, psihologică și socială, îngrijirea copilului și reîntregirea familiei;

(c) acțiuni de integrare a resortisanților din țări terțe în societatea care îi primește și acțiuni care să le permită acestora să se adapteze, să se informeze cu privire la drepturile și obligațiile lor, să participa la viața civilă și culturală și să împărtășească valorile înscrise în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene;

(d) măsuri axate pe educație și formare, inclusiv formare lingvistică și acțiuni preliminare pentru facilitarea accesului la piața forței de muncă;

(e) acțiuni menite să promoveze autonomia acestor persoane și care să permită resortisanților din țări terțe să se întrețină singuri;

(f) acțiuni de promovare a interacțiunilor semnificative și a unui dialog constructiv între resortisanții din țări terțe și societatea care îi primește și acțiuni de promovare a acceptării de către societatea care îi primește, inclusiv prin implicarea mijloacelor de comunicare în masă;

(g) acțiuni de promovare a egalității atât în ceea ce privește accesul, cât și în ceea ce privește tratamentul în raport cu demersurile resortisanților din țări terțe pe lângă serviciile publice și private, inclusiv adaptarea acestor servicii în vederea deservirii lor;

(h) consolidarea capacității beneficiarilor, astfel cum sunt definiți la articolul 2 litera (g) din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, inclusiv prin schimbul de experiență și al celor mai bune practici, precum și prin constituirea unor rețele.

(2) Acțiunile menționate la alineatul (1) țin seama, oricând este necesar, de necesitățile specifice ale diferitelor categorii de resortisanți din țări terțe, inclusiv beneficiari ai protecției internaționale, persoane relocate sau transferate și, în special, persoane vulnerabile.

(3) Programele naționale pot permite includerea în acțiuni menționate la alineatul (1) a rudelor apropiate ale persoanelor incluse în grupul țintă menționat la alineatul respectiv, în măsura în care aceasta este necesar pentru punerea în aplicare efectivă a acestor acțiuni.

(4) În scopul programării și punerii în aplicare a acțiunilor menționate la alineatul (1) din prezentul articol, parteneriatul menționat la articolul 12 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 include autoritățile desemnate de statele membre pentru a gestiona intervențiile Fondului Social European.

Articolul 10

Cooperarea practică și măsurile de consolidare a capacităților

În cadrul obiectivului specific definit la articolul 3 alineatul (2) primul paragraf litera (b) din prezentul regulament și din perspectiva rezultatului dialogului politic prevăzut la articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 și în conformitate cu obiectivele programelor naționale prevăzute la articolul 19 din prezentul regulament, fondul sprijină acțiuni care se concentrează asupra uneia sau mai multora dintre următoarele aspecte:

[1] Directiva 2003/86/CE a Consiliului din 22 septembrie 2003 privind dreptul la reîntregirea familiei (JO L 251, 3.10.2003, p. 12).

(a) elaborarea unor strategii de promovare a migrației legale în vederea facilitării dezvoltării și punerii în aplicare a unor proceduri de admisie flexibile;

(b) sprijinirea cooperării între țările terțe și agențiile de recrutare, serviciile de ocupare a forței de muncă și serviciile de imigrație din statele membre, precum și sprijinirea statelor membre în ceea ce privește punerea în aplicare a legislației Uniunii în domeniul migrației, desfășurarea unor procese de consultare cu părțile interesate relevante și consilierea acordată de experți sau schimbul de informații privind abordările care vizează anumite naționalități sau categorii de resortisanți din țări terțe în ceea ce privește necesitățile piețelor forței de muncă;

(c) consolidarea capacităților statelor membre de a își dezvolta, pune în aplicare, monitoriza și evalua strategiile, politicile și măsurile privind imigrația, la diferite niveluri și servicii administrative, în special îmbunătățirea capacității lor de a colecta, analiza și difuza date și statistici detaliate și sistematice privind procedurile și fluxurile de migrație, permisele de ședere și dezvoltarea de instrumente de monitorizare, de scheme de evaluare, de indicatori și de indici de referință pentru măsurarea rezultatelor acestor strategii;

(d) formarea de beneficiari astfel cum sunt definiți la articolul 2 litera (g) din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 și de personal care furnizează servicii publice și private, inclusiv instituții de învățământ, promovarea schimbului de experiență și al celor mai bune practici, a cooperării și formării de rețele și capacități interculturale, precum și îmbunătățirea calității serviciilor furnizate;

(e) crearea de structuri organizaționale sustenabile pentru integrare și gestionarea diversității, în special prin cooperarea între diferitele părți interesate, care să permită funcționarilor de la diferite niveluri ale administrațiilor naționale să dobândească rapid informații cu privire la experiențele și cele mai bune practici din alte țări, și, în cazul în care este posibil, să utilizeze resursele în comun cu autoritățile relevante, precum și cu organismele guvernamentale și neguvernamentale pentru a asigura în mod mai eficace servicii resortisanților din țări terțe, între altele, prin intermediul ghișeelor unice (respectiv centre coordonate de sprijin pentru integrare);

(f) contribuția la un proces dinamic bidirecțional de interacțiune reciprocă, care stă la baza strategiilor de integrare la nivel local și regional prin dezvoltarea de platforme de consultare a resortisanților din țări terțe, de schimb de informații între părțile interesate, precum și platforme interculturale și de dialog religios între comunitățile resortisanților țărilor terțe și/sau între aceste comunități și societatea care îi primește și/sau între aceste comunități și autoritățile politice și decizionale;

(g) acțiuni de promovare și de consolidare a cooperării practice între autoritățile relevante din statele membre, cu accent, între altele, pe schimbul de informații, bune practici și strategii și pe elaborarea și implementarea de acțiuni comune, inclusiv pentru salvgardarea integrității sistemelor de imigrație ale statelor membre.

CAPITOLUL IV

RETURNAREA

Articolul 11

Măsurile care însoțesc procedurile de returnare

În cadrul obiectivului specific definit la articolul 3 alineatul (2) primul paragraf litera (c) din prezentul regulament și din perspectiva rezultatului dialogului politic, astfel cum este prevăzut la articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 și în conformitate cu obiectivele programelor naționale definite la articolul 19 din prezentul regulament, în ceea ce privește măsurile care însoțesc procedurile de returnare, fondul se concentrează asupra uneia sau mai multora dintre următoarele categorii de resortisanți din țări terțe:

(a) resortisanți din țări terțe care nu au primit încă o decizie negativă definitivă în urma solicitării lor de a primi drept de ședere, de stabilire a reședinței legale și/sau de a beneficia de protecție internațională într-un stat membru și care pot opta pentru returnare voluntară;

(b) resortisanți din țări terțe care beneficiază de drept de ședere, de ședere legală sau de o formă de protecție internațională în sensul Directivei 2011/95/UE sau de protecție temporară în sensul Directivei 2001/55/CE într-un stat membru, și care optează pentru returnare voluntară;

(c) resortisanți din țări terțe care sunt prezenți într-un stat membru și care nu îndeplinesc sau nu mai îndeplinesc condițiile de intrare și/sau de ședere în statul membru, inclusiv resortisanții din țări terțe a căror expulzare a fost amânată în conformitate cu articolul 9 și articolul 14 alineatul (1) din Directiva 2008/115/CE.

În acest context, fondul sprijină în special următoarele acțiuni care se concentrează asupra categoriilor de persoane menționate la primul paragraf:

(a) introducerea, dezvoltarea și îmbunătățirea măsurilor alternative la detenție;

(b) furnizarea de asistență socială, de informații sau de ajutor pentru formalități administrative și/sau judiciare, precum și de informare sau de consiliere;

(c) furnizarea de asistență juridică și lingvistică;

(d) acordarea de asistență specifică persoanelor vulnerabile;

(e) introducerea și ameliorarea unor sisteme independente și eficace de monitorizare a returnărilor forțate, astfel cum se prevede la articolul 8 alineatul (6) din Directiva 2008/115/CE;

(f) înființarea, întreținerea și îmbunătățirea infrastructurii, serviciilor și condițiilor de cazare, primire sau detenție;

(g) instituirea de structuri și sisteme administrative, inclusiv instrumente IT;

(h) formarea de personal pentru asigurarea eficacității și facilității procedurilor de returnare, inclusiv a gestionării și a punerii în aplicare a acestora.

Articolul 12

Măsuri de returnare

În cadrul obiectivului specific definit la articolul 3 alineatul (2) primul paragraf litera (c) din prezentul regulament și din perspectiva rezultatului dialogului politic prevăzut la articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 și în conformitate cu obiectivele programelor naționale prevăzute la articolul 19 din prezentul regulament, în ceea ce privește măsurile de returnare, fondul sprijină acțiuni care se concentrează asupra persoanelor menționate la articolul 11 din prezentul regulament. În acest context, fondul sprijină în special următoarele acțiuni:

(a) măsuri necesare pentru pregătirea operațiunilor de returnare, precum cele care conduc la identificarea resortisanților din țări terțe, emiterea de documente de călătorie și identificarea familiilor;

(b) cooperarea cu autoritățile consulare și cu serviciile de imigrație ale țărilor terțe în vederea obținerii de documente de călătorie, facilitarea repatrierii și asigurarea readmisiei;

(c) măsuri de returnare voluntară asistată, inclusiv examinări și asistență medicală, organizarea călătoriei, contribuții financiare, consiliere și asistență anterior și ulterior returnării;

(d) operațiuni de expulzare, inclusiv măsuri aferente, în conformitate cu standardele stabilite în dreptul Uniunii, cu excepția echipamentului coercitiv;

(e) măsuri de inițiere a procesului de reintegrare pentru dezvoltarea personală a persoanei returnate, cum ar fi stimulente financiare, formare, asistență pentru plasarea pe piața forței de muncă și pentru angajare, precum și sprijin în vederea demarării unor activități economice;

(f) facilități și servicii în țările terțe care să asigure cazare temporară și primire corespunzătoare la sosire;

(g) acordarea de asistență specifică persoanelor vulnerabile.

Articolul 13

Cooperarea practică și măsurile de consolidare a capacităților

În cadrul obiectivului specific definit la articolul 3 alineatul (2) primul paragraf litera (c) din prezentul regulament și din perspectiva rezultatului dialogului politic, astfel cum este prevăzut la articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 și în conformitate cu obiectivele programelor naționale definite la articolul 19 din prezentul regulament, în ceea ce privește cooperarea practică și măsurile de consolidare a capacităților, fondul sprijină, în special, următoarele acțiuni:

(a) acțiuni de promovare, dezvoltare și consolidare a cooperării operaționale și a schimbului de informații între serviciile de returnare și alte autorități din statele membre implicate în returnare, inclusiv în ceea ce privește cooperarea cu autoritățile consulare și cu serviciile de imigrare ale țărilor terțe și operațiile comune de returnare;

(b) acțiuni de sprijinire a cooperării între țările terțe și serviciile de returnare din statele membre, inclusiv măsuri care vizează consolidarea capacităților țărilor terțe de a realiza acțiuni de readmisie și reintegrare, în special în cadrul acordurilor de readmisie;

(c) acțiuni de consolidare a capacității de a elabora politici de returnare eficace și sustenabile, în special prin schimb de informații privind situația din țările de returnare și de cele mai bune practici, prin schimb de experiență și prin punerea în comun a resurselor între statele membre;

(d) acțiuni de consolidare a capacității de a colecta, analiza și disemina date și statistici detaliate și sistematice privind procedurile și măsurile de returnare, capacitățile de primire și de detenție, returnările forțate și voluntare, precum și privind monitorizarea și reintegrarea;

(e) acțiuni care contribuie în mod direct la evaluarea politicilor în materie de returnare, precum evaluările naționale ale impactului, sondajele în rândul grupurilor-țintă, dezvoltarea de indicatori și indici de referință;

(f) măsuri și campanii de informare în țări terțe destinate sensibilizării în ceea ce privește canalele legale adecvate pentru imigrare și riscurile imigrației ilegale.

CAPITOLUL V

CADRUL FINANCIAR ȘI DE PUNERE ÎN APLICARE

Articolul 14

Resursele globale și punerea în aplicare

(1) Resursele globale pentru punerea în aplicare a prezentului regulament sunt de 3 137 de milioane EUR în prețuri curente.

(2) Creditele anuale pentru fond sunt autorizate de către Parlamentul European și de Consiliu în limitele cadrului financiar multianual.

(3) Resursele globale se execută prin următoarele mijloace:

(a) programe naționale, în conformitate cu articolul 19;

(b) acțiuni ale Uniunii, în conformitate cu articolul 20;

(c) asistență de urgență, în conformitate cu articolul 21;

(d) Rețeaua europeană de migrație, în conformitate cu articolul 22;

(e) asistență tehnică, în conformitate cu articolul 23.

(4) Bugetul alocat în temeiul prezentului regulamentul pentru acțiunile Uniunii menționate la articolul 20 din prezentul regulament, pentru asistența de urgență menționată la articolul 21 din prezentul regulament, pentru Rețeaua europeană de migrație menționată la articolul 22 din prezentul regulament și pentru asistența tehnică menționată la articolul 23 din prezentul regulament se execută prin gestiune directă, în conformitate cu articolul 58 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012 și, după caz, prin gestiune indirectă, în conformitate cu articolul 58 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012. Bugetul alocat programelor naționale menționate la articolul 19 din prezentul regulament se execută prin gestiune partajată, în conformitate cu articolul 58 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012.

(5) Răspunderea pentru execuția bugetului Uniunii revine Comisiei în conformitate cu articolul 317 din TFUE, care informează Parlamentul European și Consiliul cu privire la operațiunile efectuate de către alte entități decât statele membre.

(6) Fără a aduce atingere prerogativelor Parlamentului European și Consiliului, pachetul financiar care constituie referința principală se utilizează, cu titlu orientativ, după cum urmează:

(a) 2 752 de milioane EUR pentru programele naționale ale statelor membre;

(b) 385 de milioane EUR pentru acțiunile Uniunii, asistență de urgență, Rețeaua europeană de migrație și asistență tehnică din partea Comisiei, din care cel puțin 30 % se utilizează pentru acțiunile Uniunii și Rețeaua europeană de migrație.

Articolul 15

Resursele pentru acțiuni eligibile în statele membre

(1) Suma de 2 752 de milioane EUR se repartizează, cu titlu orientativ, statelor membre după cum urmează:

(a) 2 392 de milioane EUR se repartizează astfel cum se prevede în anexa I. Statele membre alocă cel puțin 20 % din aceste resurse obiectivului specific menționat la articolul 3 alineatul (2) primul paragraf litera (a) și cel puțin 20 % obiectivului specific menționat la articolul 3 alineatul (2) primul paragraf litera (b). Statele membre se pot îndepărta de aceste procentaje minime doar dacă includ în programul național o explicație detaliată a motivului pentru care alocarea de resurse sub acest nivel nu periclitează îndeplinirea obiectivului. În ceea ce privește obiectivul specific menționat la articolul 3 alineatul (2) primul paragraf litera (a), statele membre care se confruntă cu deficiențe structurale în domeniile cazării, infrastructurii și serviciilor nu scad sub procentajul minim prevăzut de prezentul regulament.

(b) 360 de milioane EUR se repartizează în baza mecanismului de repartizare pentru acțiuni specifice menționat la articolul 16, pentru Programul de relocare al Uniunii menționat la articolul 17, precum și pentru transferul beneficiarilor de protecție internațională de la un stat membru la altul, astfel cum se prevede la articolul 18;

(2) Suma menționată la alineatul (1) litera (b) sprijină:

(a) acțiunile specifice enumerate în anexa II,

(b) Programul de relocare al Uniunii în conformitate cu articolul 17 și/sau transferul beneficiarilor de protecție internațională de la un stat membru la altul în conformitate cu articolul 18.

(3) În eventualitatea că o sumă rămâne disponibilă în temeiul alineatului (1) litera (b) din prezentul regulament sau că o altă sumă este disponibilă, aceasta se va aloca în cadrul reexaminării intermediare prevăzute la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 proporțional cu sumele de bază pentru programele naționale stabilite în anexa I la prezentul regulament.

Articolul 16

Resursele pentru acțiuni specifice

(1) O sumă suplimentară, astfel cum se prevede la articolul 15 alineatul (2) litera (a), poate fi alocată statelor membre cu condiția să fie identificată ca atare în program și să fie folosită pentru a pune în aplicare acțiunile specifice enumerate în anexa II.

(2) Pentru a ține seama de noile evoluții ale politicilor în domeniu, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 26 din prezentul regulament pentru a revizui anexa II, în contextul reexaminării intermediare menționate la articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014. Pe baza listei revizuite a acțiunilor specifice, statele membre pot beneficia de o sumă suplimentară, astfel cum se prevede la alineatul (1) din prezentul articol, sub rezerva disponibilității resurselor.

(3) Sumele suplimentare menționate la alineatele (1) și (2) din prezentul articol se alocă statelor membre în cadrul unor decizii de finanțare individuale care aprobă sau revizuiesc programul lor național în contextul reexaminării intermediare, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 14 și 15 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014. Sumele respective se utilizează numai pentru punerea în aplicare a acțiunilor specifice menționate în anexa II la prezentul regulament.

Articolul 17

Resurse pentru Programul de relocare al Uniunii

(1) Statele membre primesc la fiecare doi ani, suplimentar alocării calculate în conformitate cu articolul 15 alineatul (1) litera (a), o sumă suplimentară, astfel cum se prevede la articolul 15 alineatul (2) litera (b), pe baza unei sume forfetare de 6 000 EUR pentru fiecare persoană relocată.

(2) Suma forfetară menționată la alineatul (1) se majorează la 10 000 EUR pentru fiecare persoană relocată, în conformitate cu prioritățile comune ale Uniunii în materie de relocare stabilite în temeiul alineatului (3) și care figurează în anexa III, precum și pentru fiecare persoană vulnerabilă astfel cum se prevede la alineatul (5).

(3) Prioritățile comune ale Uniunii în ceea ce privește relocarea se bazează pe următoarele categorii generale de persoane:

(a) persoane dintr-o țară sau dintr-o regiune desemnată pentru punerea în aplicare a unui program regional de protecție;

(b) persoane dintr-o țară sau dintr-o regiune care a fost identificată în previziunile privind relocarea ale ICNUR și în care acțiunea comună la nivelul Uniunii ar avea un impact semnificativ în soluționarea nevoilor de protecție;

(c) persoane aparținând unei categorii specifice pentru care se aplică criteriile pentru relocare ale ICNUR.

(4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 26 pentru a modifica anexa III pe baza categoriilor generale prevăzute la alineatul (3) din prezentul articol atunci când există o justificare clară pentru aceasta sau din perspectiva oricărei recomandări din partea ICNUR.

(5) Următoarele grupuri vulnerabile de persoane se califică, de asemenea, pentru suma forfetară prevăzută la alineatul (2):

(a) femeile și copiii în aflați în situații de risc;

(b) minorii neînsoțiți;

(c) persoanele care au nevoie de îngrijire medicală care poate fi acordată numai prin relocare;

(d) persoanele care au nevoie de relocare în situații de urgență sau de relocare urgentă pentru protecție fizică sau juridică, inclusiv victimele violenței sau torturii.

(6) În cazul în care un stat membru relochează o persoană care face parte din mai multe categorii menționate la alineatele (1) și (2), statul membru respectiv primește suma forfetară pentru acea persoană doar o singură dată.

(7) După caz, statele membre pot să primească sume forfetare și pentru membrii de familie ai persoanelor menționate la alineatele (1), (3) și (5), cu condiția ca respectivii membri de familie să fi fost relocați în conformitate cu prezentul regulament.

(8) Comisia stabilește, prin acte de punere în aplicare, calendarul și alte condiții referitoare la punerea în aplicare a mecanismului de alocare a resurselor pentru Programul de relocare al Uniunii. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 27 alineatul (2).

(9) Sumele suplimentare menționate la alineatele (1) și (2) din prezentul articol se repartizează statelor membre la fiecare doi ani, prima dată prin deciziile individuale de finanțare prin care se aprobă programele lor naționale în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 și, ulterior, printr-o decizie de finanțare care se anexează la deciziile de aprobare a programelor lor naționale. Sumele respective nu se transferă altor acțiuni din cadrul programului național.

(10) Pentru a urmări cu eficacitate obiectivele Programului de relocare al Uniunii și în limitele resurselor disponibile, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 26, pentru a ajusta, în cazul în care consideră oportun, sumele forfetare menționate la alineatele (1) și (2) din prezentul articol, ținând cont în special de ratele actuale ale inflației, de evoluțiile relevante în domeniul relocării, precum și de factori care pot optimiza utilizarea stimulentului financiar adus de suma forfetară.

Articolul 18

Resurse pentru transferul beneficiarilor de protecție internațională

(1) Pentru punerea în aplicare a principiului solidarității și al împărțirii echitabile a responsabilității și din perspectiva evoluțiilor în politica Uniunii în decursul perioadei de punere în aplicare a fondului, statele membre primesc suplimentar alocării calculate în conformitate cu articolul 15 alineatul (1) litera (a), o sumă suplimentară, astfel cum se prevede la articolul 15 alineatul (2) litera (b), pe baza unei sume forfetare de 6 000 EUR pentru fiecare beneficiar de protecție internațională transferat dintr-un alt stat membru.

(2) Statele membre pot să primească sume forfetare și pentru membrii de familie ai persoanelor menționate la alineatul (1), cu condiția ca respectivii membri de familie să fi fost transferați în conformitate cu prezentul regulament.

(3) Sumele suplimentare menționate la alineatul (1) din prezentul articol se alocă statelor membre prima dată prin deciziile de finanțare individuale de aprobare a programelor lor naționale, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 și, ulterior, printr-o decizie de finanțare care va fi anexată la decizia de aprobare a programelor lor naționale. Aceste sume nu se transferă la alte acțiuni în cadrul programului național.

(4) Pentru a urmări cu eficacitate obiectivele privind solidaritatea și împărțirea responsabilității între statele membre menționate la articolul 80 din TFUE și în limitele resurselor disponibile, Comisia este împuternicită să adopte acte delegate, în conformitate cu articolul 26 din prezentul regulament, pentru a ajusta suma forfetară menționată la alineatul (1) din prezentul articol ținând cont, mai ales, de ratele actuale ale inflației, de evoluțiile relevante în domeniul transferării beneficiarilor de protecție internațională de la un stat membru la altul, precum și de factori care pot optimiza utilizarea stimulentului financiar adus de sumele forfetare.

Articolul 19

Programele naționale

(1) Prin programele naționale care urmează a fi examinate și aprobate în conformitate cu articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014 și în cadrul obiectivelor prevăzute la articolul 3 din prezentul regulament, ținând cont de rezultatul dialogului de politică menționat la articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, statele membre urmăresc în special următoarele obiective:

(a) consolidarea instituirii sistemului european comun de azil prin asigurarea aplicării eficiente și uniforme a acquis-ului Uniunii în materie de azil și funcționarea corespunzătoare a Regulamentului (UE) nr. 604/2013. Aceste acțiuni pot include și instituirea și dezvoltarea Programului de relocare al Uniunii;

(b) stabilirea și dezvoltarea unor strategii de integrare,care cuprind diferite aspecte ale procesului dinamic bidirecționat, care urmează a fi implementate la nivel național/local/regional, după caz, ținând cont de necesitățile de integrare ale resortisanților țărilor terțe la nivel local/regional, abordând necesitățile specifice ale diferitelor categorii de migranți și dezvoltând parteneriate eficace între părțile interesate relevante;

(c) elaborarea unui program de returnare care include o componentă privind returnarea voluntară asistată și, după caz, reintegrarea.

(2) Statele membre se asigură că toate acțiunile sprijinite prin intermediul fondului se pun în aplicare cu deplina respectare a drepturilor fundamentale și a demnității umane. În mod special, aceste acțiuni ar trebui să respecte pe deplin drepturile și principiile consacrate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

(3) Sub rezerva cerinței de a se urmări obiectivele sus-menționate și ținând cont de circumstanțele lor individuale, statele membre vizează o repartizare echitabilă și transparentă a resurselor între obiectivele specifice prevăzute la articolul 3 alineatul (2).

Articolul 20

Acțiunile Uniunii

(1) La inițiativa Comisiei, fondul poate fi utilizat pentru finanțarea unor acțiuni transnaționale sau a unor acțiuni de interes special pentru Uniune („acțiunile Uniunii"), privind obiectivele generale și specifice menționate la articolul 3.

(2) Pentru a fi eligibile pentru finanțare, acțiunile Uniunii sprijină, în special:

(a) continuarea cooperării Uniunii în ceea ce privește punerea în aplicare a dreptului Uniunii și în schimbul celor mai bune practici în domeniul azilului, mai ales în ceea ce privește relocarea și transferul solicitanților și/sau beneficiarilor de protecție internațională de la un stat membru la altul, inclusiv prin crearea unor rețele și prin schimbul de informații, migrația legală, integrarea resortisanților din țări terțe, inclusiv sprijin la sosire și coordonarea activităților de promovare a relocării cu comunitățile locale care urmează să primească refugiații relocați, precum și returnarea;

(b) înființarea de rețele transnaționale de cooperare și de proiecte-pilot, inclusiv proiecte inovatoare, bazate pe parteneriate transnaționale între organisme cu sediul în două sau mai multe state membre, menite să stimuleze inovarea, să faciliteze schimbul de experiență și al celor mai bune practici;

(c) studii și cercetări privind posibile noi forme de cooperare ale Uniunii în domeniul azilului, imigrației, integrării și returnării, precum și al dreptului relevant al Uniunii, privind diseminarea și schimbul de informații privind cele mai bune practici și toate celelalte aspecte legate de politicile în materie de azil, imigrație, integrare și returnare, inclusiv comunicarea instituțională privind prioritățile politice ale Uniunii;

(d) elaborarea și aplicarea de către statele membre a unor instrumente statistice, metode și indicatori comuni pentru măsurarea rezultatelor politicii în domeniul azilului, migrație legală și integrare și returnare;

(e) pregătirea, monitorizarea, sprijinul administrativ și tehnic, dezvoltarea unui mecanism de evaluare, necesare pentru punerea în aplicare a politicilor în materie de azil și imigrație;

(f) cooperarea cu țările terțe pe baza abordării globale a Uniunii privind migrația și mobilitatea, în special în contextul punerii în aplicare a acordurilor de readmisie, a parteneriatelor pentru mobilitate și a programelor de protecție regională.

(g) măsuri și campanii de informare în țări terțe destinate sensibilizării în ceea ce privește canalele legale adecvate pentru imigrare și riscurile imigrației ilegale.

(3) Acțiunile Uniunii sunt puse în aplicare în conformitate cu articolul 6 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

(4) Comisia asigură o repartizare echitabilă și transparentă a resurselor între obiectivele menționate la articolul 3 alineatul (2).

Articolul 21

Asistența de urgență

(1) Fondul acordă asistență financiară pentru a răspunde nevoilor urgente și specifice în cazul unei situații de urgență, astfel cum este aceasta definită la articolul 2 litera (k). Măsurile puse în aplicare în țările terțe în conformitate cu prezentul articol sunt coerente și, după caz, complementare în raport cu politica umanitară a Uniunii și respectă principiile umanitare, astfel cum au fost stabilite prin Consensul privind ajutorul umanitar.

(2) Asistența de urgență se pune în aplicare în conformitate cu articolele 6 și 7 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

Articolul 22

Rețeaua europeană de migrație

(1) Fondul sprijină Rețeaua europeană de migrație și asigură asistența financiară necesară activităților și dezvoltării sale în viitor.

(2) Comisia adoptă suma pusă la dispoziție pentru Rețeaua europeană de migrație în cadrul creditelor anuale ale fondului și programul de lucru care stabilește prioritățile pentru activitățile acesteia, după aprobarea comitetului director, în conformitate cu procedura menționată la articolul 4 alineatul (5) litera (a) din Decizia 2008/381/CE. Decizia Comisiei constituie o decizie de finanțare în conformitate cu articolul 84 din Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012.

(3) Asistența financiară pentru activitățile Rețelei europene de migrație se acordă sub forma unor granturi pentru punctele naționale de contact menționate la articolul 3 din Decizia 2008/381/CE și, după caz, a unor contracte publice, în conformitate cu Regulamentul (UE, Euratom) nr. 966/2012. Asistența asigură sprijin financiar adecvat și prompt respectivelor puncte naționale de contact. Costurile generate de punerea în aplicare a acțiunilor respectivelor puncte naționale de contact susținute prin granturi acordate în 2014 pot fi eligibile de la 1 ianuarie 2014.

(4) Decizia 2008/381/CE se modifică după cum urmează:

(a) la articolul 4 alineatul (5), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) pregătește și aprobă proiectul programului de activități, în special în ceea ce privește obiectivele, prioritățile tematice și valoarea orientativă a bugetului pentru fiecare punct național de contact, pentru a asigura funcționarea corespunzătoare a Rețelei europene de migrație, în baza unui proiect al președintelui;";

(b) articolul 6 se modifică după cum urmează:

(i) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Comisia monitorizează executarea programului de activități și raportează periodic comitetului director cu privire la executarea programului și la dezvoltarea Rețelei europene de migrație.";

(ii) alineatele (5)-(8) se elimină;

(c) articolul 11 se elimină;

(d) articolul 12 se elimină.

Articolul 23

Asistența tehnică

(1) La inițiativa și/sau în numele Comisiei, se utilizează anual până la 2,5 milioane EUR din fond pentru asistență tehnică, în conformitate cu articolul 9 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

(2) La inițiativa unui stat membru, fondul poate finanța activități de asistență tehnică, în conformitate cu articolul 20 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014. Suma rezervată pentru asistență tehnică nu depășește, pentru perioada 2014-2020, 5,5 % din suma totală alocată unui stat membru, plus 1 000 000 EUR.

Articolul 24

Coordonare

Comisia și statele membre, împreună cu Serviciul European de Acțiune Externă, după caz, se asigură că acțiunile din țările terțe și în legătură cu țările terțe se întreprind în sinergie și coerență cu alte acțiuni din afara Uniunii sprijinite prin instrumente ale Uniunii. Acestea se asigură, în mod special, că aceste acțiuni:

(a) sunt coerente cu politica externă a Uniunii, respectă principiul coerenței politicilor pentru dezvoltare și sunt coerente cu documentele de programare strategică pentru regiunea sau țara respectivă;

(b) se axează pe măsuri care nu vizează dezvoltarea;

(c) slujesc interesele politicilor interne ale Uniunii și sunt conforme cu activitățile întreprinse în interiorul Uniunii.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 25

Dispoziții specifice privind sumele forfetare pentru relocare și transferul beneficiarilor de protecție internațională de la un stat membru la altul

Prin derogare de la normele privind eligibilitatea cheltuielilor stabilite la articolul 18 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, în special în ceea ce privește sumele forfetare și ratele fixe, sumele forfetare alocate statelor membre pentru relocare și/sau transferul beneficiarilor de protecție internațională de la un stat membru la altul în conformitate cu prezentul regulament sunt:

(a) scutite de obligația de a avea la bază date statistice sau istorice; și

(b) acordate cu condiția ca persoana cu privire la care se alocă suma forfetară să fi fost relocată și/sau transferată efectiv, în conformitate cu prezentul regulament.

Articolul 26

Exercitarea delegării

(1) Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate, cu respectarea condițiilor stabilite în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 16 alineatul (2), articolul 17 alineatele (4) și (10) și la articolul 18 alineatul (4) este conferită Comisiei pentru o perioadă de șapte ani de la 21 mai 2014. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cu cel puțin nouă luni înainte de încheierea perioadei de șapte ani. Delegarea competențelor se prelungește tacit pentru o perioadă de trei ani, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun unei astfel de prelungiri, cu cel puțin trei luni înainte de expirarea fiecărei perioade de șapte ani.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 16 alineatul (2), articolul 17 alineatele (4) și (10) și la articolul 18 alineatul (4) poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare încheie delegarea competențelor precizate în decizia respectivă. Aceasta intră în vigoare începând cu ziua următoare publicării deciziei în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară, specificată în decizie. Revocarea nu aduce atingere validității actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 16 alineatul (2), al articolului 17 alineatele (4) și (10) și al articolului 18 alineatul (4) intră în vigoare doar dacă Parlamentul European sau Consiliul nu formulează obiecții în termen de două luni de la data la care actul respectiv a fost notificat acestora sau dacă, înainte de expirarea perioadei în cauză, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia că nu vor ridica obiecții. Acest termen se prelungește cu două luni, la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 27

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de un comitet („Comitetul Fonduri pentru azil, migrație și integrare și pentru securitate internă") înființat prin articolul 59 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 28

Reexaminare

Pe baza unei propuneri a Comisiei, Parlamentul European și Consiliul reexaminează prezentul regulament până la data de 30 iunie 2020.

Articolul 29

Aplicabilitatea Regulamentului (UE) nr. 514/2014

Dispozițiile Regulamentului (UE) nr. 514/2014 se aplică fondului fără a aduce atingere articolului 4 din prezentul regulament.

Articolul 30

Abrogare

Deciziile nr. 573/2007/CE, nr. 575/2007/CE și 2007/435/CE se abrogă cu efect de la 1 ianuarie 2014.

Articolul 31

Dispoziții tranzitorii

(1) Prezentul regulament nu aduce atingere continuării sau modificării, inclusiv anulării totale sau parțiale, a proiectelor și programelor anuale în cauză, până la încheierea acestora, sau a asistenței financiare aprobate de către Comisie pe baza Deciziilor nr. 573/2007/CE, nr. 575/2007/CE și 2007/435/CE sau pe baza oricărei alte legislații aplicabile asistenței respective la 31 decembrie 2013. Prezentul regulament nu aduce atingere continuării sau modificării, inclusiv anulării totale sau parțiale a sprijinului financiar aprobat de Comisie pe baza Deciziei 2008/381/CE sau pe baza oricărei alte legislații aplicabile asistenței respective la 31 decembrie 2013.

(2) La adoptarea deciziilor privind cofinanțarea în temeiul prezentului regulament, Comisia ia în considerare măsurile adoptate pe baza Deciziilor nr. 573/2007/CE, nr. 575/2007/CE, 2007/435/CE și 2008/381/CE înainte de 20 mai 2014 și care au repercusiuni financiare pe durata acoperită de cofinanțarea respectivă.

(3) Sumele angajate pentru cofinanțare, aprobate de Comisie între 1 ianuarie 2011 și 31 decembrie 2014, pentru care documentele necesare închiderii acțiunilor nu au fost trimise Comisiei înainte de expirarea termenului-limită pentru înaintarea raportului final, sunt dezangajate automat de către Comisie până la data de 31 decembrie 2017, impunându-se restituirea sumelor plătite în mod nejustificat.

(4) Sumele corespunzătoare unor acțiuni care au fost suspendate din cauza unor proceduri juridice sau administrative cu efect suspensiv nu sunt luate în considerare la calcularea sumelor care urmează a fi dezangajate automat.

(5) Statele membre prezintă Comisiei, până la 30 iunie 2015, rapoarte de evaluare a rezultatelor și a efectelor acțiunilor cofinanțate prin Deciziile nr. 573/2007/CE, nr. 575/2007/CE și 2007/435/CE pentru perioada 2011-2013.

(6) Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului, Comitetului Economic și Social European și Comitetului Regiunilor, până la 31 decembrie 2015, rapoarte de evaluare ex-post în temeiul Deciziilor nr. 573/2007/CE, nr. 575/2007/CE și 2007/435/CE pentru perioada 2011-2013.

Articolul 32

Intrare în vigoare și aplicare

Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament se aplică de la 1 ianuarie 2014.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Strasbourg, 16 aprilie 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

ANEXA I

Defalcările multianuale pe stat membru pentru perioada 2014-2020 (în EUR)

Stat membru	Suma minimă	% din alocările medii pentru perioada 2011-2013 FER + FI + FR	Suma medie 2011-2013	TOTAL
AT	5 000 000	2,65 %	59 533 977	64 533 977
BE	5 000 000	3,75 %	84 250 977	89 250 977
BG	5 000 000	0,22 %	5 006 777	10 006 777
CY	10 000 000	0,99 %	22 308 677	32 308 677
CZ	5 000 000	0,94 %	21 185 177	26 185 177
DE	5 000 000	9,05 %	203 416 877	208 416 877
EE	5 000 000	0,23 %	5 156 577	10 156 577
ES	5 000 000	11,22 %	252 101 877	257 101 877
FI	5 000 000	0,82 %	18 488 777	23 488 777
FR	5 000 000	11,60 %	260 565 577	265 565 577
GR	5 000 000	11,32 %	254 348 877	259 348 877
HR	5 000 000	0,54 %	12 133 800	17 133 800
HU	5 000 000	0,83 %	18 713 477	23 713 477
IE	5 000 000	0,65 %	14 519 077	19 519 077
IT	5 000 000	13,59 %	305 355 777	310 355 777
LT	5 000 000	0,21 %	4 632 277	9 632 277
LU	5 000 000	0,10 %	2 160 577	7 160 577
LV	5 000 000	0,39 %	8 751 777	13 751 777
MT	10 000 000	0,32 %	7 178 877	17 178 877
NL	5 000 000	3,98 %	89 419 077	94 419 077
PL	5 000 000	2,60 %	58 410 477	63 410 477
PT	5 000 000	1,24 %	27 776 377	32 776 377
RO	5 000 000	0,75 %	16 915 877	21 915 877
SE	5 000 000	5,05 %	113 536 877	118 536 877
SI	5 000 000	0,43 %	9 725 477	14 725 477
SK	5 000 000	0,27 %	5 980 477	10 980 477
UK	5 000 000	16,26 %	365 425 577	370 425 577
Total state membre	145 000 000	100,00 %	2 247 000 000	2 392 000 000

ANEXA II

Lista acțiunilor specifice menționată la articolul 16

1. Stabilirea și dezvoltarea în Uniune a centrelor de tranzit și de procesare a cererilor pentru refugiați, în special pentru a sprijini operațiunile de relocare efectuate în cooperare cu ICNUR.
2. Noi abordări, în cooperare cu ICNUR, privind accesul la procedurile de azil care vizează principalele țări de tranzit, cum ar fi programe de protecție pentru anumite grupuri sau anumite proceduri de examinare a cererilor de azil.
3. Inițiative comune între statele membre în domeniul integrării, cum ar fi evaluarea comparativă, evaluări *inter pares* sau testarea modulelor europene, de exemplu privind dobândirea de competențe lingvistice sau organizarea de programe introductive, și cu scopul de a îmbunătăți coordonarea politicilor între state membre, regiuni și autorități locale.
4. Inițiative comune care vizează identificarea și punerea în aplicare a unor noi abordări privind procedurile la prima întâlnire și standardele de protecție și asistența pentru minorii neînsoțiți.
5. Operațiuni comune de returnare, inclusiv acțiuni comune privind punerea în aplicare a acordurilor de readmisie ale Uniunii.
6. Proiecte comune de reintegrare în țările de origine în vederea unei returnări durabile, precum și acțiuni comune de consolidare a capacităților țărilor terțe de a pune în aplicare acordurile de readmisie ale Uniunii.
7. Inițiative comune care vizează reunificarea familiei și reintegrarea minorilor neînsoțiți în țările lor de origine.
8. Inițiative comune între statele membre în domeniul migrației legale, inclusiv înființarea de centre comune de migrație în țările terțe, precum și proiecte comune de promovare a cooperării între statele membre pentru a se încuraja utilizarea canalelor de migrație exclusiv legale și pentru informarea cu privire la riscurile imigrației ilegale.

ANEXA III

Lista priorităților comune ale Uniunii în ceea ce privește relocarea

1. Programul regional de protecție în Europa de Est (Belarus, Moldova, Ucraina).
2. Programul regional de protecție în Cornul Africii (Djibouti, Kenya, Yemen).
3. Programul regional de protecție în Africa de Nord (Egipt, Libia, Tunisia).
4. Refugiați în regiunea Africii de Est/Marile lacuri.
5. Refugiați irakieni în Siria, Liban, Iordania.
6. Refugiați irakieni în Turcia.
7. Refugiați sirieni în regiune.

ANEXA IV

Lista indicatorilor comuni pentru măsurarea obiectivelor specifice

(a) Consolidarea și dezvoltarea tuturor aspectelor sistemului european comun de azil, inclusiv a dimensiunii sale externe.

(i) Numărul persoanelor din grupul țintă cărora li s-a oferit asistență prin proiecte în domeniul sistemelor de primire și azil sprijinite prin fond.

În sensul rapoartelor anuale de punere în aplicare, astfel cum sunt menționate la articolul 54 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, acest indicator este defalcat în continuare în subcategorii precum:

— numărul persoanelor din grupul țintă care beneficiază de informare și asistență prin intermediul procedurilor de azil;

— numărul persoanelor din grupul țintă care beneficiază de asistență juridică și reprezentare;

— numărul persoanelor vulnerabile și al minorilor neînsoțiți care beneficiază de asistență specifică;

(ii) capacitatea (respectiv numărul de locuri) noilor infrastructuri de cazare la primire instituite în conformitate cu cerințele comune pentru condiții de primire stabilite în acquis-ul Uniunii și a infrastructurii de primire existente îmbunătățite în conformitate cu aceleași cerințe, drept rezultat al proiectelor sprijinite prin intermediul fondului și procentul din capacitatea totală de cazare la primire;

(iii) numărul persoanelor formate în subiecte legate de azil cu asistența fondului și numărul respectiv ca procentaj din numărul total al personalului format în aceste subiecte;

(iv) numărul produselor informative și al misiunilor de stabilire a faptelor realizate în țara de origine cu asistența fondului;

(v) numărul de proiecte sprijinite prin intermediul fondului pentru elaborarea, monitorizarea și evaluarea politicilor de azil în statele membre;

(vi) numărul de persoane relocate cu sprijinul fondului.

(b) Sprijinirea migrației legale către statele membre, în conformitate cu necesitățile economice și sociale ale acestora, precum necesitățile pieței forței de muncă, reducând în același timp abuzurile la adresa migrației legale, și promovarea integrării efective a resortisanților din țări terțe.

(i) Numărul persoanelor din grupul țintă care au participat la măsuri anterioare plecării sprijinite prin intermediul fondului;

(ii) numărul persoanelor din grupul țintă asistate prin intermediul fondului prin măsuri de integrare în cadrul strategiilor naționale, locale și regionale.

În sensul rapoartelor anuale de punere în aplicare, astfel cum sunt menționate la articolul 54 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014, acest indicator este defalcat în continuare în subcategorii precum:

— numărul persoanelor din grupul țintă asistate prin măsuri axate pe educație și formare, inclusiv formare lingvistică și acțiuni preliminare pentru facilitarea accesului la piața forței de muncă;

— numărul persoanelor din grupul țintă sprijinite prin acordarea de consiliere și asistență în domeniul cazării;

— numărul persoanelor din grupul țintă asistate prin oferirea de îngrijire medicală și psihologică;

— numărul persoanelor din grupul țintă asistate prin măsuri legate de participarea democratică;

(iii) numărul cadrelor/măsurilor/instrumentelor de politică locală, regională și națională aplicate pentru integrarea resortisanților țărilor terțe și care implică societatea civilă și comunitățile de migranți, precum și toate celelalte părți interesate relevante, ca rezultat al măsurilor sprijinite prin intermediul fondului;

(iv) numărul proiectelor de cooperare cu alte state membre privind integrarea resortisanților din țări terțe sprijinite prin intermediul fondului;

(v) numărul de proiecte sprijinite prin intermediul fondului pentru elaborarea, monitorizarea și evaluarea politicilor de integrare în statele membre.

(c) Consolidarea unor strategii de returnare echitabile și eficace în statele membre, sprijinind combaterea migrației ilegale cu accent pe durabilitatea returnării și pe readmisia efectivă în țările de origine și tranzit.

(i) Numărul de persoane formate în privința subiectelor legate de returnare cu asistență din partea fondului;

(ii) numărul de persoane returnate care au primit asistență de reintegrare pre- sau post-returnare cofinanțată de fond;

(iii) numărul de persoane returnate a căror returnare a fost finanțată prin fond, persoane a căror returnare a fost voluntară și persoane care au fost expulzate;

(iv) numărul de operațiuni de expulzare monitorizate cofinanțate de fond;

(v) numărul de proiecte sprijinite prin intermediul fondului pentru elaborarea, monitorizarea și evaluarea politicilor de returnare în statele membre.

(d) Sporirea solidarității și a repartizării responsabilității între statele membre, în special față de cele mai afectate de fluxurile de migrație și azil.

(i) Numărul de solicitanți și beneficiari de protecție internațională transferați de la un stat membru la altul cu sprijin din fond;

(ii) numărul de proiecte de cooperare cu alte state membre în privința consolidării solidarității și partajării responsabilității între statele membre sprijinite în temeiul fondului.

REGULAMENTUL (UE) NR. 517/2014 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI din 16 aprilie 2014 privind gazele fluorurate cu efect de seră și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 842/2006

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 192 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) În cel de al patrulea raport de evaluare al Grupului interguvernamental privind schimbările climatice („IPCC") al Convenției-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice („UNFCCC"), la care Uniunea este parte ([3]), se precizează că, în baza datelor științifice existente, țările dezvoltate ar trebui să reducă până în 2050 emisiile de gaze cu efect de seră cu 80 până la 95 % față de nivelurile din 1990, pentru a limita schimbările climatice la nivel mondial la o creștere cu 2 °C a temperaturii, prevenind, astfel, efectele nedorite asupra climei.

(2) Pentru a atinge acest obiectiv, Comisia a adoptat o Foaie de parcurs pentru trecerea la o economie cu emisii scăzute de carbon în 2050 care a fost menționată de Consiliu în concluziile sale din 17 mai 2011 și conformată de Parlamentul European în rezoluția sa din 15 martie 2012. În acea foaie de parcurs Comisia stabilește o metodă rentabilă de realizare a reducerilor necesare ale emisiilor globale în Uniune până în 2050. Acea foaie de parcurs stabilește contribuțiile sectoriale necesare în șase domenii. Emisiile, altele decât cele de CO_2 (inclusiv emisiile de gaze fluorurate cu efect de seră, dar exclusiv emisiile, altele decât cele de CO_2, provenite din agricultură) ar trebui să fie reduse cu 72-73 % până în 2030 și cu 70-78 % până în 2050, față de nivelurile din 1990. Dacă se ia ca referință anul 2005, este nevoie de o reducere a emisiilor, altele decât cele de CO_2, cu 60-61 % până în 2030, exceptând emisiile din agricultură. Emisiile de gaze fluorurate cu efect de seră au fost estimate la 90 de milioane de tone de echivalent CO_2 în 2005. O reducere cu 60 % înseamnă că emisiile ar trebui să fie reduse la aproximativ 35 de milioane de tone de echivalent CO_2 până în 2030. Având în vedere că emisiile sunt estimate la 104 milioane de tone de echivalent CO_2 în 2030 pe baza aplicării integrale a legislației actuale a Uniunii, este necesară o scădere suplimentară de aproximativ 70 de milioane de tone de echivalent CO_2.

(3) Raportul Comisiei din 26 septembrie 2011 privind caracterul adecvat, aplicarea și efectele Regulamentului (CE) nr. 842/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ([4]) a concluzionat că actualele măsuri de izolare, dacă sunt aplicate integral, au potențialul de a reduce emisiile de gaze fluorurate cu efect de seră. Aceste măsuri ar trebui, deci, să fie menținute și clarificate pe baza experienței dobândite la punerea lor în aplicare. De asemenea, unele măsuri ar trebui să fie extinse și la alte aplicații în care se folosesc cantități substanțiale de gaze fluorurate cu efect de seră, cum ar fi camioanele și remorcile frigorifice. Obligația de a întocmi și de a păstra evidențe privind echipamentele care conțin astfel de gaze ar trebui să vizeze și întrerupătoarele electrice. Având în vedere importanța măsurilor de izolare la sfârșitul ciclului de viață al produselor și echipamentelor care conțin gaze fluorurate cu efect de seră, statele membre ar trebui să țină cont de valoarea sistemelor privind responsabilitatea producătorilor și să încurajeze instituirea acestora, pe baza celor mai bune practici existente.

(4) Raportul Comisiei a concluzionat, de asemenea, că se poate face mai mult pentru reducerea emisiilor de gaze fluorurate cu efect de seră în Uniune, în special prin evitarea utilizării de astfel de gaze în cazul în care există tehnologii alternative sigure și eficiente din punct de vedere energetic, care nu au niciun impact sau un impact mai redus asupra climei. O scădere, până în 2030, cu până la două treimi a emisiilor înregistrate în 2010 este rentabilă, deoarece în multe sectoare sunt disponibile alternative dovedite și testate.

([1]) JO C 271, 19.9.2013, p. 138.
([2]) Poziția Parlamentului European din 12 martie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 14 aprilie 2014.
([3]) Decizia 94/69/CE a Consiliului din 15 decembrie 1993 privind încheierea Convenției-cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice (JO L 33, 7.2.1994, p. 11).
([4]) Regulamentul (CE) nr. 842/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 mai 2006 privind anumite gaze fluorurate cu efect de seră (JO L 161, 14.6.2006, p. 1).

(5) Rezoluția Parlamentului European din 14 septembrie 2011 referitoare la o abordare globală privind emisiile antropice cu efecte asupra climei, altele decât cele de CO_2, a salutat angajamentul Uniunii de a sprijini acțiunile cu privire la hidrofluorcarburi în temeiul Protocolului de la Montreal privind substanțele care distrug stratul de ozon („Protocolul de la Montreal"), ca un prim exemplu de abordare nebazată pe piață pentru reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră. Această rezoluție a îndemnat, de asemenea, la explorarea unor modalități de promovare a unei reduceri treptate imediate a hidrofluorcarburilor la nivel internațional pe baza Protocolului de la Montreal.

(6) Pentru a încuraja utilizarea unor astfel de tehnologii fără impact sau cu impact redus asupra climei, formarea persoanelor fizice care desfășoară activități ce implică gaze fluorurate cu efect de seră ar trebui să acopere informațiile privind tehnologiile care servesc la înlocuirea și reducerea utilizării gazelor fluorurate cu efect de seră. Având în vedere că unele alternative la gazele fluorurate cu efect de seră utilizate în produse și echipamente pentru a înlocui și pentru a reduce utilizarea gazelor fluorurate cu efect de seră pot fi toxice, inflamabile sau sub presiune înaltă, Comisia ar trebui să examineze legislația existentă a Uniunii care reglementează formarea persoanelor fizice pentru manipularea în condiții de siguranță a agenților frigorifici alternativi și, după caz, ar trebui să prezinte Parlamentului European și Consiliului o propunere legislativă de modificare a legislației relevante a Uniunii.

(7) Ținând seama de programele instituite în temeiul Regulamentului (CE) nr. 842/2006, ar trebui instituite sau adaptate programe de certificare și formare care pot fi integrate în sistemele de formare profesională.

(8) Pentru a asigura coerența cu cerințele de monitorizare și de raportare prevăzute în UNFCCC și cu Decizia 4/CMP.7 a Conferinței părților care funcționează ca reuniune a părților la Protocolul de la Kyoto la UNFCCC, adoptată de a șaptea Conferință a părților la UNFCCC în cadrul reuniunii de la Durban din 11 decembrie 2011, potențialele de încălzire globală ar trebui să fie calculate în termeni de potențial de încălzire globală pentru 100 de ani al unui kilogram de gaz, comparativ cu un kilogram de CO_2. Calculul ar trebui să se bazeze, în măsura posibilului, pe cel de al patrulea raport de evaluare adoptat de IPCC.

(9) Monitorizarea eficace a emisiilor de gaze fluorurate cu efect de seră este esențială pentru urmărirea progreselor înregistrate în direcția îndeplinirii obiectivelor de reducere a emisiilor și pentru evaluarea impactului prezentului regulament. Utilizarea de date coerente, de înaltă calitate, pentru raportarea în ceea ce privește emisiile de gaze fluorurate cu efect de seră este esențială pentru asigurarea calității raportării emisiilor. Instituirea de sisteme de raportare de către statele membre a emisiilor de gaze fluorurate cu efect de seră ar asigura coerența cu Regulamentul (UE) nr. 525/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]). Datele privind scurgerile de gaze fluorurate cu efect de seră colectate de societățile comerciale în temeiul prezentului regulament ar putea îmbunătăți semnificativ acele sisteme de raportare a emisiilor. În acest mod, ar putea fi verificată coerența datelor utilizate pentru derivarea emisiilor și îmbunătățite aproximațiile bazate pe calcule, ducând la o mai bună estimare a emisiilor gazelor fluorurate cu efect de seră în inventarele naționale de gaze cu efect de seră.

(10) Având în vedere faptul că sunt disponibile alternative adecvate, interdicția actuală de utilizare a hexafluorurii de sulf pentru turnarea sub presiune a magneziului și reciclarea aliajelor obținute prin turnarea sub presiune a magneziului ar trebui să fie extinsă la instalațiile care utilizează mai puțin de 850 kg pe an de hexafluorură de sulf. În mod similar, cu o perioadă de tranziție corespunzătoare, ar trebui să se interzică utilizarea agenților frigorifici cu un foarte mare potențial de încălzire globală, de 2 500 sau mai mult, atunci când se asigură service-ul sau întreținerea echipamentelor de refrigerare cu o capacitate de umplere egală cu sau mai mare de 40 de tone de echivalent CO_2.

(11) Dacă există alternative adecvate la utilizarea anumitor gaze fluorurate cu efect de seră, ar trebui să se impună interdicții pentru introducerea pe piață a unor echipamente noi de refrigerare, de climatizare și de protecție împotriva incendiilor care conțin sau a căror funcționare se bazează pe astfel de substanțe. Atunci când nu există alternative sau nu pot fi utilizate din motive tehnice sau de siguranță sau atunci când utilizarea acestor alternative ar presupune costuri disproporționate, Comisia ar trebui să poată autoriza acordarea unei scutiri pentru a permite introducerea pe piață a unor astfel de produse sau echipamente pe o perioadă determinată. Din perspectiva viitoarelor evoluții tehnice, Comisia ar trebui să evalueze în continuare interdicții privind introducerea pe piață a unor noi echipamente pentru comutatoare secundare de tensiune medie și a unor noi sisteme de climatizare mono split de mici dimensiuni.

([1]) Regulamentul (UE) nr. 525/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 mai 2013 privind un mecanism de monitorizare și de raportare a emisiilor de gaze cu efect de seră, precum și de raportare, la nivel național și al Uniunii, a altor informații relevante pentru schimbările climatice și de abrogare a Deciziei nr. 280/2004/CE (JO L 165, 18.6.2013, p. 13).

(12) Ar trebui să fie permisă introducerea pe piață a echipamentelor care conțin gaze fluorurate cu efect de seră, dacă emisiile globale de gaze cu efect de seră ale acelor echipamente, ținând cont de ratele de scurgere și recuperare realiste, sunt mai scăzute, pe parcursul ciclului lor de viață, decât cele pe care le-ar produce echipamente echivalente fără gaze fluorurate cu efect de seră, care au un consum energetic maxim permis fixat în dispozițiile de aplicare relevante adoptate în temeiul Directivei 2009/125/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]). Revizuirea periodică și promptă a acestor măsuri de punere în aplicare, în conformitate cu directiva respectivă, ar contribui la asigurarea faptului că măsurile de punere în aplicare respective continuă să fie eficace și adecvate.

(13) Reducerea treptată a cantităților de hidrofluorcarburi care pot fi introduse pe piață a fost identificată ca fiind modalitatea cea mai eficace și rentabilă de reducere a emisiilor de aceste substanțe pe termen lung.

(14) Pentru a pune în aplicare reducerea treptată a cantităților de hidrofluorocarburi care pot fi introduse pe piața Uniunii, Comisia ar trebui să aloce producătorilor și importatorilor individuali cote pentru introducerea pe piață a hidrofluorcarburilor, astfel încât limita cantitativă globală pentru introducerea de hidrofluorcarburi pe piață să nu fie depășită. Pentru a se proteja integritatea reducerii treptate a cantităților de hidrofluorcarburi introduse pe piață, hidrofluorcarburile cuprinse în echipamente ar trebui să fie contabilizate în cadrul sistemului de cote al Uniunii. În cazul în care hidrofluorcarburile conținute în echipamente nu au fost introduse pe piață înaintea încărcării echipamentelor, ar trebui solicitată o declarație de conformitate care să dovedească faptul că hidrofluorcarburile respective sunt contabilizate în cadrul sistemului de cote al Uniunii.

(15) Inițial, calcularea valorilor de referință și alocarea de cote producătorilor și importatorilor individuali ar trebui să se bazeze pe cantitățile de hidrofluorcarburi pe care aceștia le-au raportat că le-au introdus pe piață în cursul perioadei de referință 2009-2012. Cu toate acestea, pentru a nu exclude întreprinderile mici, o proporție de unsprezece la sută din limita cantitativă globală ar trebui să fie rezervată pentru importatorii și producătorii care nu au introdus pe piață o tonă sau mai mult de gaze fluorurate cu efect de seră în perioada de referință.

(16) Prin recalcularea periodică a valorilor de referință și a cotelor, Comisia ar trebui să se asigure că noilor întreprinderi li se permite să își continue activitățile, pe baza volumelor medii pe care le-au introdus pe piață în ultimii ani.

(17) Procesul de producție a anumitor gaze fluorurate poate genera emisii secundare semnificative de alte gaze fluorurate cu efect de seră. Aceste emisii secundare ar trebui să fie distruse sau recuperate pentru utilizarea ulterioară, ca o condiție pentru introducerea pe piață a gazelor fluorurate cu efect de seră.

(18) Comisia ar trebui să se asigure că există un registru electronic central pentru gestionarea cotelor pentru introducerea pe piață a hidrofluorcarburilor, inclusiv raportarea echipamentelor introduse pe piață, în special atunci când echipamentele sunt preîncărcate cu hidrofluorcarburi care nu au fost introduse pe piață înaintea încărcării, necesitând, prin urmare,verificări prin intermediul unei declarații de conformitate și al verificărilor ulterioare efectuate de părți terțe, conform cărora cantitățile de hidrofluorcarburi sunt contabilizate în cadrul sistemului de cote al Uniunii.

(19) Pentru a păstra flexibilitatea pieței de hidrofluorcarburi vrac, ar trebui să fie posibil transferul de cote alocate pe baza valorilor de referință către alți producători sau importatori din Uniune sau către alți producători sau importatori care sunt reprezentați în Uniune de către un reprezentant unic.

(20) În scopul de a face posibilă monitorizarea eficacității prezentului regulament, domeniul de aplicare al actualelor obligații de raportare ar trebui să fie extins astfel încât să acopere și alte substanțe fluorurate care au un potențial semnificativ de încălzire globală sau sunt susceptibile de a înlocui gazele fluorurate cu efect de seră enumerate în anexa I. Din același motiv, ar trebui să se raporteze și distrugerea gazelor fluorurate cu efect de seră și importul în Uniune de aceste gaze atunci când sunt conținute în produse și echipamente. Ar trebui fixate praguri *de minimis* pentru a evita sarcinile administrative disproporționate, în special pentru întreprinderile mici și mijlocii și pentru microîntreprinderi.

(21) Comisia ar trebui să monitorizeze în permanență efectele reducerii cantităților de hidrofluorcarburi introduse pe piață, inclusiv efectul acestei reduceri asupra ofertei de echipamente în cazul cărora utilizarea de hidrofluorcarburi, în comparație cu utilizarea unei tehnologii alternative, ar conduce la mai puține emisii pe durata ciclului de viață.

([1]) Directiva 2009/125/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 octombrie 2009 de instituire a unui cadru pentru stabilirea cerințelor în materie de proiectare ecologică aplicabile produselor cu impact energetic (JO L 285, 31.10.2009, p. 10).

Comisia ar trebui să întocmească un raport privind disponibilitatea hidrofluorcarburilor pe piața Uniunii până la sfârșitul anului 2020. Până la sfârșitul anului 2022, Comisia ar trebui să efectueze o revizuire completă, pentru a se adapta din timp dispozițiile prezentului regulament din perspectiva aplicării lui și a noilor evoluții și angajamente internaționale și a se propune, dacă este cazul, noi măsuri de reducere.

(22) Pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a prezentului regulament, Comisiei ar trebui să îi fie conferite competențe de executare. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

(23) Pentru modificarea anumitor elemente neesențiale din prezentul regulament, ar trebui să se delege Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Organizarea de către Comisie a unor consultări adecvate în cursul etapei pregătitoare, inclusiv la nivel de experți, prezintă o importanță deosebită. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, promptă și corespunzătoare a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

(24) Deoarece este adoptat conform articolului 192 alineatul (1) din TFUE, prezentul regulament nu împiedică statele membre să păstreze sau să mențină măsuri de protecție mai stricte, compatibile cu TFUE. Conform articolului 193 din TFUE, statele membre trebuie să notifice Comisia în legătură cu orice astfel de măsuri.

(25) Prezentul regulament modifică și completează obiectul Regulamentului (CE) nr. 842/2006, care ar trebui, prin urmare, să fie abrogat. Cu toate acestea, pentru asigurarea unei tranziții cât mai lipsite de probleme de la vechiul la noul regim, este adecvat să se prevadă rămânerea în vigoare și continuarea aplicării Regulamentelor (CE) nr. 1493/2007 ([2]), (CE) nr. 1494/2007 ([3]), (CE) nr. 1497/2007 ([4]), (CE) nr. 1516/2007 ([5]), (CE) nr. 303/2008 ([6]), (CE) nr. 304/2008 ([7]), (CE) nr. 305/2008 ([8]), (CE) nr. 306/2008 ([9]), (CE) nr. 307/2008 ([10]) și (CE) nr. 308/2008 ([11]) ale Comisiei sub rezerva și până la abrogarea acestora prin acte delegate sau de punere în aplicare adoptate de Comisie în temeiul prezentului regulament.

(26) Deoarece obiectivele prezentului regulament nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere caracterul transfrontalier al problemei de mediu abordate și efectele prezentului regulament asupra comerțului din interiorul Uniunii și asupra comerțului extern, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul

([1]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

([2]) Regulamentul (CE) nr. 1493/2007 al Comisiei din 17 decembrie 2007 de stabilire, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 842/2006 al Parlamentului European și al Consiliului, a formatului raportului care trebuie transmis de producătorii, importatorii și exportatorii de anumite gaze fluorurate cu efect de seră (JO L 332, 18.12.2007, p. 7).

([3]) Regulamentul (CE) nr. 1494/2007 al Comisiei din 17 decembrie 2007 de stabilire, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 842/2006 al Parlamentului European și al Consiliului, a formei etichetelor și a cerințelor de etichetare suplimentare privind produsele și echipamentele care conțin anumite gaze fluorurate cu efect de seră (JO L 332, 18.12.2007, p. 25).

([4]) Regulamentul (CE) nr. 1497/2007 al Comisiei din 18 decembrie 2007 de stabilire, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 842/2006 al Parlamentului European și al Consiliului, a cerințelor de verificare standard în vederea detectării scurgerilor pentru sistemele staționare de protecție împotriva incendiilor, care conțin anumite gaze fluorurate cu efect de seră (JO L 333, 19.12.2007, p. 4).

([5]) Regulamentul (CE) nr. 1516/2007 al Comisiei din 19 decembrie 2007 de stabilire, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 842/2006 al Parlamentului European și al Consiliului, a cerințelor de verificare standard în vederea detectării scurgerilor pentru echipamentele staționare de refrigerare, de climatizare și pentru pompele de căldură care conțin anumite gaze fluorurate cu efect de seră (JO L 335, 20.12.2007, p. 10).

([6]) Regulamentul (CE) nr. 303/2008 al Comisiei din 2 aprilie 2008 de stabilire, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 842/2006 al Parlamentului European și al Consiliului, a cerințelor minime și a condițiilor de recunoaștere reciprocă în vederea certificării societăților comerciale și a personalului în ceea ce privește echipamentele staționare de refrigerare, de climatizare și pentru pompe de căldură care conțin anumite gaze fluorurate cu efect de seră (JO L 92, 3.4.2008, p. 3).

([7]) Regulamentul (CE) nr. 304/2008 al Comisiei din 2 aprilie 2008 de stabilire, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 842/2006 al Parlamentului European și al Consiliului, a cerințelor minime și a condițiilor de recunoaștere reciprocă pentru certificarea societăților și a personalului în ceea ce privește sistemele staționare de protecție împotriva incendiilor și extinctoarele care conțin anumite gaze fluorurate cu efect de seră (JO L 92, 3.4.2008, p. 12).

([8]) Regulamentul (CE) nr. 305/2008 al Comisiei din 2 aprilie 2008 de stabilire, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 842/2006 al Parlamentului European și al Consiliului, a cerințelor minime și a condițiilor pentru recunoașterea reciprocă a certificării personalului însărcinat cu recuperarea anumitor gaze fluorurate cu efect de seră provenite de la instalațiile de distribuție de înaltă tensiune (JO L 92, 3.4.2008, p. 17).

([9]) Regulamentul (CE) nr. 306/2008 al Comisiei din 2 aprilie 2008 de stabilire, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 842/2006 al Parlamentului European și al Consiliului, a cerințelor minime și a condițiilor de recunoaștere reciprocă privind certificarea personalului care recuperează anumiți solvenți pe bază de gaze fluorurate cu efect de seră din echipamente (JO L 92, 3.4.2008, p. 21).

([10]) Regulamentul (CE) nr. 307/2008 al Comisiei din 2 aprilie 2008 de stabilire, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 842/2006 al Parlamentului European și al Consiliului, a cerințelor minime pentru programele de formare și a condițiilor pentru recunoașterea reciprocă a certificatelor de formare pentru personal, în ceea ce privește sistemele de climatizare ale unor autovehicule care conțin anumite gaze fluorurate cu efect de seră (JO L 92, 3.4.2008, p. 25).

([11]) Regulamentul (CE) nr. 308/2008 al Comisiei din 2 aprilie 2008 de stabilire, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 842/2006 al Parlamentului European și al Consiliului, a formularului de notificare a programelor de formare și certificare ale statelor membre (JO L 92, 3.4.2008, p. 28).

privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect

Obiectivul prezentului regulament este de a proteja mediul prin reducerea emisiilor de gaze fluorurate cu efect de seră. În consecință, prezentul regulament:

(a) stabilește norme cu privire la izolarea, utilizarea, recuperarea și distrugerea gazelor fluorurate cu efect de seră, precum și măsuri auxiliare conexe;

(b) impune condiții privind introducerea pe piață a produselor și echipamentelor specifice care conțin sau a căror funcționare se bazează pe gaze fluorurate cu efect de seră;

(c) impune condiții privind utilizările specifice ale gazelor fluorurate cu efect de seră; și

(d) stabilește limite cantitative pentru introducerea pe piață a hidrofluorcarburilor.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „gaze fluorurate cu efect de seră” înseamnă hidrofluorcarburi, perfluorcarburi, hexafluorură de sulf și alte gaze cu efect de seră care conțin fluor, astfel cum sunt enumerate în anexa I, sau amestecuri care conțin oricare dintre aceste substanțe;

2. „hidrofluorcarburi” sau „HFC” înseamnă substanțele enumerate în secțiunea 1 din anexa I sau amestecuri care conțin oricare dintre aceste substanțe;

3. „perfluorcarburi” sau „PFC” înseamnă substanțele enumerate în secțiunea 2 din anexa I sau amestecuri care conțin oricare dintre aceste substanțe;

4. „hexafluorură de sulf” sau „SF6” înseamnă substanța menționată în secțiunea 3 din anexa I sau amestecuri care conțin această substanță;

5. „amestec” înseamnă un fluid format din două sau mai multe substanțe, dintre care cel puțin una este o substanță enumerată în anexa I sau o substanță enumerată în anexa II;

6. „potențial de încălzire globală” sau „GWP” înseamnă potențialul de încălzire climatică al unui gaz cu efect de seră față de potențialul dioxidului de carbon („CO_2”), calculat ca potențial de încălzire pentru 100 de ani al unui kilogram de gaz cu efect de seră comparativ cu un kilogram de CO_2, în conformitate cu anexele I, II și IV, sau, în cazul amestecurilor, calculat în conformitate cu anexa IV;

7. „tonă (tone) de echivalent CO_2” înseamnă o cantitate de gaze cu efect de seră exprimată ca produsul dintre greutatea gazelor cu efect de seră în tone metrice și potențialul lor de încălzire globală;

8. „operator” înseamnă persoana fizică sau juridică care controlează efectiv funcționarea din punct de vedere tehnic a produselor și echipamentelor reglementate de prezentul regulament; un stat membru poate, în anumite situații bine definite, să desemneze proprietarul ca fiind răspunzător de obligațiile operatorului;

9. „utilizare” înseamnă utilizarea gazelor fluorurate cu efect de seră în producția, întreținerea sau asigurarea service-ului, inclusiv reumplerea produselor și echipamentelor, sau în alte procese menționate în prezentul regulament;

10. „introducere pe piață” înseamnă furnizarea sau punerea la dispoziția unei alte părți din Uniune, pentru prima dată, contra cost sau în mod gratuit, sau utilizarea pe cont propriu de către un producător și cuprinde eliberarea din vamă în vederea liberei circulații pe teritoriul Uniunii;

11. „echipamente ermetice” înseamnă echipamente în care toate părțile ce conțin gaze fluorurate cu efect de seră sunt ermetizate prin sudură, lipire cu material greu ruzibil sau alte tehnici similare de asamblare permanentă, care pot include valve acoperite sau guri de ieșire acoperite care permit repararea sau eliminarea corespunzătoare, și care prezintă o rată de scurgere testată mai mică de 3 grame pe an, la o presiune de cel puțin un sfert din presiunea maximă permisă;

12. „container” înseamnă un produs proiectat în principal pentru transportarea sau depozitarea gazelor fluorurate cu efect de seră;

13. „container de unică folosință” înseamnă un container care nu poate fi reumplut fără să fi fost adaptat în acest scop sau care este introdus pe piață fără a se prevedea returnarea sa pentru reumplere;

14. „recuperare” înseamnă colectarea și depozitarea gazelor fluorurate cu efect de seră din produse, inclusiv containere, și echipamente în timpul întreținerii sau al service-ului sau înainte de eliminarea produselor sau a echipamentelor;

15. „reciclare” înseamnă refolosirea unui gaz fluorurat cu efect de seră recuperat, după un proces elementar de curățare;

16. „regenerare” înseamnă reprelucrarea unui gaz fluorurat cu efect de seră recuperat pentru a prezenta performanțe echivalente cu cele ale unei substanțe nou produse, ținând seama de utilizarea preconizată;

17. „distrugere” înseamnă procesul de transformare permanentă sau de descompunere a celei mai mari părți sau a întregii cantități de gaz fluorurat cu efect de seră în una sau mai multe substanțe stabile care nu sunt gaze fluorurate cu efect de seră;

18. „scoatere din funcțiune” înseamnă închiderea definitivă și scoaterea din funcțiune sau din uz a unui produs sau a unui element de echipament care conține gaze fluorurate cu efect de seră;

19. „reparație” înseamnă repunerea în funcțiune a produselor sau a echipamentelor care conțin sau a căror funcționare se bazează pe gaze fluorurate cu efect de seră care sunt deteriorate sau care prezintă scurgeri, implicând o parte ce conține sau este proiectată să conțină astfel de gaze;

20. „instalare” înseamnă asamblarea a două sau mai multe elemente de echipament sau circuite care conțin sau sunt proiectate să conțină gaze fluorurate cu efect de seră, în vederea asamblării unui sistem pe locul în care urmează să funcționeze, care presupune unirea conductorilor gazelor unui sistem pentru a completa un circuit, indiferent dacă este sau nu necesară încărcarea sistemului după asamblare;

21. „întreținere sau asigurarea service-ului” înseamnă toate activitățile, cu excepția recuperării în conformitate cu articolul 8 și a detectării scurgerilor în conformitate cu articolul 4 și cu articolul 10 alineatul (1) litera (b) din prezentul regulament, care presupun accesul la circuitele care conțin sau sunt proiectate să conțină gaze fluorurate cu efect de seră, în special activitățile de alimentare a sistemului cu gaze fluorurate cu efect de seră, de înlăturare a uneia sau mai multor piese ale circuitului sau ale echipamentului, de reasamblare a două sau mai multor piese ale circuitului sau ale echipamentului, precum și de reparare a scurgerilor;

22. „substanță nou produsă” înseamnă o substanță care nu a fost utilizată anterior;

23. „staționar” înseamnă care în mod normal nu este deplasat pe perioada funcționării și include aparate de climatizare de interior deplasabile;

24. „mobil” înseamnă în mod normal în tranzit pe perioada funcționării;

25. „spumă unicomponent” înseamnă compoziția de spumă conținută într-un generator unic de aerosoli în stare lichidă, înainte de reacție sau după o reacție parțială, și care se umflă și se întărește atunci când este scoasă din generator;

26. „camion frigorific” înseamnă un autovehicul cu o masă mai mare de 3,5 tone, care este proiectat și construit în principal pentru transportul de marfă și care este echipat cu o unitate de refrigerare;

27. „remorcă frigorifică” înseamnă un vehicul care este proiectat și construit pentru a fi tractat de un camion sau un tractor, în principal pentru a transporta marfă, și care este echipat cu o unitate de refrigerare;

28. „aerosol tehnic” înseamnă un generator de aerosoli utilizat pentru întreținerea, repararea, curățarea, testarea, dezinsecția și fabricarea produselor și echipamentelor, pentru instalarea echipamentelor și în alte aplicații;

29. „sistem de detectare a scurgerilor” înseamnă un dispozitiv mecanic, electric sau electronic calibrat pentru detectarea scurgerilor de gaze fluorurate cu efect de seră și care alertează operatorul în momentul detectării unei scurgeri;

30. „întreprindere” înseamnă orice persoană fizică sau juridică ce:

    (a) produce, utilizează, recuperează, colectează, reciclează, regenerează sau distruge gaze fluorurate cu efect de seră;

    (b) importă sau exportă gaze fluorurate cu efect de seră sau produse și echipamente care conțin astfel de gaze;

    (c) introduce pe piață gaze fluorurate cu efect de seră sau produse și echipamente care conțin astfel de gaze sau a căror funcționare se bazează pe astfel de gaze;

    (d) instalează, asigură service-ul, întreține, repară, verifică etanșeitatea sau scoate din funcțiune echipamentele care conțin gaze fluorurate cu efect de seră sau a căror funcționare se bazează pe gaze fluorurate cu efect de seră;

(e) este operatorul echipamentelor care conțin gaze fluorurate cu efect de seră sau a căror funcționare se bazează pe gaze fluorurate cu efect de seră;

(f) produce, importă, exportă, introduce pe piață sau distruge gaze enumerate în anexa II;

(g) introduce pe piață produse sau echipamente care conțin gaze enumerate în anexa II;

31. „intermediari de sinteză" înseamnă orice gaze fluorurate cu efect de seră sau substanțe enumerate în anexa II care suferă transformări chimice în cadrul unui proces prin care compoziția lor originală este transformată integral și ale căror emisii sunt neglijabile;

32. „utilizare comercială" înseamnă utilizat pentru stocarea, afișarea sau distribuirea de produse, în scopul vânzării către utilizatorii finali, în servicii de vânzare cu amănuntul și de distribuție de alimente;

33. „echipamente de protecție împotriva incendiilor" înseamnă echipamentele și sistemele utilizate pentru prevenirea sau protecția împotriva incendiilor, inclusiv extinctoarele;

34. „ciclu Rankine organic" înseamnă un ciclu care conține gaze fluorurate condensabile cu efect de seră care transformă căldura de la o sursă de căldură în energie pentru generarea de energie electrică sau de energie mecanică;

35. „echipamente militare" înseamnă arme, muniție și material de război destinate unor scopuri militare specifice, care sunt necesare pentru protejarea intereselor esențiale în materie de securitate ale statelor membre;

36. „întrerupătoare electrice" înseamnă dispozitivele de comutare și combinațiile dintre acestea și echipamentele conexe de control, măsurare, protecție și reglare, precum și ansamblurile formate din astfel de dispozitive și echipamente și interconexiunile, accesoriile, incintele și structurile de sprijin conexe, destinate utilizării în legătură cu generarea, transmiterea, distribuirea și conversia energiei electrice.

37. „sisteme centralizate de refrigerare multimodul" înseamnă sisteme cu două sau mai multe compresoare care funcționează în paralel, conectate la unul sau mai multe condensatoare obișnuite și la mai multe dispozitive de răcire precum vitrine frigorifice, dulapuri frigorifice, congelatoare sau camere de depozitare frigorifice.

38. „circuit primar de refrigerare pentru sisteme în cascadă" înseamnă circuitul primar în sistemele indirecte de temperatură medie în care o combinație de două sau mai multe circuite de refrigerare separate se conectează în serie astfel încât circuitul primar să absoarbă căldura condensatorului dintr-un circuit secundar pentru temperatura medie;

39. „sisteme de climatizare monosplit" înseamnă sisteme de climatizare de interior care constau într-o singură unitate exterioară și o singură unitate interioară conectate prin conducte de refrigerantă, care necesită instalarea la locul utilizării.

CAPITOLUL II

IZOLARE

Articolul 3

Prevenirea emisiilor de gaze fluorurate cu efect de seră

(1) Se interzice eliberarea voluntară de gaze fluorurate cu efect de seră în atmosferă dacă aceasta nu este necesară din punct de vedere tehnic pentru utilizarea preconizată.

(2) Operatorii de echipamente care conțin gaze fluorurate cu efect de seră iau măsuri de precauție pentru a preveni eliberarea involuntară a acestor gaze („scurgere"). Aceștia iau toate măsurile fezabile din punct de vedere tehnic și economic pentru a reduce la minimum scurgerile de gaze fluorurate cu efect de seră.

(3) În cazul în care se detectează o scurgere de gaze fluorurate cu efect de seră, operatorii se asigură că echipamentul este reparat fără întârzieri nejustificate.

În ceea ce privește echipamentele care trebuie să fie verificate în vederea detectării scurgerilor, în temeiul articolului 4 alineatul (1), în cazul în care o neetanșeitate a echipamentului a fost remediată, operatorii se asigură că echipamentul este controlat în termen de o lună de la reparație de către persoane fizice certificate, pentru a verifica eficacitatea reparației.

(4) Persoanele fizice care îndeplinesc sarcinile menționate la articolul 10 alineatul (1) literele (a)-(c) sunt certificate în conformitate cu articolul 10 alineatele (4) și (7) și iau măsuri de precauție pentru a preveni scurgerile de gaze fluorurate cu efect de seră.

Întreprinderile care efectuează instalarea, asigurarea service-ului, întreținerea, repararea sau dezafectarea echipamentelor enumerate la articolul 4 alineatul (2) literele (a)-(d) sunt certificate în conformitate cu articolul 10 alineatele (6) și (7) și iau măsuri de precauție pentru a preveni scurgerile de gaze fluorurate cu efect de seră.

Articolul 4

Detectarea scurgerilor

(1) Operatorii de echipamente care conțin gaze fluorurate cu efect de seră în cantități de 5 tone de echivalent CO_2 sau mai mult și care nu sunt conținute în spume se asigură că echipamentele sunt verificate în vederea detectării scurgerilor.

Echipamentele ermetice care conțin gaze fluorurate cu efect de seră în cantități de mai puțin de 10 tone de echivalent CO_2 nu fac obiectul verificărilor în vederea detectării scurgerilor în temeiul prezentului articol, cu condiția ca echipamentele respective să fie etichetate drept ermetice.

Întrerupătoarele electrice nu fac obiectul verificărilor în vederea detectării scurgerilor prevăzute în temeiul prezentului articol, cu condiția îndeplinirii uneia dintre următoarele condiții:

(a) să aibă o rată de scurgere testată de mai puțin de 0,1 % pe an, conform prevederilor din specificațiile tehnice ale producătorului, și să fie etichetate în consecință;.

(b) să fie echipate cu un dispozitiv de monitorizare a presiunii sau a densității; sau

(c) să conțină mai puțin de 6 kg de gaze fluorurate cu efect de seră.

(2) Alineatul (1) se aplică operatorilor următoarelor echipamente care conțin gaze fluorurate cu efect de seră:

(a) echipamente staționare de refrigerare;

(b) echipamente staționare de climatizare;

(c) pompe de căldură staționare;

(d) echipamente staționare de protecție împotriva incendiilor;

(e) unități de refrigerare ale camioanelor și remorcilor frigorifice;

(f) întrerupătoare electrice;

(g) cicluri Rankine organice.

În ceea ce privește echipamentele menționate la primul paragraf literele (a)-(e), verificările sunt efectuate de persoane fizice certificate în conformitate cu normele prevăzute la articolul 10.

Prin derogare de la alineatul (1) primul paragraf, până la data de 31 decembrie 2016, echipamentele care conțin sub 3 kg de gaze fluorurate cu efect de seră sau echipamentele ermetice care sunt etichetate corespunzător și conțin sub 6 kg de gaze fluorurate cu efect de seră nu fac obiectul verificărilor în vederea detectării scurgerilor.

(3) Detectarea scurgerilor în temeiul alineatului (1) se efectuează cu următoarea frecvență:

(a) pentru echipamentele care conțin gaze fluorurate cu efect de seră în cantități de 5 tone de echivalent CO_2 sau mai mult, dar mai puțin de 50 de tone de echivalent CO_2: cel puțin o dată la 12 luni sau, dacă a fost instalat un sistem de detectare a scurgerilor, cel puțin o dată la 24 de luni;

(b) pentru echipamentele care conțin gaze fluorurate cu efect de seră în cantități de 50 de tone de echivalent CO_2 sau mai mult, dar mai puțin de 500 de tone de echivalent CO_2: cel puțin o dată la șase luni sau, dacă a fost instalat un sistem de detectare a scurgerilor, cel puțin o dată la 12 luni;

(c) pentru echipamentele care conțin gaze fluorurate cu efect de seră în cantități de 500 de tone de echivalent CO_2 sau mai mult: cel puțin o dată la trei luni sau, dacă a fost instalat un sistem de detectare a scurgerilor, cel puțin o dată la șase luni.

(4) Obligațiile de la alineatul (1) pentru echipamentele de protecție împotriva incendiilor, după cum se menționează la alineatul (2) litera (d), se consideră îndeplinite cu condiția îndeplinirii următoarelor două condiții:

(a) regimul de inspecție existent îndeplinește standardele ISO 14520 sau EN 15004; și

(b) echipamentele de protecție împotriva incendiilor sunt inspectate cu frecvența impusă în conformitate cu alineatul (3).

(5) Comisia, prin acte de punere în aplicare, poate preciza cerințele pentru verificările în vederea detectării scurgerilor care urmează să fie efectuate în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol pentru fiecare tip de echipament menționat la alineatul respectiv, pentru a identifica părțile de echipament cele mai susceptibile de a produce scurgeri și pentru a abroga acte adoptate în temeiul articolului 3 alineatul (7) din Regulamentul (CE) nr. 842/2006. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 24.

Articolul 5

Sisteme de detectare a scurgerilor

(1) Operatorii echipamentelor enumerate la articolul 4 alineatul (2) literele (a)-(d) care conțin gaze fluorurate cu efect de seră în cantități de 500 de tone de echivalent CO_2 sau mai mult se asigură că echipamentele respective sunt dotate cu un sistem de detectare a scurgerilor care alertează operatorul sau o companie care asigură service cu privire la orice eventuale scurgeri.

(2) Operatorii echipamentelor enumerate la articolul 4 alineatul (2) literele (f) și (g) care conțin gaze fluorurate cu efect de seră în cantități de 500 de tone de echivalent CO_2 sau mai mult și care sunt instalate de la 1 ianuarie 2017 se asigură că echipamentele respective sunt dotate cu un sistem de detectare a scurgerilor care alertează operatorul sau o companie care asigură service cu privire la orice eventuale scurgeri.

(3) Operatorii echipamentelor enumerate la articolul 4 alineatul (2) al literele (a)-(d) și (g), cărora li se aplică alineatul (1) sau (2) din prezentul articol, se asigură că sistemele de detectare a scurgerilor se verifică cel puțin o dată la fiecare 12 luni pentru a asigura funcționarea lor corespunzătoare.

(4) Operatorii echipamentelor enumerate la articolul 4 alineatul (2) litera (f), cărora li se aplică alineatul (2) din prezentul articol, se asigură că sistemele de detectare a scurgerilor se verifică cel puțin o dată la fiecare 6 ani pentru a asigura funcționarea lor corespunzătoare.

Articolul 6

Evidențe

(1) Operatorii de echipamente care trebuie să fie verificate pentru detectarea scurgerilor în temeiul articolului 4 alineatul (1) întocmesc și păstrează evidențe pentru fiecare element al acestor echipamente, specificând următoarele informații:

(a) cantitatea și tipul de gaze fluorurate cu efect de seră instalate;

(b) cantitățile de gaze fluorurate cu efect de seră adăugate pe parcursul instalării, întreținerii sau asigurării service-ului sau din cauza scurgerilor;

(c) dacă volumele de gaze fluorurate cu efect de seră instalate au fost sau nu reciclate sau regenerate, inclusiv numele și adresa instalației de reciclare sau regenerare și, după caz, numărul certificatului;

(d) cantitatea de gaze fluorurate cu efect de seră recuperată;

(e) identitatea întreprinderii care a instalat, a asigurat service-ul, a întreținut și, după caz, a reparat sau a scos din funcțiune echipamentul, inclusiv, după caz, numărul certificatului acesteia;

(f) datele și rezultatele verificărilor efectuate în temeiul articolului 4 alineatele (1)-(3);

(g) în cazul în care echipamentul a fost scos din funcțiune, măsurile luate pentru recuperarea și eliminarea gazelor fluorurate cu efect de seră.

(2) Cu excepția cazului în care evidențele menționate la alineatul (1) sunt înregistrate într-o bază de date creată de autoritățile competente ale statelor membre, se aplică următoarele reguli:

(a) operatorii menționați la alineatul (1) păstrează evidențele menționate în respectivul alineat timp de cel puțin cinci ani;

(b) întreprinderile care desfășoară activitățile menționate la alineatul (1) litera (e) în beneficiul operatorilor păstrează copiile evidențelor menționate la alineatul (1) timp de cel puțin cinci ani.

La cerere, evidențele menționate la alineatul (1) se pun la dispoziția autorității competente a statului membru în cauză sau a Comisiei. În măsura în care astfel de evidențe conțin informații despre mediu, se aplică Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului [1] sau Regulamentul (CE) nr. 1367/2006 al Parlamentului European și al Consiliului [2], după caz.

(3) În sensul articolului 11 alineatul (4), întreprinderile care furnizează gaze fluorurate cu efect de seră întocmesc evidențe conținând informații relevante referitoare la cumpărătorii de astfel de gaze fluorurate cu efect de seră, inclusiv următoarele:

(a) numerele certificatelor cumpărătorilor; și

(b) cantitățile respective de gaze fluorurate cu efect de seră achiziționate.

Întreprinderile care furnizează gaze fluorurate cu efect de seră păstrează evidențele respective timp de minimum cinci ani.

Întreprinderile care furnizează gaze fluorurate cu efect de seră, la cerere, pun astfel de evidențe la dispoziția autorității competente a statului membru în cauză sau a Comisiei. În măsura în care evidențele conțin informații despre mediu, se aplică Directiva 2003/4/CE sau Regulamentul (CE) nr. 1367/2006, după caz.

(4) Comisia poate stabili, printr-un act de punere în aplicare, formatul evidențelor menționate la alineatele (1) și (3) din prezentul articol și poate preciza modul în care ar trebui să fie întocmite și păstrate. Actul de punere în aplicare respectiv se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 24.

Articolul 7

Emisii de gaze fluorurate cu efect de seră în legătură cu producția

(1) Producătorii de compuși fluorurați iau toate măsurile de precauție necesare pentru a limita emisiile de gaze fluorurate cu efect de seră, în cea mai mare măsură posibilă, în timpul procesului:

(a) de producție;

(b) de transport; și

(c) de stocare.

Acest articol se aplică de asemenea și în cazul producerii de gaze cu efect de seră ca subproduse.

(2) Fără a aduce atingere articolului 11 alineatul (1), se interzice introducerea pe piață a gazelor fluorurate cu efect de seră și a gazelor enumerate în anexa II, cu excepția cazului în care, după caz, producătorii sau importatorii prezintă la introducerea pe piață dovezi, în momentul unei astfel de introduceri, conform cărora trifluormetanul obținut ca subprodus pe parcursul procesului de fabricație, inclusiv pe parcursul fabricării intermediarilor de sinteză pentru producerea acestora, a fost distrus sau recuperat pentru utilizarea ulterioară, în conformitate cu cele mai bune tehnici disponibile.

Această cerință se aplică începând cu 11 iunie 2015.

Articolul 8

Recuperarea

(1) Operatorii de echipamente staționare sau de unități de refrigerare de pe remorci frigorifice care conțin gaze fluorurate cu efect de seră care nu se regăsesc în spume se asigură că recuperarea gazelor respective se realizează de către persoane fizice deținătoare ale certificatelor relevante prevăzute la articolul 10, astfel încât aceste gaze să fie reciclate, regenerate sau distruse.

Această obligație se aplică operatorilor oricărora dintre următoarele echipamente:

(a) circuite de răcire pentru echipamente de refrigerare staționare, echipamente de climatizare staționare și pompe de căldură staționare;

(b) circuite de răcire pentru unitățile de refrigerare de pe remorcile frigorifice;

[1] Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informațiile despre mediu și de abrogare a Directivei 90/313/CEE a Consiliului (JO L 41, 14.2.2003, p. 26).

[2] Regulamentul (CE) nr. 1367/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 septembrie 2006 privind aplicarea, pentru instituțiile și organismele comunitare, a dispozițiilor Convenției de la Aarhus privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în domeniul mediului (JO L 264, 25.9.2006, p. 13).

(c) echipamente fixe care conțin solvenți pe bază de gaze fluorurate cu efect de seră;

(d) echipamente fixe de protecție împotriva incendiilor;

(e) întrerupătoare electrice fixe.

(2) Întreprinderea care a utilizat un container de gaz fluorurat cu efect de seră imediat înainte de eliminarea acestuia asigură recuperarea eventualelor gaze reziduale pentru a se asigura că sunt reciclate, regenerate sau distruse.

(3) Operatorii de produse și echipamente care nu sunt enumerate la alineatul (1), inclusiv echipamente mobile, care conțin gaze fluorurate cu efect de seră asigură recuperarea gazelor, în măsura în care aceasta este fezabilă din punct de vedere tehnic și nu presupune costuri disproporționate, fiind efectuată de persoane fizice cu calificate corespunzător, astfel încât acestea să fie reciclate, regenerate sau distruse, sau iau măsuri pentru distrugerea acestora fără o recuperare prealabilă.

Recuperarea gazelor fluorurate cu efect de seră din echipamentele de climatizare cu care sunt dotate vehiculele rutiere care nu intră sub incidența Directivei 2006/40/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]) se realizează de către persoane fizice calificate corespunzător.

Pentru recuperarea gazelor fluorurate cu efect de seră din echipamentele de climatizare ale autovehiculelor care intră sub incidența Directivei 2006/40/CE, se consideră calificate în mod corespunzător doar persoanele fizice care dețin cel puțin un certificat de formare în conformitate cu articolul 10 alineatul (2).

Articolul 9

Sisteme privind responsabilitatea producătorului

Fără a aduce atingere legislației existente la nivelul Uniunii, statele membre încurajează dezvoltarea de sisteme privind responsabilitatea producătorului pentru recuperarea gazelor fluorurate cu efect de seră și pentru reciclarea, regenerarea sau distrugerea acestora.

Statele membre prezintă Comisiei informații privind acțiunile întreprinse în temeiul primului paragraf.

Articolul 10

Formarea și certificarea

(1) Statele membre instituie sau adaptează pe baza cerințelor minime menționate în alineatul (5) programe de certificare, inclusiv procese de evaluare. Statele membre asigură disponibilitatea formării pentru persoanele fizice care îndeplinesc următoarele sarcini:

(a) instalarea, asigurarea service-ului, întreținerea, repararea sau scoaterea din funcțiune a echipamentelor enumerate la articolul 4 alineatul (2) literele (a)-(f);

(b) verificările, în vederea detectării scurgerilor, ale echipamentului prevăzut la articolul 4 alineatul (2) literele (a)-(e), conform prevederilor de la articolul 4 alineatul (1);

(c) recuperarea gazelor fluorurate cu efect de seră, conform prevederii de la articolul 8 alineatul (1).

(2) Statele membre asigură disponibilitatea programelor de formare destinate persoanelor fizice care recuperează gaze fluorurate cu efect de seră din echipamentele de climatizare ale autovehiculelor care intră sub incidența Directivei 2006/40/CE, pe baza cerințelor minime menționate la alineatul (5).

(3) Programele de certificare și de formare prevăzute la alineatele (1) și (2) vizează următoarele:

(a) reglementările și standardele tehnice aplicabile;

(b) prevenirea emisiilor;

(c) recuperarea gazelor fluorurate cu efect de seră;

(d) manipularea în condiții de siguranță a echipamentelor de tipul și dimensiunea înscrisă în certificat;

([1]) Directiva 2006/40/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2006 privind emisiile provenite de la sistemele de climatizare ale autovehiculelor și de modificare a Directivei 70/156/CEE a Consiliului (JO L 161, 14.6.2006, p. 12).

(e) informații cu privire la tehnologiile relevante pentru înlocuirea sau reducerea utilizării de gaze fluorurate cu efect de seră și manipularea în condiții de siguranță a acestora.

(4) În cadrul programelor de certificare prevăzute la alineatul (1) se eliberează certificate cu condiția ca solicitantul să fi parcurs cu succes un proces de evaluare instituit în conformitate cu alineatele (1), (3) și (5).

(5) Cerințele minime privind programele de certificare sunt cele prevăzute în Regulamentele (CE) nr. 303/2008 și (CE) nr. 306/2008 și la alineatul (12). Cerințele minime privind certificatele de formare sunt cele prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 307/2008 și la alineatul (12). Aceste cerințe minime specifică pentru fiecare tip de echipamente menționate la alineatele (1) și (2) competențele practice și cunoștințele teoretice necesare, după caz, făcând diferența între diferitele activități vizate, precum și condițiile pentru recunoașterea reciprocă a certificatelor de formare.

(6) Statele membre instituie sau adaptează programe de certificare pe baza cerințelor minime prevăzute la alineatul (5) pentru întreprinderile care efectuează instalarea, asigurarea service-ului, întreținerea, repararea sau scoaterea din funcțiune a echipamentelor enumerate la articolul 4 alineatul (2) literele (a)-(d) pentru alte părți.

(7) Certificatele de formare existente, eliberate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 842/2006, rămân valabile, în conformitate cu condițiile în care au fost emise inițial.

(8) Statele membre asigură accesul tuturor persoanelor fizice care dețin certificate obținute în cadrul programelor de certificare prevăzute la alineatele (1) și (7) la informații referitoare la următoarele:

(a) tehnologiile menționate la alineatul (3) litera (e); și

(b) cerințele de reglementare existente pentru lucrul cu echipamente care conțin agenți frigorifici alternativi la gazele fluorurate cu efect de seră.

(9) Statele membre asigură disponibilitatea formării pentru persoanele fizice care doresc să își actualizeze cunoștințele în legătură cu aspectele menționate la alineatul (3).

(10) Până la 1 ianuarie 2017, statele membre notifică Comisia cu privire la programele de certificare și de formare.

Statele membre recunosc certificatele de formare emise într-un alt stat membru în conformitate cu prezentul articol. Acestea nu restrâng libertatea de a presta servicii sau libertatea de stabilire, pe motiv că un certificat a fost eliberat în alt stat membru.

(11) Orice întreprindere care transmite o sarcină menționată la alineatul (1) unei alte întreprinderi ia măsuri rezonabile pentru a se asigura că aceasta din urmă deține certificatele necesare pentru sarcinile impuse în temeiul prezentului articol.

(12) În eventualitatea în care este necesar ca, pentru aplicarea prezentului articol, să se asigure o abordare mai armonizată pentru formare și certificare, Comisia, prin acte de punere în aplicare, adaptează și actualizează cerințele minime în ceea ce privește competențele și cunoștințele care trebuie să fie acoperite, pentru a preciza modalitățile certificării și condițiile recunoașterii reciproce și pentru a abroga acte adoptate în temeiul articolului 5 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 842/2006. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 24. Atunci când își exercită competența pe care i-o conferă prezentul alineat, Comisia ține seama de sistemele de calificare sau de certificare existente.

(13) Comisia poate, prin intermediul actelor de punere în aplicare, să stabilească formatul notificării menționate la alineatul (10) din prezentul articol și poate abroga acte adoptate în temeiul articolului 5 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 842/2006. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 24.

(14) În cazurile în care obligațiile de la prezentul articol referitoare la furnizarea certificării și a formării ar impune sarcini disproporționate unui stat membru din cauza populației sale reduse și, prin urmare, ar duce la lipsa cererii de astfel de formări și de certificări, conformitatea poate fi asigurată prin recunoașterea certificatelor emise în alte state membre.

Statele membre care aplică prezentul alineat informează Comisia, care la rândul ei informează alte state membre.

(15) Nicio prevedere de la prezentul articol nu împiedică statele membre să instituie alte programe de certificare și de formare în ceea ce privește echipamentele decât cele menționate la alineatul (1).

CAPITOLUL III

INTRODUCEREA PE PIAȚĂ ȘI CONTROLUL UTILIZĂRII

Articolul 11

Restricții pentru introducerea pe piață

(1) Se interzice introducerea pe piață a produselor și echipamentelor enumerate în anexa III, cu excepția echipamentelor militare, de la data menționată în respectiva anexă, făcându-se o diferențiere, după caz, în funcție de tipul sau de potențialul de încălzire globală al gazelor fluorurate cu efect de seră conținute.

(2) Interdicția prevăzută la alineatul (1) nu se aplică echipamentelor pentru care s-a stabilit în cerințele în materie de proiectare ecologică adoptate în temeiul Directivei 2009/125/CE că, datorită eficienței energetice sporite pe parcursul funcționării lor, emisiile de echivalent CO_2 de pe parcursul ciclului lor de viață ar fi inferioare celor ale echipamentelor echivalente care respectă cerințele în materie de proiectare ecologică relevante și care nu conțin hidrofluorcarburi.

(3) În urma unei solicitări justificate din partea unei autorități competente a unui stat membru și ținând seama de obiectivele din prezentul regulament, Comisia poate, în mod excepțional, prin intermediul actelor de punere în aplicare, acorda o scutire de până la patru ani pentru a permite introducerea pe piață a anumitor produse și echipamente enumerate în anexa III care conțin sau a căror funcționare se bazează pe gaze fluorurate cu efect de seră, în cazul în s-a demonstrat că:

(a) pentru un produs specific, pentru un echipament specific sau pentru o categorie specifică de produse sau echipamente, nu există alternative disponibile sau aceste alternative nu pot fi utilizate din motive tehnice sau de siguranță; sau

(b) utilizarea de alternative tehnic fezabile și sigure ar presupune costuri disproporționate.

Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 24.

(4) În vederea instalării, asigurării service-ului, întreținerii sau reparării echipamentelor care conțin gaze fluorurate cu efect de seră sau care funcționează pe baza unor astfel de gaze, pentru care certificarea este necesară în temeiul articolului 10, gazele fluorurate cu efect de seră se vând doar către întreprinderi care dețin certificate corespunzătoare și sunt achiziționate doar de către acestea, în conformitate cu articolul 10, sau doar către întreprinderi care au drept angajați persoane care dețin un certificat de formare profesională în conformitate cu articolul 10 alineatele (2) și (5). Prezentul alineat nu împiedică întreprinderile necertificate, care nu desfășoară activitățile menționate în prima frază a prezentului alineat, să colecteze, să transporte sau să livreze gaze fluorurate cu efect de seră.

(5) Echipamentele care nu sunt ermetice și care sunt încărcate cu gaze fluorurate cu efect de seră se vând doar utilizatorului final, în cazurile în care se aduc dovezi care atestă faptul că instalarea este realizată de o întreprindere certificată în conformitate cu articolul 10.

(6) Comisia colectează, pe baza datelor disponibile din partea statelor membre, informații privind codurile naționale, standardele sau legislația statelor membre în ceea ce privește tehnologiile de înlocuire care utilizează alternative la gazele fluorurate cu efect de seră în echipamentele de refrigerare, în echipamentele de climatizare, în pompele de căldură și în spume.

Comisia publică un raport de sinteză privind informațiile culese în temeiul primului paragraf până la 1 ianuarie 2017.

Articolul 12

Etichetarea și informațiile despre produse și echipamente

(1) Produsele și echipamentele care conțin sau a căror funcționare se bazează pe gaze fluorurate cu efect de seră nu se introduc pe piață dacă nu sunt etichetate. Aceasta se aplică numai:

(a) echipamentelor de refrigerare;

(b) echipamentelor de climatizare;

(c) pompelor de căldură;

(d) echipamentelor de protecție împotriva incendiilor;

(e) întrerupătoarelor electrice;

(f) generatoarelor de aerosoli care conțin gaze fluorurate cu efect de seră, cu excepția inhalatoarelor cu doze exacte pentru distribuirea de ingrediente farmaceutice;

(g) tuturor containerelor de gaz fluorurat cu efect de seră;

(h) solvenților pe bază de gaze fluorurate cu efect de seră;

(i) ciclurilor Rankine organice.

(2) Produsele sau echipamentele care fac obiectul unei scutiri în temeiul articolului 11 alineatul (3) se etichetează ca atare și cuprind o mențiune potrivit căreia produsele și echipamentele respective se pot utiliza doar în scopul pentru care s-a acordat scutirea prevăzută la articolul menționat.

(3) Eticheta necesară în temeiul alineatului (1) conține următoarele informații:

(a) mențiunea că produsul sau echipamentul conține gaze fluorurate cu efect de seră sau că funcționarea sa se bazează pe astfel de gaze;

(b) denumirea acceptată de industrie pentru gazele fluorurate cu efect de seră în cauză sau, în cazul în care nu există o astfel de denumire, denumirea chimică;

(c) începând de la 1 ianuarie 2017, cantitatea de gaze fluorurate cu efect de seră, exprimată în greutate și în echivalent CO_2, conținută în produs sau echipament sau cantitatea de gaze fluorurate cu efect de seră pentru care este destinat echipamentul, precum și potențialul de încălzire globală al acestor gaze.

Eticheta necesară în temeiul alineatului (1) menționează următoarele informații, după caz:

(a) o mențiune privind faptul că gazele fluorurate cu efect de seră sunt conținute într-un echipament ermetic;

(b) o mențiune privind faptul că întrerupătorul electric are o rată de scurgere testată de mai puțin de 0,1 % pe an, conform prevederilor din specificațiile tehnice ale producătorului.

(4) Eticheta este clar lizibilă și indelebilă și se amplasează:

(a) lângă punctele de service pentru încărcarea sau recuperarea gazului fluorurat cu efect de seră; sau

(b) pe partea produsului sau a echipamentului care conține gazul fluorurat cu efect de seră.

Eticheta este în limbile oficiale ale statului membru în care urmează să fie introdusă pe piață.

(5) Spumele și poliolii preamestecați care conțin gaze fluorurate cu efect de seră nu se introduc pe piață dacă gazele fluorurate cu efect de seră nu sunt identificate cu ajutorul unei etichete care utilizează denumirea acceptată de industrie sau, în cazul în care o astfel de denumire nu este disponibilă, denumirea chimică. Eticheta indică în mod clar că spuma sau poliolul preamestecat conține gaze fluorurate cu efect de seră. În cazul plăcilor din spumă, aceste informații sunt indicate clar și indelebil pe plăci.

(6) Gazele fluorurate cu efect de seră regenerate sau reciclate sunt etichetate cu o indicație potrivit căreia substanța a fost regenerată sau reciclată și cu informații privind numărul lotului și numele și adresa instalației de regenerare sau de reciclare.

(7) Gazele fluorurate cu efect de seră introduse pe piață pentru distrugere sunt etichetate cu o indicație potrivit căreia conținutul containerului nu poate fi decât distrus.

(8) Gazele fluorurate cu efect de seră introduse pe piață pentru export direct sunt etichetate cu o indicație potrivit căreia conținutul containerului nu poate fi decât exportat direct.

(9) Gazele fluorurate cu efect de seră introduse pe piață pentru utilizarea la echipamente militare sunt etichetate cu o indicație potrivit căreia conținutul containerului nu poate fi utilizat decât în acest scop.

(10) Gazele fluorurate cu efect de seră introduse pe piață pentru utilizarea la corodarea materialelor semiconductoare sau la curățarea camerelor de depunere chimică în faza de vapori în sectorul fabricației de semiconductoare sunt etichetate cu o indicație potrivit căreia conținutul containerului nu poate fi utilizat decât în acest scop.

(11) Gazele fluorurate cu efect de seră introduse pe piață pentru a fi utilizate ca intermediari de sinteză sunt etichetate cu o indicație potrivit căreia conținutul containerului nu poate fi utilizat decât ca intermediar de sinteză.

(12) Gazele fluorurate cu efect de seră introduse pe piață pentru producerea de inhalatoare cu doze exacte pentru distribuirea de ingrediente farmaceutice sunt etichetate cu o indicație potrivit căreia conținutul containerului nu poate fi utilizat decât în acest scop.

(13) Informațiile menționate la alineatele (3) și (5) se includ în manualele de utilizare pentru astfel de produse și echipamente.

În cazul produselor și echipamentelor care conțin gaze fluorurate cu efect de seră având un potențial de încălzire globală de 150 sau mai mult, aceste informații se includ și în descrierile folosite în scopuri publicitare.

(14) Comisia poate stabili, prin intermediul actelor de punere în aplicare, formatul etichetelor menționate la alineatul (1) și alineatele (4)-(12) și poate abroga acte adoptate în temeiul articolului 7 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 842/2006. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 24.

(15) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 22 pentru modificarea cerințelor de etichetare prevăzute la alineatele (4)-(12), după caz, în vederea dezvoltării tehnologice sau comerciale.

Articolul 13

Controlul utilizării

(1) Se interzice utilizarea de hexafluorură de sulf pentru turnarea sub presiune a magneziului și la reciclarea aliajelor obținute prin turnarea sub presiune a magneziului.

În ceea ce privește instalațiile care utilizează hexafluorură de sulf într-o cantitate mai mică de 850 kg pe an, în ceea ce privește turnarea sub presiune a magneziului și reciclarea aliajelor obținute prin turnarea sub presiune a magneziului, această interdicție se aplică doar de la 1 ianuarie 2018.

(2) Se interzice utilizarea hexafluorură de sulf pentru umplerea pneurilor vehiculelor.

(3) Începând de la 1 ianuarie 2020, se interzice utilizarea gazelor fluorurate cu efect de seră având un potențial de încălzire globală de 2 500 sau mai mult pentru a asigura service-ul sau pentru a întreține echipamente de refrigerare cu o capacitate de încărcare egală sau mai mare de 40 de tone de echivalent CO_2.

Prezentul alineat nu se aplică echipamentelor militare sau echipamentelor destinate aplicațiilor proiectate să răcească produse la temperaturi mai mici de – 50 °C.

Până la 1 ianuarie 2030, interdicția menționată la primul paragraf nu se aplică următoarelor categorii de gaze fluorurate cu efect de seră:

(a) gazelor fluorurate cu efect de seră care au fost reciclate, au un potențial de încălzire globală de 2 500 sau mai mult și sunt folosite pentru a asigura service-ul sau pentru a întreține echipamente de refrigerare existente, cu condiția să fi fost etichetate în conformitate cu articolul 12 alineatul (6);

(b) gazelor fluorurate cu efect de seră care au fost reciclate, au un potențial de încălzire globală de 2 500 sau mai mult și sunt folosite pentru a asigura service-ul sau pentru a întreține echipamente de refrigerare existente, cu condiția să fi fost recuperate din astfel de echipamente. Aceste gaze reciclate pot fi utilizate doar de către întreprinderea care a realizat recuperarea lor în cadrul activităților de întreținere sau service sau de către întreprinderea pentru care s-a efectuat recuperarea în cadrul activităților de întreținere sau service.

Interdicția menționată la primul paragraf nu se aplică echipamentelor de refrigerare pentru care s-a autorizat o scutire în temeiul articolului 11 alineatul (3).

Articolul 14

Preîncărcarea echipamentelor cu hidrofluorcarburi

(1) De la 1 ianuarie 2017, echipamentele de refrigerare, de climatizare și pompele de căldură încărcate cu hidrofluorcarburi nu se introduc pe piață decât dacă hidrofluorcarburile încărcate în echipamentele respective sunt contabilizate în sistemul de cote menționat în capitolul IV.

(2) La introducerea pe piață a echipamentelor preîncărcate astfel cum sunt menționate la alineatul (1), producătorii și importatorii de echipamente se asigură că respectarea alineatului (1) este pe deplin documentată și redactează o declarație de conformitate în acest sens.

Începând de la 1 ianuarie 2018, în cazul în care hidrofluorcarburile conținute în echipamente nu au fost introduse pe piață înainte de încărcarea echipamentului, importatorii acestor echipamente se asigură că, până la data de 31 martie a fiecărui an, un auditor independent verifică acuratețea documentației și a declarației de conformitate. Auditorul este:

(a) fie acreditat în temeiul Directivei 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]); fie

(b) acreditat să verifice situații financiare în conformitate cu legislația statului membru în cauză.

Producătorii și importatorii de echipamente menționate la alineatul (1) păstrează documentația și declarația de conformitate pentru o perioadă de cel puțin cinci ani după introducerea echipamentelor pe piață. Importatorii de echipamente care introduc pe piață echipamente preîncărcate în cazul cărora hidrofluorcarburile pe care le conțin aceste echipamente nu au fost introduse pe piață înaintea încărcării echipamentelor se asigură că sunt înregistrați în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) litera (e).

(3) Prin redactarea declarației de conformitate, producătorii și importatorii de echipamente menționate la alineatul (1) își asumă responsabilitatea pentru respectarea prezentului articol alineatele (1) și (2).

(4) Prin intermediul actelor de punere în aplicare, Comisia determină modalitățile legate de declarația de conformitate și de verificarea de către auditorul independent menționat la alineatul (2) al doilea paragraf din prezentul articol. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 24.

CAPITOLUL IV

RESTRÂNGEREA CANTITĂȚII DE HIDROFLUORCARBURI INTRODUSE PE PIAȚĂ

Articolul 15

Restrângerea cantității de hidrofluorcarburi introduse pe piață

(1) Comisia se asigură că respectiva cantitate de hidrofluorcarburi pe care producătorii și importatorii au dreptul să o introducă pe piață în Uniune în fiecare an nu depășește cantitatea maximă pentru anul în cauză calculată în conformitate cu anexa V.

Producătorii și importatorii se asigură că respectiva cantitate de hidrofluorcarburi calculată în conformitate cu anexa V pe care fiecare dintre aceștia o introduce pe piață nu depășește cota care le este alocată în temeiul articolului 16 alineatul (5) sau care le este transferată în temeiul articolului 18.

(2) Prezentul articol nu se aplică producătorilor sau importatorilor de mai puțin de 100 de tone de echivalent CO_2 de hidrocarburi pe an.

Prezentul articol nu se aplică, de asemenea, următoarelor categorii de hidrofluorcarburi:

(a) hidrofluorcarburilor importate în Uniune pentru a fi distruse;

(b) hidrofluorcarburilor utilizate de un producător în aplicații cu intermediari de sinteză sau furnizate direct întreprinderilor de către un producător sau de către un importator pentru utilizarea în aplicații cu intermediari de sinteză;

(c) hidrofluorcarburilor furnizate direct întreprinderilor de către un producător sau de către un importator pentru exportul în afara Uniunii, atunci când hidrofluorcarburile respective nu sunt puse la dispoziție ulterior niciunei alte părți din interiorul Uniunii, înainte de export;

([1]) Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, 25.10.2003, p. 32).

(d) hidrofluorcarburilor furnizate direct de către un producător sau de către un importator pentru utilizarea în echipamente militare;

(e) hidrofluorcarburilor furnizate direct de către un producător sau de către un importator unei întreprinderi care le utilizează la corodarea materialelor semiconductoare sau la curățarea camerelor de depunere chimică în faza de vapori în sectorul fabricației de semiconductoare;

(f) de la 1 ianuarie 2018, hidrofluorcarburilor furnizate direct de către un producător sau de către un importator unei întreprinderi care produce inhalatoare cu doze exacte pentru distribuirea de ingrediente farmaceutice.

(3) Prezentul articol și articolele 16, 18, 19 și 25 se aplică și hidrofluorcarburilor conținute în poliolii preamestecați.

(4) În urma unei solicitări justificate din partea unei autorități competente a unui stat membru și ținând cont de obiectivele prezentului regulament, Comisia poate, în mod excepțional, prin intermediul actelor de punere în aplicare, să autorizeze o scutire de până la patru ani de la cerința referitoare la cotă care figurează la alineatul (1) pentru hidrofluorcarburile care urmează a fi utilizate în aplicații specifice sau pentru categorii specifice de produse sau echipamente, atunci când s-a demonstrat că:

(a) pentru aplicațiile respective, nu sunt disponibile produse sau echipamente alternative sau nu pot fi utilizate din motive tehnice sau de siguranță; și

(b) nu se poate asigura o aprovizionare suficientă cu hidrofluorcarburi decât cu costuri disproporționate.

Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 24.

Articolul 16

Alocarea cotelor pentru introducerea pe piață a hidrofluorcarburilor

(1) Până la 31 octombrie 2014, Comisia stabilește, prin intermediul actelor de punere în aplicare, pentru fiecare producător sau importator care a raportat date în conformitate cu articolul 6 din Regulamentul (CE) nr. 842/2006, o valoare de referință pe baza mediei cantităților anuale de hidrofluorcarburi pe care producătorul sau importatorul a raportat că le-a introdus pe piață în perioada 2009-2012. Valorile de referință se calculează în conformitate cu anexa V la prezentul regulament.

Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 24.

(2) Producătorii și importatorii care nu au raportat introducerea hidrofluorcarburilor pe piață în conformitate cu articolul 6 din Regulamentul (CE) nr. 842/2006 pentru perioada de referință prevăzută la alineatul (1) își pot declara intenția de a introduce pe piață hidrofluorcarburi în anul următor.

Declarația se adresează Comisiei, specificând tipurile de hidrofluorcarburi și cantitățile estimate a fi introduse pe piață.

Comisia publică o înștiințare privind termenul limită pentru depunerea acestor declarații. Înainte de a depune o declarație în conformitate cu alineatele (2) și (4) din prezentul articol, întreprinderile se înregistrează în registrul prevăzut la articolul 17.

(3) Până la 31 octombrie 2017 și, ulterior, din trei în trei ani, Comisia recalculează valorile de referință pentru producătorii și importatorii menționați la alineatele (1) și (2) din prezentul articol, pe baza mediei cantităților anuale de hidrofluorcarburi introduse pe piață legal de la 1 ianuarie 2015, raportate în conformitate cu articolul 19, pentru anii disponibili. Comisia stabilește aceste valori de referință prin intermediul actelor de punere în aplicare.

Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 24.

(4) Producătorii și importatorii pentru care au fost determinate valorile de referință pot declara cantități suplimentare pe care le anticipează, în conformitate cu procedura prevăzută la alineatul (2).

(5) Comisia atribuie fiecărui producător și importator cotele pentru introducerea pe piață a hidrofluorcarburilor pentru fiecare an începând cu anul 2015, aplicând mecanismul de alocare prevăzut în anexa VI.

Se atribuie o cotă doar producătorilor și importatorilor stabiliți în Uniune sau care au mandatat un reprezentant unic stabilit în Uniune în sensul conformării cu cerințele prezentului regulament. Reprezentantul unic poate fi același cu cel mandatat în temeiul articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ([1]).

Reprezentantul unic se conformează tuturor obligațiilor care revin producătorilor și importatorilor în temeiul prezentului regulament.

Articolul 17

Registrul

(1) Până la 1 ianuarie 2015, Comisia instituie și asigură funcționarea unui registru electronic al cotelor pentru introducerea hidrofluorcarburilor pe piață („registrul").

Înregistrarea în registru este obligatorie pentru următoarele categorii:

(a) producătorii și importatorii cărora li s-a alocat o cotă de introducere pe piață pentru hidrofluorcarburi în conformitate cu articolul 16 alineatul (5);

(b) întreprinderile cărora li s-a transferat o cotă în conformitate cu articolul 18;

(c) producătorii și importatorii care își declară intenția de a depune o declarație în conformitate cu articolul 16 alineatul (2);

(d) producătorii și importatorii care furnizează hidrofluorcarburi sau întreprinderile care primesc hidrofluorcarburi în scopurile enumerate la articolul 15 alineatul (2) al doilea paragraf literele (a)-(f);

(e) importatorii de echipamente care introduc pe piață echipamente preîncărcate atunci când hidrofluorcarburile pe care le conțin echipamentele nu au fost introduse pe piață anterior încărcării acestor echipamente în conformitate cu articolul 14.

Înregistrarea se realizează prin intermediul unei cereri adresate Comisiei în conformitate cu proceduri pe care urmează să le stabilească Comisia.

(2) Comisia, prin acte de punere în aplicare, în măsura necesităților, poate asigura funcționarea corespunzătoare a registrului. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare de la articolul 24.

(3) Comisia se asigură că producătorii și importatorii înregistrați sunt informați prin intermediul acestui registru cu privire la cotele alocate și cu privire la orice modificări ale acestora pe parcursul perioadei de alocare.

(4) Autoritățile competente, inclusiv autoritățile vamale, ale statelor membre au acces la registru în scop informativ.

Articolul 18

Transferul cotelor și autorizarea utilizării cotelor pentru introducerea pe piață a hidrofluorcarburilor în echipamente importate

(1) Orice producător sau importator pentru care s-a determinat o valoare de referință în conformitate cu articolul 16 alineatul (1) sau (3) și căruia i s-a alocat o cotă în conformitate cu articolul 16 alineatul (5) poate transfera în registrul menționat la articolul 17 alineatul (1) cota respectivă pentru toate cantitățile sau pentru oricare dintre acestea unui alt producător sau importator din Uniune sau unui alt producător sau importator reprezentat în Uniune de un reprezentant unic menționat la articolul 16 alineatul (5) al doilea și al treilea paragraf.

(2) Orice producător sau importator care a primit o cotă în temeiul articolului 16 alineatele (1) și (3) sau căruia i-a fost transferată o cotă în temeiul alineatului (1) din prezentul articol poate autoriza o altă întreprindere să îi utilizeze cota în sensul articolului 14.

([1]) Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), de înființare a Agenției Europene pentru Produse Chimice, de modificare a Directivei 1999/45/CE și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 793/93 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 1488/94 al Comisiei, precum și a Directivei 76/769/CEE a Consiliului și a Directivelor 91/155/CEE, 93/67/CEE, 93/105/CE și 2000/21/CE ale Comisiei (JO L 396, 30.12.2006, p. 1).

Orice producător sau importator care și-a primit cota exclusiv pe baza unei declarații în temeiul articolului 16 alineatul (2) poate autoriza o altă întreprindere să îi utilizeze cota în sensul articolului 14 doar cu condiția ca producătorul sau importatorul care autorizează să furnizeze efectiv cantitățile corespunzătoare de hidrofluorcarburi.

În sensul articolelor 15 și 16 și al articolului 19 alineatele (1) și (6), cantitățile respective de hidrofluorcarburi se consideră că au fost introduse pe piață de către producătorul sau importatorul care autorizează la momentul autorizării. Comisia poate solicita producătorului sau importatorului care autorizează dovada că este activ în furnizarea de hidrofluorcarburi.

CAPITOLUL V

RAPORTAREA

Articolul 19

Raportarea producției, a importului, a exportului, a utilizării intermediarilor de sinteză și a distrugerii substanțelor enumerate în anexa I sau II

(1) Până la 31 martie 2015 și în fiecare an după aceea, fiecare producător, importator și exportator care a produs, a importat sau a exportat o tonă metrică sau 100 de tone de echivalent CO_2 sau mai mult de gaze fluorurate cu efect de seră și de gaze enumerate în anexa II în cursul anului calendaristic precedent raportează Comisiei datele specificate în anexa VII pentru fiecare dintre aceste substanțe pentru respectivul an calendaristic. Prezentul alineat se aplică și întreprinderilor care primesc cote în temeiul articolului 18 alineatul (1).

(2) Până la 31 martie 2015 și în fiecare an după aceea, fiecare întreprindere care a distrus o tonă metrică sau 1 000 de tone de echivalent CO_2 sau mai mult de gaze fluorurate cu efect de seră și de gaze enumerate în anexa II în cursul anului calendaristic precedent raportează Comisiei datele specificate în anexa VII pentru fiecare dintre aceste substanțe pentru respectivul an calendaristic.

(3) Până la 31 martie 2015 și în fiecare an după aceea, fiecare întreprindere care a utilizat 1 000 de tone de echivalent CO_2 sau mai mult de gaze fluorurate cu efect de seră ca intermediari de sinteză în cursul anului calendaristic precedent raportează Comisiei datele specificate în anexa VII pentru fiecare dintre aceste substanțe pentru respectivul an calendaristic.

(4) Până la 31 martie 2015 și în fiecare an după aceea, fiecare întreprindere care a introdus pe piață peste 500 de tone de echivalent CO_2 de gaze fluorurate cu efect de seră și de gaze enumerate în anexa II conținute în produse sau echipamente în cursul anului calendaristic precedent raportează Comisiei datele specificate în anexa VII pentru fiecare dintre aceste substanțe pentru respectivul an calendaristic.

(5) Fiecare importator de echipamente care introduce pe piață echipamente preîncărcate în cazul cărora hidrofluorcarburile pe care le conțin aceste echipamente nu au fost introduse pe piață înaintea încărcării echipamentelor prezintă Comisiei un document de verificare emis în conformitate cu articolul 14 alineatul (2).

(6) Până la 30 iunie 2015 și în fiecare an după aceea, fiecare întreprindere care, în temeiul alineatului (1), raportează în legătură cu introducerea pe piață a 10 000 de tone de echivalent CO_2 de hidrofluorcarburi sau mai mult în cursul anului calendaristic precedent se asigură, în plus, că acuratețea datelor este verificată de un auditor independent. Auditorul este:

(a) fie acreditat în temeiul Directivei 2003/87/CE;

(b) fie acreditat să verifice situații financiare în conformitate cu legislația statului membru în cauză.

Întreprinderea păstrează raportul de verificare timp de cel puțin cinci ani. La cerere, raportul de verificare este pus la dispoziția autorității competente a statului membru în cauză și a Comisiei.

(7) Comisia poate stabili, prin intermediul actelor de punere în aplicare, formatul și mijloacele de prezentare a rapoartelor menționate la prezentul articol.

Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 24.

(8) Comisia ia măsurile adecvate pentru a proteja confidențialitatea informațiilor pe care le-a primit în conformitate cu prezentul articol.

Articolul 20

Colectarea datelor privind emisiile

Statele membre stabilesc sisteme de notificare pentru sectoarele relevante prevăzute de prezentul regulament, cu scopul de a obține, în măsura posibilului, date referitoare la emisii.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 21

Reexaminarea

(1) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 22 privind actualizarea anexelor I, II și IV pe baza noilor rapoarte de evaluare adoptate de ale Grupul interguvernamental privind schimbările climatice sau pe baza noilor rapoarte ale Grupului de evaluare științifică (CES) al Protocolului de la Montreal privind potențialul de încălzire globală al substanțelor incluse în listă.

(2) Pe baza informațiilor privind introducerea pe piață de gaze enumerate în anexele I și II, raportate în conformitate cu articolul 19, și privind emisiile de gaze fluorurate cu efect de seră puse la dispoziție în conformitate cu articolul 20 și pe baza oricăror informații relevante primite de la statele membre, Comisia monitorizează aplicarea și efectele prezentului regulament.

Cel târziu la 31 decembrie 2020, Comisia publică un raport privind disponibilitatea hidrofluorcarburilor pe piața Uniunii.

Cel târziu la 31 decembrie 2022, Comisia publică un raport complet privind efectele prezentului regulament, incluzând în special:

(a) o previziune privind cererea continuă de hidrofluorcarburi până în 2030 și după aceea;

(b) o evaluare a necesității unor noi acțiuni ale Uniunii și ale statelor sale membre, ținând seama de angajamentele internaționale existente și de cele noi referitoare la reducerea emisiilor de gaze fluorurate cu efect de seră;

(c) o prezentare generală a standardelor europene și internaționale, a legislației naționale în materie de siguranță și a codurilor de construcții din statele membre în legătură cu tranziția către agenți frigorifici alternativi;

(d) o reexaminare a disponibilității alternativelor rentabile și fezabile din punct de vedere tehnic la produsele și echipamentele care conțin gaze fluorurate cu efect de seră, pentru produsele și echipamentele care nu sunt menționate în anexa III, ținând cont de eficiența energetică.

(3) Cel târziu la 1 iulie 2017, Comisia publică un raport în care evaluează interzicerea în temeiul punctului 13 din anexa III, analizând în mod special disponibilitatea alternativelor rentabile, fezabile din punct de vedere tehnic, eficiente din punct de vedere energetic și fiabile la sistemele centralizate de refrigerare multimodul menționate în dispoziția respectivă. Ținând cont de acest raport, Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului, după caz, o propunere legislativă în vederea modificării dispoziției în temeiul punctului 13 din anexa III.

(4) Cel târziu la 1 iulie 2020, Comisia publică un raport în care evaluează existența alternativelor rentabile, fezabile din punct de vedere tehnic, eficiente din punct de vedere energetic și fiabile care oferă posibilitatea înlocuirii gazelor fluorurate cu efect de seră în noile comutatoare secundare de tensiune medie și în noile sisteme de climatizare mono split de mici dimensiuni și transmite Parlamentului European și Consiliului, după caz, o propunere legislativă în vederea modificării listei care figurează în anexa III.

(5) Cel târziu la 1 iulie 2017, Comisia publică un raport în care evaluează metoda de alocare a cotelor, inclusiv impactul alocării cotelor în mod gratuit și costurile punerii în aplicare a prezentului regulament în statele membre, precum și cele ale unui posibil acord internațional privind hidrofluorcarburile, după caz. Ținând cont de acest raport, Comisia transmite Parlamentului European și Consiliului, după caz, o propunere legislativă în vederea:

(a) modificării metodei de alocare a cotelor;

(b) instituirii unei metode adecvate de distribuire a oricăror venituri posibile.

(6) Cel târziu la 1 ianuarie 2017, Comisia publică un raport prin care examinează legislația Uniunii în ceea ce privește formarea persoanelor fizice pentru manipularea în condiții de siguranță a agenților frigorifici alternativi pentru înlocuirea sau pentru reducerea utilizării gazelor fluorurate cu efect de seră și transmite Parlamentului European și Consiliului, după caz, o propunere legislativă de modificare a legislației relevante a Uniunii.

Articolul 22

Exercitarea delegării

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute de prezentul articol.

(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 12 alineatul (15) și la articolul 21 alineatul (1) se conferă Comisiei pe o perioadă de cinci ani de la 10 iunie 2014. Cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani, Comisia întocmește un raport privind delegarea de competențe. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade suplimentare de cinci ani, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 12 alineatul (15) și la articolul 21 alineatul (1) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. Decizia de revocare pune capăt delegării competenței specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară specificată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate aflate deja în vigoare.

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 12 alineatul (15) și al articolului 21 alineatul (1) intră în vigoare numai în cazul în care Parlamentul European sau Consiliul nu a exprimat nicio obiecție în termen de două luni de la notificarea actului respectiv Parlamentului European și Consiliului sau dacă, înainte de expirarea acestui termen, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 23

Forumul consultativ

La punerea în aplicare a prezentului regulament, Comisia asigură o participare echilibrată a reprezentanților statelor membre și a reprezentanților societății civile, în special ai organizațiilor de protecție a mediului, ai producătorilor, ai operatorilor și ai persoanelor certificate. În acest scop, aceasta instituie un forum consultativ în care aceste părți se reunesc și furnizează Comisiei consultanță și expertiză în legătură cu punerea în aplicare a prezentului regulament, mai ales în ceea ce privește disponibilitatea alternativelor la gazele fluorurate cu efect de seră, inclusiv aspectele de mediu, tehnice, economice și de siguranță ale utilizării acestora. Regulamentul de procedură al forumului consultativ se stabilește de către Comisie și se publică.

Articolul 24

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011. În cazul în care comitetul nu emite niciun aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 25

Sancțiuni

(1) Statele membre stabilesc regimul sancțiunilor care se aplică în cazul încălcării prezentului regulament și iau toate măsurile necesare pentru a asigura punerea lor în aplicare. Sancțiunile prevăzute trebuie să fie eficace, proporționale și disuasive.

Statele membre notifică aceste dispoziții Comisiei până cel târziu la 1 ianuarie 2017 și, fără întârziere, orice altă modificare ulterioară referitoare la acestea.

(2) În plus față de sancțiunile menționate la alineatul (1), întreprinderilor care și-au depășit cota pentru introducerea pe piață a hidrofluorcarburilor alocată în conformitate cu articolul 16 alineatul (5) sau transferată lor în conformitate cu articolul 18 li se poate aloca doar o cotă redusă pentru perioada de alocare de după detectarea excedentului.

Valoarea reducerii se calculează ca 200 % din cantitatea cu care a fost depășită cota. Dacă valoarea reducerii este mai mare decât valoarea care trebuie să fie alocată în conformitate cu articolul 16 alineatul (5) drept cotă pentru perioada de alocare de după detectarea excedentului, nu se alocă nicio cotă pentru perioada de alocare respectivă, iar cota pentru perioadele de alocare ulterioare se reduce în consecință până la deducerea întregii cantități.

Articolul 26

Abrogare

Regulamentul (CE) nr. 842/2006 se abrogă începând cu 1 ianuarie 2015 fără a aduce atingere respectării cerințelor regulamentului respectiv în conformitate cu calendarul stabilit în cadrul acestuia.

Cu toate acestea, Regulamentele (CE) nr. 1493/2007, (CE) nr. 1494/2007, (CE) nr. 1497/2007, (CE) nr. 1516/2007, (CE) nr. 303/2008, (CE) nr. 304/2008, (CE) nr. 305/2008, (CE) nr. 306/2008, (CE) nr. 307/2008 și (CE) nr. 308/2008 rămân în vigoare și continuă să se aplice, cu excepția cazului în care și până când Comisia le abrogă prin acte delegate sau de punere în aplicare adoptate în conformitate cu prezentul regulament.

Trimiterile la Regulamentul (CE) nr. 842/2006 se înțeleg ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa VIII.

Articolul 27

Intrarea în vigoare și data aplicării

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 1 ianuarie 2015.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 16 aprilie 2014.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*
M. SCHULZ	D. KOURKOULAS

ANEXA I

GAZE FLUORURATE CU EFECT DE SERĂ MENȚIONATE LA ARTICOLUL 2 PUNCTUL 1

Substanța			GWP [1]
Denumire industrială	Denumire chimică (Denumire comună)	Formula chimică	
Secțiunea 1: Hidrofluorcarburi (HFC)			
HFC-23	trifluormetan (fluoroform)	CHF_3	14 800
HFC-32	difluormetan	CH_2F_2	675
HFC-41	fluormetan (fluorură de metil)	CH_3F	92
HFC-125	pentafluoretan	CHF_2CF_3	3 500
HFC-134	1,1,2,2-tetrafluoretan	CHF_2CHF_2	1 100
HFC-134a	1,1,1,2-tetrafluoretan	CH_2FCF_3	1 430
HFC-143	1,1,2-trifluoretan	CH_2FCHF_2	353
HFC-143a	1,1,1-trifluoretan	CH_3CF_3	4 470
HFC-152	1,2-difluoretan	CH_2FCH_2F	53
HFC-152a	1,1-difluoretan	CH_3CHF_2	124
HFC-161	fluoretan (fluorură de etil)	CH_3CH_2F	12
HFC-227ea	1,1,1,2,3,3,3-heptafluorpropan	CF_3CHFCF_3	3 220
HFC-236cb	1,1,1,2,2,3-hexafluorpropan	$CH_2FCF_2CF_3$	1 340
HFC-236ea	1,1,1,2,3,3-hexafluorpropan	CHF_2CHFCF_3	1 370
HFC-236fa	1,1,1,3,3,3-hexafluorpropan	$CF_3CH_2CF_3$	9 810
HFC-245ca	1,1,2,2,3-pentafluorpropan	$CH_2FCF_2CHF_2$	693
HFC-245fa	1,1,1,3,3-pentafluorpropan	$CHF_2CH_2CF_3$	1 030

Substanța			GWP [1]
Denumire industrială	Denumire chimică (Denumire comună)	Formula chimică	
HFC-365 mfc	1,1,1,3,3-pentafluorbutan	$CF_3CH_2CF_2CH_3$	794
HFC-43-10 mee	1,1,1,2,2,3,4,5,5,5-decafluorpentan	$CF_3CHFCHFCF_2CF_3$	1 640
Secțiunea 2: Perfluorcarburi (PFC)			
PFC-14	tetrafluorometan (perfluormetantetrafluorură de carbon)	CF_4	7 390
PFC-116	hexafluoretan (perfluoretan)	C_2F_6	12 200
PFC-218	octafluorpropan (perfluorpropan)	C_3F_8	8 830
PFC-3-1-10 (R-31-10)	decafluorbutan (perfluorbutan)	C_4F_{10}	8 860
PFC-4-1-12 (R-41-12)	dodecafluorpentan (perfluorpentan)	C_5F_{12}	9 160
PFC-5-1-14 (R-51-14)	tetradecafluorhexan (perfluorhexan)	C_6F_{14}	9 300
PFC-c-318	octafluorciclobutan (perfluorciclobutan)	c-C_4F_8	10 300
Secțiunea 3: Alți compuși perfluorurați			
	hexafluorură de sulf	SF_6	22 800

[1] Pe baza celui de al patrulea raport de evaluare adoptat de Grupul interguvernamental privind schimbările climatice, cu excepția cazului în care se prevede altceva.

ANEXA II

ALTE GAZE FLUORURATE CU EFECT DE SERĂ SUPUSE OBLIGAȚIEI DE RAPORTARE ÎN CONFORMITATE CU ARTICOLUL 19

Substanța		GWP (1)
Denumire comună/denumire industrială	Formula chimică	
Secțiunea 1: Hidro(cloro)fluorcarburi nesaturate		
HFC-1234yf	$CF_3CF = CH_2$	4 Fn (2)
HFC-1234ze	trans − $CHF = CHCF_3$	7 Fn 2
HFC-1336mzz	$CF_3CH = CHCF_3$	9
HCFC-1233zd	$C_3H_2C_lF_3$	4,5
HCFC-1233xf	$C_3H_2C_lF_3$	1Fn (3)
Secțiunea 2: Eteri fluorurați și alcooli		
HFE-125	CHF_2OCF_3	14 900
HFE-134 (HG-00)	CHF_2OCHF_2	6 320
HFE-143a	CH_3OCF_3	756
HCFE-235da2	$CHF_2OCHC_lCF_3$	350
HFE-245cb2 (isofluoran)	$CH_3OCF_2CF_3$	708
HFE-245fa2	$CHF_2OCH_2CF_3$	659
HFE-254cb2	$CH_3OCF_2CHF_2$	359
HFE-347 mcc3 (HFE-7000)	$CH_3OCF_2CF_2CF_3$	575
HFE-347pcf2	$CHF_2CF_2OCH_2CF_3$	580
HFE-356pcc3	$CH_3OCF_2CF_2CHF_2$	110
HFE-449sl (HFE-7100)	$C_4F_9OCH_3$	297
HFE-569sf2 (HFE-7200)	$C_4F_9OC_2H_5$	59

Substanța		GWP [1]
Denumire comună/denumire industrială	Formula chimică	
HFE-43-10pccc124 (H-Galden 1040x) HG-11	$CHF_2OCF_2OC_2F_4OCHF_2$	1 870
HFE-236ca12 (HG-10)	$CHF_2OCF_2OCHF_2$	2 800
HFE-338pcc13 (HG-01)	$CHF_2OCF_2CF_2OCHF_2$	1 500
HFE-347mmy1	$(CF_3)_2CFOCH_3$	343
2,2,3,3,3-pentafluoropropanol	$CF_3CF_2CH_2OH$	42
bis(trifluoromethyl)-methanol	$(CF_3)_2CHOH$	195
HFE-227ea	$CF_3CHFOCF_3$	1 540
HFE-236ea2 (desfluoran)	$CHF_2OCHFCF_3$	989
HFE-236fa	$CF_3CH_2OCF_3$	487
HFE-245fa1	$CHF_2CH_2OCF_3$	286
HFE 263fb2	$CF_3CH_2OCH_3$	11
HFE-329 mcc2	$CHF_2CF_2OCF_2CF_3$	919
HFE-338 mcf2	$CF_3CH_2OCF_2CF_3$	552
HFE-338mmz1	$(CF_3)_2CHOCHF_2$	380
HFE-347 mcf2	$CHF_2CH_2OCF_2CF_3$	374
HFE-356 mec3	$CH_3OCF_2CHFCF_3$	101
HFE-356mm1	$(CF_3)_2CHOCH_3$	27
HFE-356pcf2	$CHF_2CH_2OCF_2CHF_2$	265
HFE-356pcf3	$CHF_2OCH_2CF_2CHF_2$	502
HFE 365 mcf3	$CF_3CF_2CH_2OCH_3$	11

Substanța		GWP (1)
Denumire comună/denumire industrială	Formula chimică	
HFE-374pc2	$CHF_2CF_2OCH_2CH_3$	557
	- $(CF_2)_4CH$ (OH) -	73
Secțiunea 3: Alți compuși perfluorurați		
perfluoropolimetilizopropileter (PFPMIE)	$CF_3OCF(CF_3)CF_2OCF_2OCF_3$	10 300
trifluorură de azot	NF_3	17 200
pentafluorură de sulf-trifluormetil	SF_5CF_3	17 700
perfluorciclopropan	c-C_3F_6	17 340 Fn (4)

(1) Pe baza celui de al patrulea raport de evaluare adoptat de Grupul interguvernamental privind schimbările climatice, cu excepția cazului în care se prevede altceva.
(2) GWP în conformitate cu Raportul de evaluare din 2010 al Grupului de evaluare științifică al Protocolului de la Montreal, tabelele 1-11, invocând două referințe științifice supuse unei evaluări *inter pares*. http://ozone.unep.org/Assessment_Panels/SAP/Scientific_Assessment_2010/index.shtml
(3) Valoare standard, potențialul de încălzire globală nu este încă disponibil.
(4) Valoarea minimă potrivit celui de al patrulea raport de evaluare adoptat de Grupul interguvernamental privind schimbările climatice.

ANEXA III

INTERDICȚII REFERITOARE LA INTRODUCEREA PE PIAȚĂ PREVĂZUTE LA ARTICOLUL 11 ALINEATUL (1)

Produse și echipamente Dacă este necesar, GWP al amestecurilor care conțin gaze fluorurate cu efect de seră se calculează în conformitate cu anexa IV, conform dispozițiilor de la articolul 2 punctul 6		Data interdicției
1. Containere de unică folosință pentru gaze fluorurate cu efect de seră utilizate pentru a asigura service-ul, a întreține sau a umple echipamentele de refrigerare, de climatizare sau pompele de căldură, sistemele de protecție împotriva incendiilor sau întrerupătoare sau pentru folosire ca solvenți		4 iulie 2007
2. Sisteme deschise de evaporare directă care conțin HFC și PFC ca agenți frigorifici		4 iulie 2007
3. Echipamente de protecție împotriva incendiilor	care conțin PFC	4 iulie 2007
	care conțin HFC-23	1 ianuarie 2016
4. Ferestre pentru uz casnic care conțin gaze fluorurate cu efect de seră		4 iulie 2007
5. Alte ferestre care conțin gaze fluorurate cu efect de seră		4 iulie 2008
6. Încălțăminte care conține gaze fluorurate cu efect de seră		4 iulie 2006
7. Pneuri care conțin gaze fluorurate cu efect de seră		4 iulie 2007
8. Spume unicomponente, cu excepția cazului în care sunt necesare pentru a respecta standardele naționale de securitate, care conțin gaze fluorurate cu efect de seră cu potențial de încălzire globală de 150 sau mai mult		4 iulie 2008
9. Generatoare de aerosoli comercializate și destinate vânzării către publicul larg pentru scopuri de divertisment și de decorare, enumerate la punctual 40 din anexa XVII la Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 și claxoane de semnalizare care conțin HFC cu un potențial de încălzire globală de 150 sau mai mult		4 iulie 2009
10. Frigidere și congelatoare de uz casnic care conțin HFC cu potențial de încălzire globală de 150 sau mai mult		1 ianuarie 2015
11. Frigidere și congelatoare de uz comercial (echipamente ermetice)	care conțin HFC cu potențial de încălzire globală de 2 500 sau mai mult	1 ianuarie 2020
	care conțin HFC cu potențial de încălzire globală de 150 sau mai mult	1 ianuarie 2022
12. Echipamente de refrigerare staționare care conțin sau care se bazează în funcționarea lor pe HFC cu potențial de încălzire globală de 2 500 sau mai mult, cu excepția echipamentelor destinate aplicațiilor de răcire a produselor la temperaturi sub – 50 °C		1 ianuarie 2020
13. Sisteme centralizate de refrigerare multimodul de uz comercial cu capacitatea nominală de 40 kW sau mai mult care conțin sau a căror funcționare se bazează pe gaze fluorurate cu efect de seră cu potențial de încălzire globală de 150 sau mai mult, cu excepția circuitului primar de refrigerare pentru sisteme în cascadă în care se pot folosi gaze fluorurate cu efect de seră cu un potențial de încălzire globală mai mic de 1 500		1 ianuarie 2022

Produse și echipamente Dacă este necesar, GWP al amestecurilor care conțin gaze fluorurate cu efect de seră se calculează în conformitate cu anexa IV, conform dispozițiilor de la articolul 2 punctul 6		Data interdicției
14. Echipamente de climatizare mobile de interior (echipamente ermetice care pot fi mutate dintr-o cameră în alta de către utilizatorul final) care conțin HFC având un potențial de încălzire globală de 150 sau mai mult		1 ianuarie 2020
15. Sisteme de climatizare mono split care conțin mai puțin de 3 kg de gaze fluorurate cu efect de seră care conțin sau care se bazează în funcționarea lor pe gaze fluorurate cu efect de seră cu un potențial de încălzire globală de 750 sau mai mult		1 ianuarie 2025
16. Spume care conțin HFC având un potențial de încălzire globală de 150 sau mai mult, cu excepția cazului în care sunt necesare pentru a respecta standarde naționale de siguranță	Polistiren extrudat (XPS)	1 ianuarie 2020
	Alte spume	1 ianuarie 2023
17. Aerosoli tehnici care conțin HFC având un potențial de încălzire globală de 150 sau mai mult, cu excepția cazului în care sunt necesare pentru a respecta standarde naționale de siguranță sau pentru aplicații medicale		1 ianuarie 2018

ANEXA IV

METODA DE CALCUL A POTENȚIALULUI DE GWP

GWP al unui amestec se calculează ca medie ponderată, derivată din suma fracțiilor de masă ale fiecărei substanțe multiplicată cu potențialul de încălzire globală al acestora, cu excepția cazului în care se prevede altfel, incluzând substanțele care nu sunt gaze fluorurate cu efect de seră.

Σ (Substanța X % × GWP) + (Substanța Y % × GWP) + … (Substanța N % × GWP),

unde % este factor de ponderare cu o toleranță de greutate de +/– 1 %.

De exemplu: aplicând formula la un amestec de gaze constând în 60 % dimetil eter, 10 % HFC-152a și 30 % izobutan:

Σ (60 % × 1) + (10 % × 124) + (30 % × 3)

→ GWP total = 13,9

Potențialul de încălzire globală al următoarelor substanțe nefluorurate este utilizat pentru a calcula potențialul de încălzire globală al amestecurilor. Pentru alte substanțe care nu sunt enumerate în prezenta anexă se aplică o valoare 0 standard.

Substanța			GWP [1]
Denumire comună	Denumire industrială	Formula chimică	
metan		CH_4	25
protoxid de azot		N_2O	298
dimetil eter		CH_3OCH_3	1
clorură de metilen		CH_2Cl_2	9
clorură de metilen		CH_3Cl	13
cloroform		$CHCl_3$	31
etan	R-170	CH_3CH_3	6
propan	R-290	$CH_3CH_2CH_3$	3
butan	R-600	$CH_3CH_2CH_2CH_3$	4
izobutan	R-600a	$CH(CH_3)_2CH_3$	3
pentan	R-601	$CH_3CH_2CH_2CH_2CH_3$	5 [2]
izopentan	R-601a	$(CH_3)_2CHCH_2CH_3$	5 [2]
etoxietan (dietil eter)	R-610	$CH_3CH_2OCH_2CH_3$	4
formiat de metil	R-611	$HCOOCH_3$	25
hidrogen	R-702	H_2	6
amoniac	R-717	NH_3	0
etilenă	R-1150	C_2H_4	4
propilenă	R-1270	C_3H_6	2
ciclopentan		C_5H_{10}	5 [2]

[1] Pe baza celui de al patrulea raport de evaluare adoptat de Grupul interguvernamental privind schimbările climatice, cu excepția cazului în care se prevede altceva.
[2] Substanță neenumerată în al patrulea raport de evaluare adoptat de Grupul interguvernamental privind schimbările climatice, valoare standard pe baza GWP ale altor hidrocarburi.

ANEXA V

CALCULAREA CANTITĂȚII MAXIME, A VALORILOR DE REFERINȚĂ ȘI A COTELOR PENTRU INTRODUCEREA PE PIAȚĂ A HIDROFLUORCARBURILOR

Cantitatea maximă prevăzută la articolul 15 alineatul (1) se calculează prin aplicarea următoarelor procentaje la media anuală a cantității totale introduse pe piață în Uniune în perioada 2009-2012. Începând cu 2018, cantitatea maximă prevăzută la articolul 15 alineatul (1) se calculează prin aplicarea următoarelor procentaje la media anuală a cantității totale introduse pe piață în Uniune în perioada 2009-2012 și apoi scăderea cantităților pentru utilizări exceptate în conformitate cu articolul 15 alineatul (2), pe baza datelor disponibile.

Ani	Procentaj pentru calculul cantității maxime de hidrofluorocarburi ce urmează să fie introduse pe piață și al cotelor corespunzătoare
2015	100 %
2016-17	93 %
2018-20	63 %
2021-23	45 %
2024-26	31 %
2027-29	24 %
2030	21 %

Cantitatea maximă, valorile de referință și cotele pentru introducerea pe piață a hidrofluorcarburilor menționate la articolele 15 și 16 se calculează drept cantități cumulate ale tuturor tipurilor de hidrofluorcarburi, exprimate în tone de echivalent CO_2.

Calcularea valorilor de referință și a cotelor pentru introducerea pe piață a hidrofluorcarburilor menționate la articolele 15 și 16 se bazează pe cantitățile de hidrofluorcarburi pe care producătorii și importatorii le-au introdus pe piață în Uniune în timpul perioadei de referință sau de alocare, dar exclude cantitățile de hidrofluorcarburi destinate utilizării menționate la articolul 15 alineatul (2) pe parcursul aceleiași perioade, pe baza datelor disponibile.

Tranzacțiile menționate la articolul 15 alineatul (2) litera (c) se verifică în conformitate cu articolul 19 alineatul (6) indiferent de cantitățile implicate.

ANEXA VI

MECANISMUL DE ALOCARE MENȚIONAT LA ARTICOLUL 16

1. Stabilirea cantității de alocat întreprinderilor pentru care s-a stabilit o valoare de referință în conformitate cu articolul 16 alineatele (1) și (3)

Fiecare întreprindere pentru care s-a stabilit o valoare de referință primește o cotă ce corespunde unei proporții de 89 % din valoarea de referință înmulțită cu procentajul indicat în anexa V pentru anul respectiv.

2. Stabilirea cantității de alocat întreprinderilor care au depus o declarație în conformitate cu articolul 16 alineatul (2)

Suma cotelor alocate în conformitate cu punctul 1 se scade din cantitatea maximă aferentă unui anumit an stabilită în anexa V pentru a determina cantitatea care trebuie alocată întreprinderilor pentru care nu s-a stabilit o valoare de referință și care au depus o declarație în conformitate cu articolul 16 alineatul (2) (cantitatea care urmează să fie alocată în etapa 1 din calcul).

2.1. Etapa 1 a calculului

Fiecare întreprindere primește o alocare corespunzătoare cantității solicitate în declarația sa, însă nu mai mare decât o cotă proporțională din cantitatea alocată în etapa 1.

Cota proporțională se calculează împărțind 100 la numărul de întreprinderi care au depus o declarație. Suma cotelor alocate în etapa 1 se scade din cantitatea care trebuie alocată în etapa 1 pentru a determina cantitatea care urmează să fie alocată în etapa 2.

2.2. Etapa 2 a calculului

Fiecare întreprindere care nu a obținut 100 % din cantitatea solicitată în declarația sa în etapa 1 primește o alocare suplimentară care corespunde diferenței dintre cantitatea solicitată și cantitatea obținută în etapa 1. Cu toate acestea, aceasta nu trebuie să depășească cota proporțională din cantitatea care urmează să fie alocată în etapa 2.

Cota proporțională se calculează împărțind 100 la numărul de întreprinderi eligibile pentru o alocare în etapa 2. Suma cotelor alocate în etapa 2 se scade din cantitatea care trebuie alocată în etapa 2 pentru a determina cantitatea care urmează să fie alocată în etapa 3.

2.3. Etapa 3 a calculului

Etapa 2 se repetă până când toate solicitările sunt satisfăcute sau până când cantitatea rămasă care trebuie alocată în etapa următoare este mai mică de 500 de tone de echivalent CO_2.

3. Stabilirea cantității de alocat întreprinderilor care au depus o declarație în conformitate cu articolul 16 alineatul (4)

Pentru alocarea cotelor pentru perioada 2015-2017, suma cotelor alocate în conformitate cu punctele 1 și 2 se scade din cantitatea maximă pentru un anumit an stabilită în anexa V pentru a determina cantitatea care trebuie alocată întreprinderilor cărora le-a fost stabilită o valoare de referință și care au depus o declarație în temeiul articolului 16 alineatul (4).

Se aplică mecanismul de alocare prevăzut la punctele 2.1 și 2.2.

Pentru alocarea cotelor pentru 2018 și în fiecare an după aceea, întreprinderile care au depus o declarație în temeiul articolului 16 alineatul (4) sunt tratate în același mod cu întreprinderile care au depus o declarație în temeiul articolului 16 alineatul (2).

ANEXA VII

DATELE CARE TREBUIE RAPORTATE ÎN CONFORMITATE CU ARTICOLUL 19

1. Fiecare producător menționat la articolul 19 alineatul (1) raportează date cu privire la:

   (a) cantitatea totală a fiecărei substanțe enumerate în anexele I și II pe care a produs-o în Uniune, identificând principalele categorii de aplicații în care este utilizată substanța;

   (b) cantitățile din fiecare substanță enumerată în anexa I și, dacă e cazul, în anexa II pe care a introdus-o pe piață în Uniune, specificând separat cantitățile introduse pe piață pentru utilizarea ca intermediari de sinteză, pentru exporturi directe, pentru producerea de inhalatoare cu doze exacte pentru distribuirea de ingrediente farmaceutice, pentru utilizarea la echipamente militare și pentru utilizarea la corodarea materialelor semiconductoare sau la curățarea camerelor de depunere chimică în faza de vapori, în sectorul fabricației de semiconductoare;

   (c) cantitățile reciclate, regenerate sau distruse din fiecare substanță enumerată în anexele I și II;

   (d) orice stocuri deținute la începutul și la sfârșitul perioadei de raportare;

   (e) orice autorizare de utilizare a cotei, specificând cantitățile relevante, în sensul articolului 14.

2. Fiecare importator menționat la articolul 19 alineatul (1) raportează date cu privire la:

   (a) cantitatea importată în Uniune din fiecare substanță enumerată în anexa I și, dacă e cazul, în anexa II, identificând principalele categorii de aplicații în care este utilizată substanța, specificând separat cantitățile introduse pe piață pentru distrugere, pentru utilizarea ca intermediari de sinteză, pentru exporturi directe, pentru producerea de inhalatoare cu doze exacte pentru distribuirea de ingrediente farmaceutice, pentru utilizarea la echipamente militare și pentru utilizarea la corodarea materialelor semiconductoare sau la curățarea camerelor de depunere chimică în faza de vapori în sectorul fabricației de semiconductoare;

   (b) cantitățile reciclate, regenerate sau distruse din fiecare substanță enumerată în anexele I și II;

   (c) orice autorizare de utilizare a cotei, specificând cantitățile relevante, în sensul articolului 14;

   (d) orice stocuri deținute la începutul și la sfârșitul perioadei de raportare.

3. Fiecare exportator menționat la articolul 19 alineatul (1) raportează date cu privire la:

   (a) cantitățile exportate din Uniune din fiecare substanță enumerată în anexele I și II, în alt scop decât pentru reciclare, regenerare sau distrugere;

   (b) cantitățile din fiecare substanță enumerată în anexele I și II exportate din Uniune cu scopul de a fi reciclate, regenerate și, respectiv, distruse.

4. Fiecare întreprindere menționată la articolul 19 alineatul (2) raportează date cu privire la:

   (a) cantitățile fiecărei substanțe distruse enumerate în anexele I și II, inclusiv cantitățile acelor substanțe conținute în produse sau echipamente;

   (b) stocurile fiecărei substanțe enumerate în anexele I și II care așteaptă să fie distrusă, inclusiv cantitățile acelor substanțe conținute în produse sau echipamente;

   (c) tehnologia utilizată pentru distrugerea substanțelor enumerate în anexele I și II.

5. Fiecare întreprindere menționată la articolul 19 alineatul (3) raportează date cu privire la cantitățile din fiecare substanță enumerată în anexa I utilizată ca intermediar de sinteză.

6. Fiecare întreprindere menționată la articolul 19 alineatul (4) raportează date cu privire la:

(a) categoriile de produse sau echipamente ce conțin substanțe enumerate în anexele I și II;

(b) numărul de unități;

(c) cantitățile din fiecare substanță enumerată în anexa I conținute în produse sau echipamente.

ANEXA VIII

TABEL DE CORESPONDENȚĂ

Regulamentul (CE) nr. 842/2006	Prezentul regulament
Articolul 1	Articolul 1
Articolul 2	Articolul 2
Articolul 3 alineatul (1)	Articolul 3 alineatele (2) și (3)
Articolul 3 alineatul (2) primul paragraf	Articolul 4 alineatele (1), (2) și (3)
Articolul 3 alineatul (2) al doilea paragraf	Articolul 3 alineatul (3) al doilea paragraf
Articolul 3 alineatul (2) al treilea paragraf	—
Articolul 3 alineatul (3)	Articolul 5 alineatul (1)
Articolul 3 alineatul (4)	Articolul 4 alineatul (3)
Articolul 3 alineatul (5)	Articolul 4 alineatul (4)
Articolul 3 alineatul (6)	Articolul 6 alineatele (1) și (2)
Articolul 3 alineatul (7)	Articolul 4 alineatul (5)
Articolul 4 alineatul (1)	Articolul 8 alineatul (1)
Articolul 4 alineatul (2)	Articolul 8 alineatul (2)
Articolul 4 alineatul (3)	Articolul 8 alineatul (3)
Articolul 4 alineatul (4)	—
Articolul 5 alineatul (1)	Articolul 10 alineatele (5) și (12)
Articolul 5 alineatul (2) prima teză	Articolul 10 alineatele (1), (2) și (6)
Articolul 5 alineatul (2) a doua teză	Articolul 10 alineatul (10) primul paragraf
Articolul 5 alineatul (2) a treia teză	Articolul 10 alineatul (10) al doilea paragraf
Articolul 5 alineatul (3)	Articolul 3 alineatul (4) primul paragraf și articolul 10 alineatul (3)
Articolul 5 alineatul (4)	Articolul 11 alineatul (4)
Articolul 5 alineatul (5)	Articolul 10 alineatul (13)
Articolul 6 alineatul (1)	Articolul 19 alineatul (1) și anexa VII
Articolul 6 alineatul (2)	Articolul 19 alineatul (7)
Articolul 6 alineatul (3)	Articolul 19 alineatul (8)
Articolul 6 alineatul (4)	Articolul 20 și articolul 6 alineatul (2)
Articolul 7 alineatul (1) primul paragraf prima teză	Articolul 12 alineatul (1) prima teză
Articolul 7 alineatul (1) primul paragraf a doua și a treia teză	Articolul 12 alineatele (2), (3) și (4)

Regulamentul (CE) nr. 842/2006	Prezentul regulament
Articolul 7 alineatul (1) al doilea paragraf	Articolul 12 alineatul (13)
Articolul 7 alineatul (2)	Articolul 12 alineatul (1) a doua teză
Articolul 7 alineatul (3) prima teză	Articolul 12 alineatul (14)
Articolul 7 alineatul (3) a doua teză	Articolul 12 alineatul (15)
Articolul 8 alineatul (1)	Articolul 13 alineatul (1)
Articolul 8 alineatul (2)	Articolul 13 alineatul (2)
Articolul 9 alineatul (1)	Articolul 11 alineatul (1)
Articolul 9 alineatul (2)	—
Articolul 9 alineatul (3)	—
Articolul 10	Articolul 21 alineatul (2)
Articolul 11	—
Articolul 12	Articolul 24
Articolul 13 alineatul (1)	Articolul 25 alineatul (1) primul paragraf
Articolul 13 alineatul (2)	Articolul 25 alineatul (1) al doilea paragraf
Articolul 14	—
Articolul 15	Articolul 27
Anexa I – Partea 1	Anexa I
Anexa I – Partea 2	Anexa IV
Anexa II	Anexa III

II

(Acte fără caracter legislativ)

ACORDURI INTERNAȚIONALE

DECIZIA CONSILIULUI

din 14 aprilie 2014

privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului de la Nagoya privind accesul la resursele genetice și împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea acestora la Convenția privind diversitatea biologică

(Text cu relevanță pentru SEE)

(2014/283/UE)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 192 alineatul (1) coroborat cu articolul 218 alineatul (6) litera (a) punctul (v),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere aprobarea Parlamentului European ([1]),

întrucât:

(1) Uniunea și statele sale membre s-au alăturat consensului celor 193 de părți la Convenția privind diversitatea biologică („CDB") ([2]) care au adoptat Protocolul de la Nagoya privind accesul la resursele genetice și împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea acestora la Convenția privind diversitatea biologică („Protocolul de la Nagoya") la 29 octombrie 2010.

(2) În conformitate cu Decizia Consiliului din 6 mai 2011 ([3]), Protocolul de la Nagoya a fost semnat de Uniune, sub rezerva încheierii sale la o dată ulterioară. Majoritatea statelor membre au semnat Protocolul de la Nagoya.

(3) Uniunea se angajează să implementeze și să ratifice rapid Protocolul de la Nagoya.

(4) În conformitate cu articolul 34 din CDB, orice protocol la CDB face obiectul ratificării, acceptării sau aprobării de către state sau de către organizațiile regionale de integrare economică.

(5) Uniunea și statele membre ale acesteia ar trebui să ia toate măsurile pentru a depune simultan, în măsura posibilului, instrumentele lor de ratificare, acceptare sau aprobare a Protocolului de la Nagoya.

(6) Prin urmare, Protocolul de la Nagoya ar trebui aprobat în numele Uniunii,

([1]) Nepublicată încă în Jurnalul Oficial.
([2]) JO L 309, 13.12.1993, p. 3.
([3]) Nepublicată încă în Jurnalul Oficial.

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Se aprobă, în numele Uniunii, Protocolul de la Nagoya privind accesul la resursele genetice și împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea acestora la Convenția privind diversitatea biologică.

Textul Protocolului de la Nagoya este atașat la prezenta decizie.

Articolul 2

Președintele Consiliului este autorizat să desemneze persoana (persoanele) împuternicită (împuternicite) să depună, în numele Uniunii, în ceea ce privește chestiunile care țin de competența Uniunii, instrumentul de aprobare prevăzut la articolul 33 din Protocolul de la Nagoya ([1]). În același timp, respectiva (respectivele) persoană (persoane) depune (depun) declarația prevăzută în anexa la prezenta decizie, în conformitate cu articolul 34 alineatul (3) din Convenția privind diversitatea biologică.

Articolul 3

Prezenta decizie intră în vigoare la data adoptării.

Adoptată la Luxemburg, 14 aprilie 2014.

Pentru Consiliu

Președintele

A. TSAFTARIS

([1]) Data intrării în vigoare a Protocolului de la Nagoya va fi publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* de către Secretariatul General al Consiliului.

ANEXĂ

Declarația Uniunii Europene în conformitate cu articolul 34 alineatul (3) din Convenția privind diversitatea biologică

„Uniunea Europeană declară că, în conformitate cu Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 191, este competentă să încheie acorduri internaționale și să pună în aplicare obligațiile ce decurg din acestea, contribuind la îndeplinirea următoarelor obiective:

— conservarea, protejarea și îmbunătățirea calității mediului;

— protejarea sănătății umane;

— folosirea prudentă și rațională a resurselor naturale;

— promovarea pe plan internațional a unor măsuri destinate să soluționeze problemele regionale sau mondiale în domeniul mediului și, în special, să combată schimbările climatice.

În plus, Uniunea Europeană adoptă măsuri la nivelul Uniunii pentru crearea unui spațiu european de cercetare și pentru buna funcționare a pieței sale interne.

Exercitarea competenței Uniunii este, prin natura sa, supusă unei evoluții continue. Pentru a-și îndeplini obligațiile care îi revin în temeiul articolului 14 alineatul (2) litera (a) din Protocolul de la Nagoya privind accesul la resursele genetice și împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea acestora la Convenția privind diversitatea biologică, Uniunea va actualiza în permanență lista instrumentelor juridice care urmează să fie transmise Centrului pentru schimbul de informații privind accesul și împărțirea beneficiilor.

Uniunea Europeană răspunde de îndeplinirea obligațiilor care decurg din protocol și care sunt reglementate de legislația în vigoare a Uniunii.”

TRADUCERE

PROTOCOLUL DE LA NAGOYA

privind accesul la resursele genetice și împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea acestora la Convenția privind diversitatea biologică

PĂRȚILE LA PREZENTUL PROTOCOL,

FIIND părți la Convenția privind diversitatea biologică, denumită în continuare „convenția",

REAMINTIND că împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea resurselor genetice este unul dintre cele trei obiective de bază ale convenției și RECUNOSCÂND că prezentul protocol urmărește implementarea acestui obiectiv în cadrul convenției,

REAFIRMÂND drepturile suverane ale statelor asupra resurselor lor naturale și în conformitate cu dispozițiile convenției,

REAMINTIND ÎN CONTINUARE articolul 15 din convenție,

RECUNOSCÂND contribuția importantă la dezvoltarea durabilă pe care au avut-o transferul de tehnologie și cooperarea pentru construirea de capacități de cercetare și inovare în vederea punerii în valoare a resurselor genetice în țările în curs de dezvoltare, în conformitate cu articolele 16 și 19 din convenție,

RECUNOSCÂND că sensibilizarea publicului în ceea ce privește valoarea economică a ecosistemelor și a biodiversității și împărțirea corectă și echitabilă a acestei valori economice cu cei care sunt custozii biodiversității reprezintă stimulente esențiale pentru conservarea diversității biologice și pentru utilizarea durabilă a componentelor sale,

RECUNOSCÂND rolul potențial al accesului și al împărțirii beneficiilor în ceea ce privește aportul la conservarea și utilizarea durabilă a diversității biologice, la eradicarea sărăciei și la durabilitatea mediului, contribuind astfel la realizarea obiectivelor de dezvoltare ale mileniului,

RECUNOSCÂND legătura dintre accesul la resursele genetice și împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea acestor resurse,

RECUNOSCÂND importanța de a oferi securitate juridică în ceea ce privește accesul la resursele genetice și împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea acestora,

RECUNOSCÂND, ÎN PLUS, importanța promovării echității și corectitudinii în negocierea condițiilor convenite de comun acord între furnizorii și utilizatorii de resurse genetice,

RECUNOSCÂND, DE ASEMENEA, rolul vital pe care îl joacă femeile în ceea ce privește accesul și împărțirea beneficiilor și AFIRMÂND necesitatea unei participări depline a femeilor la toate nivelurile de elaborare și implementare a politicilor pentru conservarea biodiversității,

HOTĂRÂTE să sprijine în continuare implementarea efectivă a dispozițiilor convenției referitoare la acces și la împărțirea beneficiilor,

RECUNOSCÂND că este necesară o soluție inovatoare pentru a realiza o împărțire corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea resurselor genetice și a cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice în situații transfrontaliere sau pentru care nu este posibilă acordarea sau obținerea în prealabil a consimțământului în deplină cunoștință de cauză,

RECUNOSCÂND importanța resurselor genetice pentru securitatea alimentară, sănătatea publică, conservarea biodiversității, precum și pentru atenuarea efectelor schimbărilor climatice și adaptarea la acestea,

RECUNOSCÂND caracterul special al biodiversității agricole, trăsăturile sale distinctive și problemele sale care necesită soluții speciale,

RECUNOSCÂND interdependența tuturor țărilor în ceea ce privește resursele genetice pentru alimentație și agricultură, precum și natura specială și importanța acestora pentru obținerea securității alimentare la nivel mondial și pentru dezvoltarea durabilă a agriculturii în contextul combaterii sărăciei și a schimbărilor climatice și recunoscând rolul fundamental în acest sens al Tratatului internațional privind resursele fitogenetice pentru alimentație și agricultură și al Comisiei pentru resurse genetice pentru alimentație și agricultură a FAO,

ȚINÂND SEAMA de Regulamentul sanitar internațional (2005) al Organizației Mondiale a Sănătății, precum și de importanța de a asigura accesul la agenți patogeni umani pentru pregătirea și capacitatea de reacție în domeniul sănătății publice,

RECUNOSCÂND lucrările în curs în alte forumuri internaționale referitoare la acces și la împărțirea beneficiilor,

REAMINTIND sistemul multilateral de acces și de împărțire a avantajelor instituit în temeiul Tratatului internațional privind resursele fitogenetice pentru alimentație și agricultură elaborat în armonie cu convenția,

RECUNOSCÂND că instrumentele internaționale referitoare la acces și la împărțirea beneficiilor ar trebui să se sprijine reciproc în vederea realizării obiectivelor convenției,

REAMINTIND relevanța articolului 8 litera (j) din convenție, care se referă la cunoștințele tradiționale asociate cu resursele genetice și împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea unor astfel de cunoștințe,

CONSTATÂND relațiile reciproce dintre resursele genetice și cunoștințele tradiționale, caracterul lor inseparabil pentru comunitățile indigene și locale, importanța cunoștințelor tradiționale pentru conservarea diversității biologice și utilizarea durabilă a componentelor sale și pentru mijloacele de trai durabile ale acestor comunități,

RECUNOSCÂND diversitatea de circumstanțe în care cunoștințele tradiționale asociate cu resursele genetice sunt deținute de comunități indigene și locale sau se află în proprietatea acestora,

ȚINÂND SEAMA de faptul că este dreptul comunităților indigene și locale să identifice titularii de drept ai cunoștințelor lor tradiționale asociate cu resursele genetice, în cadrul comunităților lor,

RECUNOSCÂND, DE ASEMENEA, circumstanțele unice în care cunoștințele tradiționale asociate cu resursele genetice sunt deținute pe teritoriul țărilor, în formă orală, documentară sau în alte forme, reflectând un patrimoniu cultural bogat relevant pentru conservarea și utilizarea durabilă a diversității biologice,

LUÂND ACT de Declarația Organizației Națiunilor Unite privind drepturile populațiilor indigene și

AFIRMÂND că nimic din prezentul protocol nu trebuie interpretat ca o diminuare sau stingere a drepturilor existente ale comunităților indigene și locale,

CONVIN DUPĂ CUM URMEAZĂ:

Articolul 1

Obiectiv

Obiectivul prezentului protocol este împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea resurselor genetice, inclusiv printr-un acces adecvat la resursele genetice și prin transferul corespunzător de tehnologii relevante, ținând seama de toate drepturile asupra resurselor și tehnologiilor respective, precum și printr-o finanțare corespunzătoare, contribuind astfel la conservarea diversității biologice și la utilizarea durabilă a componentelor sale.

Articolul 2

Utilizarea termenilor

Termenii definiți la articolul 2 din convenție se aplică prezentului protocol. În plus, în sensul prezentului protocol:

(a) „Conferința părților” înseamnă Conferința părților la convenție;

(b) „convenție” înseamnă Convenția privind diversitatea biologică;

(c) „utilizarea resurselor genetice” înseamnă desfășurarea de activități de cercetare și dezvoltare asupra compoziției genetice și/sau biochimice a resurselor genetice, inclusiv prin aplicarea biotehnologiei, astfel cum este definită la articolul 2 din convenție;

(d) „biotehnologie”, conform definiției de la articolul 2 din convenție, înseamnă orice aplicație tehnologică care folosește sisteme biologice, organisme vii sau derivate din acestea, pentru a realiza sau a modifica produse sau procese cu o utilizare specifică;

(e) „derivat” înseamnă un compus biochimic care se găsește liber în natură și care rezultă din metabolismul sau expresia genetică a resurselor biologice sau genetice, chiar dacă nu conține unități funcționale de ereditate.

Articolul 3

Domeniul de aplicare

Prezentul protocol se aplică resurselor genetice care intră sub incidența articolului 15 din convenție și beneficiilor care rezultă din utilizarea acestor resurse. Prezentul protocol se aplică, de asemenea, cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice care intră sub incidența convenției și beneficiilor care rezultă din utilizarea acestor cunoștințe.

Articolul 4

Relația cu acordurile și instrumentele internaționale

(1) Dispozițiile prezentului protocol nu afectează drepturile și obligațiile niciunei părți care decurg dintr-un acord internațional existent, cu excepția cazului în care exercitarea drepturilor și a obligațiilor respective ar cauza daune grave diversității biologice sau ar constitui o amenințare pentru aceasta. Prezentul alineat nu are ca scop stabilirea unei ierarhii între prezentul protocol și alte instrumente internaționale.

(2) Nicio dispoziție din prezentul protocol nu împiedică părțile să elaboreze și să implementeze alte acorduri internaționale relevante, inclusiv alte acorduri specializate de acces și de împărțire a beneficiilor, cu condiția ca acestea să sprijine și să nu vină în contradicție cu obiectivele convenției și ale prezentului protocol.

(3) Prezentul protocol trebuie implementat într-un mod care să asigure sprijinul reciproc cu alte instrumente internaționale pertinente pentru prezentul protocol. Trebuie să se acorde atenția cuvenită activităților în curs de desfășurare sau practicilor utile și pertinente din cadrul acestor instrumente internaționale și din cadrul organizațiilor internaționale relevante, cu condiția ca acestea să sprijine și să nu vină în contradicție cu obiectivele convenției și ale prezentului protocol.

(4) Prezentul protocol reprezintă instrumentul de implementare a dispozițiilor convenției referitoare la acces și la împărțirea beneficiilor. În cazurile în care se aplică un instrument internațional specializat de acces și de împărțire a beneficiilor care este în concordanță cu obiectivele convenției și ale prezentului protocol și nu contravine acestora, prezentul protocol nu se aplică părții sau părților la instrumentul specializat în ceea ce privește resursa genetică specifică reglementată de instrumentul specializat și în sensul acestuia.

Articolul 5

Împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor

(1) În conformitate cu articolul 15 alineatele (3) și (7) din convenție, beneficiile care rezultă din utilizarea resurselor genetice, precum și utilizările și comercializările ulterioare trebuie să fie împărțite într-o manieră corectă și echitabilă cu partea care pune la dispoziție aceste resurse, adică țara de origine a acestor resurse sau o parte care a dobândit resursele genetice în conformitate cu convenția. Această împărțire se face pe baza unor termeni conveniți de comun acord.

(2) Fiecare parte ia măsuri legislative, administrative ori strategice, după caz, cu scopul de a se asigura că beneficiile care rezultă din utilizarea resurselor genetice deținute de comunități indigene și locale, în conformitate cu legislația internă privind drepturile consacrate ale acestor comunități indigene și locale asupra resurselor genetice în cauză, sunt împărțite în mod corect și echitabil cu comunitățile respective, pe baza unor termeni conveniți de comun acord.

(3) În vederea implementării alineatului (1) de mai sus, fiecare parte trebuie să ia măsuri legislative, administrative ori strategice, după caz.

(4) Beneficiile pot include beneficii monetare și nemonetare, inclusiv (dar fără a se limita la) cele enumerate în anexă.

(5) Fiecare parte ia măsuri legislative, administrative ori strategice, după caz, pentru ca beneficiile care rezultă din utilizarea cunoștințelor tradiționale asociate cu resurse genetice să fie împărțite într-un mod corect și echitabil cu comunitățile indigene și locale care dețin aceste cunoștințe. Această împărțire se face pe baza unor termeni conveniți de comun acord.

Articolul 6

Accesul la resursele genetice

(1) La exercitarea drepturilor de suveranitate asupra resurselor naturale și sub rezerva legislației sau a cerințelor de reglementare interne privind accesul și împărțirea beneficiilor, accesul la resurse genetice pentru utilizarea acestora face obiectul consimțământului prealabil în cunoștință de cauză al părții care pune la dispoziție aceste resurse, și anume țara de origine a acestor resurse sau o parte care a dobândit resursele genetice în conformitate cu convenția, cu excepția cazului în care partea respectivă prevede altceva.

(2) În conformitate cu dreptul intern, fiecare parte ia măsuri, după caz, pentru a se asigura că se obține consimțământul prealabil în cunoștință de cauză sau aprobarea și implicarea comunităților indigene și locale pentru accesul la resurse genetice în cazul în care acestea au dreptul legal de a acorda accesul la aceste resurse.

(3) În conformitate cu alineatul (1) de mai sus, fiecare parte care necesită un consimțământ prealabil în cunoștință de cauză ia măsurile necesare de ordin legislativ, administrativ sau strategic, după caz, pentru:

(a) a asigura securitatea juridică, claritatea și transparența legislației sau cerințelor lor de reglementare interne privind accesul și împărțirea beneficiilor;

(b) a prevedea reguli și proceduri echitabile și nearbitrare privind accesul la resursele genetice;

(c) a furniza informații referitoare la modul de solicitare a consimțământului prealabil în cunoștință de cauză;

(d) a prevedea emiterea unei decizii scrise, clare și transparente de către o autoritate națională competentă, într-un mod rentabil și într-o perioadă de timp rezonabilă;

(e) a prevedea eliberarea, în momentul accesării, a unui permis sau a unei autorizații echivalente, ca dovadă a deciziei de a acorda consimțământul prealabil în cunoștință de cauză și a stabilirii unor termeni conveniți de comun acord, și pentru a notifica în consecință Centrul pentru schimbul de informații privind accesul și împărțirea beneficiilor (*Access and Benefit-sharing Clearing-House*);

(f) a stabili, după caz și sub rezerva legislației interne, criterii și/sau procese pentru obținerea consimțământului prealabil în cunoștință de cauză sau a aprobării și implicării comunităților indigene și locale pentru accesul la resursele genetice; și

(g) a stabili reguli și proceduri clare pentru solicitarea și stabilirea unor termeni conveniți de comun acord. Acești termeni trebuie să fie formulați în scris și pot include, printre altele:

(i) o clauză de soluționare a litigiilor;

(ii) termeni privind împărțirea beneficiilor, inclusiv în legătură cu drepturile de proprietate intelectuală;

(iii) termeni privind o utilizare ulterioară de către terți, dacă este cazul; și

(iv) termeni privind schimbările de intenție, dacă este cazul.

Articolul 7

Accesul la cunoștințele tradiționale asociate cu resursele genetice

În conformitate cu dreptul intern, fiecare parte ia măsuri, după caz, pentru a se asigura că accesarea cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice deținute de comunități indigene și locale se face cu consimțământul prealabil în cunoștință de cauză sau cu aprobarea și implicarea comunităților indigene și locale respective și că s-au stabilit termeni conveniți de comun acord.

Articolul 8

Considerații speciale

În procesul de elaborare și implementare a legislației sau a cerințelor sale de reglementare privind accesul și împărțirea beneficiilor, fiecare parte trebuie:

(a) să creeze condiții de promovare și încurajare a activităților de cercetare care contribuie la conservarea și utilizarea durabilă a diversității biologice, în special în țările în curs de dezvoltare, inclusiv prin măsuri simplificate privind accesul în scopuri de cercetare necomercială, ținând seama de necesitatea de a aborda o schimbare de intenție pentru acest tip de cercetare;

(b) să acorde atenția cuvenită cazurilor de urgență prezente sau iminente care amenință sau deteriorează sănătatea oamenilor, a animalelor sau a plantelor, conform definițiilor stabilite la nivel național sau internațional. Părțile pot lua în considerare necesitatea accelerării accesului la resursele genetice și a împărțirii corecte și echitabile a beneficiilor care rezultă din utilizarea acestor resurse genetice, inclusiv accesul la tratamente accesibile pentru cei care au nevoie de ele, în special în țările în curs de dezvoltare;

(c) să țină seama de importanța resurselor genetice pentru alimentație și agricultură și de rolul special al acestora pentru securitatea alimentară.

Articolul 9

Contribuție la conservarea și utilizarea durabilă

Părțile încurajează utilizatorii și furnizorii să direcționeze beneficiile care rezultă din utilizarea resurselor genetice către conservarea diversității biologice și utilizarea durabilă a componentelor acesteia.

Articolul 10

Mecanism multilateral mondial de împărțire a beneficiilor

Părțile analizează necesitatea și modalitățile de instituire a unui mecanism multilateral mondial de împărțire a beneficiilor care să vizeze împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor ce decurg din utilizarea resurselor genetice și a cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice în situații transfrontaliere sau pentru care nu este posibilă acordarea sau obținerea consimțământului prealabil în cunoștință de cauză. Beneficiile împărțite prin intermediul acestui mecanism de utilizatorii de resurse genetice și de cunoștințe tradiționale asociate cu resursele genetice trebuie utilizate pentru a sprijini conservarea diversității biologice și utilizarea durabilă a componentelor acesteia la nivel mondial.

Articolul 11

Cooperarea transfrontalieră

(1) În cazurile în care aceleași resurse genetice se găsesc *in situ* pe teritoriul mai multor părți, părțile în cauză se angajează să coopereze, după caz, cu implicarea comunităților indigene și locale respective, acolo unde este cazul, în vederea implementării prezentului protocol.

(2) În cazul în care aceleași cunoștințe tradiționale asociate cu resursele genetice sunt deținute în comun de una sau mai multe comunități indigene și locale care aparțin de mai multe părți, părțile respective se angajează să coopereze, după caz, cu implicarea comunităților indigene și locale în cauză, în vederea implementării obiectivului prezentului protocol.

Articolul 12

Cunoștințe tradiționale asociate cu resursele genetice

(1) La punerea în aplicare a obligațiilor care le revin în temeiul prezentului protocol, părțile, în conformitate cu dreptul intern, țin seama de legile, protocoalele și procedurile tradiționale ale comunităților indigene și locale, după caz, în ceea ce privește cunoștințele tradiționale asociate cu resursele genetice.

(2) Părțile, cu participarea efectivă a comunităților indigene și locale în cauză, stabilesc mecanisme de informare a potențialilor utilizatori ai cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice în ceea ce privește obligațiile care le revin, inclusiv măsuri puse la dispoziție prin intermediul Centrului pentru schimbul de informații privind accesul și împărțirea beneficiilor, pentru acces și pentru împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea acestor cunoștințe.

(3) Părțile se angajează să susțină, după caz, elaborarea de către comunitățile indigene și locale, inclusiv de către femeile din cadrul acestor comunități, de:

(a) protocoale comunitare privind accesul la cunoștințele tradiționale asociate cu resursele genetice și împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea acestor cunoștințe;

(b) cerințe minime privind termenii conveniți de comun acord pentru a asigura împărțirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice; și

(c) modele de clauze contractuale pentru împărțirea beneficiilor care rezultă din utilizarea cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice.

(4) Pe cât posibil, în procesul de implementare a prezentului protocol părțile nu limitează schimbul și utilizarea cutumiară de resurse genetice și cunoștințe tradiționale asociate în cadrul și în rândul comunităților indigene și locale în conformitate cu obiectivele convenției.

Articolul 13

Puncte de contact naționale și autorități naționale competente

(1) Fiecare parte desemnează un punct de contact național privind accesul și împărțirea beneficiilor. Punctul de contact național trebuie să pună la dispoziție următoarele informații:

(a) pentru solicitanții care doresc să obțină accesul la resurse genetice, informații privind procedurile de obținere a consimțământului prealabil în cunoștință de cauză și de stabilire a unor termeni conveniți de comun acord, inclusiv împărțirea beneficiilor;

(b) pentru solicitanții care doresc să obțină accesul la cunoștințe tradiționale asociate cu resursele genetice, atunci când este posibil, informații privind procedurile de obținere a consimțământului prealabil în cunoștință de cauză sau a aprobării și implicării, după caz, a comunităților indigene și locale și de stabilire a unor termeni conveniți de comun acord, inclusiv împărțirea beneficiilor; și

(c) informații privind autoritățile naționale competente, comunitățile indigene și locale relevante și părțile interesate relevante.

Punctul de contact național este responsabil cu legătura cu secretariatul.

(2) Fiecare parte desemnează una sau mai multe autorități naționale competente în ceea ce privește accesul și împărțirea beneficiilor. În conformitate cu dispozițiile legislative, administrative sau strategice naționale aplicabile, autoritățile naționale competente sunt responsabile pentru acordarea accesului sau, după caz, eliberarea unei dovezi scrise că au fost îndeplinite cerințele pentru acces și răspund de consilierea cu privire la procedurile și cerințele aplicabile pentru obținerea consimțământului prealabil în cunoștință de cauză și încheierea unor termeni conveniți de comun acord.

(3) O parte poate desemna o singură entitate care să îndeplinească funcțiile cumulate de punct de contact național și de autoritate națională competentă.

(4) Fiecare parte notifică secretariatului datele de contact ale punctului său de contact național și ale autorității sau autorităților sale competente, până la data intrării în vigoare a prezentului protocol. În cazul în care o parte desemnează mai mult de o autoritate națională competentă, ea transmite secretariatului, împreună cu notificarea transmisă în acest scop, informații relevante privind responsabilitățile fiecăreia dintre aceste autorități. Acolo unde este cazul, aceste informații trebuie să precizeze cel puțin care este autoritatea competentă responsabilă pentru resursele genetice dorite. Fiecare parte notifică de îndată secretariatului orice schimbare a desemnării punctului său de contact național sau a datelor de contact sau responsabilităților autorității sau autorităților sale naționale competente.

(5) Secretariatul pune la dispoziție informațiile primite în temeiul alineatului (4) de mai sus, prin intermediul Centrului pentru schimbul de informații privind accesul și împărțirea beneficiilor.

Articolul 14

Centrul pentru schimbul de informații privind accesul și împărțirea beneficiilor și schimbul de informații

(1) Se înființează Centrul pentru schimbul de informații privind accesul și împărțirea beneficiilor, ca parte a mecanismului de tip centru de informare menționat la articolul 18 alineatul (3) din convenție. Acesta servește ca mijloc pentru schimbul de informații legate de acces și de împărțirea beneficiilor. În special, acesta asigură accesul la informații puse la dispoziție de fiecare parte, utile pentru implementarea prezentului protocol.

(2) Fără a aduce atingere protecției informațiilor confidențiale, fiecare parte pune la dispoziția Centrului pentru schimbul de informații privind accesul și împărțirea beneficiilor toate informațiile impuse de prezentul protocol, precum și informațiile necesare în temeiul deciziilor luate de Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol. Informațiile includ:

(a) măsuri legislative, administrative și strategice privind accesul și împărțirea beneficiilor;

(b) informații referitoare la punctul de contact național și la autoritatea sau autoritățile naționale competente; și

(c) permisele (sau echivalentul acestora) eliberate în momentul accesării ca dovadă a deciziei de a acorda consimțământul prealabil în cunoștință de cauză și a stabilirii de termeni conveniți de comun acord.

(3) Informațiile suplimentare, dacă sunt disponibile și dacă este cazul, pot include:

(a) autoritățile competente relevante ale comunităților indigene și locale și informații conform celor stabilite;

(b) modele de clauze contractuale;

(c) metode și instrumente elaborate pentru monitorizarea resurselor genetice; și

(d) coduri de conduită și bune practici.

(4) Modalitățile de funcționare a Centrului pentru schimbul de informații privind accesul și împărțirea beneficiilor, inclusiv rapoartele sale de activitate, sunt examinate și adoptate de Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol, la prima reuniune a acesteia, și fac obiectul unor analize ulterioare.

Articolul 15

Respectarea legislației sau a cerințelor de reglementare interne privind accesul și împărțirea beneficiilor

(1) Fiecare parte ia măsuri legislative, administrative sau strategice adecvate, eficace și proporționate pentru a se asigura că resursele genetice utilizate în cadrul jurisdicției sale au fost accesate în conformitate cu cerința de obținere a consimțământului prealabil în cunoștință de cauză și că s-au stabilit termeni conveniți de comun acord, în conformitate cu legislația sau cerințele de reglementare interne ale celeilalte părți privind accesul și împărțirea beneficiilor.

(2) Părțile iau măsuri adecvate, eficace și proporționate pentru a remedia situațiile de nerespectare a măsurilor adoptate în conformitate cu alineatul (1) de mai sus.

(3) În măsura posibilităților și după caz, părțile cooperează în cazurile de presupusă încălcare a legislației sau a cerințelor de reglementare interne privind accesul și împărțirea beneficiilor, menționate la alineatul (1) de mai sus.

Articolul 16

Respectarea legislației sau a cerințelor de reglementare interne privind accesul și împărțirea beneficiilor în cazul cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice

(1) Fiecare parte ia, după caz, măsuri legislative, administrative ori strategice adecvate, eficace și proporționate pentru a se asigura că cunoștințele tradiționale asociate cu resursele genetice utilizate în cadrul jurisdicției lor au fost accesate în conformitate cu cerința de obținere a consimțământului prealabil în cunoștință de cauză sau a aprobării și implicării comunităților indigene și locale și că s-au stabilit termeni conveniți de comun acord, în conformitate cu legislația sau cerințele de reglementare privind accesul și împărțirea beneficiilor ale celeilalte părți unde sunt situate aceste comunități indigene și locale.

(2) Fiecare parte ia măsuri adecvate, eficace și proporționate pentru a soluționa situațiile de nerespectare a măsurilor adoptate în conformitate cu alineatul (1) de mai sus.

(3) În măsura posibilităților și după caz, părțile cooperează în cazurile de presupusă încălcare a legislației sau a cerințelor de reglementare interne privind accesul și împărțirea beneficiilor, menționate la alineatul (1) de mai sus.

Articolul 17

Monitorizarea utilizării resurselor genetice

(1) Pentru a sprijini conformitatea, fiecare parte ia măsuri, după caz, pentru a monitoriza și pentru a îmbunătăți transparența în ceea ce privește utilizarea resurselor genetice. Aceste măsuri includ:

(a) desemnarea unuia sau mai multor puncte de control, după cum urmează:

(i) punctele de control desemnate ar urma să colecteze sau să primească, după caz, informații relevante privind consimțământul prealabil în cunoștință de cauză, sursa resursei genetice, stabilirea termenilor conveniți de comun acord și/sau utilizarea resurselor genetice, după caz;

(ii) după caz și în funcție de caracteristicile specifice ale unui anumit punct de control, fiecare parte impune utilizatorilor de resurse genetice să furnizeze unui anumit punct de control informațiile specificate la alineatul anterior. Fiecare parte ia măsuri adecvate, eficace și proporționate pentru a remedia situațiile de nerespectare a cerințelor;

(iii) aceste informații, inclusiv din certificate de conformitate recunoscute pe plan internațional în cazul în care acestea sunt disponibile, vor fi puse, fără a aduce atingere protecției informațiilor confidențiale, la dispoziția autorităților naționale relevante, a părții care acordă consimțământul prealabil în cunoștință de cauză și Centrului pentru schimbul de informații privind accesul și împărțirea beneficiilor, după caz;

(iv) punctele de control trebuie să fie eficace și ar trebui să aibă funcții relevante pentru implementarea prezentei litere (a). Acestea ar trebui să fie relevante pentru utilizarea resurselor genetice sau pentru colectarea de informații relevante, între altele în orice stadiu al cercetării, dezvoltării, inovării, precomercializării sau comercializării;

(b) încurajarea utilizatorilor și a furnizorilor de resurse genetice să includă dispoziții în termenii conveniți de comun acord pentru a face schimb de informații cu privire la implementarea acestor termeni, inclusiv prin cerințe de raportare; și

(c) încurajarea utilizării de instrumente și sisteme de comunicație rentabile.

(2) Un permis sau echivalentul acestuia eliberat în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) litera (e) și pus la dispoziția Centrului pentru schimbul de informații privind accesul și împărțirea beneficiilor constituie un certificat de conformitate recunoscut pe plan internațional.

(3) Un certificat de conformitate recunoscut pe plan internațional servește ca dovadă că resursele genetice la care se referă au fost accesate în urma unui consimțământ prealabil în cunoștință de cauză și că s-au stabilit termeni conveniți de comun acord, în conformitate cu legislația sau cerințele de reglementare interne privind accesul și împărțirea beneficiilor ale părții care acordă consimțământul prealabil în cunoștință de cauză.

(4) Certificatul de conformitate recunoscut pe plan internațional trebuie să conțină cel puțin următoarele informații, în cazul în care acestea nu sunt confidențiale:

(a) autoritatea emitentă;

(b) data eliberării;

(c) furnizorul;

(d) identificatorul unic al certificatului;

(e) persoana sau entitatea căreia i-a fost acordat consimțământul prealabil în cunoștință de cauză;

(f) obiectul sau resursele genetice la care se referă certificatul;

(g) confirmarea faptului că s-au stabilit termeni conveniți de comun acord;

(h) confirmarea faptului că s-a obținut consimțământul prealabil în cunoștință de cauză; și

(i) utilizare comercială și/sau necomercială.

Articolul 18

Respectarea termenilor conveniți de comun acord

(1) La implementarea articolului 6 alineatul (3) litera (g) punctul (i) și a articolului 7, fiecare parte trebuie să încurajeze furnizorii și utilizatorii de resurse genetice și/sau de cunoștințe tradiționale asociate cu resursele genetice să includă dispoziții în termenii conveniți de comun acord pentru a reglementa, acolo unde este cazul, soluționarea litigiilor, inclusiv:

(a) jurisdicția care va fi sesizată pentru procesele de soluționare a litigiilor;

(b) dreptul aplicabil; și/sau

(c) opțiunile pentru soluționarea alternativă a litigiilor, cum ar fi medierea sau arbitrajul.

(2) Fiecare parte se asigură că în cadrul sistemelor lor juridice sunt disponibile căi de atac, în conformitate cu dispozițiile jurisdicționale aplicabile, pentru cazurile de litigii care ar putea decurge din termenii conveniți de comun acord.

(3) Fiecare parte trebuie să ia măsuri eficace, după caz, în ceea ce privește:

(a) accesul la justiție; și

(b) utilizarea de mecanisme privind recunoașterea și executarea reciprocă a hotărârilor și a sentințelor arbitrale adoptate în altă țară.

(4) Eficacitatea prezentului articol va fi analizată de Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol în conformitate cu articolul 31 din prezentul protocol.

Articolul 19

Modele de clauze contractuale

(1) Fiecare parte încurajează, după caz, elaborarea, actualizarea și utilizarea de modele de clauze contractuale sectoriale și transsectoriale pentru termenii conveniți de comun acord.

(2) Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol inventariază periodic utilizarea modelelor de clauze contractuale sectoriale și transsectoriale.

Articolul 20

Coduri de conduită, orientări și bune practici și/sau standarde

(1) Fiecare parte încurajează, după caz, elaborarea, actualizarea și utilizarea de coduri de conduită, orientări și bune practici și/sau standarde voluntare în ceea ce privește accesul și împărțirea beneficiilor.

(2) Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol inventariază periodic utilizarea de coduri de conduită, orientări, bune practici și/sau standarde voluntare și ia în considerare adoptarea unor coduri de conduită, orientări, bune practici și/sau standarde specifice.

Articolul 21

Acțiuni de sensibilizare

Fiecare parte ia măsuri pentru a crește gradul de sensibilizare cu privire la importanța resurselor genetice și a cunoștințelor tradiționale asociate cu resursele genetice, precum și a aspectelor conexe privind accesul și împărțirea beneficiilor. Aceste măsuri pot include, printre altele:

(a) promovarea prezentului protocol, inclusiv a obiectivului său;

(b) organizarea de întâlniri ale comunităților indigene și locale cu părțile interesate relevante;

(c) instituirea și menținerea unui serviciu de asistență (help desk) pentru comunitățile indigene și locale și părțile interesate relevante;

(d) diseminarea de informații prin intermediul unui centru de informare național;

(e) promovarea de coduri de conduită, orientări, bune practici și/sau standarde voluntare, în consultare cu comunitățile indigene și locale și cu părțile interesate relevante;

(f) promovarea, după caz, a schimburilor de experiență interne, regionale și internaționale;

(g) educarea și formarea utilizatorilor și a furnizorilor de resurse genetice și cunoștințe tradiționale asociate cu resursele genetice referitor la obligațiile care le revin în privința accesului și a împărțirii beneficiilor;

(h) implicarea comunităților indigene și locale și a părților interesate relevante în implementarea prezentului protocol; și

(i) sensibilizarea cu privire la procedurile și protocoalele comunitare ale comunităților indigene și locale.

Articolul 22

Capacitate

(1) Părțile cooperează pentru construirea capacităților, dezvoltarea capacităților și consolidarea resurselor umane și a capacităților instituționale în vederea implementării în mod eficace a prezentului protocol în părțile care sunt țări în curs de dezvoltare, în special țări cel mai puțin dezvoltate și, între acesta, state insulare mici în curs de dezvoltare, și în părțile cu o economie în tranziție, inclusiv prin instituții și organizații existente la nivel mondial, regional, subregional și național. În acest context, părțile ar trebui să faciliteze implicarea comunităților indigene și locale și a părților interesate relevante, inclusiv a organizațiilor neguvernamentale și a sectorului privat.

(2) Nevoia de resurse financiare, în conformitate cu dispozițiile relevante ale convenției, a părților care sunt țări în curs de dezvoltare, în special țări cel mai puțin dezvoltate și, între acestea, state insulare mici în curs de dezvoltare, și a părților cu o economie în tranziție trebuie luată pe deplin în considerare la construirea și dezvoltarea capacităților pentru implementarea prezentului protocol.

(3) Ca bază pentru adoptarea unor măsuri corespunzătoare în ceea ce privește implementarea prezentului protocol, părțile care sunt țări în curs de dezvoltare, în special țări cel mai puțin dezvoltate și, între acestea, state insulare mici în curs de dezvoltare, și părțile cu o economie în tranziție ar trebui să își identifice propriile nevoi și priorități privind capacitatea la nivel național, prin autoevaluări ale capacității la nivel național. În cadrul acestor evaluări, părțile respective ar trebui să sprijine nevoile și prioritățile de capacitate ale comunităților indigene și locale și ale părților interesate relevante identificate de ele, scoțând în evidență nevoile și prioritățile femeilor în ceea ce privește capacitățile.

(4) În sprijinul implementării prezentului protocol, construirea și dezvoltarea de capacități pot aborda, între altele, următoarele domenii cheie:

(a) capacitatea de a implementa și de a respecta obligațiile din prezentul protocol;

(b) capacitatea de a negocia termeni conveniți de comun acord;

(c) capacitatea de a elabora, implementa și aplica măsuri legislative, administrative sau strategice interne privind accesul și împărțirea beneficiilor; și

(d) capacitatea țărilor de a-și dezvolta capacitățile endogene de cercetare pentru a adăuga valoare propriilor resurse genetice.

(5) Măsurile luate în conformitate cu alineatele (1)-(4) de mai sus pot include, printre altele:

(a) dezvoltarea juridică și instituțională;

(b) promovarea echității și a corectitudinii în negocieri, de exemplu activități de formare pentru negocierea de termeni conveniți de comun acord;

(c) monitorizarea și asigurarea conformității;

(d) folosirea celor mai bune instrumente de comunicare și sisteme bazate pe internet pentru activitățile legate de acces și de împărțirea beneficiilor;

(e) dezvoltarea și utilizarea de metode de evaluare;

(f) bioprospectare, cercetare asociată și studii taxonomice;

(g) transferul de tehnologie și capacitatea tehnică și de infrastructură pentru a asigura durabilitatea acestui transfer de tehnologie;

(h) ameliorarea contribuției activităților de acces și de împărțire a beneficiilor la conservarea diversității biologice și la utilizarea durabilă a componentelor acesteia;

(i) măsuri speciale pentru sporirea capacității părților interesate relevante în ceea ce privește accesul și împărțirea beneficiilor; și

(j) măsuri speciale pentru sporirea capacității comunităților indigene și locale cu accent pe ameliorarea capacității femeilor din cadrul acestor comunități în ceea ce privește accesul la resurse genetice și/sau la cunoștințe tradiționale asociate cu resursele genetice.

(6) Centrului pentru schimbul de informații privind accesul și împărțirea beneficiilor ar trebui să îi fie furnizate informații privind inițiativele de construire și dezvoltare de capacități la nivel național, regional și internațional, întreprinse în conformitate cu alineatele (1)-(5) de mai sus, pentru a promova sinergia și coordonarea în privința construirii și dezvoltării capacităților pentru acces și împărțirea beneficiilor.

Articolul 23

Transfer de tehnologie, colaborare și cooperare

În conformitate cu articolele 15, 16, 18 și 19 din convenție, părțile colaborează și cooperează în cadrul programelor de cercetare și dezvoltare științifică și tehnică, incluzând activitățile de cercetare biotehnologică, ca o modalitate de realizare a obiectivului prezentului protocol. Părțile se angajează să promoveze și să încurajeze accesul la tehnologie și transferul de tehnologie către părțile care sunt țări în curs de dezvoltare, în special țări cel mai puțin dezvoltate și state insulare mici în curs de dezvoltare, și către părțile cu o economie în tranziție, pentru a permite dezvoltarea și consolidarea unei baze tehnologice și științifice solide și viabile în vederea realizării obiectivelor convenției și prezentului protocol. Atunci când este posibil și adecvat, aceste activități de colaborare se desfășoară în și cu partea sau părțile care furnizează resursele genetice, adică țara sau țările de origine ale acestor resurse, ori o parte sau părți care au dobândit resursele genetice în conformitate cu convenția.

Articolul 24

Entități care nu sunt părți

Părțile încurajează entitățile care nu sunt părți să adere la prezentul protocol și să transmită informații adecvate Centrului pentru schimbul de informații privind accesul și împărțirea beneficiilor.

Articolul 25

Mecanisme și resurse financiare

(1) La analizarea resurselor financiare pentru implementarea prezentului protocol, părțile iau în considerare dispozițiile articolului 20 din convenție.

(2) Mecanismul financiar al convenției va fi mecanismul financiar pentru prezentul protocol.

(3) În ceea ce privește construirea și dezvoltarea capacităților, menționate la articolul 22 din prezentul protocol, atunci când oferă îndrumări cu privire la mecanismul financiar menționat la alineatul (2) de mai sus pentru a fi analizate în cadrul Conferinței părților, Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol trebuie să țină seama de nevoia de resurse financiare a părților care sunt țări în curs de dezvoltare, în special țări cel mai puțin dezvoltate și, între acestea, state insulare mici în curs de dezvoltare, și a părților cu o economie în tranziție, precum și de nevoile și prioritățile în ceea ce privește capacitatea ale comunităților indigene și locale, inclusiv ale femeilor din cadrul acestor comunități.

(4) În contextul alineatului (1) de mai sus, părțile trebuie să ia în considerare, de asemenea, necesitățile părților care sunt țări în curs de dezvoltare, în special țări cel mai puțin dezvoltate și, între acestea, state insulare mici în curs de dezvoltare, și ale părților cu economie în tranziție, în cadrul eforturilor pe care le depun pentru identificarea și implementarea cerințelor de construire și dezvoltare de capacități în scopul implementării prezentului protocol.

(5) Îndrumările referitoare la mecanismul financiar al convenției din deciziile relevante ale Conferinței părților, inclusiv cele asupra cărora s-a convenit înainte de adoptarea prezentului protocol, se aplică *mutatis mutandis* dispozițiilor prezentului articol.

(6) Părțile care sunt țări dezvoltate pot, de asemenea, să ofere resurse financiare și de altă natură pentru implementarea dispozițiilor prezentului protocol prin canale bilaterale, regionale și multilaterale, de care se pot folosi părțile care sunt țări în curs de dezvoltare și părțile cu o economie în tranziție.

Articolul 26

Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol

(1) Conferința părților funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol.

(2) Părțile la convenție care nu sunt părți la prezentul protocol pot participa ca observatori la lucrările oricărei reuniuni a Conferinței părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol. Atunci când Conferința părților funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol, deciziile luate în temeiul prezentului protocolul se adoptă numai de părțile la acesta.

(3) Atunci când Conferința părților funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol, orice membru al biroului Conferinței părților care reprezintă o parte la convenție dar, în acel moment, nu și o parte la prezentul protocol este înlocuit de un membru ales de părțile la prezentul protocol și din rândul acestora.

(4) Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol examinează periodic aplicarea prezentului protocol și adoptă, în limitele mandatului său, deciziile necesare pentru promovarea aplicării efective a protocolului. Conferința părților îndeplinește funcțiile care îi sunt atribuite de prezentul protocol și:

(a) formulează recomandări privind orice chestiune necesară pentru implementarea prezentului protocol;

(b) înființează organisme subsidiare considerate necesare pentru implementarea prezentului protocol;

(c) caută și recurge, dacă este necesar, la serviciile, cooperarea și informațiile furnizate de organizațiile internaționale și de organele interguvernamentale și neguvernamentale competente;

(d) stabilește forma și intervalul de transmitere a informațiilor care trebuie comunicate în conformitate cu articolul 29 din prezentul protocol și examinează aceste informații, precum și rapoartele înaintate de orice organism subsidiar al său;

(e) examinează și adoptă, în funcție de necesități, modificări ale prezentului protocol și ale anexei sale, precum și orice anexe suplimentare la prezentul protocol, care sunt considerate necesare pentru implementarea prezentului protocol; și

(f) exercită alte îndatoriri care ar putea fi necesare pentru implementarea prezentului protocol.

(5) Regulamentul de procedură al Conferinței părților și regulile financiare ale convenției se aplică *mutatis mutandis* prezentului protocol, exceptând cazul în care Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol decide altfel prin consens.

(6) Prima reuniune a Conferinței părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol este convocată de secretariat și are loc în același timp cu prima reuniune a Conferinței părților care este programată după data intrării în vigoare a prezentului protocol. Reuniunile ordinare ulterioare ale Conferinței părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol vor avea loc în același timp cu reuniunile ordinare ale Conferinței părților, exceptând cazul în care Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol decide altfel.

(7) Reuniunile extraordinare ale Conferinței părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol se desfășoară ori de câte ori se consideră necesar de către Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol sau la solicitarea scrisă a oricăreia dintre părți, cu condiția ca aceasta să fie susținută de cel puțin o treime dintre părți, într-un termen de șase luni de la comunicarea solicitării de către secretariat părților.

(8) Organizația Națiunilor Unite, agențiile sale specializate și Agenția Internațională a Energiei Atomice, precum și orice stat membru al acestora sau observator la acestea care nu este parte la convenție pot fi reprezentați în calitate de observatori la reuniunile Conferinței părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol. Orice organism sau agenție, național(ă) sau internațional(ă), guvernamental(ă) sau neguvernamental(ă), competent(ă) în domeniul reglementat de prezentul protocol și care a informat secretariatul în legătură cu dorința sa de a fi reprezentat(ă) la o reuniune a Conferinței părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol în calitate de observator, poate fi admis(ă) în această calitate, exceptând cazul în care se opune cel puțin o treime a părților prezente. Admiterea și participarea observatorilor fac obiectul dispozițiilor regulamentului de procedură menționat la alineatul (5) de mai sus, dacă nu se prevede altfel în prezentul articol.

Articolul 27

Organisme subsidiare

(1) Orice organism subsidiar înființat de convenție sau în temeiul acesteia poate servi prezentului protocol, inclusiv în urma unei decizii a Conferinței părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol. Orice astfel de decizie trebuie să specifice sarcinile care trebuie îndeplinite.

(2) Părțile la convenție care nu sunt părți la prezentul protocol pot participa ca observatori la lucrările oricărei reuniuni a oricăror astfel de organisme subsidiare. Atunci când un organism subsidiar al convenției funcționează ca organism subsidiar al prezentului protocol, deciziile în temeiul prezentului protocol se iau numai de părțile la prezentul protocol.

(3) Atunci când un organism subsidiar al convenției își exercită funcțiile cu privire la aspecte legate de prezentul protocol, orice membru al biroului organismului subsidiar respectiv care reprezintă o parte la convenție dar, în acel moment, nu și o parte la prezentul protocol, este înlocuit cu un membru ales de părțile la prezentul protocol și din rândul acestora.

Articolul 28

Secretariatul

(1) Secretariatul instituit prin articolul 24 din convenție funcționează ca secretariat al prezentului protocol.

(2) Articolul 24 alineatul (1) din convenție, privind funcțiile secretariatului, se aplică *mutatis mutandis* prezentului protocol.

(3) În măsura în care sunt diferite, costurile serviciilor de secretariat asociate prezentului protocol sunt suportate de părțile la acesta. Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol decide la prima reuniune cu privire la dispozițiile bugetare necesare în acest sens.

Articolul 29

Monitorizare și raportare

Fiecare parte monitorizează implementarea obligațiilor care îi revin în temeiul prezentului protocol și raportează Conferinței părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol, la intervalele și în formatul determinate de Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol, măsurile adoptate pentru implementarea prezentului protocol.

Articolul 30

Proceduri și mecanisme pentru promovarea respectării prezentului protocol

Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol examinează și aprobă, în cadrul primei sale reuniuni, proceduri de cooperare și mecanisme instituționale pentru a promova respectarea dispozițiilor prezentului protocol și pentru a rezolva cazurile de nerespectare. Aceste proceduri și mecanisme trebuie să includă dispoziții prin care să se ofere consiliere sau asistență, după caz. Acestea trebuie să fie distincte de procedurile și mecanismele de soluționare a litigiilor prevăzute la articolul 27 din convenție, fără a aduce atingere acestora.

Articolul 31

Evaluare și revizuire

Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol realizează, la patru ani de la intrarea în vigoare a prezentului protocol și, ulterior, la intervale stabilite de Conferința părților care funcționează ca reuniune a părților la prezentul protocol, o evaluare a eficacității prezentului protocol.

Articolul 32

Semnare

Prezentul protocol este deschis spre semnare de către părțile la convenție la sediul Organizației Națiunilor Unite din New York, începând din 2 februarie 2011 până la 1 februarie 2012.

Articolul 33

Intrare în vigoare

(1) Prezentul protocol intră în vigoare în a nouăzecea zi de la data depunerii celui de-al cincizecilea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare de către statele sau organizațiile de integrare economică regionale care sunt părți la convenție.

(2) Prezentul protocol intră în vigoare pentru un stat sau o organizație de integrare economică regională care îl ratifică, îl acceptă sau îl aprobă sau aderă la acesta după depunerea celui de-al cincizecilea instrument, astfel cum se prevede la alineatul (1) de mai sus, în a nouăzecea zi de la data la care statul sau organizația regională de integrare economică respectiv(ă) depune instrumentul său de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare sau la data la care convenția intră în vigoare pentru acel stat sau acea organizație de integrare economică regională, în funcție de care dintre aceste date este ulterioară.

(3) În sensul alineatelor (1) și (2) de mai sus, niciunul dintre instrumentele depuse de o organizație de integrare economică regională nu este considerat ca suplimentar față de cele deja depuse de statele membre ale unei astfel de organizații.

Articolul 34

Rezerve

Nu se admite nicio rezervă la prezentul protocol.

Articolul 35

Retragere

(1) După doi ani de la data la care prezentul protocol intră în vigoare pentru o parte, respectiva parte poate oricând să se retragă din prezentul protocol printr-o notificare scrisă adresată depozitarului.

(2) Orice astfel de retragere intră în vigoare la expirarea unei perioade de un an de la data primirii notificării de către depozitar sau la orice altă dată ulterioară, care poate fi specificată în notificarea de retragere.

Articolul 36

Texte autentice

Originalul prezentului protocol, ale cărui texte în limbile arabă, chineză, engleză, franceză, rusă și spaniolă sunt deopotrivă autentice, este depus la Secretarul General al Organizației Națiunilor Unite.

DREPT CARE, subsemnații, pe deplin autorizați în acest sens, au semnat prezentul protocol la datele indicate.

ADOPTAT la Nagoya, la douăzeci și nouă octombrie două mii zece.

ANEXĂ

BENEFICII MONETARE ȘI NEMONETARE

1. Beneficiile monetare pot include, dar nu se limitează la:

(a) taxă/taxe de acces per eșantion colectat sau obținut în alt mod;

(b) plăți în avans;

(c) plăți eșalonate;

(d) plăți pentru redevențe;

(e) taxe de licență în cazul comercializării;

(f) comisioane speciale care trebuie plătite către fonduri fiduciare pentru sprijinirea conservării și utilizării durabile a biodiversității;

(g) salarii și termeni preferențiali, în cazul în care au fost convenite de comun acord;

(h) finanțare pentru cercetare;

(i) asociații în participațiune;

(j) proprietatea comună asupra unor drepturi de proprietate intelectuală relevante.

2. Beneficiile nemonetare pot include, dar nu se limitează la:

(a) împărțirea rezultatelor cercetării și dezvoltării;

(b) colaborarea, cooperarea și contribuția la programe de cercetare și dezvoltare științifică, în special la activitățile de cercetare biotehnologică, în cazul în care este posibil în partea care furnizează resursele genetice;

(c) participarea la dezvoltarea de produse;

(d) colaborarea, cooperarea și contribuția în domeniul educației și al formării profesionale;

(e) accesul la instalațiile *ex situ* aferente resurselor genetice și la baze de date;

(f) transferul către furnizorul resurselor genetice al cunoștințelor și tehnologiei în condiții echitabile și cât mai favorabile, inclusiv în condiții privilegiate și preferențiale acolo unde s-a convenit astfel, în special cunoștințe și tehnologie care utilizează resurse genetice, inclusiv biotehnologie, sau care sunt relevante pentru conservarea și utilizarea durabilă a diversității biologice;

(g) consolidarea capacităților pentru transferul de tehnologie;

(h) construirea capacității instituționale;

(i) resursele umane și materiale pentru consolidarea capacităților de administrare și aplicare a reglementărilor referitoare la acces;

(j) activități de formare legate de resursele genetice, cu participarea deplină a țărilor care furnizează resurse genetice și, acolo unde este posibil, în aceste țări;

(k) accesul la informațiile științifice relevante pentru conservarea și utilizarea durabilă a diversității biologice, inclusiv inventare biologice și studii taxonomice;

(l) contribuții la economia locală;

(m) activități de cercetare îndreptate către nevoi prioritare, precum sănătatea și securitatea alimentară, luând în considerare utilizările la nivel intern ale resurselor genetice în partea care furnizează resurse genetice;

(n) relații instituționale și profesionale care pot apărea în urma unui acord privind accesul și împărțirea beneficiilor și a activităților ulterioare de colaborare;

(o) beneficii în materie de securitate alimentară și a traiului;

(p) recunoaștere socială;

(q) proprietatea comună asupra unor drepturi de proprietate intelectuală relevante.

DECIZIA CONSILIULUI

din 14 aprilie 2014

privind încheierea Acordului de parteneriat voluntar între Uniunea Europeană și Republica Indonezia cu privire la aplicarea legislației în domeniul forestier, guvernanța și schimburile comerciale cu produse din lemn care intră în Uniunea Europeană

(2014/284/UE)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 207 alineatul (3) primul paragraf și articolul 207 alineatul (4) primul paragraf, coroborat cu articolul 218 alineatul (6) litera (a) punctul (v) și articolul 218 alineatul (7),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere aprobarea Parlamentului European,

întrucât:

(1) În mai 2003, Comisia a adoptat o comunicare către Parlamentul European și Consiliu intitulată „Aplicarea legislației, guvernanța și schimburile comerciale în domeniul forestier (FLEGT): Propunere pentru un plan de acțiune al UE", în care se solicită luarea de măsuri pentru combaterea exploatării forestiere ilegale prin încheierea unor acorduri de parteneriat voluntar cu țările producătoare de lemn (denumit în continuare „Planul de acțiune al UE"). Concluziile Consiliului privind Planul de acțiune au fost adoptate în octombrie 2003 ([1]), iar Parlamentul European a adoptat o rezoluție asupra acestui subiect la 11 iulie 2005 ([2]).

(2) În conformitate cu Decizia 2013/486/UE a Consiliului ([3]), Acordul de parteneriat voluntar între Uniunea Europeană și Republica Indonezia cu privire la aplicarea legislației și guvernanța în domeniul forestier și la schimburile comerciale cu produse din lemn care intră în Uniunea Europeană (denumit în continuare „acordul") a fost semnat la 30 septembrie 2013, sub rezerva încheierii sale.

(3) Acordul ar trebui aprobat,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Acordul de parteneriat voluntar între Uniunea Europeană și Republica Indonezia cu privire la aplicarea legislației în domeniul forestier, guvernanța și schimburile comerciale cu produse din lemn care intră în Uniunea Europeană se aprobă în numele Uniunii.

Textul acordului se atașează la prezenta decizie.

Articolul 2

Președintele Consiliului desemnează persoana (persoanele) împuternicită (împuternicite) să procedeze, în numele Uniunii, la notificarea prevăzută la articolul 23 din acord, cu scopul de a angaja Uniunea.

Articolul 3

Comisia reprezintă Uniunea în cadrul Comitetului mixt de implementare, înființat în conformitate cu articolul 14 din acord.

Statele membre pot participa la reuniunile Comitetului mixt de implementare, în calitate de membri ai delegației Uniunii.

([1]) JO C 268, 7.11.2003, p. 1.
([2]) JO C 157 E, 6.7.2006, p. 482.
([3]) Decizia 2013/486/UE a Consiliului din 23 septembrie 2013 privind semnarea, în numele Uniunii Europene, a Acordului de parteneriat voluntar între Uniunea Europeană și Republica Indonezia cu privire la aplicarea legislației și guvernanța în domeniul forestier și la schimburile comerciale cu produse din lemn care intră în Uniunea Europeană (JO L 265, 8.10.2013, p. 1).

Articolul 4

În scopul modificării anexelor la acord în temeiul articolului 22, Comisia este autorizată, în conformitate cu procedura menționată la articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2173/2005 al Consiliului [1], să aprobe orice astfel de modificări în numele Uniunii.

Articolul 5

Prezenta decizie intră în vigoare la data adoptării.

Adoptată la Luxemburg, 14 aprilie 2014.

Pentru Consiliu

Președintele

A. TSAFTARIS

[1] Regulamentul (CE) nr. 2173/2005 al Consiliului din 20 decembrie 2005 privind instituirea unui regim de licențe FLEGT pentru importurile de lemn în Comunitatea Europeană (JO L 347, 30.12.2005, p. 1).

ACORD DE PARTENERIAT VOLUNTAR

între Uniunea Europeană și Republica Indonezia cu privire la aplicarea legislației în domeniul forestier, guvernanța și schimburile comerciale cu produse din lemn care intră în Uniunea Europeană

UNIUNEA EUROPEANĂ,

denumită în continuare „Uniunea”,

precum și

REPUBLICA INDONEZIA,

denumită în continuare „Indonezia”,

în continuare denumite împreună „părțile”,

REAMINTIND Acordul-cadru global de parteneriat și de cooperare între Republica Indonezia și Comunitatea Europeană, semnat la 9 noiembrie 2009 la Jakarta;

AVÂND ÎN VEDERE relațiile strânse de lucru dintre Uniune și Indonezia, în special în contextul Acordului de cooperare din 1980 dintre Comunitatea Economică Europeană și Indonezia, Malaysia, Filipine, Singapore și Thailanda - țări membre ale Asociației Națiunilor din Asia de Sud-Est;

REAMINTIND angajamentul asumat în cadrul Declarației de la Bali privind aplicarea legislației și guvernanța în domeniul forestier (FLEG) din 13 septembrie 2001 de către țări din regiunea Asiei de Est și din alte regiuni de a lua măsuri imediate pentru a intensifica eforturile naționale și a consolida colaborarea bilaterală, regională și multilaterală în vederea combaterii încălcării legislației în domeniul forestier și a criminalității forestiere, în special exploatarea forestieră ilegală, comerțul ilegal aferent și corupția asociată, precum și efectele negative ale acestora asupra statului de drept;

LUÂND ACT de Comunicarea Comisiei către Consiliu și Parlamentul European referitoare la Planul de acțiune al Uniunii Europene privind aplicarea legislației, guvernanța și schimburile comerciale în domeniul forestier (FLEGT), ca un prim pas către rezolvarea chestiunii urgente a exploatării forestiere ilegale și a comerțului aferent;

FĂCÂND TRIMITERE la declarația comună a ministrului pădurilor din Republica Indonezia și a comisarilor europeni pentru dezvoltare și pentru mediu, semnată la 8 ianuarie 2007 la Bruxelles;

AVÂND ÎN VEDERE Declarația de principii din 1992, fără caracter juridic obligatoriu, dar învestită cu autoritate, pentru un consens global cu privire la gestionarea, conservarea și dezvoltarea durabilă a tuturor tipurilor de păduri, precum și adoptarea de către Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite a unor instrumente fără caracter juridic obligatoriu cu privire la toate tipurile de păduri;

CONȘTIENTE de importanța principiilor expuse în Declarația de la Rio din 1992 privind mediul și dezvoltarea, în contextul asigurării unei gestionări durabile a pădurilor, în special principiul 10, privind importanța sensibilizării publicului și a participării acestuia la aspectele legate de mediu, și principiul 22, privind rolul esențial al populațiilor indigene și al altor comunități locale în gestionarea mediului și în dezvoltare;

RECUNOSCÂND eforturile depuse de guvernul Republicii Indonezia pentru a promova o bună guvernanță și aplicare a legislației în domeniul forestier, precum și comerțul cu lemn obținut în mod legal, inclusiv prin „Sistem Verifikasi Legalitas Kayu” (SVLK) – sistemul indonezian de asigurare a legalității lemnului (SALL) – care este dezvoltat prin intermediul unui proces ce implică mai multe părți interesate, în conformitate cu principiile bunei guvernanțe, credibilității și reprezentativității;

RECUNOSCÂND că SALL indonezian este conceput pentru a asigura respectarea legislației de către toate produsele din lemn;

RECUNOSCÂND că implementarea unui acord de parteneriat voluntar FLEGT va consolida gestionarea durabilă a pădurilor și va contribui la combaterea schimbărilor climatice prin reducerea emisiilor cauzate de despăduriri și de degradarea pădurilor și prin rolul conservării, al gestionării durabile a pădurilor și al îmbunătățirii stocurilor forestiere de carbon (REDD+);

AVÂND ÎN VEDERE Convenția privind comerțul internațional cu specii ale faunei și florei sălbatice pe cale de dispariție (CITES) și, în special, cerința ca autorizațiile de export eliberate de părțile la CITES pentru exemplarele de specii enumerate în apendicele I, II sau III să fie acordate numai în anumite condiții, inclusiv condiția ca aceste exemplare să nu fi fost obținute prin încălcarea legislației părții respective în materie de protecție a faunei și florei;

HOTĂRÂTE ca părțile să depună eforturi pentru a reduce la minimum orice efect advers asupra comunităților indigene și locale și asupra populațiilor sărace care ar putea apărea ca o consecință directă a implementării prezentului acord;

ȚINÂND SEAMA DE importanța pe care părțile o acordă obiectivelor de dezvoltare convenite la nivel internațional și Obiectivelor de dezvoltare ale mileniului ale Organizației Națiunilor Unite;

ȚINÂND SEAMA DE importanța pe care părțile o acordă principiilor și normelor care reglementează sistemele de schimburi comerciale multilaterale, în special drepturile și obligațiile stabilite în Acordul general pentru tarife și comerț (GATT) din 1994 și în alte acorduri multilaterale de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), precum și necesitatea de a le aplica în mod transparent și nediscriminatoriu;

AVÂND ÎN VEDERE Regulamentul (CE) nr. 2173/2005 al Consiliului din 20 decembrie 2005 privind instituirea unui regim de licențe FLEGT pentru importurile de lemn în Comunitatea Europeană și Regulamentul (UE) nr. 995/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 octombrie 2010 de stabilire a obligațiilor care revin operatorilor care introduc pe piață lemn și produse din lemn;

REAFIRMÂND principiile respectului reciproc, suveranității, egalității și nediscriminării și recunoscând beneficiile obținute de părți în temeiul prezentului acord;

ÎN CONFORMITATE cu legile și reglementările respective ale fiecărei părți;

CONVIN DUPĂ CUM URMEAZĂ:

Articolul 1

Obiectiv

(1) Obiectivul prezentului acord, consecvent cu angajamentul comun al părților în direcția gestionării durabile a tuturor tipurilor de păduri, este de a oferi un cadru juridic de natură să garanteze că toate produsele din lemn din Indonezia care fac obiectul unui import în Uniune și sunt reglementate de prezentul acord au fost produse legal și, prin urmare, de a promova schimburile comerciale cu produse din lemn.

(2) De asemenea, prezentul acord oferă o bază de dialog și cooperare între părți pentru a facilita și promova implementarea integrală a prezentului acord și pentru a îmbunătăți aplicarea legislației și guvernanța în domeniul forestier.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului acord, se aplică următoarele definiții:

(a) „import în Uniune” înseamnă punerea în liberă circulație în Uniune a produselor din lemn în sensul articolului 79 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/1992 din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar, care nu pot fi calificate ca fiind „mărfuri cu caracter necomercial”, astfel cum sunt definite la articolul 1 punctul 6 din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului Vamal Comunitar;

(b) „export” înseamnă părăsirea sau scoaterea fizică a produselor din lemn de pe orice parte a teritoriului geografic al Indoneziei;

(c) „produse din lemn” înseamnă produsele enumerate în anexa IA și în anexa IB;

(d) „cod SA” înseamnă un cod de marfă din patru sau șase cifre, astfel cum este stabilit în Sistemul armonizat de denumire și codificare a mărfurilor instituit prin Convenția internațională privind Sistemul armonizat de denumire și codificare a mărfurilor a Organizației Mondiale a Vămilor;

(e) „licență FLEGT” înseamnă un document legal verificat (V-Legal) din Indonezia care certifică faptul că produsele din lemn din cadrul unui transport destinat exportului către Uniune au fost produse în mod legal. Licența FLEGT poate fi pe hârtie sau în format electronic.

(f) „autoritate emitentă” înseamnă entitățile desemnate de Indonezia să elibereze și să valideze licențele FLEGT;

(g) „autorități competente” înseamnă autoritățile desemnate de statele membre ale Uniunii să primească, să accepte și să verifice licențele FLEGT;

(h) „transport” înseamnă o cantitate de produse din lemn care face obiectul unei licențe FLEGT, trimisă din Indonezia de un expeditor sau de un transportator și prezentată pentru punerea în liberă circulație la un birou vamal din cadrul Uniunii;

(i) „lemn obținut în mod legal” înseamnă produse din lemn recoltate sau importate și produse în conformitate cu legislația prevăzută în anexa II.

Articolul 3

Regimul de licențe FLEGT

(1) Între părțile la prezentul acord se instituie, prin prezenta, un „regim de licențe pentru aplicarea legislației, guvernanța și schimburile comerciale în domeniul forestier” (denumit în continuare „regim de licențe FLEGT”). Regimul stabilește o serie de proceduri și cerințe care au ca scop verificarea și certificarea, prin intermediul licențelor FLEGT, a faptului că produsele din lemn expediate către Uniune au fost produse în mod legal. În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2173/2005 al Consiliului din 20 decembrie 2005, Uniunea Europeană acceptă astfel de transporturi din Indonezia în vederea importului în Uniune doar dacă acestea fac obiectul unor licențe FLEGT.

(2) Regimul de licențe FLEGT se aplică produselor din lemn enumerate în anexa IA.

(3) Produsele din lemn enumerate în anexa IB nu pot fi exportate din Indonezia și nu pot face obiectul unor licențe FLEGT.

(4) Părțile convin să ia toate măsurile necesare pentru implementarea regimului de licențe FLEGT în conformitate cu dispozițiile prezentului acord.

Articolul 4

Autoritățile emitente

(1) Autoritatea emitentă va verifica faptul că produsele din lemn au fost produse în mod legal în conformitate cu legislația indicată în anexa II. Autoritatea emitentă va elibera licențe FLEGT pentru transporturile de produse din lemn care au fost produse în mod legal în vederea exportului către Uniune.

(2) Autoritatea emitentă nu eliberează licențe FLEGT pentru niciun produs din lemn care este compus din sau include produse din lemn importate în Indonezia dintr-o țară terță sub o formă pentru care legislația țării terțe respective interzice exportul sau dacă există dovezi că aceste produse din lemn au fost produse prin încălcarea legislației țării în care au fost recoltați arborii.

(3) Autoritatea emitentă va menține și va face publice procedurile sale de eliberare a licențelor FLEGT. De asemenea, autoritatea emitentă va ține evidența tuturor transporturilor care fac obiectul licențelor FLEGT și, în conformitate cu legislația națională privind protecția datelor, va pune la dispoziție aceste evidențe în vederea monitorizării independente, respectând în același timp caracterul confidențial al informațiilor confidențiale ale exportatorilor.

(4) Indonezia înființează o unitate de informare pentru licențe, care va servi drept punct de contact pentru comunicările dintre autoritățile competente și autoritățile emitente, stabilite în anexele III și V.

(5) Indonezia notifică datele de contact ale autorității emitente și ale unității de informare pentru licențe către Comisia Europeană. Părțile pun aceste informații la dispoziția publicului.

Articolul 5

Autoritățile competente

(1) Autoritățile competente verifică dacă fiecare transport face obiectul unei licențe FLEGT valabile înainte de punerea acestuia în liberă circulație în Uniune. Punerea în liberă circulație a transportului poate fi suspendată, iar transportul poate fi reținut, atunci când există îndoieli cu privire la valabilitatea licenței FLEGT.

(2) Autoritățile competente țin evidența licențelor FLEGT primite și publică anual aceste informații.

(3) Autoritățile competente acordă persoanelor sau organismelor desemnate ca observatori independenți ai pieței accesul la documentele și datele relevante, în conformitate cu legislația lor națională privind protecția datelor.

(4) Autoritățile competente nu execută acțiunea descrisă la articolul 5 alineatul (1) în cazul unui transport de produse din lemn derivate din speciile enumerate în apendicele la CITES, întrucât acestea sunt reglementate de dispozițiile pentru verificare prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 338/97 al Consiliului din 9 decembrie 1996 privind protecția speciilor faunei și florei sălbatice prin controlul comerțului cu acestea.

(5) Comisia Europeană notifică Indoneziei datele de contact ale autorităților competente. Părțile pun aceste informații la dispoziția publicului.

Articolul 6

Licențele FLEGT

(1) Licențele FLEGT se eliberează de către autoritatea emitentă ca modalitate de certificare a faptului că produsele din lemn au fost produse în mod legal.

(2) Licențele FLEGT se redactează și se completează în limba engleză.

(3) De comun acord, părțile pot institui sisteme electronice pentru eliberarea, transmiterea și primirea licențelor FLEGT.

(4) Specificațiile tehnice ale licențelor sunt stabilite în anexa IV. Procedura de eliberare a licențelor FLEGT este stabilită în anexa V.

Articolul 7

Verificarea lemnului produs în mod legal

(1) Indonezia implementează un SALL pentru a verifica dacă produsele din lemn care urmează a fi expediate au fost produse în mod legal și pentru a se asigura că doar transporturile verificate care îndeplinesc aceste condiții sunt exportate către Uniune.

(2) Sistemul de verificare a faptului că produsele din lemn expediate au fost produse în mod legal este prezentat în anexa V.

Articolul 8

Punerea în liberă circulație a transporturilor care fac obiectul unei licențe FLEGT

(1) Procedurile privind punerea în liberă circulație în Uniune a transporturilor care fac obiectul unei licențe FLEGT sunt descrise în anexa III.

(2) În cazul în care autoritățile competente au motive întemeiate să suspecteze că o licență nu este valabilă sau autentică ori că nu corespunde transportului la care se presupune că se referă, se pot aplica procedurile cuprinse în anexa III.

(3) În cazul în care, în timpul consultărilor cu privire la licențele FLEGT, apar dezacorduri sau dificultăți persistente, problema poate fi supusă atenției Comitetului mixt de implementare.

Articolul 9

Nereguli

Părțile se informează reciproc atunci când suspectează ori au dovada unor eludări sau nereguli în cadrul regimului de licențe FLEGT, inclusiv în legătură cu următoarele aspecte:

(a) eludarea comerțului, inclusiv prin redirecționarea fluxurilor comerciale dinspre Indonezia către Uniune printr-o țară terță;

(b) licențe FLEGT eliberate pentru produse din lemn care conțin lemn din țări terțe suspectat a fi produs în mod ilegal; sau

(c) fraudă în obținerea sau utilizarea licențelor FLEGT.

Articolul 10

Aplicarea SALL indonezian și alte măsuri

(1) Folosind SALL indonezian, Indonezia verifică legalitatea lemnului exportat către piețele din afara Uniunii și a lemnului vândut pe piețele interne și depune eforturi pentru a verifica legalitatea produselor din lemn importate, folosind, acolo unde este posibil, sistemul dezvoltat pentru implementarea prezentului acord.

(2) În sprijinul acestor eforturi, Uniunea încurajează utilizarea sistemului menționat mai sus la schimburile comerciale de pe alte piețe internaționale și cu țări terțe.

(3) Uniunea implementează măsuri pentru a preveni introducerea pe piața Uniunii a lemnului recoltat în mod ilegal și a produselor derivate din acesta.

Articolul 11

Participarea părților interesate la implementarea prezentului acord

(1) Indonezia va organiza consultări periodice cu părțile interesate cu privire la implementarea prezentului acord și va promova în acest sens strategii, modalități și programe de consultare corespunzătoare.

(2) Uniunea va organiza consultări periodice cu părțile interesate cu privire la implementarea prezentului acord, ținând seama de obligațiile care îi revin în temeiul Convenției din 1998 privind accesul la informații, participarea publicului la procesul decizional și accesul la justiție în cazul problemelor de mediu (Convenția de la Aarhus).

Articolul 12

Măsuri de protecție socială

(1) Pentru a reduce la minimum eventualele impacturi negative ale prezentului acord, părțile convin să dezvolte o mai bună înțelegere a impacturilor asupra industriei lemnului, precum și asupra modului de viață al comunităților indigene și locale potențial afectate, astfel cum sunt descrise în legile și reglementările lor interne respective.

(2) Părțile vor monitoriza impacturile prezentului acord asupra comunităților respective și a celorlalte părți implicate identificate la alineatul (1), în paralel cu adoptarea unor măsuri rezonabile pentru atenuarea posibilelor efecte negative. Părțile pot conveni asupra unor măsuri suplimentare în vederea soluționării impacturilor negative.

Articolul 13

Stimulente de piață

Ținând seama de obligațiile internaționale care îi revin, Uniunea promovează o poziție favorabilă pe piața Uniunii pentru produsele din lemn care fac obiectul prezentului acord. Aceste eforturi vor include în special măsuri pentru a sprijini:

(a) politicile de achiziții publice și private care recunosc o ofertă de produse din lemn recoltat în mod legal și asigură o piață pentru acestea; și

(b) o percepție mai favorabilă a produselor care fac obiectul unei licențe FLEGT pe piața Uniunii.

Articolul 14

Comitetul mixt de implementare

(1) Părțile instituie un mecanism comun (denumit în continuare „Comitetul mixt de implementare" sau „CMI"), care să analizeze aspectele legate de implementarea și revizuirea prezentului acord.

(2) Fiecare parte își numește reprezentanții în cadrul CMI, care adoptă deciziile prin consens. CMI este coprezidat de înalți funcționari, unul din partea Uniunii și celălalt din partea Indoneziei.

(3) CMI își stabilește propriul regulament de procedură.

(4) CMI se reunește cel puțin o dată pe an, la o dată și cu o ordine de zi convenite în prealabil de către părți. Reuniuni suplimentare pot fi convocate la cererea oricăreia dintre cele două părți.

(5) CMI:

(a) analizează și adoptă măsuri comune în vederea implementării prezentului acord;

(b) examinează și monitorizează progresele generale înregistrate în ceea ce privește implementarea prezentului acord, inclusiv funcționarea SALL și măsurile legate de piață, pe baza constatărilor și rapoartelor din partea mecanismelor instituite în temeiul articolului 15;

(c) evaluează beneficiile și constrângerile care rezultă din implementarea prezentului acord și decide cu privire la măsurile corective;

(d) examinează rapoartele și plângerile referitoare la aplicarea regimului de licențe FLEGT pe teritoriul oricăreia dintre părți;

(e) convine cu privire la data de la care va începe să funcționeze regimul de licențe FLEGT, după o evaluare a funcționării SALL pe baza criteriilor stabilite în anexa VIII;

(f) identifică domeniile de cooperare pentru a sprijini implementarea prezentului acord;

(g) instituie organismele subsidiare pentru activități care necesită o expertiză specifică, dacă este necesar;

(h) elaborează, aprobă, difuzează și publică rapoarte anuale, rapoarte ale reuniunilor sale și alte documente care decurg din activitățile sale;

(i) îndeplinește orice alte sarcini pe care poate conveni să le desfășoare.

Articolul 15

Monitorizare și evaluare

Părțile convin să utilizeze rapoartele și constatările următoarelor două mecanisme pentru a evalua implementarea și eficacitatea prezentului acord.

(a) Indonezia, în consultare cu Uniunea, recurge la serviciile unui evaluator periodic care să implementeze sarcinile stabilite în anexa VI.

(b) Uniunea, în consultare cu Indonezia, recurge la serviciile unui observator independent al pieței care să implementeze sarcinile stabilite în anexa VII.

Articolul 16

Măsuri de sprijin

(1) Furnizarea oricăror resurse necesare pentru măsurile de sprijinire a implementării prezentului acord, identificate în conformitate cu articolul 14 alineatul (5) litera (f) de mai sus, se stabilește în contextul exercițiilor de programare ale Uniunii și statelor sale membre pentru cooperarea cu Indonezia.

(2) Părțile se asigură că activitățile legate de implementarea prezentului acord sunt coordonate cu programele și inițiativele de dezvoltare existente și viitoare.

Articolul 17

Raportare și comunicarea informațiilor către public

(1) Părțile se asigură că activitățile CMI sunt cât mai transparente posibil. Rapoartele care decurg din activitatea acestuia se întocmesc în comun și se fac publice.

(2) CMI publică un raport anual care include, între altele, detalii cu privire la:

(a) cantitățile de produse din lemn exportate către Uniune în cadrul regimului de licențe FLEGT, defalcate în funcție de poziția relevantă din SA;

(b) numărul de licențe FLEGT eliberate de Indonezia;

(c) progresul înregistrat în realizarea obiectivelor prezentului acord, precum și aspecte legate de implementarea acestuia;

(d) acțiunile de prevenire a exportului, importului, introducerii sau tranzacționării pe piața internă a produselor din lemn care au fost produse în mod ilegal;

(e) cantitățile de lemn și produse din lemn importate în Indonezia și acțiunile adoptate pentru prevenirea importurilor de produse din lemn care au fost produse în mod ilegal și pentru menținerea integrității regimului de licențe FLEGT;

(f) cazurile de neconformitate cu regimul de licențe FLEGT și măsurile luate pentru soluționarea acestora;

(g) cantitățile de produse din lemn importate în Uniune în cadrul regimului de licențe FLEGT, defalcate în funcție de poziția relevantă din SA, și statul membru al Uniunii în care a avut loc importul în Uniune;

(h) numărul de licențe FLEGT primite de Uniune;

(i) numărul de cazuri și cantitățile de produse din lemn implicate pentru care au avut loc consultări în temeiul articolului 8 alineatul (2).

(3) Pentru atingerea obiectivului de îmbunătățire a guvernanței și transparenței în sectorul forestier și pentru a monitoriza implementarea și impacturile prezentului acord, atât în Indonezia, cât și în Uniune, părțile convin ca informațiile descrise în anexa IX să fie puse la dispoziția publicului.

(4) Părțile convin să nu divulge informații confidențiale care au făcut obiectul unui schimb în temeiul prezentului acord, în conformitate cu legislațiile lor respective. Niciuna dintre părți nu divulgă publicului și nici nu permite autorităților sale să divulge informații care au făcut obiectul unui schimb în temeiul prezentului acord și care se referă la secrete comerciale sau informații comerciale confidențiale.

Articolul 18

Comunicare cu privire la implementare

(1) Reprezentanții părților responsabile de comunicările oficiale privind implementarea prezentului acord sunt:

Pentru Indonezia:	Pentru Uniune:
Directorul general pentru utilizarea	Șeful delegației
pădurilor, Ministerul Silviculturii	Uniunii Europene în Indonezia

(2) Părțile își comunică reciproc și în timp util informațiile necesare pentru implementarea prezentului acord, inclusiv modificări ale alineatului (1).

Articolul 19

Aplicare teritorială

Prezentul acord se aplică, pe de o parte, teritoriului în care este aplicabil Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în condițiile prevăzute de acest tratat și, pe de altă parte, teritoriului Indoneziei.

Articolul 20

Soluționarea litigiilor

(1) Părțile depun eforturi pentru soluționarea oricărui litigiu legat de aplicarea sau interpretarea prezentului acord, prin consultări prompte.

(2) În cazul în care un litigiu nu a fost soluționat prin consultări în decurs de două luni de la data cererii inițiale de consultare, oricare dintre părți poate aduce litigiul în atenția CMI, care depune eforturi în vederea soluționării acestuia. CMI îi sunt furnizate toate informațiile relevante pentru analizarea aprofundată a situației, în vederea identificării unei soluții acceptabile. În acest scop, CMI trebuie să analizeze toate posibilitățile pentru a menține implementarea efectivă a prezentului acord.

(3) În cazul în care CMI nu poate soluționa litigiul în termen de două luni, părțile pot solicita în comun bunele oficii ale unui terț sau medierea de către o parte terță.

(4) Dacă litigiul nu poate fi soluționat în conformitate cu alineatul (3), oricare din părți poate să notifice celeilalte părți numirea unui arbitru; cealaltă parte trebuie apoi să numească un al doilea arbitru în termen de 30 de zile calendaristice de la data numirii primului arbitru. Părțile numesc în comun un al treilea arbitru, în decurs de două luni de la numirea celui de al doilea arbitru.

(5) Deciziile arbitrilor sunt adoptate cu majoritate de voturi, în termen de șase luni de la data numirii celui de al treilea arbitru.

(6) Deciziile arbitrale sunt obligatorii pentru părți, fără drept de apel.

(7) CMI stabilește procedurile de lucru pentru arbitraj.

Articolul 21

Suspendare

(1) O parte care dorește să suspende prezentul acord notifică celeilalte părți, în scris, intenția sa de a face acest lucru. Părțile supun apoi discuției această chestiune.

(2) Oricare dintre părți poate suspenda aplicarea prezentului acord. Decizia cu privire la suspendare și motivele deciziei se notifică în scris celeilalte părți.

(3) Dispozițiile prezentului acord vor înceta să se aplice în termen de 30 de zile calendaristice de la efectuarea notificării.

(4) Aplicarea prezentului acord se reia în termen de 30 de zile calendaristice de la data la care partea care l-a suspendat informează cealaltă parte cu privire la faptul că motivele care au dus la suspendare nu se mai aplică.

Articolul 22

Modificări

(1) Oricare parte care dorește să modifice prezentul acord prezintă propunerea cu cel puțin trei luni înainte de următoarea reuniune a CMI. Acesta analizează propunerea și, în cazul în care se ajunge la un consens, formulează o recomandare. Dacă părțile sunt de acord cu recomandarea, ele o aprobă în conformitate cu procedurile lor interne respective.

(2) Orice modificare astfel aprobată de către părți intră în vigoare în prima zi a lunii următoare datei la care părțile își notifică reciproc încheierea procedurilor necesare în acest scop.

(3) CMI poate adopta modificări ale anexelor la prezentul acord.

(4) Notificarea oricărei modificări se adresează Secretarului General al Consiliului Uniunii Europene și Ministrului Afacerilor Externe al Republicii Indonezia, pe căi diplomatice.

Articolul 23

Intrarea în vigoare, durata și denunțarea acordului

(1) Prezentul acord intră în vigoare în prima zi a lunii următoare datei la care părțile își notifică reciproc, în scris, încheierea procedurilor lor respective necesare în acest scop.

(2) Notificarea se adresează Secretarului General al Consiliului Uniunii Europene și Ministrului Afacerilor Externe al Republicii Indonezia, pe căi diplomatice.

(3) Prezentul acord rămâne în vigoare pentru o perioadă de cinci ani. Aceasta se prelungește pentru perioade consecutive de cinci ani, cu excepția cazului în care o parte renunță la prelungire prin notificarea în scris a celeilalte părți cu cel puțin 12 luni înainte de expirarea prezentului acord.

(4) Oricare dintre părți poate denunța prezentul acord prin notificarea în scris a celeilalte părți. Prezentul acord încetează să se aplice la 12 luni de la data acestei notificări.

Articolul 24

Anexe

Anexele la prezentul acord fac parte integrantă din acesta.

Articolul 25

Texte autentice

Prezentul acord se redactează în dublu exemplar în limbile bulgară, cehă, croată, daneză, engleză, estonă, finlandeză, franceză, germană, greacă, italiană, letonă, lituaniană, maghiară, malteză, neerlandeză, polonă, portugheză, română, slovacă, slovenă, spaniolă, suedeză și indoneziană (bahasa indonesia), fiecare text fiind autentic. În caz unor divergențe de interpretare prevalează textul în limba engleză.

DREPT CARE subsemnații, pe deplin autorizați, au semnat prezentul acord.

Съставено в Брюксел на тридесети септември две хиляди и тринадесета година.

Hecho en Bruselas, el treinta de septiembre de dos mil trece.

V Bruselu dne třicátého září dva tisíce třináct.

Udfærdiget i Bruxelles den tredivte september to tusind og tretten.

Geschehen zu Brüssel am dreißigsten September zweitausenddreizehn.

Kahe tuhande kolmeteistkümnenda aasta septembrikuu kolmekümnendal päeval Brüsselis.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις τριάντα Σεπτεμβρίου δύο χιλιάδες δεκατρία.

Done at Brussels on the thirtieth day of September in the year two thousand and thirteen.

Fait à Bruxelles, le trente septembre deux mille treize.

Sastavljeno u Bruxellesu tridesetog rujna dvije tisuće trinaeste.

Fatto a Bruxelles, addì trenta settembre duemilatredici.

Briselē, divi tūkstoši trīspadsmitā gada trīsdesmitajā septembrī.

Priimta du tūkstančiai tryliktų metų rugsėjo trisdešimtą dieną Briuselyje.

Kelt Brüsszelben, a kétezer-tizenharmadik év szeptember havának harmincadik napján.

Magħmul fi Brussell, fit-tletin jum ta' Settembru tas-sena elfejn u tlettax.

Gedaan te Brussel, de dertigste september tweeduizend dertien.

Sporządzono w Brukseli dnia trzydziestego września roku dwa tysiące trzynastego.

Feito em Bruxelas, em trinta de setembro de dois mil e treze.

Întocmit la Bruxelles la treizeci septembrie două mii treisprezece.

V Bruseli tridsiateho septembra dvetisíctrinásť.

V Bruslju, dne tridesetega septembra leta dva tisoč trinajst.

Tehty Brysselissä kolmantenakymmenentenä päivänä syyskuuta vuonna kaksituhattakolmetoista.

Som skedde i Bryssel den trettionde september tjugohundratretton.

Dibuat di Brussel, pada tanggal tiga puluh bulan September tahun dua ribu tiga belas.

За Европейския съюз
Por la Unión Europea
Za Evropskou unii
For Den Europæiske Union
Für die Europäische Union
Euroopa Liidu nimel
Για την Ευρωπαϊκή Ένωση
For the European Union
Pour l'Union européenne
Za Europsku uniju
Per l'Unione europea
Eiropas Savienības vārdā –
Europos Sąjungos vardu
Az Európai Unió részéről
Ghall-Unjoni Ewropea
Voor de Europese Unie
W imieniu Unii Europejskiej
Pela União Europeia
Pentru Uniunea Europeană
Za Európsku úniu
Za Evropsko unijo
Euroopan unionin puolesta
För Europeiska unionen
Untuk Uni Eropa

За Република Индонезия
Por la República de Indonesia
Za Indonéskou republiku
For Republikken Indonesien
Für die Republik Indonesien
Indoneesia Vabariigi nimel
Για τη Δημοκρατία της Ινδονησίας
For the Republic of Indonesia
Pour la République d'Indonésie
Za Republiku Indoneziju
Per la Repubblica di Indonesia
Indonēzijas Republikas vārdā –
Indonezijos Respublikos vardu
Az Indonéz Köztársaság részéről
Ghar-Repubblika tal-Indonežja
Voor de Republiek Indonesië
W imieniu Republiki Indonezji
Pela República da Indonésia
Pentru Republica Indonezia
Za Indonézsku republiku
Za Republiko Indonezijo
Indonesian tasavallan puolesta
För Republiken Indonesien
Untuk Republik Indonesia

ANEXA I

PRODUSE VIZATE

Lista din prezenta anexă se referă la Sistemul armonizat de denumire și codificare a mărfurilor instituit de Convenția internațională privind Sistemul armonizat de denumire și codificare a mărfurilor a Organizației Mondiale a Vămilor.

ANEXA IA

CODURILE ARMONIZATE ALE MĂRFURILOR PENTRU LEMNUL ȘI PRODUSELE DIN LEMN CARE FAC OBIECTUL REGIMULUI DE LICENȚE FLEGT

Capitolul 44:

Coduri SA	Descriere
	Lemn de foc, sub formă de trunchiuri, butuci, vreascuri, ramuri sau sub forme similare; lemn sub formă de așchii sau particule; rumeguș, deșeuri și resturi de lemn, chiar aglomerate, sub formă de butuci, brichete, pelete sau forme similare.
4401.21	- Lemn sub formă de așchii sau particule – conifere
4401.22	- Lemn sub formă de așchii sau particule – altele decât coniferele
Ex.4404	- Lemn sub formă de eclise, lame, benzi și produse similare
Ex.4407	Lemn tăiat sau despicat longitudinal, tranșat sau derulat, geluit, șlefuit sau lipit prin îmbinare cap la cap, cu o grosime de peste 6 mm.
4408	Foi pentru furnir (inclusiv cele obținute prin tranșarea lemnului stratificat), foi pentru placaj sau pentru alt lemn stratificat similar și alt lemn tăiat longitudinal, tranșat sau derulat, chiar geluit, șlefuit, îmbinat lateral sau cap la cap, cu o grosime de maximum 6 mm.
	Lemn (inclusiv lamele și frizele de parchet, neasamblate), profilat (sub formă de lambă, de uluc, fălțuit, șanfrenat, îmbinat în V, mulurat, rotunjit sau similare), în lungul unuia sau al mai multor canturi, fețe sau capete, chiar geluit, șlefuit sau lipit prin îmbinare cap la cap.
4409.10	- De conifere
4409.29	- Altele decât coniferele
4410	Plăci aglomerate, panouri numite „oriented strand board” (OSB) și panouri similare (de exemplu, panourile numite „waferboard”), din lemn sau din alte materiale lemnoase, chiar aglomerate cu rășini sau cu alți lianți organici.
4411	Panouri fibrolemnoase sau din alte materiale lemnoase, chiar aglomerate cu rășini sau cu alți lianți organici.
4412	Placaj, lemn furniruit și lemn stratificat similar
4413	Lemn „densificat”, în blocuri, scânduri, lame sau sub formă de profile.
4414	Rame din lemn pentru tablouri, fotografii, oglinzi sau obiecte similare.
4415	Lăzi, lădițe, coșuri, cilindri și ambalaje similare din lemn; tambure pentru cabluri, din lemn; paleți simpli, boxpaleți si alte platforme de încărcare, din lemn; grilaje pentru paleți, din lemn.
4416	Butoaie, cuve, putini și alte produse de dogărie și părțile lor, din lemn, inclusiv doagele.

Coduri SA	Descriere
4417	Unelte, suporturi și mânere de unelte, monturi de perii, cozi de mături sau de perii, din lemn; forme, calapoade și șanuri pentru încălțăminte, din lemn
4418	Lucrări de tâmplărie și piese de dulgherie pentru construcții, inclusiv panouri celulare, panouri asamblate pentru acoperit podeaua și șindrile („shingles” și „shakes”), din lemn.
Ex.4421.90	- Pavele din lemn

Capitolul 47:

Coduri SA	Descriere
	Pastă din lemn sau din alte materiale fibroase celulozice; hârtie sau carton reciclabile (deșeuri și maculatură):
4701	- Paste mecanice din lemn
4702	- Paste chimice din lemn, de dizolvare
4703	- Paste chimice din lemn, cu sodă sau sulfat, altele decât pastele de dizolvare.
4704	- Paste chimice din lemn, cu bisulfit, altele decât pastele de dizolvare
4705	- Paste din lemn obținute prin combinarea unei prelucrări mecanice și a unei prelucrări chimice

Capitolul 48:

Coduri SA	Descriere
4802	Hârtii și cartoane necretate, de tipul celor utilizate pentru scris, tipărit sau în alte scopuri grafice, și hârtii și cartoane pentru cartele sau benzi de perforat, neperforate, în rulouri sau foi de formă pătrată sau dreptunghiulară, de orice dimensiuni, altele decât hârtia de la poziția 4801 sau 4803; hârtii și cartoane fabricate manual.
4803	Hârtii de tipul celor utilizate ca hârtie igienică, șervețele de demachiat, pentru șters mâinile, ca șervețele sau hârtii similare pentru uz casnic, de igienă sau de toaletă, vată de celuloză și straturi subțiri din fibre celulozice, chiar creponate, încrețite, gofrate, ștanțate, perforate, colorate la suprafață, decorate la suprafață sau imprimate, în rulouri sau foi.
4804	Hârtii și cartoane *kraft* necretate, în rulouri sau foi, altele decât cele de la poziția 4802 sau 4803.
4805	Alte hârtii și cartoane necretate, în rulouri sau foi, care nu au fost supuse unei prelucrări suplimentare sau unor tratamente, altele decât cele stipulate la nota 3 din acest capitol.
4806	Hârtii și cartoane sulfurizate, hârtii rezistente la grăsimi, hârtii calc, hârtii pergament și alte hârtii glazurate, transparente sau translucide, în rulouri sau foi.
4807	Hârtii și cartoane asamblate plan prin lipire, necretate la suprafață și neimpregnate, chiar întărite în interior, în rulouri sau coli.
4808	Hârtii și cartoane ondulate (chiar acoperite prin lipire), creponate, încrețite, gofrate, ștanțate sau perforate, în rulouri sau foi, altele decât descrise la poziția 4803.
4809	Hârtii carbon, hârtii denumite „autocopiante” și alte hârtii pentru copii (inclusiv hârtii cretate, acoperite sau impregnate, pentru hârtii stencil sau plăci offset), chiar imprimate, în rulouri sau foi.

Coduri SA	Descriere
4810	Hârtii și cartoane cretate cu caolin sau cu alte substanțe anorganice pe una sau pe ambele fețe, cu sau fără lianți, fără alte stratificări sau aplicări la suprafață, chiar colorate la suprafață, decorate la suprafață sau imprimate, în rulouri sau în foi de formă pătrată sau dreptunghiulară, de orice dimensiuni.
4811	Hârtii, cartoane, vată de celuloză și straturi subțiri din fibre celulozice, cretate, impregnate, acoperite, colorate la suprafață, decorate la suprafață sau imprimate, în rulouri sau în foi de formă pătrată sau dreptunghiulară, având orice dimensiuni, altele decât produsele de tipul celor descrise la pozițiile 4803, 4809 sau 4810.
4812	Blocuri filtrante și plăci filtrante, din pastă de hârtie.
4813	Hârtie pentru țigări, chiar tăiată la dimensiune, sub formă de colițe sau sub formă tubulară.
4814	Hârtii tapet și hârtii similare pentru acoperit pereții; hârtii transparente autocolante.
4816	Hârtii carbon, hârtii denumite „autocopiante” și alte hârtii copiative (altele decât cele de la poziția 4809), hârtii stencil și plăci offset, din hârtie, chiar ambalate în cutii.
4817	Plicuri, hârtie în formă de plicuri, cărți poștale neilustrate și cărți poștale pentru corespondență, din hârtie sau carton; cutii, mape și articole similare, din hârtie sau carton, care conțin un set de articole pentru corespondență.
4818	Hârtii de tipul celor utilizate pentru hârtie igienică și ca hârtii similare, vată de celuloză sau straturi subțiri din fibre celulozice, de tipul celor pentru uz casnic sau sanitar, în rulouri cu o lățime de maximum 36 cm sau tăiate la dimensiune; batiste, șervețele demachiante, hârtie pentru șters mâinile, fețe de masă, șervețele, scutece, tampoane igienice, lenjerie de pat și articole similare pentru uz casnic, igienic sau spitalicesc, îmbrăcăminte și accesorii de îmbrăcăminte, din pastă de hârtie, hârtie, vată de celuloză sau straturi subțiri din fibre celulozice:
4821	Etichete de toate genurile, din hârtie sau carton, imprimate sau nu.
4822	Tambure, bobine, fuzete, canete, mosoare și suporturi similare din pastă de hârtie, hârtie sau carton, chiar perforate sau întărite.
4823	Alte hârtii, cartoane, vată de celuloză și straturi subțiri din fibre celulozice, decupate la dimensiune; alte articole din pastă de hârtie, din hârtie, din carton, din vată de celuloză sau din straturi subțiri din fibre celulozice.

Capitolul 94:

Coduri SA	Descriere
	Alte scaune cu cadru de lemn:
940161	- Tapițate
940169	- Altele
	Alt mobilier și părți ale acestuia
940330	- Mobilier din lemn de tipul celui utilizat în birouri
940340	- Mobilier din lemn de tipul celui utilizat în bucătării
940350	- Mobilier din lemn de tipul celui utilizat în dormitoare
940360	- Alt mobilier din lemn
Ex. 940600	- Construcții prefabricate din lemn

ANEXA IB

CODURILE ARMONIZATE ALE MĂRFURILOR PENTRU LEMNUL INTERZIS LA EXPORT ÎN TEMEIUL LEGISLAȚIEI INDONEZIENE

Capitolul 44:

Coduri SA	Descriere
4403	Lemn brut, chiar cojit, curățat de ramuri sau ecarisat:
Ex. 4404	Lemn pentru dogărie; prăjini despicate; țăruși și pari din lemn, ascuțiți, nedespicați longitudinal; lemn simplu degroșat sau rotunjit, dar nestrunjit, necurbat sau altfel prelucrat, pentru bastoane, umbrele, mânere de scule sau similare.
4406	Traverse din lemn pentru căi ferate sau similare.
Ex. 4407	Lemn tăiat sau despicat longitudinal, tranșat sau derulat, negeluit, neșlefuit sau nelipit prin îmbinare cap la cap, cu o grosime de peste 6 mm.

ANEXA II

DEFINIȚIA LEGALITĂȚII

Introducere

Lemnul indonezian este considerat legal atunci când s-a verificat că originea sa și procesul său de producție, precum și prelucrarea, transportul și activitățile comerciale ulterioare respectă toate actele administrative și actele cu putere de lege aplicabile din Indonezia.

Indonezia are cinci standarde de legalitate, articulate prin intermediul unei serii de principii, criterii, indicatori și elemente de verificare, toate acestea fiind bazate pe actele administrative, actele cu putere de lege și procedurile subiacente.

Aceste cinci standarde sunt:

— Standardul de legalitate 1: standardul pentru concesiile din cadrul zonelor forestiere de producție de pe terenuri proprietate de stat;

— Standardul de legalitate 2: standardul pentru plantațiile forestiere comunitare și pădurile comunitare din zonele forestiere de producție de pe terenuri proprietate de stat;

— Standardul de legalitate 3: standardul pentru pădurile aflate în proprietate privată;

— Standardul de legalitate 4: standardul pentru drepturile de utilizare a lemnului în zonele neforestiere de pe terenurile proprietate de stat;

— Standardul de legalitate 5: standardul privind industria forestieră primară și din aval.

Aceste cinci standarde de legalitate se aplică unor tipuri diferite de permise pentru lemn, conform tabelului următor:

Tip de permis	Descriere	Proprietate funciară/gestionare sau utilizare a resurselor	Standardul de legalitate aplicabil
IUPHHK-HA/HPH	Permis pentru utilizarea produselor forestiere provenind din păduri naturale	Proprietate de stat/gestionare asigurată de o societate	1
IUPHHK-HTI/HPHTI	Permis pentru crearea și gestionarea de plantații forestiere industriale	Proprietate de stat/gestionare asigurată de o societate	1
IUPHHK-RE	Permis pentru refacerea ecosistemelor forestiere	Proprietate de stat/gestionare asigurată de o societate	1
IUPHHK- HTR	Permis pentru plantații forestiere comunitare	Proprietate de stat/gestionare asigurată de comunitățile locale	2
IUPHHK-HKM	Permis pentru gestionarea pădurilor comunitare	Proprietate de stat/gestionare asigurată de comunitățile locale	2
Teren privat	Nu este necesar niciun permis	Proprietate privată/utilizare privată	3
IPK/ILS	Permis pentru utilizarea lemnului provenind din zone neforestiere	Proprietate de stat/utilizare privată	4
IUIPHHK	Permis pentru înființarea și gestionarea unei societăți de prelucrare primară	Nu se aplică	5
IUI Lanjutan sau IPKL	Permis pentru înființarea și gestionarea unei societăți de prelucrare secundară	Nu se aplică	5

Aceste cinci standarde de legalitate și elementele de verificare asociate sunt prezentate mai jos.

ANEXA II - STANDARDUL DE LEGALITATE 1: STANDARDELE PENTRU CONCESIUNI ÎN ZONELE FORESTIERE DE PRODUCȚIE

Nr.	Principii	Criterii	Indicatori	Elemente de verificare	Reglementări conexe [1]
1	P1. Statutul juridic al zonei și dreptul de utilizare	K1.1. Unitatea de gestionare forestieră (concesionarii) se află în zona forestieră de producție.	1.1.1. Titularul permisului poate demonstra că permisul de utilizare a lemnului (IUPHHK) este valabil	Certificat atestând dreptul de concesionare a pădurii Dovada plății aferente permisului de utilizare a produselor forestiere din lemn.	Regulamentul Guvernului PP72/2010 Regulamentul ministrului silviculturii P50/2010 Regulamentul ministrului silviculturii P12/2010
2.	P2. Respectarea sistemului și a procedurilor de recoltare.	K2.1. Titularul permisului deține un plan de recoltare pentru zona de tăiere care a fost aprobat de autoritățile administrative competente.	2.1.1. Autoritatea administrativă competentă a aprobat documentele planului de lucru: planul general, planul de lucru anual, inclusiv anexele la acestea.	Planul general aprobat și anexele sale, întocmite pe baza unui inventar forestier cuprinzător efectuat de personal competent din punct de vedere tehnic. Planul de lucru anual aprobat, întocmit pe baza planului general Hărți întocmite de personal competent din punct de vedere tehnic, care descriu structura și limitele suprafețelor vizate de planul de lucru Hartă indicând zonele de excludere pentru exploatarea forestieră din cadrul planului de lucru anual și dovezi privind implementarea la fața locului. Locurile de recoltare (blocuri sau compartimente) de pe hartă sunt marcate clar și verificate la fața locului.	Regulamentul ministrului silviculturii P62/2008 Regulamentul ministrului silviculturii P56/2009 Regulamentul ministrului silviculturii P60/2011

Nr.	Principii	Criterii	Indicatori	Elemente de verificare	Reglementări conexe [1]
		K2.2. Planul de lucru este valabil	2.2.1. Titularul permisului forestier deține un plan de lucru valabil în conformitate cu reglementările aplicabile	Planul general privind utilizarea produselor forestiere din lemn și anexele aferente (se acceptă și cereri în curs).	Regulamentul ministrului silviculturii P62/2008 Regulamentul ministrului silviculturii P56/2009
				Locul și volumele extractibile de buștenii din pădurile naturale din cadrul zonelor care urmează să fie recoltate corespund planului de lucru.	Regulamentul ministrului silviculturii P60/2011
			2.2.2. Permisele pentru toate echipamentele de recoltare sunt valabile și pot fi verificate la fața locului. (nu se aplică unei societăți forestiere de stat)	Permis pentru echipamente și pentru cesiunea echipamentelor	Regulamentul ministrului silviculturii P53/2009
3.	P3. Legalitatea transportului sau schimbarea dreptului de proprietate asupra buștenilor rotunzi.	K3.1. Titularii de permise se asigură că toți buștenii transportați de la un depozit de buștenii din pădure la o unitate industrială primară de produse forestiere sau la un comerciant de buștenii înregistrat, inclusiv printr-un depozit intermediar de buștenii, sunt identificați fizic și însoțiți de documente valabile.	3.1.1. Toți buștenii cu diametru mare recoltați sau extrași în scop comercial au fost raportați într-un raport privind producția lemnoasă	Documentele care țin de raportul privind producția lemnoasă aprobat	Regulamentul ministrului silviculturii P55/2006
			3.1.2. Toate cantitățile de lemn transportate în afara zonelor care fac obiectul permisului sunt însoțite de un document de transport valabil	Documentele de transport valabile și anexele acestora însoțesc buștenii de la depozitul de buștenii la unitatea industrială primare de produse forestiere sau la comerciantul de buștenii înregistrat, inclusiv dacă trec prin depozite de buștenii intermediare	Regulamentul ministrului silviculturii P55/2006
			3.1.3. Buștenii rotunzi au fost recoltați în zonele prevăzute în permisul de utilizare a pădurii	Marcaje administrative pentru lemn/cod de bare (PUHH) aplicate pe buștenii.	Regulamentul ministrului silviculturii P55/2006
				Titularul permisului aplică marcajul pentru lemn în mod consecvent	

Nr.	Principii	Criterii	Indicatori	Elemente de verificare	Reglementări conexe [1]
		K3.2. Titularul permisului a efectuat plata taxelor și impozitelor aplicabile pentru extracția în scop comercial a lemnului	3.2.1. Titularul permisului prezintă dovada plății către Fondul pentru reîmpădurire și/sau a taxei pentru resursele forestiere, care corespunde producției de bușteni și tarifului aplicabil.	Ordinele de plată către Fondul pentru reîmpădurire și/sau a taxei pentru resursele forestiere.	Regulamentul Guvernului PP22/1997 Regulamentul Guvernului PP 51/1998 Regulamentul ministrului silviculturii P18/2007 Regulamentul ministrului comerțului 22/M-DAG/PER/4/2012 Regulamentul Guvernului PP59/1998
				Dovada depunerilor efectuate pentru plata către Fondul pentru reîmpădurire și/sau a taxei pentru resursele forestiere și borderourile de plată.	
				Plata către Fondul pentru reîmpădurire și/sau a taxei pentru resursele forestiere este în concordanță cu producțiile de bușteni și cu tariful aplicabil.	
		K3.3. Transport și comerț între insule	3.3.1. Titularii de permis care expediază bușteni sunt comercianți interinsulari de lemn înregistrați (PKAPT)	Documentele PKAPT	Regulamentul ministrului industriei și comerțului 68/2003 Regulamentul comun al ministrului silviculturii, ministrului transporturilor și ministrului industriei și comerțului 22/2003
			3.3.2. Nava utilizată pentru transportul buștenilor rotunzi arborează pavilionul Indoneziei și posedă un permis de exploatare valabil.	Documentele de înmatriculare care atestă identitatea navei și permisul valabil.	Regulamentul ministrului industriei și comerțului 68/2003 Regulamentul comun al ministrului silviculturii, ministrului transporturilor și ministrului industriei și comerțului 22/2003
4.	P4. Respectarea aspectelor de mediu și sociale legate de recoltarea lemnului	K4.1. Titularul permisului deține o evaluare a impactului asupra mediului (EIA) aprobată și a implementat măsurile identificate în cadrul acesteia.	4.1.1. Titularul permisului deține documente EIA aprobate de autoritățile competente care acoperă întreaga zonă de activitate.	Documentele EIA	Regulamentul Guvernului PP27/1999 Regulamentul ministrului silviculturii și plantațiilor 602/1998

Nr.	Principii	Criterii	Indicatori	Elemente de verificare	Reglementări conexe [1]
			4.1.2. Titularul permisului deține rapoarte de implementare a planului de management de mediu și a planului de monitorizare a impacturilor asupra mediului, care indică măsurile luate pentru atenuarea impacturilor asupra mediului și pentru crearea de beneficii sociale.	Planul de management de mediu și planul de monitorizare a impacturilor asupra mediului	Regulamentul Guvernului PP27/1999
				Dovada implementării planului de management de mediu și a monitorizării impacturilor sociale și asupra mediului semnificative	
5.	P5. Respectarea legilor și reglementărilor în domeniul muncii	K.5.1. Îndeplinirea cerințelor privind siguranța și sănătatea la locul de muncă (OSH)	5.1.1. Disponibilitatea procedurilor OSH și implementarea acestora	Implementarea procedurilor OSH	Regulamentul ministrului forței de muncă și transmigrării 01/1978 Regulamentul ministrului silviculturii P12/2009
				Echipamente OSH	
				Evidențe privind accidentele de muncă	
		K.5.2. Respectarea drepturilor lucrătorilor	5.2.1. Libertatea de asociere pentru lucrători	Lucrătorii aparțin de sindicate ale lucrătorilor sau politicile societății permit lucrătorilor să înființeze sindicate sau să se implice în activități sindicale	Legea 21/2000 Regulamentul ministrului forței de muncă și transmigrării 16/2001
			5.2.2. Existența contractelor colective de muncă	Contractele colective de muncă sau documente privind politica societății în domeniul drepturilor lucrătorilor	Legea 13/2003 Regulamentul ministrului forței de muncă și transmigrării 16/2011
			5.2.3. Societatea nu folosește lucrători minori	Nu există lucrători minori	Legea 13/2003 Legea 23/2003 Legea 20/2009

[1] Indică principalele reglementări, incluzând și modificările ulterioare.

STANDARDUL DE LEGALITATE 2: STANDARDUL PENTRU PLANTAȚIILE FORESTIERE COMUNITARE ȘI PĂDURILE COMUNITARE DIN ZONELE FORESTIERE DE PRODUCȚIE

Nr.	Principii	Criterii	Indicatori	Elemente de verificare	Reglementări conexe
1.	P1. Statutul juridic al zonei și dreptul de utilizare	K1.1. Unitatea de gestionare forestieră se află în zona forestieră de producție.	1.1.1. Titularul permisului poate demonstra că permisul de utilizare a lemnului (IUPHHK) este valabil.	Certificat atestând dreptul de concesionare a pădurii	Regulamentul ministrului silviculturii P55/2011
				Dovada plății aferente permisului de utilizare a produselor forestiere din lemn.	Regulamentul ministrului silviculturii P37/2007 Regulamentul ministrului silviculturii P49/2008 Regulamentul ministrului silviculturii P12/2010
2.	P2. Respectarea sistemului și procedurilor de recoltare	K2.1. Titularul permisului deține un plan de recoltare pentru zona de tăiere care a fost aprobat de autoritățile administrative competente	2.1.1. Autoritatea administrativă competentă a aprobat planul de lucru anual.	Planul de lucru anual aprobat.	Regulamentul ministrului silviculturii P62/2008
				Hartă indicând zonele de excludere pentru exploatarea forestieră din cadrul planului de lucru anual și dovezi privind implementarea la fața locului.	
				Situarea blocurilor de recoltare este marcată clar și poate fi verificată la fața locului.	
		K2.2. Planul de lucru este valabil	2.2.1. Titularul permisului forestier deține un plan de lucru valabil în conformitate cu reglementările aplicabile.	Planul general privind utilizarea produselor forestiere din lemn și anexele aferente (se acceptă și cereri în curs)	Regulamentul ministrului silviculturii P62/2008
				Locul și volumele extractibile de bușteni din zona care urmează să fie stabilită în cadrul proprietății forestiere trebuie să corespundă planului de lucru.	

Nr.	Principii	Criterii	Indicatori	Elemente de verificare	Reglementări conexe
			2.2.2. Permisele pentru toate echipamentele de recoltare sunt valabile și pot fi verificate fizic la fața locului.	Permise pentru echipamente și pentru cesiunea echipamentelor.	Regulamentul ministrului silviculturii P53/2009.
		K2.3. Titularii de permise se asigură că toți buștenii transportați de la un depozit de buștenii din pădure la o unitate industrială primară de produse forestiere sau la un comerciant de buștenii înregistrat, inclusiv printr-un depozit de buștenii intermediar sunt identificați fizic și însoțiți de documente valabile.	2.3.1. Toți buștenii cu diametru mare care au fost recoltați sau extrași în scop comercial sunt raportați în raportul privind producția lemnoasă	Documentele care țin de raportul privind producția lemnoasă aprobat	Regulamentul ministrului silviculturii P55/2006
			2.3.2. Toți buștenii transportați în afara zonei care face obiectul permisului sunt însoțiți de un document de transport legal.	Documentele de transport legale și anexele relevante de la depozitul de buștenii la depozitul de buștenii intermediar și de la depozitul de buștenii intermediar la unitatea industrială primară și/sau comerciantul de buștenii înregistrat.	Regulamentul ministrului silviculturii P55/2006
			2.3.3. Buștenii rotunzi au fost recoltați în zonele prevăzute în permisul de utilizare a pădurii	Marcaje administrative pentru lemn/cod de bare (PUHH) aplicate pe buștenii.	Regulamentul ministrului silviculturii P55/2006
				Titularul permisului aplică marcajul pentru lemn în mod consecvent.	
			2.3.4. Titularul permisului poate demonstra existența documentelor de transport ale buștenilor care însoțesc buștenii transportați de la depozitul de buștenii.	Documentul de transport al buștenilor, la care se anexează o listă a buștenilor.	Regulamentul ministrului silviculturii P55/2006

Nr.	Principii	Criterii	Indicatori	Elemente de verificare	Reglementări conexe
		K2.4. Titularul permisului a plătit taxele și impozitele aplicabile necesare pentru extracția în scop comercial a lemnului	2.4.1. Titularii de permis prezintă dovada plății taxei pentru resursele forestiere care corespunde producției de bușteni și tarifului aplicabil.	Ordin de plată a taxei pentru resursele forestiere	Regulamentul ministrului silviculturii P18/2007
				Dovada plății taxei pentru resursele forestiere	Regulamentul ministrului comerțului 22/M-DAG/PER/4/2012
				Plata taxei pentru resursele forestiere este în concordanță cu producția de bușteni și cu tariful aplicabil.	
3.	P3. Respectarea aspectelor de mediu și sociale legate de recoltarea lemnului	K3.1. Titularul permisului deține o evaluare a impactului asupra mediului (EIA) aprobată și a implementat măsurile identificate în cadrul acesteia.	3.1.1. Titularul permisului deține documente de evaluare a impactului asupra mediului aprobate de autoritățile competente, care acoperă întreaga zonă de activitate.	Documentele EIA	Regulamentul ministrului silviculturii și plantațiilor 622/1999
			3.1.2. Titularul permisului deține rapoarte de implementare a managementului de mediu și a monitorizării realizate pentru atenuarea impacturilor asupra mediului și pentru crearea de beneficii sociale.	Documentele relevante referitoare la managementul de mediu și la monitorizare	Regulamentul Guvernului PP27/1999
				Dovada implementării managementului de mediu și a monitorizării impacturilor sociale și asupra mediului semnificative	

STANDARDUL DE LEGALITATE 3: STANDARDUL PRIVIND PĂDURILE PRIVATE

Nr.	Principii	Criterii	Indicatori	Elemente de verificare	Reglementări conexe
1.	P1. Dreptul de proprietate asupra lemnului poate fi verificat	K1.1. Legalitatea dreptului de proprietate sau a titlului de proprietate asupra terenului în ceea ce privește zona de recoltare a lemnului.	1.1.1. Proprietarul pădurii sau terenului privat poate face dovada dreptului de proprietate sau a drepturilor de utilizare a terenului.	Documente valabile privind proprietatea asupra terenului sau proprietatea funciară (titlurile de proprietate asupra terenului recunoscute de autoritățile competente)	Legea 5/1960 Regulamentul ministrului silviculturii P33/2010
				Dreptul de cultivare a terenului. Actul de înființare a societății Licența comercială pentru societățile implicate în activități comerciale (SIUP) Înregistrarea societății (TDP) Înregistrarea în scopuri fiscale (NPWP)	Regulamentul Guvernului PP12/1998 Regulamentul ministrului comerțului 36/2007 Regulamentul ministrului comerțului 37/2007 Legea 6/1983 Legea 13/2003 Legea 23/2003
				Harta zonei forestiere private și limitele delimitate pe teren.	Legea 20/2009
			1.1.2. Unitățile de gestionare (deținute fie individual, fie de un grup) demonstrează existența unor documente valabile de transport al lemnului	Certificatul de origine a lemnului sau documentul de transport al buștenilor	Regulamentul ministrului silviculturii P30/2012
				Factură/ chitanță de vânzare/ documentul de vămuire a mărfurilor.	
			1.1.3. Unitățile de gestionare prezintă dovada plății taxelor aplicabile aferente arborilor prezenți înainte de cesionarea drepturilor sau proprietății asupra zonei.	Dovada plății către Fondul pentru reîmpădurire și/sau a taxei pentru resursele forestiere și a despăgubirii către stat pentru valoarea aferentă volumului de lemn tăiat.	Regulamentul ministrului silviculturii P18/2007

Nr.	Principii	Criterii	Indicatori	Elemente de verificare	Reglementări conexe
2.	P2. Respectarea aspectelor de mediu și sociale legate de recoltarea lemnului în cazul zonelor care fac obiectul unor drepturi de cultivare a terenului	K2.1. Titularul permisului deține o evaluare a impactului asupra mediului (EIA) și a implementat măsurile identificate în cadrul acesteia.	2.1.1. Titularul permisului deține documente EIA aprobate de autoritățile competente care acoperă întreaga zonă de activitate.	Documentele EIA	Regulamentul Guvernului PP27/1999 Regulamentul ministrului silviculturii și plantațiilor 602/1998
3.	P3. Respectarea legilor și reglementărilor în domeniul muncii în cazul zonelor care fac obiectul unor drepturi de cultivare a terenului	K3.1. Îndeplinirea cerințelor privind siguranța și sănătatea la locul de muncă (OSH)	3.1.1. Disponibilitatea procedurilor OSH și implementarea acestora	Implementarea procedurilor OSH	Regulamentul ministrului forței de muncă și al transmigrării 01/1978 Regulamentul ministrului silviculturii P12/2009
				Echipamente OSH	
				Evidențe privind accidentele de muncă	
		K.3.2. Respectarea drepturilor lucrătorilor	3.2.1. Libertatea de asociere pentru lucrători	Lucrătorii aparțin de sindicate ale lucrătorilor sau politicile societății permit lucrătorilor să înființeze sindicate sau să se implice în activități sindicale	Legea 21/2000 Regulamentul ministrului forței de muncă și transmigrării 16/2001
			3.2.2. Existența contractelor colective de muncă	Contractele colective de muncă sau documente privind politica societății în domeniul drepturilor lucrătorilor	Legea 13/2003 Regulamentul ministrului forței de muncă și transmigrării 16/2011
			3.2.3. Societatea nu folosește lucrători minori	Nu există lucrători minori	Legea 13/2003 Legea 23/2003 Legea 20/2009

STANDARDUL DE LEGALITATE 4: STANDARDUL PRIVIND DREPTURILE DE UTILIZARE A LEMNULUI ÎN ZONELE NEFORESTIERE

Nr.	Principii	Criterii	Indicatori	Elemente de verificare	Reglementări conexe
1.	P1. Statutul juridic al zonei și dreptul de utilizare	K.1.1. Permis de recoltare a lemnului în zonă neforestieră fără modificarea statutului juridic al pădurii.	1.1.1. Operațiuni de recoltare autorizate în temeiul altor permise juridice (ILS) / permise de conversie (IPK) într-o zonă în leasing.	Permisele ILS/IPK pentru operațiuni de recoltare în zona în leasing	Regulamentul ministrului silviculturii P18/2011
				Hărțile anexate la permisele ILS/IPK aferente zonei în leasing și dovada conformității la fața locului.	
		K1.2. Permis de recoltare a lemnului în zonă neforestieră care duce la o modificare a statutului juridic al pădurii	1.2.1. Recoltarea lemnului autorizate în temeiul unui permis de conversie a terenului (IPK).	Permisul de activitate și hărțile anexate la permis (această cerință se aplică atât titularilor de IPK, cât și titularilor de permise de activitate)	Regulamentul ministrului silviculturii P14/2011 Regulamentul ministrului silviculturii P33/2010
				IPK în zonele de conversie	
				Hărțile anexate la IPK	
				Documente care autorizează modificarea statutului juridic al pădurii (această cerință se aplică atât titularilor de IPK, cât și titularilor de permise de activitate)	
		K1.3. Permis de extracție a produselor forestiere din lemn dintr-o zonă forestieră de stat pentru activități de plantare forestieră în vederea reîmpăduririi (HTHR)	1.3.1. Recoltarea lemnului este autorizată în temeiul unui permis de extracție a produselor forestiere din lemn din păduri plantate în vederea reîmpăduririi în zone desemnate pentru păduri plantate în vederea reîmpăduririi (HTHR)	Permisul HTHR	Regulamentul ministrului silviculturii P59/2011
				Hărțile anexate la HTHR și dovada conformității la fața locului	

Nr.	Principii	Criterii	Indicatori	Elemente de verificare	Reglementări conexe
2.	P2. Respectarea sistemelor și procedurilor juridice pentru recoltarea arborilor și pentru transportul buștenilor	K2.1. Planului IPK/ILS și implementarea sunt în conformitate cu planul de amenajare a teritoriului.	2.1.1. Plan de lucru aprobat pentru zonele care fac obiectul IPK/ILS	Documentele aferente planului de lucru IPK/ILS	Regulamentul ministrului silviculturii P62/2008
				Permis valabil pentru echipamente	Regulamentul ministrului silviculturii P53/2009
			2.1.2. Titularul permisului poate demonstra că buștenii transportați provin din zone care fac obiectul unui permis de conversie / altor permise de utilizare valabile (IPK/ILS)	Documente privind inventarul forestier	Regulamentul ministrului silviculturii P62/2008
				Documentele aferente raportului de producție lemnoasă (LHP)	Regulamentul ministrului silviculturii P55/2006
		K2.2. Plata taxelor și impozitelor guvernamentale și îndeplinirea cerințelor privind transportul lemnului.	2.2.1. Dovada plății taxelor.	Dovada plății către Fondul pentru reîmpădurire, a taxei pentru resursele forestiere și a despăgubirii către stat pentru valoarea aferentă volumului de lemn tăiat.	Regulamentul ministrului silviculturii P18/2007
			2.2.2. Titularul permisului deține documente valabile de transport al lemnului	Factura pentru transportul buștenilor (FAKB) și lista buștenilor pentru buștenii cu diametru mic	Regulamentul ministrului silviculturii P55/2006
				Documentul privind legalitatea buștenilor (SKSKB) și lista buștenilor pentru buștenii cu diametru mare	
3.	P3. Respectarea legilor și reglementărilor în domeniul muncii	K.3.1. Îndeplinirea cerințelor privind siguranța și sănătatea la locul de muncă (OSH)	3.1.1. Disponibilitatea procedurilor OSH și implementarea acestora	Implementarea procedurilor OSH	Regulamentul ministrului forței de muncă și al transmigrării 01/1978
				Echipamente OSH	Regulamentul ministrului silviculturii P12/2009
				Evidențe privind accidentele de muncă	

Nr.	Principii	Criterii	Indicatori	Elemente de verificare	Reglementări conexe
		K.3.2. Respectarea drepturilor lucrătorilor	3.2.1. Libertatea de asociere pentru lucrători	Lucrătorii aparțin de sindicate ale lucrătorilor sau politicile societății permit lucrătorilor să înființeze sindicate sau să se implice în activități sindicale	Legea 21/2000 Regulamentul ministrului forței de muncă și transmigrării 16/2001
			3.2.2. Existența contractelor colective de muncă	Contractele colective de muncă sau documente privind politica societății în domeniul drepturilor lucrătorilor	Legea 13/2003 Regulamentul ministrului forței de muncă și transmigrării 16/2011
			3.2.3. Societatea nu folosește lucrători minori	Nu există lucrători minori	Legea 13/2003 Legea 23/2003 Legea 20/2009

STANDARDUL DE LEGALITATE 5: STANDARDUL PRIVIND INDUSTRIA FORESTIERĂ PRIMARĂ ȘI DIN AVAL

Principii	Criterii	Indicatori	Elemente de verificare	Reglementări conexe
P1. Industria de prelucrare a produselor forestiere din lemn sprijină comerțul legal cu lemn.	K1.1. Agenții economici sub formă de: (a) unități prelucrătoare și (b) exportatori de produse prelucrate dețin permise valabile	1.1.1. Unitățile prelucrătoare dețin permise valabile	Actul de înființare a societății și cele mai recente modificări aduse actului (Actul de înființare a societății)	Regulamentul ministrului legii și drepturilor omului M.01-HT.10/2006 Regulamentul ministrului comerțului 36/2007 Regulamentul ministrului comerțului 37/2007 Legea 6/1983 Regulamentul Guvernului PP80/2007 Regulamentul ministrului silviculturii P35/2008 Regulamentul ministrului silviculturii P16/2007 Regulamentul ministrului comerțului 39/2011 Regulamentul ministrului industriei 41/2008 Regulamentul ministrului mediului 13/2010
			Permisul de desfășurare a unor activități comerciale (licență comercială/SIUP) sau permisul de comercializare, care poate fi permis de activitate industrială (IUI) sau permis de activitate permanentă (IUT) sau certificat de înregistrare industrială (TDI)	
			Permis de daune/ perturbare (permis eliberat societății pentru afectarea mediului în vecinătatea căruia își desfășoară activitatea)	
			Certificatul de înregistrare a societății (TDP)	
			Numărul de identificare în scopuri fiscale (NPWP)	
			Disponibilitatea documentelor de evaluare a impactului asupra mediului	
			Disponibilitatea permisului de activitate industrială (IUI) sau a permisului de activitate permanentă (IUT) sau a certificatului de înregistrare industrială (TDI)	

Principii	Criterii	Indicatori	Elemente de verificare	Reglementări conexe
			Disponibilitatea planificării stocului de materii prime (RPBBI) pentru unitățile industriale primare de produse forestiere (IPHH).	
		1.1.2. Exportatorii de produse din lemn prelucrat dețin permise valabile atât ca producători, cât și ca exportatori de produse din lemn.	Exportatorii au statutul de exportatori înregistrați de produse ale industriei forestiere (ETPIK).	Regulamentul ministrului comerțului P64/2012
	K1.2. Agenții economici sub formă de grupuri de artizani/întreprinderi familiale sunt înregistrați în mod legal	1.2.1. Grupurile de întreprinderi [cooperative/societăți în comandită simplă (CV)/alte grupuri de întreprinderi] sunt înființate în mod legal.	Actul de înființare	Legea 6/1983
			Înregistrarea în scopuri fiscale (NPWP)	
		1.2.2. Comercianții de produse din lemn prelucrat dețin o înregistrare valabilă ca exportatori și se aprovizionează de la întreprinderi prelucrătoare mici și mijlocii certificate care nu sunt înregistrate ca exportatori	Înregistrarea comercianților ca exportatori neproducători de produse ale industriei forestiere (ETPIK Non Produsen).	Regulamentul ministrului comerțului P64/2012
			Acordul sau contractul de colaborare cu o unitate prelucrătoare care deține un certificat de legalitate a lemnului (S-LK)	
P2. Agenții economici folosesc un sistem de urmărire a lemnului care asigură trasabilitatea lemnului până la origine	K2.1. Existența și utilizarea unui sistem care urmărește lemnul din produsele forestiere	2.1.1. Agenții economici pot demonstra că lemnul primit provine din surse legale.	Documente de vânzare-cumpărare sau contractul de furnizare de materiale și/sau dovada achiziționării, însoțite de documente privind legalitatea produselor/scrisoare atestând legalitatea produselor forestiere	Regulamentul ministrului silviculturii P55/2006 Regulamentul ministrului silviculturii P30/2012 Regulamentul ministrului silviculturii P62/2008 Regulamentul ministrului silviculturii P56/2009

Principii	Criterii	Indicatori	Elemente de verificare	Reglementări conexe
			Raportul aprobat privind transferul lemnului și/sau dovada transferului și/sau raportul oficial privind examinarea lemnului; scrisoare atestând legalitatea produselor forestiere	
			Lemnul importat este însoțit de documente de notificare a importului și de informații privind originea lemnului, precum și de documente care certifică legalitatea lemnului și țara de recoltare	
			Documentele de transport al buștenilor	
			Documentele de transport (SKAU/Nota), împreună cu rapoartele oficiale corespunzătoare din partea funcționarului autorității locale cu privire la utilizarea de lemn provenind de la clădiri/structuri demolate, de lemn dezgropat și de lemn îngropat.	
			Documentele de transport sub forma FAKO/Nota pentru deșeurile de lemn industriale	
			Documente/rapoarte privind evoluția stocului de bușteni rotunzi (LMKB)/rapoarte privind evoluția stocului de bușteni rotunzi cu diametru mic (LMKBK)/rapoarte privind evoluția stocului de produse forestiere din lemn prelucrat (LMHHOK)	
			Documente justificative, adică planificarea stocului de materii prime (RPBBI), scrisoarea de decizie oficială de certificare a planului anual de lucru (SK RKT)	

Principii	Criterii	Indicatori	Elemente de verificare	Reglementări conexe
		2.1.2. Agenții economici folosesc un sistem de urmărire a lemnului și nu depășesc nivelurile de producție permise	Fișe de control privind utilizarea materiilor prime și producția.	Regulamentul ministrului silviculturii P55/2006
			Rapoarte privind producția de produse prelucrate.	Regulamentul ministrului industriei 41/2008
			Producția unității nu depășește capacitatea de producție permisă.	Regulamentul ministrului silviculturii P35/2008
		2.1.3. Procesul de producție în colaborare cu o altă parte (cu altă unitate industrială sau cu artizani/ întreprinderi familiale) permite trasabilitatea lemnului	Contractul de colaborare sau contractul de servicii pentru prelucrarea produselor încheiat cu o altă parte	Regulamentul ministrului comerțului 37/M-DAG/PER/9/2007
			Partea cu care se desfășoară colaborarea deține permisele valabile prevăzute la principiul 1	Legea 6/1983 Regulamentul ministrului silviculturii P35/2008
			Segregarea/separarea produselor fabricate.	Regulamentul ministrului silviculturii P16/2007
			Documentație privind materiile prime, procesele, producția și, după caz, exporturile, dacă exportul este efectuat prin intermediul agentului economic/altei societăți cu care s-a încheiat un acord de colaborare.	Regulamentul ministrului comerțului 39/M-DAG/PER/12/2011 Regulamentul ministrului industriei 41/M-IND/PER/6/2008 Regulamentul ministrului silviculturii P55/2006

Principii	Criterii	Indicatori	Elemente de verificare	Reglementări conexe
P3. Legalitatea comerțului sau schimbarea proprietarului lemnului prelucrat.	K3.1. Transportul și comerțul între insule respectă legislația aplicabilă.	3.1.1. Agenții economici care expediază între insule produse din lemn prelucrate sunt comercianți interinsulari de lemn înregistrați (PKAPT).	Documentele PKAPT	Regulamentul ministrului industriei și comerțului 68/MPP/Kep/2/2003
			Documente de raportare PKAPT	Regulamentul comun al ministrului silviculturii, ministrului transporturilor și ministrului industriei și comerțului 22/2003
		3.1.2. Nava utilizată pentru transportul lemnului prelucrat arborează pavilionul Indoneziei și posedă un permis de exploatare valabil.	Documente care atestă identitatea navei. Documente de înmatriculare care atestă identitatea navei și permisul valabil.	Regulamentul ministrului silviculturii P55/2006
			Identitatea navei corespunde cu cea menționată în documentele de transport al buștenilor sau lemnului	Regulamentul ministrului silviculturii P30/2012
				Regulamentul ministrului transporturilor KM71/2005
				Regulamentul comun al ministrului silviculturii, ministrului transporturilor și ministrului industriei și comerțului 22/2003
		3.1.3. Comercianții interinsulari de lemn înregistrați (PKAPT) pot demonstra faptul că lemnul transportat provine din surse legale	Documentele de transport al buștenilor sau lemnului	Regulamentul ministrului silviculturii P55/2006
			Marcaje administrative pentru lemn/cod de bare (PUHH) aplicate pe bușteni.	Regulamentul ministrului silviculturii P30/2012
				Regulamentul comun al ministrului silviculturii, ministrului transporturilor și ministrului industriei și comerțului 22/2003

Principii	Criterii	Indicatori	Elemente de verificare	Reglementări conexe
	K3.2. Expedierea de lemn prelucrat pentru export respectă legislația aplicabilă.	3.2.1. Expedierea de lemn prelucrat pentru export cu documente de notificare a exportului (PEB)	PEB	Legea 17/2006 (Vămi)
			Listă de colisaj	Regulamentul ministrului finanțelor 223/PMK.011/2008.
			Factură	Regulamentul Direcției Generale a Vămilor P-40/BC/2008
			B/L (conosament)	
			Documentele licenței de export (V-Legal)	Regulamentul Direcției Generale a Vămilor P-06/BC/2009
			Rezultatele verificării tehnice (raportul inspectorului) pentru produsele în cazul cărora este obligatorie verificarea tehnică	Regulamentul ministrului comerțului P64/2012 Decretul prezidențial 43/1978
			Dovada plății taxelor de export, dacă este cazul.	Regulamentul ministrului silviculturii 447/2003
			Alte documente relevante (inclusiv permisele CITES) pentru tipurile de lemn a căror comercializare este restricționată	
P4. Respectarea reglementărilor în domeniul muncii pentru industria prelucrătoare.	K.4.1. Îndeplinirea cerințelor privind siguranța și sănătatea la locul de muncă (OSH)	4.1.1. Disponibilitatea procedurilor OSH și implementarea acestora	Implementarea procedurilor OSH.	Regulamentul ministrului forței de muncă și al transmigrării 01/1978
			Echipamente OSH precum extinctoare ușoare, echipamente de protecție personală și rute de evacuare	Regulamentul ministrului silviculturii P12/2009
			Evidențe privind accidentele de muncă	

Principii	Criterii	Indicatori	Elemente de verificare	Reglementări conexe
	K.4.2. Respectarea drepturilor lucrătorilor	4.2.1. Libertatea de asociere pentru lucrători	Sindicat sau o politică a societății care permite angajaților/lucrătorilor să înființeze un sindicat sau se implice în activități sindicale	Regulamentul ministrului forței de muncă și transmigrării 16/2001
		4.2.2. Existența unui contract colectiv de muncă sau a unei politici a societății privind drepturile lucrătorilor	Disponibilitatea contractului colectiv de muncă sau a documentelor de politică a societății privind drepturile lucrătorilor	Legea 13/2013 Regulamentul ministrului forței de muncă și transmigrării 16/2011
		4.2.3. Societatea nu folosește lucrători minori	Nu există lucrători minori	Legea 13/2003 Legea 23/2003 Legea 20/2009

ANEXA III

CONDIȚII PENTRU PUNEREA ÎN LIBERĂ CIRCULAȚIE ÎN UNIUNE A PRODUSELOR INDONEZIENE DIN LEMN CARE FAC OBIECTUL UNEI LICENȚE FLEGT

1. DEPUNEREA LICENȚEI

1.1. Licența se depune la autoritatea competentă a statului membru al Uniunii în care transportul care face obiectul licenței se prezintă pentru punerea în liberă circulație. Acest lucru poate fi realizat prin mijloace electronice sau prin alte mijloace rapide.

1.2. O licență este acceptată dacă îndeplinește toate cerințele prevăzute în anexa IV și în cazul în care nu este considerată necesară nicio altă verificare în conformitate cu secțiunile 3, 4 și 5 din prezenta anexă.

1.3. O licență poate fi depusă înainte de sosirea transportului la care se referă.

2. ACCEPTAREA LICENȚEI

2.1. Orice licență care nu respectă cerințele și specificațiile stabilite în anexa IV nu este valabilă.

2.2. Ștersăturile sau modificările aduse unei licențe sunt acceptate doar în cazul în care aceste ștersături sau modificări au fost validate de autoritatea emitentă.

2.3. Licența se consideră nulă dacă este depusă la autoritatea competentă după data de expirare indicată în licență. Prelungirea valabilității unei licențe nu se acceptă decât în cazul în care această prelungire a fost validată de autoritatea emitentă.

2.4. Nu se acceptă duplicate sau substitute ale licențelor decât în cazul în care acestea au fost emise și aprobate de autoritatea emitentă.

2.5. Dacă sunt necesare informații suplimentare privind licența sau transportul, în conformitate cu prezenta anexă, licența este acceptată numai după ce au fost primite informațiile necesare.

2.6. Dacă volumul sau greutatea produselor din lemn conținute în respectivul transport prezentat pentru punere în liberă circulație nu diferă cu mai mult de 10 % față de volumul sau greutatea indicate în licența care îl însoțește, se consideră că transportul corespunde informațiilor furnizate în licență în ceea ce privește volumul sau greutatea.

2.7. În conformitate cu legislația și procedurile aplicabile, autoritatea competentă informează autoritățile vamale de îndată ce licența a fost acceptată.

3. VERIFICAREA VALABILITĂȚII ȘI AUTENTICITĂȚII LICENȚEI

3.1. Dacă există îndoieli cu privire la valabilitatea sau autenticitatea unei licențe, a unui duplicat sau a unui substitut, autoritatea competentă poate solicita informații suplimentare din partea unității de informare cu privire la licențe.

3.2. Unitatea de informare cu privire la licențe poate solicita autorității competente să trimită o copie a licenței în cauză.

3.3. Dacă este necesar, autoritatea emitentă retrage licența și eliberează un exemplar corectat, care include mențiunea „Duplicate” („duplicat”) autentificată prin ștampilă, pe care îl transmite autorității competente.

3.4. Dacă autoritatea competentă nu primește niciun răspuns în termen de douăzeci și una de zile calendaristice de la solicitarea de informații suplimentare din partea unității de informare cu privire la licențe, conform precizărilor din secțiunea 3.1 din prezenta anexă, autoritatea competentă nu acceptă licența și acționează în conformitate cu legislația și procedurile aplicabile.

3.5. Dacă valabilitatea licenței este confirmată, unitatea de informare cu privire la licențe informează imediat autoritatea competentă, de preferință pe cale electronică. Copiile returnate poartă mențiunea autentificată prin ștampilă „Validated on" („validat la data de").

3.6. Dacă, pe baza informațiilor suplimentare furnizate și a investigațiilor ulterioare, se stabilește că licența nu este valabilă sau autentică, autoritatea competentă nu acceptă licența și acționează în conformitate cu legislația și procedurile aplicabile.

4. VERIFICAREA CONFORMITĂȚII LICENȚEI CU TRANSPORTUL

4.1. Dacă se consideră necesară verificarea suplimentară a transportului înainte ca autoritățile competente să poată decide asupra acceptării unei licențe, se pot desfășura controale care să stabilească dacă transportul în cauză corespunde cu informațiile furnizate în licență și/sau cu datele referitoare la licența respectivă deținute de autoritatea emitentă.

4.2. În cazul în care există îndoieli cu privire la conformitatea transportului cu licența, autoritatea competentă în cauză poate solicita clarificări suplimentare din partea unității de informare cu privire la licențe.

4.3. Unitatea de informare cu privire la licențe poate solicita autorității competente să trimită o copie a licenței sau substitutului în cauză.

4.4. Dacă este necesar, autoritatea emitentă retrage licența și eliberează un exemplar corectat, care trebuie să includă mențiunea „Duplicate" autentificată prin ștampilă, pe care îl transmite autorității competente.

4.5. Dacă autoritatea competentă nu primește niciun răspuns în termen de douăzeci și una de zile calendaristice de la solicitarea de clarificări suplimentare, astfel cum se specifică în secțiunea 4.2 de mai sus, autoritatea competentă nu acceptă licența și acționează în conformitate cu legislația și procedurile aplicabile.

4.6. Dacă, pe baza informațiilor suplimentare furnizate și a investigațiilor ulterioare, s-a stabilit că transportul în cauză nu este conform cu licența și/sau cu datele referitoare la licența respectivă deținute de autoritatea emitentă, autoritatea competentă nu acceptă licența și acționează în conformitate cu legislația și procedurile aplicabile.

5. DIVERSE

5.1. Costurile apărute pe durata verificării sunt suportate de importator, cu excepția cazului în care se prevede altfel în legislația și procedurile aplicabile ale statului membru al Uniunii în cauză.

5.2. În cazul în care apar dezacorduri sau dificultăți persistente în urma verificării licențelor, chestiunea poate fi supusă atenției CMI.

6. DECLARAȚIA VAMALĂ UE

6.1. Numărul licenței care se referă la produsele din lemn declarate pentru punere în liberă circulație se menționează în căsuța 44 a documentului administrativ unic pe care este întocmită declarația vamală.

6.2. În cazul unei declarații vamale efectuate printr-o metodă de prelucrare a datelor, această trimitere se include în căsuța corespunzătoare.

7. PUNEREA ÎN LIBERĂ CIRCULAȚIE

7.1. Transporturile de produse din lemn sunt eliberate pentru punere în liberă circulație numai după ce procedura descrisă în secțiunea 2.7 de mai sus a fost finalizată în mod corespunzător.

ANEXA IV

CERINȚE ȘI SPECIFICAȚII TEHNICE PRIVIND LICENȚELE FLEGT

1. CERINȚE GENERALE PRIVIND LICENȚELE FLEGT

1.1. Licența FLEGT se eliberează pe hârtie sau în format electronic.

1.2. Atât licența pe hârtie, cât și cea în format electronic furnizează informațiile menționate în apendicele 1, în conformitate cu notele explicative prevăzute în apendicele 2.

1.3. Licența FLEGT se numerotează într-un mod care permite părților să facă distincție între o licență FLEGT care are ca obiect transporturi destinate piețelor Uniunii și un document V-Legal pentru transporturi destinate piețelor din afara Uniunii.

1.4. Licența FLEGT este valabilă de la data la care a fost eliberată.

1.5. Durata de valabilitate a licenței FLEGT este de maximum patru luni. Data expirării este indicată în licență.

1.6. Licența FLEGT se consideră nulă de la data la care a expirat. În caz de forță majoră sau din alte cauze valabile independente de voința titularului licenței, autoritatea emitentă poate prelungi durata de valabilitate cu o perioadă suplimentară de două luni. Autoritatea emitentă înscrie și validează noua dată de expirare atunci când acordă o astfel de prelungire.

1.7. Licența FLEGT se consideră nulă și se returnează autorității emitente dacă produsele din lemn care fac obiectul licenței sunt pierdute sau distruse înainte de sosirea în Uniune.

2. SPECIFICAȚII TEHNICE PRIVIND LICENȚELE FLEGT PE HÂRTIE

2.1. Licențele pe hârtie respectă formatul descris în apendicele 1.

2.2. Dimensiunea hârtiei trebuie să fie de tip A4 standard. Hârtia trebuie să prezinte filigran cu un logo care va fi ștanțat pe hârtie, pe lângă sigiliu.

2.3. Licența FLEGT se completează la mașina de scris sau prin mijloace computerizate. Dacă este necesar, ea poate fi completată de mână.

2.4. Însemnele autorității emitente se aplică cu ajutorul unei ștampile. Cu toate acestea, ștampila autorității emitente poate fi înlocuită cu o ștanțare sau o perforație.

2.5. Cantitățile alocate se menționează de către autoritatea emitentă printr-un mijloc care face imposibilă falsificarea sau introducerea de cifre sau de mențiuni suplimentare.

2.6. Formularul nu trebuie să prezinte nicio ștersătură sau modificare, în afara cazului în care ștersăturile sau modificările respective au fost autentificate prin ștampila și semnătura autorității emitente.

2.7. Licența FLEGT se tipărește și se completează în limba engleză.

3. EXEMPLARE ALE LICENȚELOR FLEGT

3.1. O licență FLEGT se redactează în șapte exemplare, după cum urmează:

(i) un exemplar „Original” pentru autoritatea competentă, pe hârtie albă;

(ii) un exemplar „Copy for Customs at destination” („exemplar pentru organele vamale de la destinație”), pe hârtie galbenă;

(iii) un exemplar „Copy for the Importer” („exemplar pentru importator”), pe hârtie albă;

(iv) un exemplar „Copy for the Licensing Authority” („exemplar pentru autoritatea emitentă”), pe hârtie albă;

(v) un exemplar „Copy for the Licensee” („exemplar pentru titularul licenței”), pe hârtie albă;

(vi) un exemplar „Copy for the Licence Information Unit” („exemplar pentru unitatea de informare cu privire la licențe”), pe hârtie albă;

(vii) un exemplar „Copy for Indonesian Customs” („exemplar pentru organele vamale indoneziene”), pe hârtie albă.

3.2. Exemplarele care poartă mențiunea „Original”, „Copy for Customs at destination” și „Copy for the Importer” se înmânează titularului licenței, care le transmite importatorului. Importatorul prezintă originalul autorității competente și exemplarul relevant autorității vamale a statului membru al Uniunii în care transportul care face obiectul licenței respective se declară pentru punere în liberă circulație. Cel de-al treilea exemplar, cu mențiunea „Copy for the Importer”, se păstrează de importator în evidențele sale.

3.3. Cel de-al patrulea exemplar, cu mențiunea „Copy for the Licensing Authority”, se păstrează de autoritatea emitentă, pentru evidențele sale și pentru o eventuală verificare ulterioară a licențelor emise.

3.4. Cel de-al cincilea exemplar, cu mențiunea „Copy for the Licensee”, se înmânează titularului licenței, pentru evidențele sale.

3.5. Cel de-al șaselea exemplar, cu mențiunea „Copy for the Licence Information Unit”, se înmânează unității de informare cu privire la licențe, pentru evidențele acesteia.

3.6. Cel de-al șaptelea exemplar, cu mențiunea „Copy for Indonesian Customs”, se înmânează autorității vamale din Indonezia pentru export.

4. LICENȚA FLEGT PIERDUTĂ, FURATĂ SAU DISTRUSĂ

4.1. În cazul pierderii, furtului sau distrugerii exemplarului cu mențiunea „Original” sau a exemplarului cu mențiunea „Copy for Customs at destination” sau a ambelor, titularul licenței sau reprezentantul autorizat al acestuia poate solicita autorității emitente eliberarea unui substitut. Odată cu cererea, titularul licenței sau reprezentantul autorizat al acestuia furnizează o explicație privind pierderea exemplarului original și/sau a exemplarului-copie.

4.2. În cazul în care consideră că explicația este valabilă, autoritatea emitentă eliberează o licență-substitut în termen de cinci zile lucrătoare de la primirea cererii de la titularul licenței.

4.3. Substitutul conține toate informațiile și indicațiile care apăreau pe licența pe care o înlocuiește, inclusiv numărul licenței, și poartă mențiunea „Replacement Licence” („licență de înlocuire”).

4.4. În cazul în care licența pierdută sau furată este găsită, aceasta nu se mai utilizează și trebuie returnată autorității emitente.

5. SPECIFICAȚII TEHNICE PRIVIND LICENȚELE FLEGT ÎN FORMAT ELECTRONIC

5.1. Licența FLEGT poate fi eliberată și prelucrată prin intermediul unor sisteme electronice.

5.2. În statele membre ale Uniunii care nu sunt conectate la un sistem electronic, se pune la dispoziție o licență pe hârtie.

Apendice

1. Formatul licenței

2. Note explicative

Apendicele 1

FORMATUL LICENȚEI

A.	Indonesian V-legal logo	B.

1

ORIGINAL

1 Issuing authority Name Address Authority registration number:	**2 Importer** Name Address
3 V-Legal/FLEGT licence number	**4 Date of Expiry**
5 Country of export	**7 Means of transport**
6 ISO Code	
8 Licensee Name: Address:	ETPIK Number: Tax payer number:
9 Commercial description of the timber products	**10 HS-Heading**

1

11 Common and Scientific Names	**12 Countries of harvest**	**13 ISO Codes**
14 Volume (m^3)	**15 Net Weight (kg)**	**16 Number of units**
17 Distinguishing marks		
18 Signature and stamp of issuing authority Name Place and date		

Apendicele 2

NOTE EXPLICATIVE

Generalități:

— Se completează cu majuscule.

— Atunci când sunt menționate, codurile ISO fac trimitere la codul țării din două litere, conform standardului internațional.

— Căsuța 2 se utilizează doar de autoritățile indoneziene

— Rubricile A și B se utilizează doar pentru licențele FLEGT aferente transporturilor către UE

Rubrica A	Destinație	Se indică „Uniunea Europeană” dacă licența se referă la un transport destinat Uniunii Europene.
Rubrica B	Licență FLEGT	Se indică „FLEGT” dacă licența se referă la un transport destinat Uniunii Europene.

Căsuța 1	*Issuing authority* (autoritatea emitentă)	Se indică numele, adresa și numărul de înregistrare ale autorității emitente.
Căsuța 2	Informații pentru Indonezia	Se indică numele și adresa importatorului, valoarea totală (în USD) a transportului, precum și numele și codul ISO din două litere al țării de destinație și, dacă este cazul, al țării de tranzit.
Căsuța 3	*V-Legal/FLEGT licence number* (numărul V-Legal/licenței FLEGT)	Se indică numărul de eliberare.
Căsuța 4	*Date of expiry* (data expirării)	Perioada de valabilitate a licenței.
Căsuța 5	*Country of export* (țara de export)	Această rubrică se referă la țara parteneră din care s-au exportat către UE produsele din lemn.
Căsuța 6	*ISO Code* (codul ISO)	Se înscrie codul ISO format din două litere al țării partenere menționate în căsuța 5.
Căsuța 7	*Means of transport* (mijloace de transport)	Se indică mijlocul de transport utilizat la punctul de export.
Căsuța 8	*Licensee* (titularul licenței)	Se indică numele și adresa exportatorului, inclusiv numărul de exportator înregistrat ETPIK și numărul de identificare fiscală.
Căsuța 9	*Commercial description* (descrierea comercială)	Se indică descrierea comercială a produsului (produselor) din lemn. Descrierea trebuie să fie suficient de detaliată pentru a permite clasificarea în SA.
Căsuța 10	*HS Heading* (Rubrica din SA)	Pentru exemplarele „Original”, „Copy for Customs at Destination” și „Copy for Importer”, se înscrie codul de marfă din patru sau șase cifre stabilit pe baza Sistemului armonizat de denumire și codificare a mărfurilor. Pentru exemplarele destinate utilizării în Indonezia [exemplarele (iv)-(vii) menționate în secțiunea 3.1 din anexa IV], se înscrie codul de marfă din zece cifre în conformitate cu Tariful Vamal din Indonezia.
Căsuța 11	*Common and Scientific Names* (denumirea comună și cea științifică)	Se indică denumirea comună și denumirea științifică a esenței de lemn care intră în componența produsului. Pentru produsele în componența cărora intră mai mult de o esență, se utilizează un rând separat. Se poate omite în cazul unui produs compozit sau al unei componente care include esențe multiple de lemn a căror identitate nu se mai cunoaște (de exemplu, plăci aglomerate).

Căsuța 12	*Countries of harvest* (țările de recoltare)	Se indică țările în care a fost recoltată esența de lemn menționată în căsuța 10. În cazul unui produs compozit, se indică toate sursele din care a provenit lemnul utilizat. Se poate omite în cazul unui produs compozit sau al unei componente care include esențe multiple de lemn a căror identitate nu se mai cunoaște (de exemplu, plăci aglomerate).
Căsuța 13	*ISO Codes* (codurile ISO)	Se înscrie codul ISO al țărilor menționate în căsuța 12. Se poate omite în cazul unui produs compozit sau al unei componente care include esențe multiple de lemn a căror identitate nu se mai cunoaște (de exemplu, plăci aglomerate).
Căsuța 14	*Volume* (volum) (m^3)	Se indică volumul total în m^3. Facultativ, în afara cazului în care informațiile menționate în caseta 15 au fost omise.
Căsuța 15	*Net weight* (greutatea netă) (kg)	Se indică greutatea totală a transportului în momentul măsurării, în kg. Aceasta este definită ca masa netă a produselor din lemn neambalate în containere sau alte ambalaje, cu excepția reazemelor, distanțierelor, etichetelor autocolante etc.
Căsuța 16	*Number of units* (număr de unități)	Se indică numărul de unități, în cazul produselor fabricate a căror cantitate se exprimă cel mai bine în acest mod. Facultativ.
Căsuța 17	*Distinguishing marks* (însemne distinctive)	Se inserează codul de bare și orice însemne distinctive, dacă este cazul, de exemplu numărul lotului, numărul conosamentului etc. Facultativ.
Căsuța 18	*Signature and stamp of issuing authority* (semnătura și ștampila autorității emitente)	Căsuța cuprinde semnătura funcționarului autorizat și ștampila oficială a autorității emitente. De asemenea, se indică numele semnatarilor, precum și locul și data.

ANEXA V

SISTEMUL INDONEZIAN DE ASIGURARE A LEGALITĂȚII LEMNULUI

1. INTRODUCERE

Obiectiv: să ofere asigurarea că recoltarea, transportul, prelucrarea și vânzarea buștenilor rotunzi și a produselor din lemn prelucrate respectă toate actele cu putere de lege și actele administrative relevante din Indonezia.

Cunoscută pentru rolul său de pionierat în combaterea exploatării forestiere ilegale și a comerțului cu produse din lemn și lemn recoltat în mod ilegal, Indonezia a găzduit Conferința ministerială din Asia de Est privind aplicarea legislației și guvernanța în domeniul forestier (FLEG), care a avut loc la Bali, în septembrie 2001, și care a condus la Declarația privind aplicarea legislației și guvernanța în domeniul forestier (Declarația de la Bali). De atunci, Indonezia a continuat să se afle în avangarda cooperării internaționale în domeniul combaterii exploatării forestiere ilegale și a comerțului aferent.

În cadrul eforturilor internaționale vizând abordarea acestor aspecte, un număr tot mai mare de țări consumatoare s-au angajat să ia măsuri pentru prevenirea comerțului pe piețele lor cu lemn recoltat în mod ilegal, în timp ce țările producătoare s-au angajat să pună la dispoziție un mecanism care să asigure legalitatea propriilor produse din lemn. Este important să se instituie un sistem credibil care să garanteze legalitatea recoltării, transportării, prelucrării și comercializării lemnului și produselor din lemn prelucrat.

Sistemul indonezian de asigurare a legalității lemnului (SALL) oferă asigurarea că lemnul și produsele din lemn fabricate și prelucrate în Indonezia provin din surse legale și respectă pe deplin cu actele cu putere de lege și actele administrative relevante din Indonezia, conform verificării prin audit independent și monitorizării realizate de societatea civilă.

1.1. Actele cu putere de lege și actele administrative din Indonezia ca fundament al SALL

Reglementarea indoneziană referitoare la „Standardele și orientările privind evaluarea performanței gestionării durabile a pădurilor și verificarea legalității lemnului în pădurile de stat și private" (Regulamentul ministrului silviculturii P. 38/Menhut-II/2009) instituie SALL, precum și sistemul de durabilitate (SFM), pentru a îmbunătăți guvernanța în domeniul forestier, a pune capăt exploatării forestiere ilegale și comerțului asociat cu lemn și pentru a asigura credibilitatea și a îmbunătăți imaginea produselor indoneziene din lemn.

SALL cuprinde următoarele elemente:

1. standarde de legalitate,

2. controlul lanțului de aprovizionare,

3. proceduri de verificare,

4. regim de licențe,

5. monitorizare.

SALL este sistemul de bază folosit pentru a asigura legalitatea lemnului și a produselor din lemn fabricate în Indonezia pentru exportul către Uniune și către alte piețe.

1.2. Dezvoltarea SALL: un proces care implică numeroase părți interesate

Începând din 2003, o gamă largă de părți interesate din domeniul forestier din Indonezia au fost implicate în mod activ în dezvoltarea, implementarea și evaluarea SALL, oferind astfel o mai bună supraveghere, transparență și credibilitate în cadrul procesului. În 2009, acest proces implicând numeroase părți interesate a avut ca rezultat emiterea Regulamentului ministrului silviculturii P. 38/Menhut-II/2009, urmat de Orientările tehnice Nr.6/VI-SET/2009 and Nr.02/VI-BPPHH/2010 ale Direcției Generale pentru Utilizarea Pădurilor.

2. SFERA DE APLICARE A SALL

Resursele forestiere indoneziene pot fi în mare parte împărțite în două tipuri de proprietate: păduri de stat și păduri/terenuri în proprietate privată. Pădurile de stat constau în păduri de exploatare pentru producția durabilă de lemn pe termen lung, conform unei diversități de tipuri de permise, și în zone forestiere care pot fi transformate în scopuri nesilvice, cum ar fi pentru așezări sau plantații. Aplicarea SALL în cazul pădurilor de stat și al pădurilor/terenurilor private este prezentată în anexa II.

SALL include lemnul și produsele din lemn obținute pe baza oricărui tip de permis, precum și operațiunile tuturor comercianților, prelucrătorilor din aval și exportatorilor de lemn.

SALL impune ca lemnul și produsele din lemn importate să fie vămuite și să respecte reglementările de import ale Indoneziei. Lemnul și produsele din lemn importate trebuie să fie însoțite de documente care să ofere asigurarea legalității lemnului în țara sa de recoltare. Lemnul și produsele din lemn importate vor trebui să intre într-un lanț de aprovizionare controlat care respectă normele și reglementările indoneziene. Indonezia va oferi îndrumări cu privire la modalitatea de implementare a celor de mai sus.

Anumite produse din lemn pot conține materiale reciclate. Indonezia oferă îndrumări cu privire la modul în care utilizarea materialelor reciclate va fi tratată în cadrul SALL.

Lemnul sechestrat nu este inclus în SALL și, prin urmare, nu poate face obiectul unei licențe FLEGT.

SALL include produsele din lemn destinate pieței interne și piețelor internaționale. Toți producătorii, prelucrătorii și comercianții (operatorii) indonezieni vor fi verificați în vederea stabilirii legalității, inclusiv cei care aprovizionează piața internă.

2.1. Standardele de legalitate ale SALL

SALL are cinci standarde de legalitate pentru lemn. Aceste standarde, precum și orientările privind verificarea acestora, sunt prezentate în anexa II.

SALL include și „Standardul și orientările privind evaluarea performanței gestionării durabile a pădurilor (SFM)". Evaluarea gestionării durabile a pădurilor cu ajutorul standardului SFM verifică, de asemenea, că entitatea auditată respectă criteriile relevante de legalitate. Organizațiile certificate conform SFM care își desfășoară activitatea în zone forestiere de producție de pe terenuri proprietate de stat (domeniu forestier permanent) aderă la standardele relevante privind atât legalitatea, cât și SFM.

3. CONTROLUL LANȚULUI DE APROVIZIONARE CU LEMN

Titularul permisului (în cazul concesiunilor) sau proprietarul funciar (în cazul terenurilor private) sau societatea (în cazul comercianților, prelucrătorilor și exportatorilor) trebuie să demonstreze că fiecare nod din lanțul lor de aprovizionare este controlat și documentat în conformitate cu Regulamentele ministrului silviculturii P.55/Menhut-II/2006 și P.30/Menhut-II/2012 (denumite în continuare „regulamentele"). Aceste regulamente impun funcționarilor silvici de la nivel de provincie și de district să realizeze verificări la fața locului și să valideze documentele care sunt depuse de titularii permiselor, de proprietarii funciari sau de prelucrătorii de la fiecare nod al lanțului de aprovizionare.

Controalele operaționale la fiecare punct al lanțului de aprovizionare sunt rezumate în diagrama 1; orientările pentru importuri sunt în curs de elaborare.

Toate expedițiile din lanțul de aprovizionare trebuie să fie însoțite de documentele de transport relevante. Societățile trebuie să utilizeze sisteme adecvate pentru a separa lemnul și produsele din lemn provenind din surse verificate de lemnul și produsele din lemn provenite din alte surse și să țină evidențe care să facă distincție între aceste două surse. Societățile de la fiecare punct al lanțului de aprovizionare sunt obligate să înregistreze dacă expedițiile de bușteni, produse sau lemn sunt verificate pe baza SALL.

Operatorii din lanțul de aprovizionare au obligația de a ține evidențe privind lemnul și produsele din lemn primite, depozitate, prelucrate și livrate, astfel încât să permită reconcilierea ulterioară a datelor cantitative între și în cadrul nodurilor lanțului de aprovizionare. Aceste date trebuie puse la dispoziția funcționarilor silvici de la nivel de provincie și de district pentru efectuarea de teste de reconciliere. Principalele activități și proceduri, inclusiv reconcilierea, pentru fiecare etapă a lanțului de aprovizionare sunt explicate mai amănunțit în apendicele la prezenta anexă.

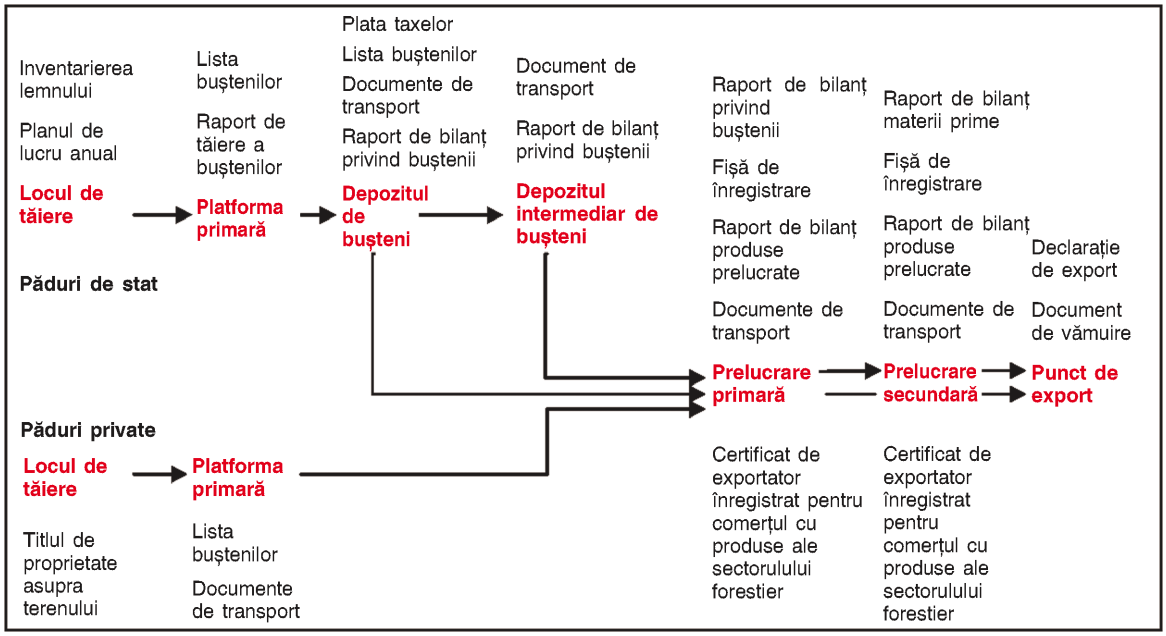

Diagrama 1: Controlul lanțului de aprovizionare care indică documentele esențiale necesare la fiecare punct din lanțul de aprovizionare.

4. STRUCTURA INSTITUȚIONALĂ PENTRU VERIFICAREA LEGALITĂȚII ȘI ELIBERAREA LICENȚELOR DE EXPORT

4.1. Introducere

SALL indonezian se bazează pe o abordare cunoscută sub denumirea de „operator-based licensing" (acordarea de licențe operatorilor) care are multe în comun cu sistemele de certificare a produselor sau a gestionării pădurilor. Ministerul Silviculturii din Indonezia desemnează o serie de organisme de evaluare a conformității (LP și LV) pe care le autorizează să auditeze legalitatea operațiunilor producătorilor, comercianților, prelucrătorilor și exportatorilor de lemn („operatori").

Organismele de evaluare a conformității (OEC) sunt acreditate de Organismul național de acreditare indonezian (KAN). OEC sunt contractate de operatorii care doresc ca operațiunile lor să fie certificate ca fiind legale și au obligația de a acționa în conformitate cu orientările ISO relevante. Ele raportează rezultatele auditurilor către entitatea auditată și către Ministerul Silviculturii.

OEC se asigură că entitățile auditate funcționează în conformitate cu definiția indoneziană a legalității, astfel cum este prevăzută în anexa II, inclusiv prin controale menite să prevină intrarea în lanțurile lor de aprovizionare a unor materiale provenite din surse necunoscute. Atunci când se constată că o entitate auditată este conformă, se eliberează un certificat de legalitate cu o valabilitate de 3 (trei) ani.

LV acționează, de asemenea, ca autorități emitente pentru licențele de export și verifică sistemele de control al lanțului de aprovizionare ale exportatorilor verificați Dacă se constată conformitatea, ele eliberează licențele de export sub formă de documente V-Legal. Astfel, exporturile fără un permis de export sunt interzise.

Indonezia a adoptat un regulament care permite grupurilor societății civile să ridice obiecții cu privire la verificarea legalității unui operator de către OEC sau în cazul în care se detectează activități ilegale în timpul operațiunilor. În caz de reclamații cu privire la operațiunile unui organism de evaluare a conformității, grupurile societății civile pot depune plângeri la KAN.

Relația dintre diferitele entități implicate în implementarea SALL este ilustrată în diagrama 2:

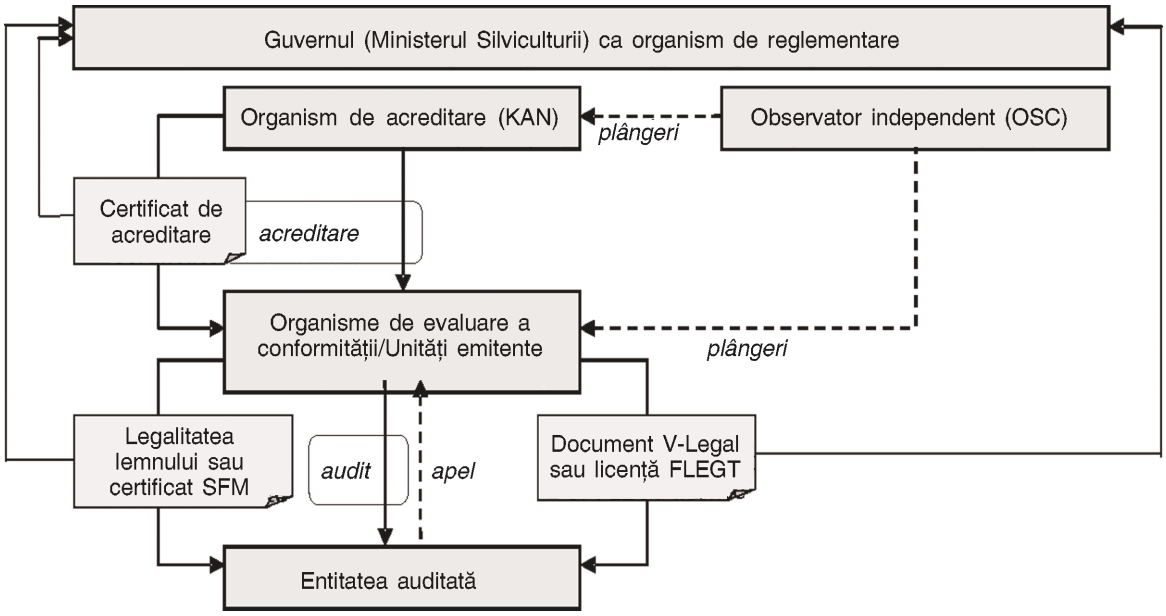

4.2. Organismele de evaluare a conformității

Organismele de evaluare a conformității joacă un rol cheie în sistemul indonezian. Ele sunt contractate pentru a verifica legalitatea activităților de producție, de prelucrare și de comercializare ale societăților individuale din cadrul lanțului de aprovizionare, inclusiv integritatea lanțului de aprovizionare. De asemenea, LV eliberează documente V-Legal pentru transporturi individuale de lemn exportat.

Există două tipuri de OEC: (i) organisme de evaluare (Lembaga Penilai/LP), care auditează performanța unităților de gestionare forestieră (FMU) pe baza standardului de durabilitate; și (ii) organisme de verificare (Lembaga Verifikasi/LV), care auditează FMU-uri și unități din industria forestieră pe baza standardelor de legalitate.

Pentru a se asigura că aceste audituri care verifică standardele de legalitate prevăzute în anexa II sunt de cea mai înaltă calitate, LP și LV trebuie să dezvolte sistemele de gestionare necesare care să abordeze competența, consecvența, imparțialitatea, transparența și cerințele procesului de evaluare, astfel cum se subliniază în ISO/IEC 17021 (standardul SFM pentru LP) și/sau în Ghidul ISO/IEC 65 (standardele de legalitate pentru LV). Aceste cerințe sunt specificate în Orientările SALL.

De asemenea, LV pot acționa ca autorități emitente. În acest caz, LV eliberează licențe de export pentru produsele din lemn destinate piețelor internaționale. Pentru piețele din afara Uniunii, autoritățile emitente vor elibera documente V-Legal, iar pentru piața Uniunii se vor elibera licențe FLEGT, în conformitate cu cerințele stabilite în anexa IV. Indonezia se află în curs de elaborare a unor proceduri detaliate pentru eliberarea de documente V-Legal sau de licențe FLEGT pentru expedițiile destinate exportului.

LV sunt contractate de entitățile auditate pentru a efectua audituri de legalitate și vor elibera certificate de legalitate SALL și fie documente V-Legal, fie licențe FLEGT pentru exporturile către piețele internaționale. LP vor audita concesiunile de exploatare a lemnului pe baza standardului SFM. LP nu eliberează licențe de export.

4.3. Organismul de acreditare

Organism național de acreditare indonezian (*Komite Akreditasi Nasional* - KAN) este responsabil cu acreditarea OEC. În cazul unei probleme cu un LP sau LV, plângerile pot fi adresate KAN.

La 14 iulie 2009, KAN a semnat un Memorandum de înțelegere cu Ministerul Silviculturii privind furnizarea de servicii de acreditare pentru SALL. KAN este un organism de acreditare independent înființat prin Regulamentul Guvernului (*Peraturan Pemerintah*/PP) 102/2000 privind standardizarea la nivel național și prin Decretul prezidențial (*Keputusan Presiden*/Keppres) 78/2001 privind Comitetul Național de Acreditare.

KAN își desfășoară activitatea pe baza ISO/IEC 17011 (Cerințe generale pentru organismele de acreditare care acreditează organisme de evaluare a conformității). Acesta a elaborat documente justificative interne specifice pentru SALL în scopul acreditării LP (DPLS 13) și a LV (DPLS 14). În plus, KAN va elabora cerințe și orientări privind acreditarea LV pentru acordarea de licențe de export.

KAN este recunoscut pe plan internațional de *Pacific Accreditation Cooperation* (PAC) și de Forumul internațional de acreditare (IAF) pentru acreditarea organismelor de certificare privind sistemele de management al calității, sistemele de management de mediu și certificarea produselor. KAN este recunoscut, de asemenea, de *Asia Pacific Laboratory Accreditation Cooperation* (APLAC) și de *International Laboratory Accreditation Cooperation* (ILAC).

4.4. Entitățile auditate

Entitățile auditate sunt operatorii care fac obiectul verificării legalității. Printre aceștia se numără unitățile de gestionare forestieră (concesionarii sau titularii de permise de utilizare a lemnului, titularii de permise pentru păduri gestionate în mod comunitar, proprietarii privați de păduri/terenuri) și unitățile din industria forestieră. Unitățile de gestionare forestieră și unitățile din industria forestieră trebuie să respecte standardul SALL aplicabil. În caz de export, unitățile din industria forestieră trebuie să respecte cerințele de acordare a licențelor de export. Sistemul permite entităților auditate să facă apel la LP sau LV în ceea ce privește desfășurarea sau rezultatele auditurilor.

4.5. Observatorul independent

Societatea civilă joacă un rol esențial în monitorizarea independentă a SALL. Constatările observatorului independent pot fi de asemenea utilizate în cadrul evaluării periodice obligatorii în temeiul prezentului acord.

În cazul unei nereguli legate de evaluare, plângerile din partea societății civile se depun direct la LP sau LV în cauză. Dacă plângerile nu primesc un răspuns adecvat, entitățile societății civile pot depune un raport la KAN. Pentru nereguli legate de acreditare, plângerile se depun direct la KAN. Ori de câte ori entitățile societății civile descoperă nereguli comise de operatori, acestea pot înainta plângeri către LP sau LV relevant.

4.6. Guvernul

Ministerul Silviculturii reglementează SALL și autorizează LP acreditate să realizeze evaluarea SFM și LV să efectueze verificarea legalității și să elibereze documente V-Legal.

În plus, Ministerul Silviculturii reglementează și unitatea de informare cu privire la licențe ca unitate responsabilă pentru schimbul de informații care recepționează și stochează date și informații pertinente referitoare la eliberarea de documente V-Legal și care răspunde la întrebările adresate de autoritățile competente sau de părțile interesate.

5. VERIFICAREA LEGALITĂȚII

5.1. Introducere

Lemnul indonezian este considerat legal atunci când originea sa și procesul său de producție, precum și prelucrarea, transportul și activitățile comerciale ulterioare sunt verificate ca îndeplinind toate actele cu putere de lege și actele administrative aplicabile din Indonezia, astfel cum se prevede în anexa II. LV efectuează evaluări ale conformității pentru a verifica respectarea acestora.

5.2. Procesul de verificare a legalității

În conformitate cu Ghidul ISO/IEC 65 și cu Orientările SALL, procesul de verificare a legalității constă în următoarele:

Cerere și contractare: titularul permisului transmite LV o cerere care definește sfera verificării, profilul titularului permisului și alte informații necesare. Înainte de începerea activităților de verificare este necesară încheierea unui contract între titularul permisului și LV, care să stabilească condițiile pentru verificare.

Planul de verificare: după semnarea contractului de verificare, LV întocmeşte un plan de verificare, care include numirea echipei de audit, programul de verificare și calendarul activităților. Planul este comunicat entității auditate, iar datele la care urmează să se desfășoare activitățile de verificare sunt convenite de comun acord. Aceste informații sunt puse la dispoziție în avans pentru observatorii independenți, pe site-urile web ale LV și ale Ministerului Silviculturii sau prin intermediul mass-media.

Activitățile de verificare: Auditul de verificare constă în trei etape: (i) reuniunea de deschidere a auditului, (ii) verificarea documentelor și controale pe teren și (iii) reuniunea de încheiere a auditului.

— Reuniunea de deschidere a auditului: obiectivul, sfera, calendarul și metodologia auditului sunt discutate cu entitatea auditată, pentru a permite entității auditate să pună întrebări cu privire la metodele și la desfășurarea activităților de verificare;

— Verificarea documentelor și controale pe teren: pentru a aduna dovezi cu privire la respectarea de către entitatea auditată a cerințelor SALL indonezian, LV verifică sistemele și procedurile, documentele și evidențele relevante ale entității auditate. LV efectuează controale pe teren pentru verificarea conformității, inclusiv verificarea încrucișată a constatărilor din rapoartele oficiale de inspecție. De asemenea, LV verifică sistemul de trasabilitate a lemnului al entității auditate, pentru a se asigura, cu dovezi adecvate, că toate cantitățile de lemn îndeplinesc cerințele de legalitate.

— Reuniunea de încheiere a auditului: rezultatele verificării, în special orice eventuală neconformitate depistată, sunt prezentate entității auditate. Entitatea auditată poate pune întrebări în legătură cu rezultatele verificării și poate oferi clarificări cu privire la dovezile prezentate de LV.

Raportare și luarea deciziilor: echipa de audit elaborează un raport de verificare, pe baza unei structuri furnizate de Ministerul Silviculturii. Raportul este comunicat entității auditate în termen de paisprezece zile calendaristice de la data reuniunii de încheiere a auditului. O copie a raportului, care include descrierea eventualelor constatări de neconformitate, se înaintează Ministerului Silviculturii.

Raportul este utilizat în principal pentru ca LV să decidă cu privire la rezultatul auditului de verificare. LV decide dacă să elibereze un certificat de legalitate pe baza raportului de verificare întocmit de echipa de audit.

În cazurile de neconformitate, LV se va abține de la eliberarea unui certificat de legalitate, ceea ce va evita ca lemnul să intre în lanțul de aprovizionare al lemnului legal verificat. Odată ce neconformitatea a fost soluționată, operatorul poate depune o nouă cerere de verificare a legalității.

Încălcările descoperite de LV în cursul verificării și raportate Ministerului Silviculturii trebuie să fie tratate de autoritățile responsabile în conformitate cu proceduri administrative sau judiciare. Dacă un operator este suspectat de încălcarea reglementărilor, autoritățile naționale, provinciale și districtuale pot decide sistarea activităților operatorului.

Eliberarea certificatului de legalitate și recertificarea: LV va elibera un certificat de legalitate dacă se constată că entitatea auditată respectă toți indicatorii standardului de legalitate, inclusiv normele privind controlul lanțului de aprovizionare cu lemn.

LV poate raporta în orice moment Ministerului Silviculturii cu privire la certificatele eliberate, modificate, suspendate sau retrase și la fiecare trei luni emite un raport. Ministerul Silviculturii publică apoi aceste rapoarte pe site-ul său web.

Un certificat de legalitate este valabil timp de trei ani, după care operatorul este supus unui audit de recertificare. Recertificarea se efectuează înainte de data de expirare a certificatului.

Supravegherea: operatorii care dețin un certificat de legalitate fac obiectul unei supravegheri anuale care urmează principiile activităților de verificare rezumate mai sus. De asemenea, LV poate să realizeze activități de supraveghere mai devreme decât era programat înaintea auditului anual, dacă sfera verificării a fost extinsă.

Echipa de supraveghere întocmește un raport de supraveghere. O copie a raportului, inclusiv o descriere a eventualelor neconformități constatate, se înaintează Ministerului Silviculturii. Neconformitățile detectate în urma supravegherii vor duce la suspendarea sau la retragerea certificatului de legalitate.

Încălcările constatate de LV în cursul supravegherii și raportate Ministerului Silviculturii trebuie tratate de autoritățile relevante, în conformitate cu proceduri administrative sau judiciare.

Audituri speciale: operatorii care dețin un certificat de legalitate sunt obligați să raporteze către LV orice modificări semnificative în privința proprietății, structurilor, gestionării și operațiunilor care afectează calitatea controalelor sale de legalitate în perioada de valabilitate a certificatului. LV poate efectua audituri speciale pentru a investiga orice plângeri sau litigii înaintate de observatori independenți, instituții guvernamentale sau alte părți interesate sau la raportarea de către operator a unor modificări care afectează calitatea controalelor sale de legalitate.

5.3. Responsabilitatea guvernului pentru asigurarea aplicării reglementărilor

Ministerul Silviculturii, precum și birourile silvice de la nivel de provincie și de district sunt responsabile pentru controlul lanțurilor de aprovizionare cu lemn și verificarea documentelor aferente (de exemplu planurile de lucru anuale, rapoartele de tăiere a buștenilor, rapoartele de bilanț privind buștenii, documentele de transport, rapoartele de bilanț privind produsele prelucrate/materiile prime/buștenii și fișe de înregistrare privind producția). În eventualitatea unor neconcordanțe, funcționarii silvici pot refuza aprobarea documentelor de control, ceea ce duce la suspendarea operațiunilor.

Încălcările detectate de funcționarii silvici sau de observatori independenți sunt comunicate LV și, în urma verificării, pot duce la suspendarea sau retragerea de către LV a certificatului de legalitate acordat. Funcționarii silvici pot lua măsuri subsecvente adecvate în conformitate cu procedurile de reglementare.

De asemenea, Ministerul Silviculturii primește copii ale rapoartelor de verificare și ale rapoartelor ulterioare de supraveghere și de audit special emise de LV. Încălcările constatate de LV, de funcționarii silvici sau de observatori independenți sunt tratate în conformitate cu procedurile administrative și judiciare. Dacă un operator este suspectat de încălcarea reglementărilor, autoritățile naționale, provinciale și districtuale pot decide suspendarea sau sistarea activităților operatorului.

6. ACORDAREA LICENȚELOR FLEGT

Licența FLEGT indoneziană este cunoscută sub denumirea de „document V-Legal". Aceasta este o licență de export care face dovada că produsele din lemn exportate respectă standardul indonezian de legalitatea stabilit în anexa II și au fost obținute dintr-un lanț de aprovizionare cu controale adecvate împotriva intrărilor de lemn din surse necunoscute. Documentul V-Legal este eliberat de LV, care acționează ca autorități emitente și va fi utilizat ca o licență FLEGT pentru transporturile către Uniune de îndată ce părțile au convenit să demareze regimul de licențe FLEGT.

Indonezia va defini clar procedurile de eliberare a documentelor V-Legal și va comunica aceste proceduri exportatorilor și oricăror alte părți interesate prin intermediul autorităților sale emitente (LV) și pe site-ul web al Ministerului Silviculturii.

Ministerul Silviculturii a înființat o unitate de informare cu privire la licențe, care să mențină o bază de date conținând copiile tuturor documentelor V-Legal și ale tuturor rapoartelor de neconformitate întocmite de LV. În eventualitatea unei întrebări referitoare la autenticitatea, integralitatea și valabilitatea documentului V-Legal sau licenței FLEGT, autoritățile competente din Uniune vor contacta unitatea de informare cu privire la licențe din cadrul Ministerului Silviculturii, pentru clarificări suplimentare. Această unitate va comunica cu LV relevant. Unitatea de informare cu privire la licențe va răspunde autorităților competente la primirea informațiilor de la LV.

Documentul V-Legal se eliberează în punctul în care este constituită expediția pentru export înainte de transportul până la punctul de export. Procedura este următoarea:

6.1. Documentul V-Legal este eliberat de LV, care deține un contract cu exportatorul, pentru expediția de produse din lemn care urmează să fie exportată.

6.2. Sistemul intern de trasabilitate al exportatorului furnizează dovezi privind legalitatea lemnului pentru acordarea licenței de export. Acest sistem trebuie să acopere cel puțin toate controalele legate de lanțul de aprovizionare, de la etapa în care materiile prime (precum buștenii sau produse semiprelucrate) au fost expediate către unitatea de prelucrare, în cadrul amplasamentului unității de prelucrare și până la punctul de export.

6.2.1. În ceea ce privește industria primară, sistemul de trasabilitate al exportatorului trebuie să acopere cel puțin transportul de la locul de origine al buștenilor sau de la depozitul de buștenii și toate etapele ulterioare, până la punctul de export.

6.2.2. În ceea ce privește industria secundară, sistemul de trasabilitate trebuie să acopere cel puțin transportul de la industria primară și toate etapele ulterioare până la punctul de export.

6.2.3. Dacă este gestionată de exportator, orice etapă anterioară a lanțului de aprovizionare la care se referă punctele 6.2.1 și 6.2.2 este, de asemenea, inclusă în sistemul intern de trasabilitate al exportatorului.

6.2.4. Dacă este gestionată de altă entitate juridică decât exportatorul, LV trebuie să verifice că toate etapele anterioare ale lanțului de aprovizionare la care se referă punctele 6.2.1 și 6.2.2 sunt controlate de furnizorul (furnizorii) sau de subfurnizorul (subfurnizorii) exportatorului și că documentele de transport indică dacă lemnul provine sau nu dintr-o zonă de tăiere care nu fost certificată din punct de vedere al legalității.

6.2.5. Pentru ca un document V-Legal să fie eliberat, toți furnizorii din lanțul de aprovizionare al exportatorului care alcătuiesc expediția trebuie să fi deținut un certificat de legalitate sau SFM valabil și trebuie să demonstreze că în toate etapele lanțului de aprovizionare aprovizionarea cu lemn verificat din punct de vedere legal a fost izolată de aprovizionarea cu materiale care nu fac obiectul unui certificat de legalitate sau SFM valabil.

6.3. Pentru a obține un document V-Legal, o societate trebuie să fie un exportator înregistrat (titular de ETPIK) care deține un certificat de legalitate valabil. Titularul de ETPIK prezintă LV o cerere, sub forma unei scrisori, la care atașează următoarele documente pentru a demonstra că materiile prime din lemn folosite la produsul respectiv provin numai din surse legale verificate:

6.3.1. un rezumat al documentelor de transport pentru toate cantitățile de lemn/materii prime primite de fabrică de la ultimul audit (până la maximum douăsprezece luni); și

6.3.2. sinteze ale rapoartelor de bilanț privind materiile prime/lemnul și ale rapoartelor de bilanț privind lemnul prelucrat de la ultimul audit (până la maximum douăsprezece luni).

6.4. LV realizează apoi următoarele etape de verificare:

6.4.1. reconcilierea datelor pe baza sintezelor documentelor de transport, ale raportului de bilanț privind materiile prime/lemnul și ale raportului de bilanț privind lemnul prelucrat;

6.4.2. controlul ratei (ratelor) de recuperare pentru fiecare tip de produs, pe baza analizei raportului de bilanț privind materiile prime/lemnul și a raportului de bilanț privind lemnul prelucrat;

6.4.3. acolo unde este necesar, poate fi realizată o vizită pe teren după reconcilierea datelor, pentru a se asigura consecvența cu informațiile care trebuie specificate în documentul V-Legal. Aceasta se poate realiza prin verificarea prin eșantionare a expedițiilor pentru export și prin inspectarea funcționării și evidențelor fabricii.

6.5. Rezultatul verificării:

6.5.1. dacă un titular ETPIK respectă cerințele de legalitate și cele referitoare la lanțul de aprovizionare, LV eliberează un document V-Legal în formatul prezentat în anexa IV;

6.5.2. un titular ETPIK care îndeplinește cerințele menționate mai sus este autorizat să folosească marcajul de conformitate pe produse și/sau pe ambalaje. Au fost elaborate orientări privind utilizarea marcajului de conformitate;

6.5.3. dacă un titular ETPIK nu îndeplinește cerințele de legalitate și cele referitoare la lanțul de aprovizionare, în loc de un document V-Legal LV va emite un raport de neconformitate.

6.6. LV trebuie:

6.6.1. să transmită o copie a unui document V-Legal sau a unui raport de neconformitate către Ministerul Silviculturii în termen de douăzeci și patru de ore de la momentul luării deciziei;

6.6.2. să prezinte un raport cuprinzător și un raport de sinteză cu caracter public, evidențiind numărul de documente V-Legal eliberate, precum și numărul și tipul neconformităților detectat, către Ministerul Silviculturii, la fiecare trei luni, transmițând copii către KAN, Ministerul Comerțului și Ministerul Industriei.

7. MONITORIZAREA

SALL indonezian include monitorizarea de către societatea civilă (monitorizare independentă) și o evaluare cuprinzătoare. Pentru ca sistemul să fie chiar mai solid în vederea unui acord de parteneriat voluntar FLEGT, se adaugă o componentă de evaluare periodică.

Monitorizarea independentă este realizată de societatea civilă pentru a evalua conformitatea operatorilor, a LP și a LV cu cerințele SALL indonezian, inclusiv orientările și standardele de acreditare. Societatea civilă este definită în acest context ca entitățile juridice indoneziene, inclusiv ONG-uri din domeniul forestier, comunitățile care trăiesc în păduri și în jurul acestora și orice cetățean al Indoneziei.

Evaluarea cuprinzătoare este realizată de o echipă formată din mai multe părți interesate, care analizează SALL indonezian și identifică lacunele și posibilele îmbunătățiri ale sistemului, conform mandatului acordat de Ministerul Silviculturii.

Obiectivul evaluării periodice este să ofere o asigurare independentă că SALL indonezian funcționează conform descrierii, sporind astfel credibilitatea licențelor FLEGT eliberate. Evaluarea periodică folosește constatările și recomandările rezultate în urma monitorizării independente și a evaluării cuprinzătoare. Termenii de referință pentru evaluarea periodică sunt stabilite în anexa VI.

Apendice

CONTROLUL LANȚULUI DE APROVIZIONARE

1. DESCRIEREA CONTROLULUI OPERAȚIONAL AL LANȚULUI DE APROVIZIONARE PENTRU LEMNUL PROVENIT DIN PĂDURILE AFLATE ÎN PROPRIETATEA STATULUI

1.1. Zona de tăiere

(a) Principalele activități:

— inventarierea materialului lemnos (numărarea arborilor) de către titularul permisului;

— întocmirea unui raport de inventar al materialului lemnos de către titularul permisului;

— verificarea și aprobarea raportului de inventar al materialului lemnos de către funcționarul silvic districtual;

— prezentarea unei propuneri de plan de lucru anual de către titularul permisului;

— aprobarea planului de lucru anual de către funcționarul silvic al provinciei;

— operațiuni de recoltare realizate de titularul permisului, inclusiv tractarea buștenilor către locul de depozitare a buștenilor în pădure (platforma primară).

(b) Proceduri:

— inventarierea materialului lemnos (numărarea arborilor) este efectuată de titularul permisului, utilizând etichete. Aceste etichete sunt alcătuite din trei secțiuni detașabile, una aplicată pe buturugă, alta pe bușteanul recoltat și ultima pe raportul operatorului. Fiecare secțiune conține informațiile necesare pentru urmărirea lemnului, inclusiv numărul arborelui și situarea acestuia;

— titularul permisului întocmește un raport de inventar al materialului lemnos, care conține informații privind numărul, volumul estimat, identificarea preliminară a speciilor și situarea arborilor care urmează a fi recoltați, precum și un rezumat, utilizând formularele oficiale ale Ministerului Silviculturii;

— titularul permisului prezintă raportul de inventar al materialului lemnos funcționarului silvic districtual. Funcționarul efectuează o verificare documentară și o verificare pe teren a raportului de inventar al materialului lemnos, pe bază de eșantion. Funcționarul aprobă raportul dacă totul este în ordine;

— raportul de inventar al materialului lemnos constituie baza pentru propunerea de plan de lucru anual, care este elaborat de titularul permisului și prezentat funcționarului silvic al provinciei, spre examinare și aprobare. Funcționarul examinează propunerea de plan de lucru anual și îl verifică prin comparație cu raportul de inventar al materialului lemnos aprobat și, dacă totul este în ordine, aprobă planul de lucru;

— odată ce planul de lucru anual este aprobat de funcționar, titularul permisului este autorizat să înceapă operațiunile de recoltare;

— în cursul operațiunilor de recoltare se folosesc etichete pentru a se asigura faptul că bușteanul provine dintr-o zonă de tăiere autorizată, conform celor descrise mai sus.

1.2. Locul de depozitare a buștenilor în pădure (platforma primară)

(a) Principalele activități:

— dacă este necesar, tăierea transversală a buștenilor de către titularul permisului, precum și marcarea acestor bușteni pentru a se asigura consecvența cu raportul de producție a buștenilor;

— scalarea (măsurarea) și clasificarea buștenilor de către titularul permisului;

— întocmirea unei liste a buștenilor de către titularul permisului;

— prezentarea unei propuneri de raport de producție a buștenilor de către titularul permisului;

— aprobarea raportului de producție a buștenilor de către funcționarul silvic districtual.

(b) Proceduri:

— titularul permisului marchează toți buștenii tăiați transversal;

— marcarea fizică permanentă a buștenilor constă în numărul de identificare al arborelui inițial și alte mărci care să permită legarea bușteanului de zona de tăiere autorizată;

— titularul permisului scalează și clasifică toți buștenii și înregistrează informațiile privind buștenii într-o lista a buștenilor, utilizând un formular oficial al Ministerului Silviculturii;

— pe baza listei buștenilor, titularul permisului întocmește un raport periodic de producție a buștenilor și un raport de sinteză, utilizând formulare oficiale ale Ministerului Silviculturii;

— titularul permisului transmite periodic raportul de producție a buștenilor și sinteza către funcționarul silvic districtual, spre aprobare;

— funcționarul silvic districtual realizează verificarea fizică a rapoartelor, prin eșantionare. Rezultatul verificării fizice este sintetizat într-o listă de verificare a buștenilor, utilizând un formular oficial al Ministerului Silviculturii;

— sub rezerva unui rezultat pozitiv al verificării fizice, funcționarul aprobă raportul de producție a buștenilor;

— după ce buștenii au fost verificați de funcționar, aceștia trebuie stivuiți separat de orice bușteni neverificați;

— raportul de producție a buștenilor este folosit pentru a calcula plata obligatorie a taxei pentru resursele forestiere și către fondul pentru reîmpădurire (după caz).

(c) Reconcilierea datelor:

Pentru concesiunile de păduri naturale:

Funcționarul silvic districtual verifică numărul buștenilor, etichetele și volumul total cumulat de bușteni extras și declarat în raportul de producție a buștenilor, în comparație cu cota aprobată în planul de lucru anual.

Pentru concesiunile de plantații forestiere pentru lemn:

Funcționarul silvic districtual verifică volumul total cumulat de bușteni extras și declarat în raportul de producție a buștenilor, în comparație cu cota aprobată în planul de lucru anual.

1.3. Depozitul de bușteni

Buștenii sunt transportați de la locul de depozitare din pădure la depozite de bușteni și apoi fie direct la o unitate de prelucrare, fie la un depozit de bușteni intermediar.

(a) Principalele activități:

— întocmirea unei liste a buștenilor de către titularul permisului;

— facturarea de către biroul silvic districtual și plata de către titularul permisului a sumelor relevante aferente taxei pentru resursele forestiere și fondului pentru reîmpădurire. Pe baza listei buștenilor, funcționarul silvic districtual efectuează o inspecție pe teren;

— sub rezerva unui rezultat pozitiv al inspecției pe teren, funcționarul eliberează un document de transport al buștenilor, la care se anexează o listă a buștenilor;

— întocmirea unui raport de bilanț privind buștenii de către titularul permisului.

(b) Proceduri:

— titularul permisului depune o cerere de achitare a taxelor relevante la funcționarul silvic districtual responsabil cu facturarea, pe baza listei buștenilor, care este anexată cererii;

— pe baza cererii menționate, funcționarul silvic districtual emite o factură sau facturi pentru achitarea taxelor de către titularul permisului;

— titularul permisului plătește suma prevăzută în factura sau facturile aferente taxei pentru resursele forestiere și/sau fondului pentru reîmpădurire, iar funcționarul silvic districtual eliberează o chitanță sau chitanțe pentru această plată;

— titularul permisului depune o cerere pentru eliberarea documentelor de transport al buștenilor, însoțită de chitanța de plată, lista buștenilor și raportul de bilanț privind buștenii;

— funcționarul silvic districtual efectuează verificarea administrativă și fizică a buștenilor care urmează să fie transportați și întocmește un raport de verificare;

— sub rezerva unui rezultat pozitiv al verificării, funcționarul silvic districtual eliberează documentele de transport al buștenilor;

— titularul permisului întocmește/actualizează raportul de bilanț privind buștenii pentru a înregistra cantitatea de bușteni care intră în depozitul de bușteni, este depozitată în acesta și este expediată din el.

(c) Reconcilierea datelor:

Funcționarul silvic districtual verifică raportul de bilanț privind buștenii, comparând intrările, ieșirile și depozitările de bușteni în depozitul de bușteni pe baza rapoartelor de producție a buștenilor și a documentele de transport al buștenilor relevante.

1.4. Depozitul de bușteni intermediar

Depozitele de bușteni intermediare se utilizează dacă buștenii nu sunt transportați din zona concesionată direct către depozitul unității de prelucrare. Depozitele de bușteni intermediare sunt folosite în special pentru transportul între insule al buștenilor sau dacă se schimbă modul de transport.

Permisul de înființare a unui depozit de bușteni intermediar este acordat de funcționarul silvic pe baza unei propuneri prezentate de titularul permisului. Un permis de depozit de bușteni intermediar este valabil timp de cinci ani, dar perioada de valabilitate poate fi prelungită în urma revizuirii și aprobării de către funcționarul silvic.

(a) Principalele activități:

— încetarea valabilității documentului de transport al buștenilor de către un funcționar;

— întocmirea unui raport de bilanț privind buștenii de către titularul permisului;

— întocmirea unei liste a buștenilor de către titularul permisului;

— titularul permisului completează documentul de transport al buștenilor pe baza formatului furnizat de Ministerul Silviculturii.

(b) Proceduri

— funcționarul silvic districtual verifică fizic numărul, specia și dimensiunile buștenilor intrați prin numărarea acestora (recensământ) sau prin eșantionare dacă numărul buștenilor este mai mare de 100;

— sub rezerva unui rezultat pozitiv al verificării, funcționarul încetează valabilitatea documentului de transport al buștenilor intrați;

— titularul permisului întocmește un raport de bilanț al buștenilor, ca mijloc de control al intrărilor și ieșirilor de bușteni din depozitul de bușteni intermediar;

— pentru ieșirile de bușteni, titularul permisului întocmește o listă a buștenilor, care este legată de documentele de transport al buștenilor anterioare;

— titularul permisului completează documentul de transport al buștenilor pentru deplasarea buștenilor de la depozitul de bușteni intermediar.

(c) Reconcilierea datelor:

Funcționarul silvic districtual verifică coerența datelor privind buștenii transportați de la depozitul de bușteni cu datele privind buștenii intrați în depozitul de bușteni intermediar.

Titularul permisului actualizează raportul de bilanț privind buștenii, care înregistrează intrările, ieșirile și depozitările de bușteni în depozitul de bușteni intermediar, pe baza documentelor de transport al buștenilor relevante.

2. DESCRIEREA CONTROLULUI OPERAȚIONAL AL LANȚURILOR DE APROVIZIONARE CU LEMN DIN PĂDURI/TERENURI AFLATE ÎN PROPRIETATE PRIVATĂ

Operațiunile de recoltare a lemnului de pe terenuri/din păduri private sunt reglementate de Regulamentul ministrului silviculturii P.30/Menhut-II/2012 (denumit în continuare „regulamentul”).

Nu există nicio cerință legală care să oblige proprietarii privați de păduri/terenuri să aplice mărci de identificare pe arborii inventariați pentru recoltare sau pe bușteni. În general, pentru lemnul recoltat din păduri/de pe terenuri private nu se folosesc depozite de bușteni și depozite de bușteni intermediare.

Procedurile de control pentru lemnul provenit din păduri/de pe terenuri private diferă între buștenii proveniți de la arbori care se aflau pe teren atunci când a fost obținut titlul de proprietate asupra terenului și buștenii proveniți de la arbori care au fost plantați după obținerea titlului. Acestea depind, de asemenea, de speciile arborilor recoltați. Plata taxei pentru resurse forestiere și către fondul pentru reîmpădurire se aplică buștenilor proveniți de la arbori deja prezenți pe teren atunci când a fost obținut titlul de proprietate asupra terenului, dar nu se aplică buștenilor proveniți de la arbori plantați după obținerea terenului de proprietate asupra terenului.

În cazul buștenilor recoltați de la arbori plantați după obținerea titlului de proprietate asupra terenului, există două scenarii:

— pentru speciile enumerate la articolul 5 alineatul (1) din regulament, proprietarul întocmește o factură, care servește ca document de transport.

— pentru alte specii, șeful satului sau funcționarul desemnat eliberează documentul de transport.

În cazul buștenilor recoltați de la arbori prezenți pe teren înainte de obținerea titlului de proprietate asupra terenului, funcționarul silvic districtual eliberează documentul de transport.

Locul de tăiere/depozitare a buștenilor în pădure

(a) Principalele activități:

— recunoașterea dreptului de proprietate;

— dacă este necesar, tăierea transversală;

— scalare (măsurare);

— întocmirea unei liste a buștenilor;

— facturarea de către funcționarul silvic districtual și plata de către proprietar a sumei facturate aferente taxei pentru resursele forestiere și/sau fondului pentru reîmpădurire;

— eliberarea sau întocmirea documentului de transport.

(b) Proceduri:

— proprietarul privat al pădurii/terenului solicită recunoașterea dreptului său de proprietate;

— odată ce dreptul de proprietate asupra pădurii/terenului a fost recunoscut, proprietarul întocmește o listă a buștenilor, după măsurarea buștenilor;

În cazul buștenilor recoltați de la arbori prezenți pe teren înainte de obținerea titlului de proprietate asupra terenului:

— proprietarul transmite funcționarului silvic districtual o listă a buștenilor și o cerere de achitare a taxei pentru resursele forestiere și a plății către fondul pentru reîmpădurire;

— funcționarul verifică documentele și efectuează o verificare fizică a buștenilor (dimensiuni, identificarea speciei și numărul de bușteni);

— sub rezerva unui rezultat pozitiv al verificării documentelor și al verificării fizice, funcționarul silvic districtual emite o factură aferentă taxei pentru resurse forestiere și fondului pentru reîmpădurire, care să fie achitată de proprietar;

— proprietarul prezintă șefului satului chitanța de plată a taxei pentru resurse forestiere și a sumei aferente fondului pentru reîmpădurire, împreună cu o cerere de eliberare a unui document de transport al buștenilor;

— șeful satului verifică documentele și efectuează o verificare fizică a buștenilor (dimensiuni, identificarea speciei și numărul de bușteni);

— pe baza celor de mai sus, șeful satului eliberează documentul de transport al buștenilor.

În cazul buștenilor recoltați de la arbori plantați după obținerea titlului de proprietate asupra terenului:

Speciile enumerate la articolul 5 alineatul (1) din regulament:

— proprietarul marchează buștenii și identifică specia;

— proprietarul întocmește o listă a buștenilor;

— pe baza celor de mai sus, proprietarul întocmește o factură pe baza formatului furnizat de Ministerul Silviculturii, care servește și ca document de transport.

Alte specii, care nu sunt enumerate la articolul 5 alineatul (1) din regulament:

— proprietarul marchează buștenii și identifică specia;

— proprietarul întocmește o listă a buștenilor;

— proprietarul prezintă șefului satului sau funcționarului desemnat lista buștenilor și o cerere de eliberare a unui document de transport al buștenilor;

— șeful satului sau funcționarul desemnat verifică documentele și efectuează verificarea fizică a buștenilor (identificarea speciei, numărul de bușteni, locul recoltării);

— pe baza celor de mai sus, șeful satului sau funcționarul desemnat eliberează documentul de transport al buștenilor, folosind formatul furnizat de Ministerul Silviculturii.

(c) Reconcilierea datelor:

Șeful satului sau funcționarul desemnat sau funcționarul silvic districtual compară volumul de bușteni recoltat cu lista buștenilor.

3. DESCRIEREA CONTROLULUI OPERAȚIONAL AL LANȚURILOR DE APROVIZIONARE CU LEMN PENTRU INDUSTRIE ȘI PENTRU EXPORT.

3.1. Industria primară/integrată

(a) Principalele activități:

— întocmirea raportului de bilanț privind buștenii de către unitatea de prelucrare;

— verificarea fizică a buștenilor de către funcționarul silvic districtual;

— încetarea valabilității documentului de transport al buștenilor de către un funcționar;

— întocmirea fișei de control privind materiile prime și produsele de către unitatea de prelucrare;

— întocmirea de către unitatea de prelucrare a raportului de bilanț privind lemnul prelucrat;

— unitatea de prelucrare completează documentul de transport al produselor din lemn pe baza formatului furnizat de Ministerul Silviculturii;

— întocmirea raportului de vânzare al unității de prelucrare.

(b) Proceduri:

— unitatea de prelucrare întocmește un raport de bilanț privind buștenii ca mijloc de înregistrare a fluxului de bușteni intrați în unitate și în cadrul unității;

— unitatea de prelucrare prezintă funcționarului silvic districtual copii ale documentelor de transport al buștenilor corespunzătoare fiecărui lot de bușteni primit de unitatea de prelucrare;

— funcționarul verifică informațiile din rapoarte comparându-le cu produsele fizice. Acest lucru se poate face pe baza unui eșantion dacă numărul produselor depășește 100;

— sub rezerva unui rezultat pozitiv al verificării, funcționarul încetează valabilitatea documentelor de transport al buștenilor;

— funcționarul arhivează copii ale documentelor de transport al buștenilor și întocmește un borderou al documentelor de transport al buștenilor, pe baza formatului furnizat de Ministerul Silviculturii;

— copii ale documentelor de transport al buștenilor a căror valabilitate a fost încetată de un funcționar sunt transmise societății, spre arhivare;

— o sinteză a documentelor de transport al buștenilor este înaintată biroului silvic districtual la sfârșitul fiecărei luni;

— unitatea de prelucrare întocmește fișe de control privind materiile prime și produsele ca mijloc de controlare a intrărilor de bușteni și ieșirilor de produse din lemn și pentru a calcula rata de recuperare;

— unitatea de prelucrare întocmește un raport de bilanț privind lemnul prelucrat, ca mijloc de raportare a fluxurilor de produse din lemn din cadrul unității și care ies din unitate, precum și a stocurilor;

— societatea sau unitatea de prelucrare trimite în mod regulat rapoartele de vânzare ale unității de prelucrare la biroul silvic districtual.

(c) Reconcilierea datelor:

Societatea verifică raportul de bilanț privind buștenii, comparând intrările, ieșirile și depozitările de bușteni pe baza documentelor de transport al buștenilor.

Fișa de control privind producția servește la reconcilierea volumului intrat și a volumului ieșit din liniile de producție, iar rata de recuperare este comparată cu rata medie publicată.

Societatea verifică raportul de bilanț privind produsele prelucrate, comparând intrările, ieșirile și depozitările de produse pe baza documentelor de transport al produselor din lemn.

Funcționarul silvic districtual verifică reconcilierea efectuată de societate.

3.2. Industria secundară

(a) Principalele activități:

— întocmirea de către fabrică a rapoartelor de bilanț privind lemnul prelucrat (produse semiprelucrate) și produsele prelucrate;

— întocmirea facturilor de către fabrică, care servesc și ca documente de transport pentru produsele din lemn prelucrat;

— întocmirea de către fabrică a raportului de bilanț privind lemnul prelucrat;

— întocmirea raportului de vânzare de către societate sau fabrică.

(b) Proceduri:

— fabrica arhivează documentele de transport al lemnului prelucrat (pentru materialul intrat) și întocmește o sinteză a acestor documente, care este prezentată funcționarului silvic districtual;

— fabrica folosește fișe de control a lemnului prelucrat și a produselor prelucrate pe linii de producție ca mijloc de raportare cu privire la fluxurile de materiale intrare fabrică și la ieșirile de produse și pentru a calcula rata de recuperare a materiilor prime;

— fabrica întocmește un raport de bilanț privind lemnul prelucrat ca mijloc de verificare a fluxurilor de materiale intrare în unitatea de prelucrare, a ieșirilor de produse din lemn și a stocurilor deținute. Societatea sau fabrica întocmește facturi pentru produsele prelucrate, care servesc și ca document de transport, și arhivează copii ale facturilor. Fiecărei facturi îi este anexată o listă a produselor din lemn;

— societatea sau fabrica trimite rapoartele de vânzare către biroul silvic districtual.

(c) Reconcilierea datelor:

Fabrica verifică raportul de bilanț privind lemnul prelucrat, comparând intrările, ieșirile și depozitările de materiale pe baza documentelor de transport al lemnului prelucrat și a fișei de control privind lemnul prelucrat.

Fișa de control privind producția se folosește pentru a verifica volumul de intrare și de ieșire al liniilor de producție, iar rata de recuperare se evaluează.

Societatea verifică raportul de bilanț privind produsele prelucrate, comparând intrările, ieșirile și depozitările de produse pe baza facturilor.

Cele de mai sus sunt supuse controalelor în temeiul Regulamentului P. 8/VI-BPPHH/2011 al Directorului general pentru utilizarea pădurilor.

4. EXPORT

Procedurile și procesele de reconciliere pentru exportul de lemn provenit din pădurile de stat și din pădurile/de pe terenurile aflate în proprietate privată sunt identice.

(a) Principalele activități:

— Ministerul Comerțului eliberează exportatorului un certificat de exportator înregistrat de produse ale industriei forestiere (ETPIK);

— exportatorul solicită eliberarea unui document V-Legal/unei licențe FLEGT pentru fiecare expediție destinată exportului;

— LV verifică îndeplinirea condițiilor relevante și eliberează documentul V-Legal/licența FLEGT;

— exportatorul întocmește o declarație de export, care este prezentată organelor vamale;

— organele vamale eliberează un document de aprobare a exportului pentru vămuire.

(b) Proceduri:

— exportatorul solicită LV eliberarea unui document V-Legal/unei licențe FLEGT;

— LV eliberează un document/o licență FLEGT după o verificare documentară și fizică, astfel încât să se asigure că lemnul sau produsele din lemn provin din surse verificate din punct de vedere legal și, prin urmare, sunt produse în conformitate cu definiția legalității prezentată în anexa II;

— exportatorul depune la organele vamale, spre aprobare, o declarație de export la care sunt anexate factura, lista de colisaj, chitanța de plată a taxei de export/*Bukti Setor Bea Keluar* (dacă este reglementată), certificatul ETPIK, documentul V-Legal/licența FLEGT, permisul de export/*Surat Persetujuan Ekspor* (dacă este reglementat), raportul inspectorului (dacă este reglementat) și documentul CITES (dacă este cazul);

— sub rezerva unui rezultat pozitiv al verificării declarației de export, organele vamale eliberează un document de aprobare a exportului/*Nota Pelayanan Ekspor*.

ANEXA VI

TERMENII DE REFERINȚĂ PENTRU EVALUAREA PERIODICĂ

1. OBIECTIV

Evaluarea periodică este o evaluare independentă efectuată de o parte terță independentă, denumită „evaluator". Obiectivul evaluării periodice este să ofere asigurarea că SALL funcționează conform descrierii, sporind astfel credibilitatea licențelor FLEGT eliberate în temeiul prezentului acord.

2. DOMENIUL DE APLICARE

Evaluarea periodică include:

1. funcționarea măsurilor de control de la punctul de producție din pădure până în punctul de export al produselor din lemn;

2. sistemele de gestionare a datelor și de trasabilitate a lemnului care sprijină SALL, eliberarea licențelor FLEGT, precum și statistici privind producția, acordarea de licențe și comerțul relevante pentru prezentul acord.

3. REZULTATE

Rezultatele evaluării periodice constau în rapoarte periodice care prezintă constatările evaluării și recomandări de măsuri care trebuie luate pentru a remedia lacunele și punctele slabe ale sistemului identificate în urma evaluării.

4. PRINCIPALELE ACTIVITĂȚI

Activitățile aferente evaluării periodice includ, între altele:

(a) audituri de conformitate pentru toate organismele care îndeplinesc funcții de control în cadrul SALL;

(b) evaluarea eficacității controalelor lanțului de aprovizionare de la punctul de producție din pădure până la punctul de export din Indonezia;

(c) evaluarea adecvării sistemelor de gestionare a datelor și de trasabilitate a lemnului care sprijină SALL și, precum și a eliberării de licențe FLEGT;

(d) identificarea și înregistrarea cazurilor de neconformitate și deficiențelor sistemelor și prescrierea măsurilor corective necesare;

(e) evaluarea implementării efective a măsurilor corective identificate și recomandate anterior; și

(f) raportarea constatărilor către Comitetul mixt de implementare (CMI).

5. METODOLOGIA DE EVALUARE

5.1. Evaluatorul utilizează o metodologie documentată și bazată pe dovezi care îndeplinește cerințele ISO/IEC 19011 sau ale unui standard echivalent. Aceasta include controale adecvate ale documentației relevante, ale procedurilor operaționale și ale evidenței operațiunilor organizațiilor responsabile cu implementarea SALL, identificarea oricăror cazuri de neconformitate și deficiențe ale sistemelor, precum și formularea de cereri de luare a unor măsuri corective corespunzătoare.

5.2. Între altele, evaluatorul:

(a) revizuiește procesul de acreditare a organismelor independente de evaluare și de verificare (LP și LV);

(b) revizuiește procedurile documentate ale fiecărui organism implicat în controalele de implementare a SALL în vederea stabilirii integralității și coerenței;

(c) examinează implementarea procedurilor documentate și a ținerii evidențelor, inclusiv practici de lucru, în cursul vizitelor la sedii, în zonele de producție forestieră, la depozitele de bușteni, la stațiile de control forestier, la amplasamentele unităților de prelucrare și la punctele de import și de export;

(d) examinează informațiile colectate de autoritățile de reglementare și de aplicare a legii, de LP și de LV, precum și de alte organisme identificate în SALL pentru verificarea conformității;

(e) examinează colectarea de date de către organizații din sectorul privat implicate în implementarea SALL;

(f) evaluează disponibilitatea informațiilor publice menționate în anexa IX, inclusiv eficacitatea mecanismelor de informare;

(g) utilizează constatările și recomandările observatorilor independenți și rapoartele de evaluare cuprinzătoare, precum și rapoartele observatorului independent al pieței;

(h) solicită opinia părților interesate și utilizează informațiile primite de la părțile interesate care sunt implicate direct sau indirect în implementarea SALL; și

(i) utilizează metode adecvate de eșantionare și de verificare prin sondaj pentru a evalua activitatea agențiilor de reglementare din sectorul forestier, a LP și a LV, a unităților industriale și a altor actori relevanți de la toate nivelurile de activitate forestieră, controlul lanțului de aprovizionare, prelucrarea lemnului și acordarea licențelor de export, inclusiv controale încrucișate cu informațiile furnizate de Uniune privind importurile de lemn din Indonezia.

6. CALIFICĂRILE EVALUATORULUI

Evaluatorul trebuie să fie o parte terță competentă, independentă și imparțială care respectă următoarele cerințe:

(a) evaluatorul demonstrează ca deține calificările și capacitatea necesare pentru a îndeplini cerințele Ghidului ISO/IEC 65 și ale ISO/IEC 17021, sau ale unor standarde echivalente, inclusiv calificarea de a oferi servicii de evaluare pentru sectorul forestier și pentru lanțurile de aprovizionare aferente produselor forestiere;

(b) evaluatorul nu este implicat direct în gestionarea pădurilor, prelucrarea lemnului, comerțul cu lemn sau controlul sectorului forestier din Indonezia sau din Uniune;

(c) evaluatorul este independent de toate celelalte componente ale SALL și de autorităților de reglementare din domeniul forestier din Indonezia și dispune de sisteme pentru a evita orice conflict de interese. Evaluatorul declară orice potențial conflict de interese care ar putea apărea și ia măsuri eficace de atenuare a efectelor acestuia;

(d) evaluatorul și angajații săi care realizează sarcinile de evaluare au o experiență dovedită în ceea ce privește auditul gestionării pădurilor tropicale de audit, al industriilor de prelucrare a lemnului și al controalelor conexe ale lanțului de aprovizionare;

(e) evaluatorul deține un mecanism pentru primirea și soluționarea plângerilor care rezultă din activitățile și constatările sale.

7. RAPORTAREA

7.1. Raportul de evaluare periodică include: (i) un raport complet care conține toate informațiile relevante privind evaluarea, constatările acesteia (inclusiv cazurile de neconformitate și deficiențele sistemelor) și recomandări; și (ii) un raport de sinteză cu caracter public care se bazează pe raportul complet și care cuprinde principalele constatări și recomandări.

7.2. Înainte de a fi prezentate publicului, raportul complet și raportul de sinteză cu caracter public se transmit către CMI, spre analiză și aprobare.

7.3. La cererea CMI, evaluatorul comunică informații suplimentare pentru justificarea sau clarificarea constatărilor sale.

7.4. Evaluatorul notifică CMI toate plângerile primite și măsurile luate pentru soluționarea acestora.

8. CONFIDENȚIALITATEA

Evaluatorul păstrează confidențialitatea datelor primite în cursul desfășurării activităților sale.

9. NUMIREA, PERIODICITATEA ȘI FINANȚAREA

9.1. Evaluatorul este numit de Indonezia, în urma consultării cu Uniunea în cadrul CMI.

9.2. Evaluarea periodică se realizează la intervale de maximum douăsprezece luni începând de la data convenită de CMI în conformitate cu articolul 14 alineatul (5) litera (e) din acord.

9.3. Finanțarea evaluării periodice se decide în cadrul CMI.

ANEXA VII

TERMENII DE REFERINȚĂ PENTRU MONITORIZARE INDEPENDENTĂ A PIEȚEI

1. OBIECTIVUL MONITORIZĂRII INDEPENDENTE A PIEȚEI

Monitorizarea independentă a pieței (MIP) reprezintă monitorizarea pieței realizată de o parte terță independentă denumită „observator". Obiectivul monitorizării independente a pieței (MIP) este de a colecta și analiza informații privind acceptarea pe piața Uniunii a lemnului cu licență FLEGT din Indonezia și de a examina impacturile Regulamentul (UE) nr. 995/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 octombrie 2010 de stabilire a obligațiilor care revin operatorilor care introduc pe piață lemn și produse din lemn și ale inițiativelor conexe cum ar fi politicile privind achizițiile publice și private.

2. DOMENIUL DE APLICARE

MIP include:

2.1. punerea în liberă circulație a lemnului indonezian cu licență FLEGT la punctele de intrare în Uniune;

2.2. performanța lemnului indonezian cu licență FLEGT pe piața Uniunii și impactul măsurilor de piață luate în Uniune cu privire la cererea de lemn indonezian cu licență FLEGT;

2.3. performanța lemnului fără licență FLEGT pe piața Uniunii și impactul măsurilor de piață luate în Uniune cu privire la cererea de lemn fără licență FLEGT;

2.4. examinarea impacturilor altor măsuri de piață luate în Uniune, precum politicile de achiziții publice, codurile privind clădirile ecologice, și ale măsurilor din sectorul privat cum ar fi codurile de bune practici comerciale și responsabilitatea socială a întreprinderilor.

3. REZULTATE

Rezultatele MIP constau în rapoarte regulate adresate Comitetului mixt de implementare (CMI), care cuprind constatările și recomandările sale privind măsuri de consolidare a poziției lemnului indonezian cu licență FLEGT pe piața Uniunii și de îmbunătățire a implementării măsurilor de piață care au ca scop prevenirea introducerii pe piața Uniunii a lemnului recoltat ilegal.

4. PRINCIPALELE ACTIVITĂȚI

MIP include, între altele:

4.1. Evaluarea:

(a) progreselor și impacturilor implementării măsurilor de politică pentru combaterea comerțului în Uniune cu lemn recoltat în mod ilegal;

(b) tendințele importurilor în Uniune de lemn și de produse din lemn din Indonezia, precum și din alte țări exportatoare de lemn care au încheiat acorduri de parteneriat voluntar și care nu au încheiat astfel de acorduri;

(c) măsuri luate de grupuri de presiune care ar putea afecta cererea de lemn și de produse din lemn sau piețele de comercializare a produselor forestiere din Indonezia.

4.2. Raportarea constatărilor și a recomandărilor către CMI.

5. METODOLOGIA DE MONITORIZARE

5.1. Observatorul trebuie să aibă o metodologie documentată și bazate pe dovezi. Aceasta include analiza adecvată a documentației relevante, identificarea oricăror inconsecvențe în cadrul datelor și informațiilor disponibile cu privire la comerț, precum și discuții detaliate cu actorii relevanți cu privire la indicatorii-cheie aferenți impacturilor și eficacității măsurilor de piață.

5.2. Observatorul realizează observații și analize privind, printre între altele:

(a) situația actuală a pieței și tendințele din Uniune pentru lemn și produse din lemn;

(b) politicile de achiziții publice din Uniune și modul în care acestea tratează lemnul și produsele din lemn cu licență FLEGT și fără licență FLEGT;

(c) legislația care afectează industria lemnului, comerțul cu lemn și produse din lemn în cadrul Uniunii și importurile de lemn și de produse din lemn în Uniune;

(d) diferențele de prețuri în Uniune dintre lemnul și produsele din lemn cu licență FLEGT și cele fără licență FLEGT;

(e) acceptarea de către piață, percepția și cota de piață în Uniune a lemnului și produselor din lemn certificate și cu licență FLEGT;

(f) statisticile și tendințele referitoare la volumele și valorile importurilor în diferite porturi din Uniune a lemnului și produselor din lemn din Indonezia cu licență FLEGT și fără licență FLEGT, precum și din alte țări exportatoare de lemn care au încheiat acorduri de parteneriat voluntar și care nu au încheiat astfel de acorduri;

(g) descrieri, incluzând orice modificări, ale instrumentelor și proceselor juridice prin care autoritățile competente și autoritățile de control la frontieră din Uniune validează licențele FLEGT și eliberează transporturile pentru punerea în liberă circulație, precum și sancțiunile impuse în caz de neconformitate;

(h) posibilele dificultăți și constrângeri cu care se confruntă exportatorii și importatorii în ceea ce privește aducerea de lemn cu licență FLEGT în Uniune;

(i) eficacitatea campaniilor de promovare a lemnului cu licență FLEGT în Uniune.

5.3. Observatorul recomandă activități de promovare pe piață pentru a îmbunătăți și mai mult acceptarea de către piață a lemnului indonezian cu licență FLEGT.

6. CALIFICĂRILE OBSERVATORULUI INDEPENDENT AL PIEȚEI

Observatorul trebuie:

(a) să fie o parte terță independentă, cu un istoric dovedit de profesionalism și integritate în ceea ce privește monitorizarea pieței lemnului și produselor din lemn a Uniunii, precum și a aspectelor comerciale aferente;

(b) să cunoască piețele și comerțul cu lemn și produse din lemn din Indonezia, în special cel de esență tare, precum și pentru țările din Uniune care produc produse similare;

(c) să dețină sisteme pentru evitarea oricărui conflict de interese. Observatorul declară orice potențial conflict de interese care ar putea apărea și ia măsuri eficace de atenuare a efectelor acestuia.

7. RAPORTAREA

7.1. Rapoartele trebuie prezentate o dată la doi ani și trebuie să cuprindă: (i) un raport complet, care conține toate constatările și recomandările relevante; și (ii) un raport de sinteză bazat pe raportul complet.

7.2. Înainte de a fi prezentate publicului, raportul complet și raportul de sinteză se transmit către CMI, spre analiză și aprobare.

7.3. La cererea CMI, observatorul comunică informații suplimentare pentru justificarea sau clarificarea constatărilor sale.

8. CONFIDENȚIALITATEA

Observatorul păstrează confidențialitatea datelor primite în cursul desfășurării activităților sale.

9. NUMIREA, PERIODICITATEA ȘI FINANȚAREA

9.1. Observatorul este numit de Uniune, în urma consultării cu Indonezia în cadrul CMI.

9.2. MIP se realizează la intervale de maximum douăzeci și patru de luni începând de la data convenită de CMI în conformitate cu articolul 14 alineatul (5) litera (e) din acord.

9.3. Finanțarea MIP se decide în cadrul CMI.

ANEXA VIII

CRITERII PENTRU EVALUAREA BUNEI FUNCȚIONĂRI A SISTEMULUI DE ASIGURARE A LEGALITĂȚII LEMNULUI DIN INDONEZIA

CONTEXT

Înainte de a demara acordarea de licențe FLEGT pentru exporturile de lemn către Uniune, va fi realizată o evaluare tehnică independentă a SALL indonezian. Această evaluare tehnică va avea ca scop: (i) examinarea funcționării SALL în practică, pentru a stabili dacă duce la rezultatele preconizate și (ii) examinarea oricăror modificări aduse SALL după semnarea prezentului acord.

Criteriile pentru această evaluare sunt stabilite mai jos:

1. Definiția legalității

2. Controlul lanțului de aprovizionare

3. Proceduri de verificare

4. Acordarea de licențe pentru exporturi

5. Monitorizare independentă

1. DEFINIȚIA LEGALITĂȚII

Lemnul de proveniență legală trebuie definit pe baza legilor aplicabile în Indonezia. Definiția utilizată trebuie să nu fie ambiguă, să poată fi verificată în mod obiectiv și să fie viabilă pe plan operațional; de asemenea, definiția trebuie să includă cel puțin actele cu putere de lege și actele administrative care reglementează următoarele domenii:

— Drepturile de recoltare: acordarea de drepturi legale de recoltare a lemnului în cadrul unor limite desemnate legal și/sau făcute publice în mod oficial.

— Operațiuni forestiere: respectarea cerințelor legale privind gestionarea pădurilor, inclusiv respectarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative relevante din domeniul mediului și al muncii.

— Taxe și impozite: respectarea cerințelor legale privind impozitele, redevențele și taxele legate direct de drepturile de recoltare a lemnului și de recoltarea lemnului.

— Alți utilizatori: respectarea drepturilor funciare sau a drepturilor de utilizare a terenurilor și resurselor care revin altor părți, susceptibile a fi afectate de drepturile de recoltare a lemnului, acolo unde există astfel de alte drepturi.

— Comerț și vamă: respectarea cerințelor legale privind procedurile comerciale și vamale.

Întrebări esențiale:

— Definiția legalității și standardele de verificare a legalității au suferit modificări ulterior datei de încheiere a prezentului acord?

— Actele cu putere de lege și actele administrative relevante din domeniul muncii au fost incluse în definiția legalității cuprinsă în anexa II?

În cazul unor modificări ale definiției legalității, întrebările esențiale vor include:

— Au fost consultate toate părțile interesate relevante cu privire la aceste modificări, precum și cu privire la orice eventuale modificări ulterioare ale sistemului de verificare a legalității în cadrul unui proces care a ținut cont în mod adecvat de punctele lor de vedere?

— Este clar care instrument juridic care stă la baza fiecărui nou element al definiției? Se precizează criteriile și indicatorii care pot fi utilizați pentru verificarea conformității cu fiecare element al definiției? Criteriile și indicatorii sunt clari, obiectivi și aplicabili pe plan operațional?

— Criteriile și indicatorii identifică în mod clar rolurile și responsabilitățile tuturor părților relevante și verificarea evaluează performanțele acestora?

— Definiția legalității include principalele domenii prezentate mai sus ale actelor cu putere de lege și actelor administrative? Dacă nu, de ce au fost omise din definiție anumite domenii aferente actelor cu putere de lege și actelor administrative?

2. CONTROLUL LANȚULUI DE APROVIZIONARE

Sistemele de control al lanțului de aprovizionare trebuie să ofere o asigurare credibilă că produsele din lemn pot fi urmărite pe întreg parcursul lanțului de aprovizionare, de la recoltare sau punctul de import până la punctul de export. Nu va fi întotdeauna necesară păstrarea trasabilității fizice a unui buștean, a unei încărcături de bușteni sau a unui produs din lemn de la punctul de export până înapoi la pădurea de origine, dar este întotdeauna necesară trasabilitatea între pădure și primul punct unde se produce un amestec (de exemplu, un terminal pentru lemn sau o unitate de prelucrare).

2.1. Drepturile de utilizare

Zonele în care au fost acordate drepturi de utilizare a resurselor forestiere sunt delimitate clar, iar titularii acestor drepturi au fost identificați.

Întrebări esențiale:

— Asigură sistemul de control faptul că în lanțul de aprovizionare intră doar lemn provenit dintr-o zonă forestieră cu drepturi de utilizare valabile?

— Asigură sistemul de control faptul că întreprinderilor care desfășoară operațiuni de recoltare le-au fost acordate drepturi de utilizare corespunzătoare pentru zonele forestiere în cauză?

— Procedurile de acordare a drepturilor de recoltare și informațiile cu privire la drepturile respective, inclusiv la titularii acestora, sunt disponibile în domeniul public?

2.2. Metode de controlare a lanțului de aprovizionare

Există mecanisme eficace de trasabilitate a lemnului pe întreg parcursul lanțului de aprovizionare, de la recoltare până la punctul de export. Abordarea utilizată pentru identificarea lemnului poate varia, de la utilizarea de etichete pentru articole individuale până la folosirea documentelor care însoțesc o încărcătură sau un lot. Metoda aleasă trebuie să reflecte tipul și valoarea lemnului, precum și riscul de contaminare cu lemn de proveniență necunoscută sau ilegală.

Întrebări esențiale:

— Sunt identificate și descrise în sistemul de control toate alternativele lanțurilor de aprovizionare, inclusiv diferitele surse de lemn?

— Sunt identificate și descrise în sistemul de control toate etapele lanțului de aprovizionare?

— Au fost definite și documentate metode pentru identificarea originii produsului și pentru evitarea amestecării cu lemn provenit din surse necunoscute, în următoarele etape ale lanțului de aprovizionare?

— lemnul pe picior

— buștenii în pădure

— transportul și depozitarea intermediară (depozite de bușteni, depozite de bușteni intermediare)

— sosirea la unitatea de prelucrare și depozitarea materialelor

— intrarea în și ieșirea din liniile de producție la unitatea de prelucrare

— depozitarea produselor prelucrate la unitatea de prelucrare

— ieșirea din unitatea de prelucrare și transportul

— sosirea la punctul de export

— Care sunt organizațiile responsabile cu controlul fluxurilor de lemn? Dispun acestea de resursele umane și de alte resurse adecvate pentru desfășurarea activităților de control?

— În cazul în care se constată concret că lemn de proveniență neverificată intră în lanțul de aprovizionare, a fost identificată vreo deficiență în sistemul de control, de exemplu absența unui inventar al lemnului pe picior înainte de recoltare din păduri/de pe terenuri private?

— Deține Indonezia o politică de includere a materialelor reciclate în SALL indonezian și, dacă da, s-au elaborat orientări cu privire la modul de includere a materialelor reciclate?

2.3. Gestionarea datelor cantitative:

Există mecanisme solide și eficace pentru măsurarea și înregistrarea cantităților de lemn sau de produse din lemn în fiecare etapă a lanțului de aprovizionare, inclusiv estimări fiabile și precise, înainte de începerea recoltării, cu privire la volumul de lemn pe picior din fiecare zonă de tăiere.

Întrebări esențiale:

— Sistemul de control produce date cantitative referitoare la intrări și la ieșiri, inclusiv rate de conversie, dacă este cazul, pentru următoarele etape ale lanțului de aprovizionare?

— lemn pe picior

— buștenii în pădure (la locul de depozitare a buștenilor în pădure)

— lemnul transportat și depozitat (depozite de buștenii, depozite de buștenii intermediare)

— sosirea la unitatea de prelucrare și depozitarea materialelor

— intrarea în și ieșirea din liniile de producție

— depozitarea produselor prelucrate la unitatea de prelucrare

— ieșirea din unitatea de prelucrare și transportul

— sosirea la punctul de export

— Care sunt organizațiile responsabile cu evidența datelor cantitative? Dispun acestea de resurse adecvate în ceea ce privește personalul și echipamentul?

— Care este calitatea datelor controlate?

— Sunt înregistrate toate datele cantitative astfel încât cantitățile să poată fi verificate în comparație cu etapele anterioare și ulterioare ale lanțului de aprovizionare în timp util?

— Ce informații privind controlul lanțului de aprovizionare sunt făcute publice? Cum pot accesa părțile interesate aceste informații?

2.4. Separarea lemnului a cărui legalitate a fost verificată de lemnul de provenienţă necunoscută

Întrebări esenţiale:

— Există suficiente controale pentru a exclude lemnul de provenienţă necunoscută sau lemnul recoltat fără drepturi legale de recoltare?

— Care sunt măsurile de control aplicate pentru a asigura separarea, pe întreg parcursul lanţului de aprovizionare, a materialelor verificate de cele neverificate?

2.5. Produse din lemn importate

Există controale adecvate pentru asigurarea faptului că lemnul şi produsele din lemn au fost importate în mod legal.

Întrebări esenţiale:

— Cum se demonstrează că importul lemnului şi al produselor derivate este legal?

— Ce documente sunt necesare pentru a identifica ţara de recoltare şi pentru a oferi asigurarea că produsele importate provin din lemn recoltat în mod legal, conform anexei V?

— Identifică SALL lemnul şi produsele din lemn importate pe întreg parcursul lanţului de aprovizionare, până când acestea sunt amestecate pentru fabricarea produselor prelucrate?

— În cazul în care se utilizează lemn importat, poate fi identificată ţara de origine (de recoltare) pe licenţa FLEGT (poate fi omisă pentru produsele reconstituite)?

3. PROCEDURI DE VERIFICARE

Verificarea constă în efectuarea de controale adecvate în vederea asigurării legalităţii lemnului. Aceasta trebuie să fie suficient de solidă şi de eficace pentru a asigura identificarea oricărei nerespectări a cerinţelor, fie în pădure, fie în cadrul lanţului de aprovizionare, şi luarea de măsuri rapide în vederea remedierii acesteia.

3.1. Organizaţie

Verificarea este realizată de o organizaţie terţă care deţine resurse adecvate, sisteme de management şi personal calificat şi format corespunzător, precum şi mecanisme solide şi eficace pentru controlarea conflictelor de interese.

Întrebări esenţiale:

— Dispun organismele de verificare de un certificat de acreditare valabil eliberat de organismul naţional de acreditare (KAN)?

— Guvernul desemnează organisme care să realizeze sarcinile de verificare? Atribuţiile (şi responsabilităţile aferente) sunt clare şi făcute publice?

— Sunt stabilite clar şi aplicate responsabilităţile şi rolurile instituţionale?

— Dispun organismele de verificare de resurse adecvate pentru realizarea verificării faţă de definiţia legalităţii şi de sisteme pentru controlarea lanţului de aprovizionare cu lemn?

— Dispun organismele de verificare de un sistem de management integral documentat care:

  — asigură că personalul acestora deţine competenţele şi experienţa necesare pentru a efectua verificări eficace?

  — aplică măsuri de control/supraveghere internă?

  — conţine mecanisme pentru controlarea conflictelor de interese?

— asigură transparența sistemului?

— definește și utilizează o metodologie de verificare?

3.2. Verificarea în raport cu definiția legalității

Există o definiție clară care stabilește ce trebuie verificat. Metodologia de verificare este documentată și asigură faptul că procesul este sistematic, transparent, întemeiat pe probe, efectuat la intervale regulate și că acoperă toate elementele incluse în definiție.

Întrebări esențiale:

— Metodologia de verificare utilizată de organismele de verificare acoperă toate elementele definiției legalității și include teste de conformitate cu toți indicatorii?

— Organismele de verificare:

— verifică documentele, registrele de exploatare și operațiunile de la fața locului (inclusiv prin controale inopinate)?

— culeg informații de la părți interesate externe?

— își înregistrează activitățile de verificare?

— Rezultatele verificării sunt făcute publice? Cum pot accesa părțile interesate aceste informații?

3.3. Verificarea sistemelor de control al integrității lanțului de aprovizionare

Există o sferă clară de criterii și indicatori care trebuie verificați și care acoperă întregul lanț de aprovizionare. Metodologia de verificare este documentată, asigură faptul că procesul este sistematic, transparent, întemeiat pe probe, efectuat la intervale regulate și că acoperă toate criteriile și indicatorii incluși în sfera de aplicare și, de asemenea, prevede reconcilierea periodică și la timp a datelor între fiecare etapă a lanțului.

Întrebări esențiale:

— Metodologia de verificare acoperă pe deplin verificările controalelor lanțului de aprovizionare? Este acest lucru clar precizat în metodologia de verificare?

— Prin ce se dovedește faptul că verificarea controalelor lanțului de aprovizionare a fost într-adevăr efectuată?

— Care sunt organizațiile responsabile cu verificarea datelor? Dispun acestea de resursele umane și de alte resurse adecvate pentru desfășurarea activităților de gestionare a datelor?

— Există metode de evaluare a corespondenței între lemnul pe picior, buștenii recoltați și lemnul intrat în unitatea de prelucrare sau sosit la punctul de export?

— Există metode pentru evaluarea coerenței între intrările de materii prime și ieșirile de produse prelucrate ale fabricilor de cherestea și ale altor unități industriale? Includ aceste metode specificarea și actualizarea periodică a ratelor de conversie?

— Ce sisteme și tehnologii ale informației sunt utilizate pentru depozitarea, verificarea și înregistrarea datelor? Sunt instalate sisteme solide de securizare a datelor?

— Sunt făcute publice rezultatele verificării referitoare la controlul lanțului de aprovizionare? Cum pot accesa părțile interesate aceste informații?

3.4. Mecanisme de soluționare a plângerilor

Există mecanisme adecvate pentru soluționarea plângerilor și a litigiilor care rezultă în urma procesului de verificare.

Întrebări esențiale:

— Dispun organismele de verificare de un mecanism de soluționare a plângerilor care este pus la dispoziția tuturor părților interesate?

— Dețin organismele de verificare mecanisme pentru a primi și a răspunde la obiecțiile observatorilor independenți?

— Dispun organismele de verificare de mecanisme pentru a primi și răspunde la sesizările privind încălcările constatate de funcționari guvernamentali?

— Se cunoaște clar modalitatea prin care plângerile sunt primite, documentate, transmise către un eșalon superior (dacă este cazul) și modul în care se formulează un răspuns la acestea?

3.5. Mecanisme pentru soluționarea cazurilor de neconformitate

Există mecanisme adecvate pentru soluționarea cazurilor de neconformitate identificate în cursul procesului de verificare sau aduse la cunoștință prin intermediul plângerilor și al monitorizării independente.

Întrebări esențiale:

— Există un mecanism eficace și operațional pentru a impune și a aplica deciziile de remediere corespunzătoare legate de rezultatele verificării și măsuri corective atunci când sunt depistate încălcări?

— Definește sistemul de verificare cerința menționată anterior?

— Au fost elaborate mecanisme pentru soluționarea cazurilor de neconformitate? Sunt acestea aplicate în practică?

— Sunt disponibile evidențe adecvate privind cazurile de neconformitate și de remediere a rezultatelor verificării sau cu privire la alte măsuri luate? Există o evaluare a eficacității unor astfel de măsuri?

— Există un mecanism de raportare către guvern a constatărilor verificărilor realizate de organismele de verificare?

— Ce fel de informații cu privire la cazurile de neconformitate sunt făcute publice?

4. ACORDAREA DE LICENȚE PENTRU EXPORTURI

Indonezia a încredințat autorităților emitente întreaga responsabilitate a eliberării documentelor V-Legal/licențelor FLEGT. Licențele FLEGT sunt eliberate pentru transporturi individuale destinate Uniunii.

4.1. Structura organizatorică

Întrebări esențiale:

— Care sunt organismele cărora li s-a încredințat responsabilitatea eliberării licențelor FLEGT?

— Deține autoritatea emitentă un certificat de acreditare valabil eliberat de KAN?

— Este clar stabilit și făcut public rolul autorității emitente și cel al personalului său în ceea ce privește acordarea de licențe FLEGT?

— Sunt definite cerințele referitoare la competențe și sunt stabilite controale interne pentru personalul autorității emitente?

— Deține autoritatea emitentă resursele adecvate pentru îndeplinirea sarcinii sale?

4.2. Eliberarea documentelor V-Legal și utilizarea lor pentru regimul de licențe FLEGT

S-au luat măsuri adecvate în vederea utilizării documentelor V-Legal documente pentru regimul de licențe FLEGT.

Întrebări esențiale:

— Deține autoritatea emitentă proceduri documentate și disponibile public pentru eliberarea unui document V-Legal?

— Prin ce se dovedește faptul că aceste proceduri sunt aplicate corect în practică?

— Există evidențe adecvate privind documentele V-Legal eliberate și cazurile în care nu s-au eliberat documente V-Legal? Evidențele indică în mod clar dovezile pe care se bazează eliberarea documentelor V-Legal?

— Dispune autoritatea emitentă de proceduri adecvate pentru a se asigura că fiecare transport de lemn îndeplinește cerințele definiției legalității și controalele lanțului de aprovizionare?

— Cerințele pentru eliberarea licențelor au fost clar definite și comunicate exportatorilor și altor părți interesate?

— Ce gen de informații cu privire la licențele eliberate sunt făcute publice?

— Respectă licențele FLEGT specificațiile tehnice cuprinse în anexa IV?

— A dezvoltat Indonezia un sistem de numerotare pentru licențele FLEGT care să permită diferențierea între licențele FLEGT destinate pieței Uniunii și documentele V-Legal destinate piețelor din afara Uniunii?

4.3. Întrebări cu privire la licențele FLEGT eliberate

A fost instituit un mecanism adecvat pentru soluționarea întrebărilor primite de la autoritățile competente cu privire la licențele FLEGT, prevăzut în anexa III.

Întrebări esențiale:

— A fost alocată și instituită o unitate de informare cu privire la licențe, între altele pentru a primi și a răspunde la solicitările de informații din partea autorităților competente?

— Au fost stabilite proceduri clare de comunicare între unitatea de informare cu privire la licențe și autoritățile competente?

— Au fost stabilite proceduri clare de comunicare între unitatea de informare cu privire la licențe și autoritatea emitentă?

— Există canale care permit părților interesate indoneziene sau internaționale să solicite informații cu privire la licențele FLEGT eliberate?

4.4. Mecanism de soluționare a plângerilor

Există un mecanism adecvat de soluționare a plângerilor și a litigiilor care rezultă în urma acordării de licențe. Acest mecanism permite soluționarea oricărei plângeri privind funcționarea regimului de licențe.

Întrebări esențiale:

— Există o procedură documentată de soluționare a plângerilor care este pusă la dispoziția tuturor părților interesate?

— Se cunoaște clar modalitatea prin care plângerile sunt primite, documentate, transmise către un eșalon superior (dacă este cazul) și modul în care se formulează un răspuns la acestea?

5. MONITORIZAREA INDEPENDENTĂ

Monitorizarea independentă este realizată de societatea civilă din Indonezia și este independentă de alte elemente ale SALL (cele implicate în gestionarea sau la reglementarea resurselor forestiere și cele implicate în auditul independent). Unul dintre obiectivele principale este de a menține credibilitatea SALL prin monitorizarea implementării verificării.

Indonezia a recunoscut în mod oficial funcția de monitorizare independentă și permite societății civile să depună plângeri atunci când se constată nereguli în procesele de acreditare, de evaluare și de acordare a licențelor.

Întrebări esențiale:

— Orientările privind monitorizarea independentă au fost făcute publice de guvern?

— Prevăd orientările cerințe clare de eligibilitate a organizațiilor pentru îndeplinirea de funcții de monitorizare independentă în vederea asigurării imparțialității și a evitării conflictelor de interese?

— Prevăd orientările proceduri de acces la informațiile cuprinse în anexa IX?

— Poate societatea civilă accesa în practică informațiile cuprinse în anexa IX?

— Prevăd orientările proceduri pentru depunerea plângerilor? Se află aceste proceduri la dispoziția publicului?

— Prevederile de raportare și informare publică aplicabile organismelor de verificare au fost stabilite și clarificate?

ANEXA IX

DIFUZAREA DE INFORMAȚII CĂTRE PUBLIC

1. INTRODUCERE

Părțile se angajează să asigure faptul că informațiile forestiere esențiale sunt puse la dispoziția publicului.

Prezenta anexă prevede atingerea acestui obiectiv prin definirea (i) informațiilor forestiere care să fie puse la dispoziția publicului; (ii) organismelor responsabile cu punerea la dispoziție a acestor informații; și (iii) mecanismelor prin care acestea pot fi accesate.

Scopul este de a se asigura că 1. activitățile CMI în cursul implementării prezentului acord sunt transparente și înțelese; 2. există un mecanism prin care părțile la acord, precum și părțile interesate relevante pot accesa informații forestiere esențiale; 3. funcționarea SALL este consolidată prin disponibilitatea de informații pentru monitorizarea independentă; și 4. se ating obiective superioare ale prezentului acord. Disponibilitatea publică a informațiilor reprezintă o contribuție importantă la consolidarea guvernanței în domeniul forestier din Indonezia.

2. MECANISME DE ACCES LA INFORMAȚII

Prezenta anexă este în concordanță Legea indoneziană privind libertatea de informare (LI) nr. 14/2008. Conform acestei legi, este obligatoriu ca fiecare instituție publică să elaboreze reglementări privind accesul la informații de către public. Legea distinge patru categorii de informații: 1. informații disponibile și difuzate în mod activ și regulat; 2. informații care ar trebui să fie făcute publice fără întârziere; 3. informații care sunt disponibile în orice moment și furnizate la cerere; și 4. informații care sunt confidențiale sau cu difuzare restrânsă.

Ministerul Silviculturii, birourile provinciale și districtuale, organismul național de acreditare (KAN), organismul de evaluare a conformității (OEC), autoritățile emitente – toate acestea sunt instituții importante pentru funcționarea SALL și, prin urmare, obligate, ca parte a îndatoririlor lor, să difuzeze informații forestiere către public.

Pentru implementarea legii menționate, Ministerul Silviculturii, birourile provinciale și districtuale și toate celelalte agenții publice, inclusiv KAN, au elaborat sau sunt în curs de a elabora proceduri privind punerea informațiilor la dispoziția publicului.

De asemenea, KAN este obligat să pună informații la dispoziția publicului în temeiul clauzei 8.2 – Obligația organismului de acreditare din ISO/IEC 17011:2004. Organismele de verificare și autoritățile emitente au obligația de a pune informații la dispoziția publicului în temeiul regulamentelor ministrului silviculturii, al clauzei 8.1 - Informații care pot fi accesate de public din ISO/IEC 17021:2006 și al clauzei 4.8 –Documentație din Ghidul ISO/IEC 65:1996.

Organizațiile societății civile funcționează ca una dintre sursele de informații forestiere care intră sub incidența regulamentelor ministrului silviculturii.

Ministrul silviculturii a emis Regulamentul nr. P.7/Menhut-II/2011 din 2 februarie 2011, care prevede că cererile vizând informații deținute de Ministerul Silviculturii trebuie adresate directorului Centrului pentru Relații Publice al Ministerului Silviculturii conform unei politici de informare de tip „ghișeu unic". Orientări suplimentare de punere în aplicare sunt în curs de dezvoltare de către Ministerul Silviculturii. Informațiile disponibile la birourile silvice regionale, provinciale și districtuale pot fi accesate direct.

Pentru ca prezenta anexă să producă efecte, trebuie elaborate și aprobate proceduri/orientări/instrucțiuni privind modul de răspundere a instituțiilor menționate la cererile de informații. În plus, vor fi clarificate dispozițiile privind raportarea și difuzarea publică aplicabile organismelor de verificare și autorităților emitente.

3. CATEGORII DE INFORMAȚII UTILIZATE PENTRU A ÎMBUNĂTĂȚI MONITORIZAREA ȘI EVALUAREA FUNCȚIONĂRII SALL

Acte cu putere de lege și acte administrative: toate actele cu putere de lege, actele administrative, standardele și orientările enumerate în standardele de legalitate.

Alocarea de terenuri și păduri: hărți de alocare a terenurilor și planuri de amenajare a teritoriului la nivel de provincie, proceduri pentru alocarea terenurilor, concesiuni forestiere sau drepturi de utilizare și alte drepturi de exploatare și prelucrare, precum și documente conexe cum ar fi hărțile de concesiune, permisele de eliberare a zonelor forestiere, titlurile de proprietate asupra terenurilor și hărțile aferente titlurilor de proprietate asupra terenurilor.

Practicile de gestionare a pădurilor: planurile de utilizare a resurselor forestiere, planurile de lucru anuale, inclusiv hărți și permise pentru echipamente, procesele-verbale ale reuniunilor de consultare cu comunitățile care trăiesc în zona care face obiectul permisului sau în jurul acesteia (necesare pentru elaborarea planurilor de lucru anuale), planul de lucru privind exploatarea materialului lemnos din pădure și anexele sale, evaluarea impactului asupra mediului și procesele-verbale ale reuniunilor de consultare publică necesare pentru elaborarea rapoartelor de evaluare a impactului asupra mediului, rapoarte privind producția de bușteni și datele de inventar privind lemnul pe picior de pe terenurile forestiere proprietate de stat.

Informații referitoare la transport și la lanțul de aprovizionare, de exemplu documente de transport al buștenilor sau produselor forestiere, plus anexele acestora, și rapoartele de reconciliere a datelor privind lemnul, documente de înregistrare aferente transporturilor de lemn între insule și documente care să dovedească identitatea navei.

Informații referitoare la prelucrare și la industrie: de exemplu, actul de înființare a societății, licența comercială și numărul de înregistrare al societății, raportul de evaluare a impactului asupra mediului, permisul de activitate industrială sau numerele de înregistrare în registrul industriei, planurile de aprovizionare cu materii prime industriale pentru industriile primare de produse forestiere, numărul de înregistrare a exportatorului de produse ale industriei forestiere, rapoartele privind materiile prime și produsele prelucrate, lista titularilor de drepturi de prelucrare și informații cu privire la societățile de prelucrare secundară.

Taxe forestiere: de exemplu, taxele de plată pe suprafață și chitanțele de plată, ordinele de plată și facturile aferente fondului pentru reîmpădurire și taxei pentru resursele forestiere.

Informații referitoare la verificare și la acordarea de licențe: orientări și standarde de calitate pentru procedurile de acreditare; numele și adresa fiecărui OEC acreditat, data acordării acreditării și data expirării; sfera acreditării; lista personalului OEC (auditori, factori de decizie) asociat cu fiecare certificat; clarificare cu privire la ce se consideră ca fiind informații comerciale confidențiale; planul de audit, pentru a se ști când au loc consultări publice; anunțarea auditului de către OEC; procesele-verbale ale reuniunilor de consultare publică cu OEC, inclusiv lista participanților; sinteza publică al rezultatului auditului; rapoarte recapitulative din partea organismului de audit privind eliberarea certificatelor; raport de situație cu privire la toate auditurile: certificatele aprobate, refuzate, aflate în curs de procesare, acordate, suspendate sau retrase și orice modificare a celor de mai sus; cazurile de neconformitate relevante pentru audituri și pentru acordarea licențelor, precum și măsurile luate în vederea soluționării acestora; licențele de export eliberate; rapoarte recapitulative periodice din partea autorităților emitente.

Proceduri de tratare a plângerilor și de monitorizare: procedurile operaționale standard pentru depunerea de plângeri la KAN, la organismele de verificare și la autoritățile emitente, inclusiv proceduri pentru monitorizarea progresului rapoartelor referitoare la plângeri și închiderea rapoartelor referitoare la plângeri.

O listă a documentelor esențiale relevante pentru monitorizarea pădurilor, agențiile care dețin aceste documente, precum și procedura prin care aceste informații pot fi dobândite sunt cuprinse în apendicele la prezenta anexă.

4. CATEGORII DE INFORMAȚII UTILIZATE PENTRU A ÎMBUNĂTĂȚI OBIECTIVELE SUPERIOARE ALE ACORDULUI DE PARTENERIAT VOLUNTAR

1. Proces-verbal al discuțiilor în cadrul CMI

2. Raportul anual al CMI, care evidențiază:

(a) cantitățile de produse din lemn exportate din Indonezia către Uniune în cadrul regimului de licențe FLEGT, defalcate în funcție de poziția relevantă din SA, și statul membru al Uniunii în care a avut loc importul în Uniune;

(b) numărul de licențe FLEGT eliberate de Indonezia;

(c) progresul înregistrat în realizarea obiectivelor prezentului acord, precum și aspecte legate de implementarea acestuia;

(d) acțiunile de prevenire a exportului, importului, introducerii sau tranzacționării pe piața internă a produselor din lemn care au fost produse în mod ilegal;

(e) cantitățile de lemn și produse din lemn importate în Indonezia și acțiunile adoptate pentru prevenirea importurilor de produse din lemn care au fost produse în mod ilegal și pentru menținerea integrității regimului de licențe FLEGT;

(f) cazurile de neconformitate cu regimul de licențe FLEGT și măsurile luate pentru soluționarea acestora;

(g) cantitățile de produse din lemn importate în Uniune în cadrul regimului de licențe FLEGT, defalcate în funcție de poziția relevantă din SA, și statul membru al Uniunii în care a avut loc importul în Uniune;

(h) numărul de licențe FLEGT din Indonezia primite de Uniune;

(i) numărul de cazuri și cantitățile de produse din lemn în legătură cu care au avut loc consultări între autoritățile competente și unitatea indoneziană de informare cu privire la licențe.

3. Raportul complet și raportul de sinteză aferente evaluării periodice.

4. Raportul complet și raportul de sinteză aferente MIP.

5. Plângerile referitoare la evaluarea periodică și la MIP și modul în care au fost soluționate acestea.

6. Calendarul de implementare a prezentului acord și prezentarea generală a activităților întreprinse.

7. Orice alte date și informații relevante pentru implementarea și funcționarea prezentului acord. Printre acestea se numără:

Informații juridice:

— textul prezentului acord și anexele sale, precum și orice modificare a acestora;

— textele tuturor actelor cu putere de lege și actelor administrative menționate în anexa II;

— reglementările și procedurile de implementare.

Informații privind producția:

— producția anuală totală de lemn din Indonezia;

— volumele anuale de produse din lemn exportate (total și către Uniune).

Informații privind acordarea de concesiuni:

— suprafața totală a concesiunilor forestiere acordate;

— lista concesiunilor, numele societăților cărora le-au fost acordate și numele societăților care le gestionează;

— harta amplasării tuturor concesiunilor de exploatare forestieră;

— lista societăților forestiere înregistrate (producție, prelucrare, comerț și export);

— lista societăților forestiere certificate SVLK (producție, prelucrare, comerț și export).

Informații privind gestionarea:

— lista concesiunilor gestionate, pe tip;

— lista concesiunilor forestiere certificate și tipul de certificat pe baza căruia sunt gestionate.

Informații privind autoritățile:

— lista autorităților emitente din Indonezia, inclusiv adresa și datele de contact;

— adresa și datele de contact ale unității de informare cu privire la licențe;

— lista autorităților competente din Uniune, inclusiv adresa și datele de contact.

Aceste informații vor fi puse la dispoziție prin intermediul site-urilor web ale părților.

5. IMPLEMENTAREA DISPOZIȚIILOR REFERITOARE LA DIFUZAREA DE INFORMAȚII CĂTRE PUBLIC

În cadrul implementării prezentei anexe, părțile vor evalua:

— necesitatea de consolidare a capacităților cu privire la utilizarea informațiilor publice pentru monitorizare independentă;

— necesitatea de a informa sectorul public și părțile interesate cu privire la dispozițiile de difuzare a informațiilor către public cuprinse în prezentul acord.

Apendice

INFORMAȚII PENTRU CONSOLIDAREA VERIFICĂRII, A MONITORIZĂRII ȘI A FUNCȚIONĂRII SALL

Nr.	Document care trebuie pus la dispoziția publicului	Agențiile care dețin documentul respectiv	Categorie de informații
LEMN DIN PĂDURI AFLATE PE TERENURI PROPRIETATE DE STAT (IUPHHK-HA/HPH, IUPHHK-HTI/HPHTI,IUPHHK RE) ȘI LEMN DIN PĂDURI AFLATE PE TERENURI PROPRIETATE DE STAT GESTIONATE DE COMUNITĂȚILE LOCALE (IUPHHK-HTR, IUPHHK-HKM)			
1	Permise de drepturi de concesiune forestieră (SK IUPHHK-HA/HPH, IUPHHK- HTI/HPHTI, IUPHHK RE)	Ministerul Silviculturii (BUK); copii la birourile silvice districtuale și provinciale	3
2	Hărți ale concesiunilor	Ministerul Silviculturii (BAPLAN); copii la birourile silvice districtuale și provinciale	3
3	Permise de utilizare a lemnului din păduri de producție (SK IUPHHK-HTR, IUPHHK- HKm)	Ministerul Silviculturii (BUK); copii la birourile silvice districtuale și provinciale	3
4	Hărți privind utilizarea lemnului din păduri de producție	Ministerul Silviculturii (BAPLAN); copii la birourile silvice districtuale și provinciale	3
5	Plan de utilizare a resurselor forestiere (TGHK)	Ministerul Silviculturii (BAPLAN); copii la birourile silvice districtuale și provinciale	3
6	Planul de lucru privind exploatarea masei lemnoase din pădure (RKUPHHK) și anexele sale, inclusiv permisul pentru echipamente	Ministerul Silviculturii (BUK)	3
7	Ordin de plată a taxei pentru permisul IUPHHK (SPP) și chitanța de plată	Ministerul Silviculturii (BUK)	3
8	Planul de lucru anual (RKT/schiță), inclusiv harta	Birourile silvice provinciale; copii la birourile silvice districtuale	3
9	Rapoartele de inventariere a materialului lemnos și rapoartele de producție (LHP și LHC)	Birourile silvice districtuale, copii la birourile provinciale	3
10	Documentele de transport (SKSHH)	Biroul silvic districtual, copii la birourile silvice provinciale	3
11	Raport de reconciliere a buștenilor (LMKB)	Birourile silvice districtuale și unitatea locală a Ministerului Silviculturii (BP2HP)	3
12	Ordinul de plată și chitanța de plată a taxei de producție (SPP) (per bușteni/volum)	Birourile silvice districtuale	3

Nr.	Document care trebuie pus la dispoziția publicului	Agențiile care dețin documentul respectiv	Categorie de informații
13	Chitanțe de plată a taxei pentru resursele forestiere și a taxei către fondul de reîmpădurire (PSDH sau DR în cazul titularilor de licențe pentru păduri naturale sau psdh în cazul titularilor de licențe pentru plantații forestiere)	Birourile silvice districtuale	3
14	Documente aferente evaluării impactului asupra mediului (EIA) (AMDAL, ANDAL, RKL și RPL)	Oficiul de mediu provincial sau districtual (BAPEDALDA sau BLH); copii la Ministerul Silviculturii (BUK)	3
	LEMN PROVENIT DE PE TERENURI PRIVATE		
15	Titlu valabil de proprietate asupra terenului	Biroul național sau provincial/districtual al agenției funciare (BPN)	3
16	Titlu de proprietate/hărți de situare	Biroul național sau provincial/districtual al agenției funciare (BPN)	3
17	Documentul SKAU sau SKSKB de transport al buștenilor ștampilat KR (lemn comunitar)	Șeful satului (SKAU); copii la birourile silvice districtuale (SKSKB-KR și SKAU).	3
	LEMN PROVENIT DE PE TERENURILE DE CONVERSIE FORESTIERĂ (IPK)		
18	Licențe de utilizare a lemnului: ILS/IPK, inclusiv permis pentru echipamente	Birourile silvice districtuale și provinciale	3
19	Hărțile anexate la ILS/IPK	Birourile silvice districtuale și provinciale	3
20	Permis de eliberare a zonei forestiere	Ministerul Silviculturii (BAPLAN) și unitatea din provincie a Ministerului Silviculturii (BPKH)	3
21	Planul de lucru IPK/ILS	Birourile silvice districtuale	3
22	Date de inventar privind lemnul pe picior de pe terenuri forestiere proprietate de stat care urmează să fie convertite (secțiune în planul de lucru IPK/ILS)	Birourile silvice districtuale	3
23	Documentul privind producția lemnoasă (LHP)	Birourile silvice districtuale	3
24	Chitanțe de plată DR și PSDH (a se vedea nr. 13)	Birourile silvice districtuale, copii la Ministerul Silviculturii (BUK)	3
25	Documentele de transport FAKB și anexele pentru KBK și SKSKB, precum și anexele pentru KB	Birourile silvice districtuale	3

Nr.	Document care trebuie pus la dispoziția publicului	Agențiile care dețin documentul respectiv	Categorie de informații
		INDUSTRIA FORESTIERĂ	
26	Actul de înființare al societății	Ministerul legislației și al drepturilor omului; pentru unitățile din industria primară și integrată cu o capacitate de peste 6 000 m^3, copii la Ministerul Silviculturii (BUK), iar pentru cele cu capacitatea de sub 6 000 m^3, copii la birourile silvice provinciale și districtuale; pentru unitățile din industria secundară, copii la Ministerul Industriei.	3
27	Licența comercială (SIUP)	Biroul local pentru investiții sau agenția de coordonare a investițiilor (BKPMD), Ministerul Comerțului. Pentru unitățile din industria secundară, copii la Ministerul Industriei.	3
28	Numărul de înregistrare al societății (TDP)	Biroul local pentru investiții sau agenția de coordonare a investițiilor (BKPMD) și Ministerul Comerțului.	3
29	Evaluarea impactului asupra mediului (EIA) (UKL/UPL și SPPL)	Oficiile de mediu provinciale și districtuale (BAPEDALDA sau BLH); copii la biroul local pentru comerț sau la agenția de coordonare a investițiilor (BKPMD)	3
30	Licența de activitate industrială (IUI) sau numărul de înregistrare în registrul industriei (TDI)	Pentru unitățile din industria primară și integrată cu o capacitate de peste 6 000 m^3, copii la Ministerul Silviculturii (BUK), pentru cele cu capacitatea de sub 6 000 m^3, copii la birourile forestiere provinciale, iar pentru cele cu capacitatea de sub 2 000 m^3, copii la birourile forestiere districtuale; pentru unitățile din industria secundară, copii la Ministerul Industriei.	3
31	Planul de aprovizionare cu materii prime industriale (RPBBI) pentru unitățile din industria primară de produse forestiere (IPHH)	Pentru unitățile din industria primară și integrată cu o capacitate de peste 6 000 m^3, copii la Ministerul Silviculturii (BUK), pentru cele cu capacitatea de sub 6 000 m^3, copii la birourile forestiere provinciale, iar pentru cele cu capacitatea de sub 2 000 m^3, copii la birourile forestiere districtuale; copii la birourile forestiere provinciale și districtuale.	3
32	Exportator înregistrat de produse ale industriei forestiere (ETPIK)	Ministerul Comerțului	3
33	Documentele de transport (SKSKB, FAKB, SKAU și/sau FAKO)	Șeful satului (SKAU); copii la birourile forestiere districtuale (SKSKB-KR, SKAU), copii ale fako la birourile forestiere provinciale	3
34	Documente de raportare a variațiilor stocurilor de bușteni rotunzi (LMKB/LMKBK)	Birourile forestiere districtuale	3
35	Raport privind produsele prelucrate (LMOHHK)	Birourile forestiere districtuale, copii la birourile forestiere provinciale	3
36	Documentul privind comerțul intrainsular cu lemn (PKAPT)	Ministerul Comerțului (DG Comerț Intern)	3
37	Document care să indice identitatea navei	Biroul administrației portuare locale (în subordinea Ministerului Transporturilor); copie la biroul indonezian de clasificare (BKI)	3

Nr.	Document care trebuie pus la dispoziția publicului	Agențiile care dețin documentul respectiv	Categorie de informații
	ALTE INFORMAȚII RELEVANTE		
38	Acte cu putere de lege și acte administrative: toate actele cu putere de lege, actele administrative, standardele și orientările enumerate în standardele de legalitate	Ministerul Silviculturii, birourile forestiere provinciale sau districtuale	3
39	Informații referitoare la verificare și la acordarea de licențe:		
	(a) orientări și standarde de calitate pentru procedurile de acreditare	Organismul național de acreditare (KAN)	1
	(b) numele și adresa fiecărui organism de evaluare a conformității acreditat (LP și LV)	Organismul național de acreditare (KAN)	1
	(c) lista personalului (auditori, factori de decizie) asociat cu fiecare certificat	Organismele de evaluare a conformității (LP și LV), Ministerul Silviculturii	1
	(d) clarificare cu privire la ce se consideră ca fiind informații comerciale confidențiale	Organismele de evaluare a conformității (LP și LV)	1
	(e) plan de audit care să precizeze când au loc consultările publice, anunțarea misiunii de audit de către organismul de audit, rezumatul public privind rezultatele auditului, rapoartele recapitulative ale organismului de audit privind eliberarea certificatelor	Organismele de evaluare a conformității (LP și LV)	1
40	Rapoarte privind situația auditurilor:		
	(a) certificatele aprobate, refuzate, aflate în curs de procesare, acordate, suspendate sau retrase și orice modificare a celor de mai sus	Organismele de evaluare a conformității (LP și LV)	1
	(b) cazurile de neconformitate relevante pentru audituri și pentru acordarea licențelor, precum și măsurile luate în vederea soluționării acestora	Organismele de evaluare a conformității (LP și LV)	3
	(c) licențele de export eliberate (document V-Legal); rapoarte periodice de la autoritatea emitentă	Organismele de evaluare a conformității (LP și LV)	1

Nr.	Document care trebuie pus la dispoziția publicului	Agențiile care dețin documentul respectiv	Categorie de informații
41	Proceduri de tratare a plângerilor și de monitorizare:		
	(a) proceduri operaționale standard privind plângerile, pentru organismul de acreditare și pentru fiecare organism de audit	Organismul național de acreditare (KAN), organismele de evaluare a conformității (LP și LV)	1
	(b) proceduri ale societății civile pentru monitorizare, înaintarea de plângeri, rapoarte din partea observatorului societății civile	Ministerul Silviculturii, observatorul independent	1
	(c) documente pentru monitorizarea progreselor înregistrate în cazul rapoartelor privind plângerile și a soluționării plângerilor	Organismul național de acreditare (KAN), organismele de evaluare a conformității (LP și LV)	3

Procedurile pentru obținerea informațiilor:

— Legea privind libertatea de informare (UU 14/2008) distinge patru categorii de informații: 1. informații disponibile și difuzate în mod activ și regulat; 2. informații care ar trebui făcute publice imediat; 3. informații care sunt disponibile în orice moment și furnizate la cerere; și 4. informații confidențiale sau cu difuzare restrânsă.

— Informațiile din categoria 3 a Legii privind libertatea de informare sunt puse la dispoziția publicului în urma unei cereri adresate organismului desemnat (PPID) din cadrul instituției respective, de exemplu Centrul de relații publice al Ministerului Silviculturii. Fiecare instituție dispune de propriul regulament de punere în aplicare în ceea ce privește informațiile publice, bazat pe Legea privind libertatea de informare.

— Unele informații, deși incluse în categoria 3 în conformitate cu Legea privind libertatea de informare, sunt publicate pe site-urile web ale instituțiilor relevante, între acestea numărându-se: decrete și regulamente, hărți privind alocarea terenurilor, planuri de utilizare a resurselor forestiere.

ISSN 1977-0782 (ediție electronică)
ISSN 1830-3625 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

RO